

Maximum, 1. de Fin. & in Vat. Minimum, perleue fortunæ, 2. cont. Rull. Par. pro Mur. Parua, 1. de D. Permagnum, 7. Ver. Publica, 6. Fam.

Syntaxis. Obſervare momenta. Minimis momentis maxima temporum inclinationes. Perleue momentum fortuna. Officiorum momenta, fortis, rationum, gratia. Id non habet momentum ad beatam vitam. In hoc est maximum momentum ad. Id momentum affert ad. Nullus momenti putatur. Momentum ac pondus. Id magno est momento ad. Res est mare, momentū quæ suo ponderare. Ordine, momento, iudicioque disponere.

MONVS, cui nihil ſatisfacit, qui nihil non carpit, qui omnes reprehendit, reprehensor, obreſtor. 5. Att. 20. Ut etiam Ligurino *μὲν αὐτὸν* laudat, reſtor.

MONEDVLA, auis, qua monetam pecuniã veſatur, cuius est admodum cupida, pro Flac. 76. Non plus aurum tibi, quam monedula committent. Proſerbius.

MONENDVS, admonendus. de Amic. 90. Nam & monendi ſape amici ſunt, & oburgandi: & hæc accipienda amicè, cum benivolè ſunt.

MONEO, admoſeo, ſuadeo, horror, præcipio, prædico. 2. de Inu. 66. Pietas officium erga parentes conſervare monet. 2. de Diuin. 132. Mea cauſa me mones, quod non intelligam? quid igitur me mones? Ibid. 133. Quæ noſtra cauſa mones? 2. Qu. Fr. 3. Tu me de retinenda Seſtij gratia literis monuiſti. 1. At. 16. Te oro, vt Terentiam mones de teſtamento. 1. Fa. 1. Monerè aliquem, vt fugiat infamiam. 1. Off. 37. Monere vt aliquid faciat. de Aruſp. 53. Cum dii monente de optimatum diſcordiis. 2. C. 20. Sed eos hoc monedo, deſinant furere. 1. Off. 90. Vt rectè præcipere videantur, qui monent, & c. 14. At. 2. 1. Id ipſum quod me mones, quæ triduo antè cogitaram. 2. de Or. 97. Hic Sulpitius, Me quidem (inquit) rectè mones. 3. Fa. 3. Ea que me ex tuis mandatis monuit, quæ, & c. 2. Fa. 16. Quæ tu me mones vt caueam. 1. ad Her. 1. Si te vnum illud monuerimus. 10. Fa. 1. Monere atque hortari aliquem. 4. 3. Monente & denunciante te. 2. V. 36. Monedo, prædico, antè denuncio. 10. Fa. 4. Autoritate monere. 7. A. 20. Equidem non deero, monebo, prædicabo, denunciabo, & teſtabor ſemper deos & homines, quid ſentiam.

ADVERB. Accurateſſimè, 4. Fa. Amicè, prudenter, temerè, 10. Attic. Amicèſſimè, 7. Att. Diligenter, ſerò, variè, ad Qu. Fr. Identidem, pro S. R. Magnoperè, Part. Re. & c. 1. Ver. Sapienter, 3. de Fi. Temerè, 8. Fa.

MONEO R. de Amic. 90. Sed quum tot ſignis natura declarat, quid velit, obſurdeſcimus tamen neſcio quo modo: nec ea quæ ab ea monemur, audimus, & c. de Aruſp. 45. De quo ipſo nunc monemur.

ADVERB. Acrius veſtigiiſ alicuius, 5. ad Attic.

MONETA, à monendo dicta. Iuno autem Moneta appellabatur, quod in eius aede publica moneta pecuniã, Roma cudebantur. 3. de N. 47. & 1. de D. 101. Iuno moneta. Ibid. De ea, & c. 7. A. 1. 8. At.

MONETALIS, qui monetam cudit. 10. 13. Monetalis autem aſcripſi, quod ille ad me proconſulem, & c.

MONILE, colli ornamentum. 6. V. 39. Monile ex auro & gemmis.

Syntaxis. Te moneo de. Hoc te moneo, ne. Moneo, prædico, denuncio. (vari conſtantis.)

MONIMENTVM, veſtigiuſ, **MONVMENTVM,** memoria, litera, commentarij, extructio, ornamentum, publicum opus, trophæum, moles, ſepulchrum. 1. de Inu. 39. Res, quarum monimenta certa in literis extant. 5. Fa. 12. Cupio quam celerrimè res noſtras monimentis commendari tuis. 6. 6. Nec nos quidem noſtra diuinationo fallit, quam ſapentiſſimorum virorum monimentis atque præceptis conſecuti ſumus. 1. de Orato. 201. Monimenta rerum geſtarum, & vetuſtatis exempla Oratori nota eſſe debent. 2. 53. Qui ſine vllis ornamentis monimenta ſolum temporum, hominum, locum, geſtarumque rerum reliquerunt. 5. Fa. 20. Niſi iſta pecunia grauiffimis eſſet certiffimiſque monimentis teſtata, cui data, quo ſenatuſconſulto, & c. pro R. 15. Iſtæ omnes & ſuppliciorum & verborum acerbitates non ex memoria noſtra ac patrum noſtrorum, ſed ex annalium monimentis atque regum commentariis conſiſtunt. de Clar. 62. Ipſæ enim familiæ ſuæ quaſi ornamenta & monimenta ſeruabant, & ad vſum ſi quis eiufdem generis occidiſſet, & ad memoriam laudum domeſticarum, & ad illuſtrandam nobilitatem ſuam. ad Brut. 15. Extare enim volebam in crudeliſſimos hoſtes monimenta odij publici ſempiterna. 1. Qu. Fr. 1. 21. Cum ad templum monimentumque noſtrum ciuitates pecunias decreuiſſent. 2. cont. Rull. 60. Prædas ac manubias ſuas imperatores in monimenta deorum immortalium, atque in vrbis ornamenta conferre. Antequ. 7. Tot præclaris teſtimoniis monimentis que virtutis comparatis. 2. cont. Rull. 97. Hæc tu ſceleris veſtigia, quam monimenta maiorum ſapientiæ ſequi maluiſti. 3. C. 26. Quibus pro tantis rebus nullum inſigne honoris, nullum monimentum laudis poſtulo. Ibidem. In animis ego veſtris omnes triumphos inſeſ, ornamenta omnia honoris, monimenta gloriæ, laudis inſignia, condi & collocari volo. pro Ar. 27. Aditus templorum ac monimentorum ſuorum carminibus exornauit. pro Dom. 112. Monimentum quod poſitum eſt, vt eſſet indicium oppreſſi Se-

natus, ad memoriam ſempiternam turpitudinis. Ibid. 51. Quid quod nunc apud pontifices agiſte meam domum conſecraſſe, te monimentum feciſſe, te in meis ædibus ſignum dedicaſſe. Ibidem 100. Si mea domus non modo mihi non redditur, ſed etiam monimentum præbet inimico doloris mei, ſceleris ſui, publicæ calamitatis: quis erit, & c. 7. V. 152. Apud te, cuius nullum in Repub. vnquam monimentum fuit. 1. Fa. 9. Non meum monimentum: non enim illa manubia mea, ſed operis locatio mea fuerat. 4. 12. Monimentum ei marmoreum faciendum locauerunt. 1. Tuſc. 31. Monumenta ſepulcrorum. 2. de Fin. 116. Elegia monumentorum. 4. V. 177. & 6. 26. Indicia & monimenta furtorum. 2. de Inu. 70. Statuere æterna inſignia poſteris, & ſtatuere æternum monimentum. I. P. 92. Is in Macedonia trophæa poſuit, quæ bellicæ laudis victoriaque inſignia & monimenta eſſent. Ibid. Ætas trophæis monimentis que ſinem affert, pro S. R. 146. Nec ſibi quicquam patrium, ne monimenti quidem cauſa reliquit. pro Milon. 105. Huius vos animi monimenta tenebitis. id eſt, memoriam. 13. A. 26. Cuius conſulatus eſt ex omni monumentorum memoria reuulſus. de Clar. 26. 4. Acad. 2. 1. 3. & 1. de Diu. 33. Nota res eſt, & à te ipſo mandata monumentis. pro Seſt. 102. Hæc monumentis annalium mandantur, poſteritati propagantur. pro R. P. 43. Hæc res annalium monumentis celebratur. pro Dom. 86. Vt annales pop. Romani & monumenta antiquitatis loquantur. Ibid. 137. Nullum ex ea dedicatione literarum extat monimentum. pro Planc. 94. Hæc de ſapentiſſimis viris monimenta nobis literæ prodiderunt. 1. de Diu. 12. Nihil eſt quod non longinquitas temporum excipiente memoria, prodendisque monumentis efficere poſſit. 2. cont. Rull. 87. Hoc perſcriptum in monimentis veteribus reperietis. pro Syl. 41. Publica monimenta. 1. Qu. Fr. 1. 22. Studia & artes, quæ ſunt nobis Graciæ monimentis diſciplinisque traditæ. Ibid. 35. Ampliſſimis monimentis conſecrate memoriam nominis ſui. 1. Off. 55. Magnum eſt enim, eadem habere monimenta maiorum, eiſdem vti ſacris, ſepulchra habere communia. 3. 4. Nulla eius ingenij monimenta mandata literis, nullum opus otij, nullum ſolitudoſis munus extat. * pro Dom. 137. In vrbe monimentum deletæ Reipubli. collocatiſ. Frag. epiſto. Quæ monimenti ratio ſit, nomine ipſo admoſeo: ad memoriam magis ſpectare debet poſteritatis, quam ad præſentis temporis gratiam. Horten. Ex annalium monimentis res bellica, aut omnis Reipub. diſciplina cognofcitur.

ADIVNCT. Aduerſum, pro Dom. Aeternum, celeberrimum, clariffimumque, 3. Ver. Ampliſſima, 1. ad Qu. Fr. & 4. Philip. Antiquiſſima, pluriſima, & maxima, 2. Ver. Attica, de Cla. Celeberrimum, pro Seſt. Certa, 1. de Inuent. Clariffima, 1. de Diu. & 5. Phil. Clariffimum, & pulcherrimum, religioſa, 6. Ver. Clariſſimum, 9. Phil. Glorioſum, gratum, 4. Atti. Grauiſſima, certiffimamque, 5. Famil. Illuſtriſſimum, anteq. ieret. Immortale, 4. Philip. Marmoreum, 4. Fami. Pauca, 4. Tuſc. Plena Græcorum, 9. Famil. Publica, pro Syl. Pulcherrima, 4. Ver. Sempiterna, ep. ad Bru. Summa, pro Qu. Leg. Teſta, 12. Phil. Vetera, 2. cont. Rull.

Syntaxis. Monimentis commendatum, teſtatum, madatum. Teſtimonium & monimentum virtutis. Sepulcrorum monimenta. Monimentum ſtatuerè, tenere. Ex omni monumentorum memoria reuellerè. Annalium monimentis celebrare. Loquantur annales & antiquitatum monimenta. Literarum monimenta teſtantur. Memoriam alicuius ampliſſimis conſecrare monimentis.

MONITIO, admonitio. de Amic. 91. Monitio acerbitate, oburgatio contumelia vacare debent.

MONITOR, admonitor, magiſter. 2. de Or. 99. Hoc præceptum eſt magis monitoris non fatui, quam acuti magiſtri. in Sall. 12. Quos ego habui omnium inearum actionum monitores. 4. C. 9. Cæſar monitor & autor huius ſententiæ. pro Mur. 77. Appellare ciues per monitorem. 1. V. 52.

ADIVNCT. Fatuus, 1. de Orat. Non fatui, 2. de Orat.

MONITVM, præceptum, monitio. 14. A. 20. Mæx aures dies & noctes omnium præceptis & monitis patuerunt. 5. Fa. 2. Meis conſiliis monitisque nituntur. Ibidem 13. Monitis præceptisque de Aruſp. 54. Ad quem metum ſi decorum monitis non duceremur, tamen ipſi noſtro ſenſu coniecturæque raperemur. 10. 3.

MONITVS, ſubſt. monitio. 2. Diuin. 86. Sortes, quæ hodie fortunæ monitu tolluntur.

MONITVS, adiect. 5. Fa. 17. Memoria noſtræ amicitia, & virtute filij tui monitus. 5. Att. 10. Per me ipſe tamen acrius veſtigiiſ tuis monitus de te cogitabam.

Syntaxis. Præcepta, monitaque. Conſilia monitaque. Duci monitis amicorum, non ſenſu & coniecturis.

MONOGRAMMVS, pictus, veniuſ, et ioſus. 2. de Natu. 59. Epicurus monogrammos deos, & nihil agentes commentus eſt.

MONS, alpe. de Pro. 34. Nihil eſt iam vltra illam montium altitudinem, quod ſit pertimeſcendum. 2. de Natu. 98. Impendentium montium altitudines. Ibid. 12. Montes veſtiti ac ſylueſtres. Ibid. 161. Veſtitus denſiſſimi montium. de Cl. 54. Mons qui Sacer appellatus eſt. 1. de D. 18.

—Cum tumulos Albano in monte niuales Tuſtraſti. — 1. de Or. 36. Genus hominum in montibus ac ſyluis diſſipatum. * pro

C. Corn. 1. Montem illum trans Anienem, qui hodie mons Sacer nominatur, in quo armati confederant, aeterna memoriae causa consecrarent. Incer. Erythæo oppido superpositum montem Mimanta.

† **ADIVNC.** Altissimi, de Som. Scip. Communis, 4. Fa. Altus, apricus, 4. Ver. Impudens, syluestres, vestiti. 2. de Natu. Patrij, 2. Att. Sacer, de Sacer.

MONSTRO, de *monstro, commonstro, ostendo, doceo, pat. e. facio, digitum ad rem intendo.* 1. Off. 51. Homo qui erranti comiter monstrat viam. ex Ennio. 1. de Di. 133. Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant viam. 16. Fam. 22. Tu, si quid librarij manu non intelligens, monstrabis, id est, docebis. 1. de L. 2. At quam Ulysses Deli se palmam vidisse dixit, hodie monstrant eandem. Ter. *Scio ubi sit, verum hodie nunquam monstrabo.

† **ADVERB.** Benigne erranti, pro Cor. Comiter, 1. Off. Non Grauatè, pro Corn. Balbo.

† **Syntaxis.** *Monstrare viam, res non intellectas.*

MONSTRVSVS, *portentuosus.* 1. de Fin. 61. Alij lucifugi, monstruosi. 2. de D. 69. Monstruosissima bestia.

MONSTROSE ibid. 146. Nihil tam præposterè, tam inconditè, tam monstròse cogitari potest, quod non possimus somnari.

MONSTRVM, *ostentum, portentum, prodigium.* 1. 93. Quia enim ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, monstra, prodigia dicuntur. 1. de N. 7. & 2. C. 1. Nulla iam pernicies à monstro illo atque prodigio moribus ipsis comparabitur. 5. V. 171. Non mihi iam furtum, sed monstrum atque prodigium videbatur. de Ar. 26. Periculum ex aliquo monstro significatum cauere. 4. Tusc. 63. Dicere monstra. I. P. 31. Immanissimum ac fœdissimum monstrum.

† **ADIVNC.** Certissimum, pro S. R. Disunctum, diuersumque, de Arusp. Falta, perditâ, non salutaria, 9. At. Fatale, tantum, pro Cl. Immanissimum, & fœdissimum, in Pifo. Magnum, epist. ad Brut. Mera, 4. Atti. Mirabile, 1. de Diu. Nouum, 7. Ver.

† **Syntaxis.** *Præposterè, inconditè, monstròse dicere. Monstrum & prodigium (de homine.) Monstra loqui (dere.)*

MONTANVS. 2. contr. Rull. 94. Ligures montani, duri, & agrestes. pro Do. 74. Nullum est in hac vrbe collegium, nulli pagani, aut montani.

MONTIAGVS. 5. Tusc. 79. Non montiuagos & syluestres curfus patiuntur.

MONTOSVS, *montuosus.* pro Planc. 32. Aspera & montosa regio. Partit. 36. Plani in montosi loci. Aly, montuosi legunt.

MONTOSVS, *vel potius,* **MONTOSVS.** de Ami. 70. Locis montuosis delectamur, & syluestribus.

MONUMENTVM, *vide MONIMENTVM.* 14. 31. Placet mihi militibus qui pugnant occiderunt, monumentum fieri quam amplissimum. 5. A. 17. An illa non grauissimis ignominias, monumētisque huius orationis ad posteritatis memoriâ sunt notanda, quod M. Antonius, &c. Ibi. 39. Clarissimum monumentum clementiæ suæ. 2. cont. Ru. 60. Prædas ac manubias in monumenta Deorum immortalium conferre.

† **Syntaxis.** *Monumentum factum fortiter occumbentibus in bello.*

MOPSVS, *Argiuorum rex, & vates.* 2. de N. 7. & 1. de Di. 88.

MOPHESIA, *vel, MOSHESIA, vel, MOPHETIA potius, vrbs à Mopso condita, ab eoque sic appellata, & ager in Cilicia.* 3. Fam. 8.

MORA, *cunctatio, dilatio, prolatio, tarditas, retardatio, procrastinatio, tergiversatio, sustentatio.* 2. de In. 146. Deinde vtrum statim fieri necesse sit, an habeat aliquam moram & sustentationem. 11. At. 25. Multam mihi moram afferunt. 5. A. 25. Ista legatio moram & tarditatem afferet bello. 7. V. 165. Vt supplicij aliquam paruum moram posset afferre. 16. At. 2. De Publio autem quod perferri oportet, moram non puto esse faciendam. 10. Fa. 22. Propter tarditatem sententiarum, moramque rerum. pro Syl. 58. Venire omnes suas possessiones maluit, quam vllam moram fieri cuiquam creditorum suorum. 7. V. 165. Non modò effugium, sed ne moram quidè mortis assequi potuit. Brut. 5. Omnino Panfa viuo celeriora omnia putabamus, nunc per auspicia longam moram video. pro Cec. 7. Qui igitur conuenit, quæ causa, &c. eandem esse moram ad iudicandum? ibid. 6. Moram ad condemnandum acquisisse. 13. At. 3. Non enim puto tam expeditum iudicium, vt non habeat aliquid moræ. pro Rab. 8. Cum ad iudicij moram familiaris funeris excusatio quaereretur. 7. V. 164. Moram supplicio quaerere. pro Cec. 4. Iudicandi iustam moram ac religionem iudicibus iniicere. 1. C. 9. Dixisti paululum tibi esse etiam nunc moræ, quod ego vixerem. pro Mil. 55. Quid ergo erat moræ & tergiversationis? 12. Fa. 12. Habeo paululum moræ dum promissa militibus persoluo. 1. Acad. 1. Quod cum audiuissemus, nullam moram interponendam putauimus, quin videremus, &c. 1. de In. 12. Inferre moram & impedimentum alicui. 10. Fa. 31. Esse in mora, id est, morari, & decinere aliquem, vel inferre moram & impedimentum alicui. Bru. 18. Quod ego, vt debui, sine mora feci. 3. C. 5. & 8. Fa. 8. Illi sine reculatione, ac sine vlla mora negotium susceperunt. 11.

At. 1. Sine mora facere aliquid, abiecta omni cunctatione. Or. 53. Distincta alios, & interpuncta, interualla, moræ, respiciunt, quam primò maximo gaudio frueremur. 6. 2. Quæ cum videtur, nullam moram interponendam insequendi M. Antonij putam. Ibid. 7. Vtinam hæc legatio nihil haberet moræ. 8. 17. Tu omnes moras interponis, quibus infirmetur Brutus. 5. At. 21. Tibi, vt in moræ illud confirmas. moram mihi nullam fore. de Fat. Comitia sine mora futura videntur.

† **ADIVNC.** Iusta, longa, 5. Att. Iusta iudicandi, pro Cla. Minima. 5. Phil. Parua, 3. Ver. Probabiles. 3. de Leg. Vtilior, 9. Attic.

† **Syntaxis.** *Moram & sustentationem habere, afferre, facere, vt auditoribus: assequi, acquirere, iniicere, interponere, inferre. Esse alicui in mora. Sine mora & abiecta cunctatione, synonyma.*

MORALIS. de Fat. 1. Nos eam partem Philosophiæ de moribus appellare solemus: sed decet augentem linguam Latinam, nominare moralem.

MORATVS, *moribus præditus & perpolitus, constitutus, institutus.* 1. de Orat. 85. Ea, sine quibus ciuitates nec esse, nec bene morate esse possunt. de Cla. 7. Bene morata, & bene constituta ciuitas.

† de Sen. 62. Optimè morata ciuitas. || pro Mil. 94. Quamprimum tetigero bene moratam & liberam ciuitatem. Part. 82. Quemadmodum quis institutus moratus fuerit. 2. Tusc. 11. & 1. de Fini. 63. Quorum quisque Philosophorum inuenitur, qui sit ita moratus, vt ratio postulat? 2. de Or. 184. Probus, bene moratus, & bonus vir. de Amic. 47. 54. & 62. Bene moratus, bene institutus, qui commodis est moribus, cui mores emendati sunt. 1. de Di. 66. O pœma tenerum & moratum, atque molle. 2. Off. 41. Apud etiam maiores nostros fruendæ iustitiæ causa videntur olim bene morati constituti reges.

† **Syntaxis.** *Ciuitas bene, optimè morata. Institutus ac bene moratus. Ita moratus, vt, &c. Probus, bene moratus, vir bonus. Tenerum & moratum pœma.*

MORBOSVS. 4. Tusc. 53. Maiores nostri iracundos solos, morbosos nominauerunt.

MORBVS, *agrotatio, inuauerudo, malum.* 1. C. 31. Vt homines ægri morbo graui, cum æstu febrique iactantur, si aquam gelidam biberint, prius releuari videntur, deinde multo grauius vehementiusque afflicti: sic hic morbus, qui est in Repub. reuatus istius pœna, vehementius reliquis viuis ingrauescet. 3. Tusc. 8. Qui in morbo sunt, sani non sunt. Ibid. 92. Corpus quod in morbo est. 1. Off. 83. Medici leuiter agrotantes leuiter curant, grauioribus morbis periculosas curationes & ancipites adhibent. pro Cl. 175. & 1. C. 31. Is ibi in morbum incidit, ac satis vehementer diuque agrotauit. 15. At. 2. Is in morbum grauem incidit. 13. Fa. 29. Ille in morbum incidit, ex quo non conuuluit. 1. Tusc. 79. Cadere in morbum. 12. Fa. 30. Grauius agrotant ij, qui cum leuati morbo videntur, in eum de integro inciderunt. Postquam ad Quir. 4. Bona valerudo iucundior est eis, qui è graui morbo recreati sunt, quam qui nunquam ægro corpore fuerunt. 1. de D. 63. Qui sunt morbo graui & mortifero affecti. I. P. 85. Qui cum vno genere morbi affigerentur, neque se recreare quiquam posset, cum semel incidisset, dubitabat nemo, &c. de Fat. 17. Vt in eo qui mortifero morbo vigeretur. 2. de D. 15. Medicus morbum ingrauentem ratione prouidet. Ibid. 12. Num vates acutiùs coniciet morbi naturam, quam medicus? Ibidem. Agrotus euasit ex morbo. pro Planc. 90. Si me vis aliqua morbi, aut natura ipsa consumperit, tamen, &c. pro Syl. 76. Ex magnis, & diuturnis, & iam desperatis Reipub. morbis ista repente vis erupit, vt ea cuncta & cuncta, conualescere aliquando & sanari ciuitas posset. 3. de Nat. 84. Hunc igitur nec Æsculapius misero diuturnoque morbo intabescentem interemit. 4. Tusc. 31. Animi valentes morbo tentati non possunt, corpora possunt. 2. de Na. 59. Deus nec morbum metuens ex defatigatione membrorum. 10. At. 18. Tu quartana cares, & nouum morbum remouisti, sed etiam granedinem. Ibid. 19. Valerudinem tuam iam confirmatam esse & à veterem morbo, & à nouis tentationibus gaudeo. 5. Tusc. 32. 33. Morbo tenti. 7. At. 5. Pyliam in idè genus morbi delapsam audio. 11. 6. Tulliz meç morbus & imbecillitas corporis me exanimat. pro Clu. 57. In morbis corporis vt quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus adhibetur. pro Cluent. 22. Mulier oppressa morbo est. 7. Fa. 26. Morbi senescentis remissio. 4. Tusc. 22. Cùm sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis in corpore, morbi, agrotationesque nascuntur. ibid. 23. Ex perturbationibus morbi conficiuntur, que vocant illi vicia. 15. At. 1. Cùm hominem tēperantem, summum medicum tantus improuisus morbus oppresserit. 2. de Fi. 96. Tati aderat morbi vicia & viles. 1. de Fin. 59. Nec verò quisquā stultus non horum morborum aliquo laborat. id est, animi vel corporis. 1. Fa. 26. Ego autè cum omnes morbos reformido, tū quod Epicurum tuum Stoici male accipiunt, quia dicat dures, & dures, & dures mole

esse: itaque eam sapientes nunquam inuiti, fortes etiam saepe libenter appetuerunt. 11. Fa. 28. Nunquam honesta mors fugienda, saepe etiam appetenda est. 8. A. 29. Turpis fuga mortis, omni est morte peior. 2. de Fin. 97. Praeclaræ mortes sunt imperatoriarum. 4. Fa. 12. Et cui inimici propter dignitatem perceperant inuentus est amicus, qui ei mortem afferret. pro S. R. 37. Qui mortem obtulerit parenti. 4. Fa. 12. Vir clarissimus ab homine reterrimo acerbissima morte est affectus. pro Cl. 170. Homines inimicos suos morte affici volūt. de Cla. 103. Carbo morte voluntaria se à seueritate iudicū vindicauit. 5. A. 48. Alex. tertio & trigesimo anno mortem obiit. 5. V. 129. Consciscere mortē sibi ipsi. 1. Tusc. 116. Mortes appetitæ. pro Sest. 83. Morte obita. 1. Tusc. 97. Mitti ad mortem. Ibi. 100. Duci ad mortē. 2. Off. 69. Patrociniū verò se vsos, aut clientes appellari, mortis instar putat. pro Domo 98. Vidi prætextatos inimicos non dum morte complorata arbitria petentes funeris. pro Cec. 10. Sicut is in morte sua testamentum declarauit. 1. Qu. Fr. 4. Lacrymæ meorum me ad mortem ire prohibuerunt. 9. A. 5. Et huic & multis aliis mors ob rem publ. habita honori fuit. 12. 30. Mors necessitatem habeat fati: aut si antè appetenda est, appetatur cum gloria. 14. 31. O fortunata mors, quæ na turæ debita pro patria est potissimum reddita. de Amic. 13. Non enim assentior iis, qui hæc nuper differere cœperunt: cum corporibus animas simul interire, atque omnia morte deleri. 1. de Fin. 49. Mortem contemnit, qua qui affecti sunt, in eadem causâ sunt, qua antequam nati ibid. Maximos dolores morte finire. de Leg. Mors aut meliorem quam qui est in vita, aut certè non deteriozem est allatura statum.

† **A D I V N C.** Acerba, 11. Famil. Acerba, crudelisque, acerbior, extrema, indignissima, media, misera, atque indignissima, 7. Verr. Acerbissima, pro Rab. Atrocior, necessaria, terribilior, pro Mil. Beata, nefaria, subita, 3. de Orat. Bellica, peregrinaque, 2. de Legib. Bona, 3. de Finib. Certa, 9. Famil. Communis, voluntaria, de Senec. Consuetanea vitæ, honesta, 9. Philip. Crudelis, & miserabilis, 11. Philip. Crudelissima, paterna, pro S. R. Diuina, matura, propinqua, 1. de Diu. Clara, non solum gloriosa, sed etiam beata, optabile, simillima, similis, somni. 1. Tusc. Fatalis, 13. Philip. fœda. (Gloriosa, fœdissima, fortunata, 14. Philip. Fraternalis, de Arusp. Gloriosa, Imperatoriarum, præclaræ, stabili, 2. de Finib. Immutata, 2. Phil. Leuior, 3. Tufcula. Melior, 15. Attic. Misera, Turpis, 4. Catil. Miseranda, Antequ. ir. Perniciosa, ep. ad Brut. Perfidia, pro Dom. præces, pro Sest. Pristina, in Pifo. Repentina, pro Cluent. Terribilis, Parad. Turpissima, pro Syll. Vulgaris, de Clar.

† **Syntaxis.** Mortem alicui afferre, offerre. Morte afficere. Mortem sibi consciscere. Morte appetita, obita Complorata morte risus insequitur.

MORSVS, dentium ictus, vel rostri. 2. Offic. 19. Fortuna cæteros casus rariores habet, à bestis ictus, impetitus. 2. Tusc. 53. Acer morsus doloris. 4. 15. Vt ægritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat. 2. Offic. 24. Aciores sunt morsus intermixta liberatis, quam retentæ. 12. At. 19. Recordationes quasi morsu quodam dolore efficiunt. 1. de Diu. 16. Quid aristotelia ad morsus serpentum possit. Ibid. 13. Herba ad morsus bestiarum. 5. Tusc. 77. Certare pugnis, calcibus, vnguibus, morsu. de Fat. 36. Philoctetes vlcera serpentis morsu. de Se. 51. Et contra auium minorum morsum, munitur vallo aristatum. 2. de Diu. 63. Cui ferus immani lacerauit, viscera morsu. 2. de Fin. 94. & 2. Tusc. 19. Cui è vepirino morsu venæ viscerum Veneno imbuta tetros cruciatum ciem. Poët.

† **A D I V N C.** Acer, Arat. Aciores, 2. Offic. Acer. doloris, 2. Tusc. Acerrimus, 3. Tusc. Immanis, 2. de Diu. Viperinus, 2. de Finib. Vlcera, de

MORTALIS, dissolubilis, morti opportunus. 3. de Natu. 12. Omne animal mortale & dissolubile est. de Vn. 36. Homines mortali conditione esse generatos. 14. A. 33. Ita pro mortali conditione vitæ immortalitatem estis consecuti. de Sen. 80. Animum dum in corpore mortali est, viuere. Ibidem. Animum non esse mortalem. 1. de Leg. 61. Quod in iis mortale & caducum, quod diuinum æternumque sit. 1. de Natu. 20. Plato fecit mundum mortalem. 1. Off. 120. Fortuna nonnunquam ipsa mortalis cum immortalis natura pugnare videtur. pro Rab. P. 32. Nec me ponit mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere.

¶ **Homo.** pro Dom. 99. Quod Senatus & populus Rom. & omnes mortales iudicant. 1. P. 96. Omnes mortales omnium generum, ætatum, & c. 3. de Natur. 86. Atque hoc quidem omnes mortales sic habent, & c. 2. de Finib. 7. Omnes mortales qui vbi que sunt. 4. V. 190. Vt omnes mortales videre possint, & c. pro S. R. 95. Vt ab omnibus mortalibus audacia tua cognosceretur. pro D. 59. Cum eius mœror inauditus omnibus mortalibus miserabilis videretur. de Ar. 56. Qui sit vnus omnium mortalium, sine vlla dubitatione deterrimus. Para. 1. Quo beatus esse mortali nihil potest. Antequam. 19. Miserrimi mortalis casum subire. pro Flac. 40. Quem nemo qui mortalis esset, audiuit. 4. Ver. 107. Nemo omnium mortalium. 7. 178. & 1. 5. Defendo multos mortales. pro S. R. 11. Quæ sit omnium mortalium expectatio, vides.

† **Syntaxis.** Morsus acer, viperinus. Mortale ac dissolubile, Mortale & caducum. Mortales inimicitia. Mortalium omnium expectatio,

MORTALITAS, mortalis vitæ conditio, natura communis fragilitas. 1. de Natur. 26. Omne quod ortum est, mortalitas conuenit. ad Octa. Supra mortalitatem tu. in tibi sunt omnia tributa.

MORTIFER, mortem afferens, perniciosus, pestifer. 1. de Diu. 63. Qui sunt morbo graui & mortifero affecti. 1. Tusc. 7. Mortiferum poculum. pro Sest. 44. Plaga insanabilis illa mortifera. in Vat. 20. Plaga mortifera. pro Syll. 73. Accipit P. Sylla vehemens & mortiferum vulnus. 2. de D. 62. Emulio maris anguis erat mortifera Cornelie. 4. Ac. 120. Cur Deus mortifera tam multa pro salutaribus mortifera consciperent.

† **Syntaxis.** Mortifer & grauis morbus. Plaga mortifera, vulnus, poculum.

MORTVVS, morte deletus, sensu ac vita carens, qui nunquam est, qui ex hac vita migravit, & vita excessit, consumptus. 12. At. 17. A mortuo ne ossa legito. 1. de Orat. 245. Si causam ageres militis patrem eius dicendo à mortuis excitates. pro Quint. 49. Is non modo ex numero viuorum exturbatur, sed etiam si fieri potest, in fra mortuos mandatur. Postquam ad Quir. 10. Infra omnes mortuos mandatus esset. pro Mil. 76. Inferre mortuum in domum alicuius. I. P. 88. Cum tu quod tibi succederetur, exanguis & mortuus cœdidisti. de Sen. 27. Athleta senis lacerti mortui sunt. de Cla. 43. Themistocles veneno potu mortuus concidit. 1. Qu. Fr. 3. Quædam effigies spirantis mortui. pro Milo. 92. Excitare aliquem à mortuis. 2. At. 19. Cum Cæsar venisset mortuo plausu.

† **A D V E R B.** Breui postea, 7. Ver. Intestato, 3. Verr. Omnino, pro Clu. Proximè, 2. Philip.

† **Syntaxis.** Ex sanguis & mortuus concidit ager. Plausu mortuo.

MOS, consuetudo, institutum, disciplina, usus, virtus, modus. 1. de Or. 84. Hic enim est mors patriæ Academicæ, aduersari semper omnibus in disputando. de Clar. 84. Mos est hominum, ut nolint eundem pluribus in re excellere. 7. V. 64. Cum omnes, ut mos est, ut fieri solet, concurrerent. Ibid. 27. Nam ut mos fuit Bithyniæ regibus, lectica octophoro ferebatur. 1. Acad. 1. Ut mos amicorum est. 3. V. 66. Tum ille negauit moris esse Græcorum, ut in conuiuio viuorum accumberet mulieres. 12. Fa. 17. Sed quia mos est ita faciendi, rogo. 2. Off. 66. Quod in patris est moribus, multorum causa gratuito defendere. 2. cont. Rul. 1. Est hoc in more positum institutumque maiorum, ut ij, qui, & c. 13. At. 19. Quæ autem his temporibus scripsi, Aristotelicum morem habent. 1. Off. 129. Nostro quidem more cum parentibus puberes filij nō lauantur. Ibid. 148. Quæ more aguntur institutisque ciuilibus. pro Mur. 1. More institutumque maiorum, & c. pro Cec. 2. Causam more institutumque omnium defendi. pro Qu. 63. Ita tamen more & instituto per Tribunalum. 1. Off. 148. Contra morem consuetudinemque civilem aliquid facere. pro Ce. 96. Non mos consuetudineque seruata. Ibid. 2. Vis moribus facta. Ibid. 20. Ut de fundo Cecinna moribus deduceretur. id est, more & consuetudine. Ibid. 27. Ut moribus deductio fieret. 3. de Orat. 133. Et nostro more aliquando, non Rhetorico loquamur. 2. cont. Rul. 26. Iam hoc inauditum, & planè nouo more vti, & c. de Clar. 132. Non antiquo illo more, sed hoc nostro eruditus. pro Cec. 36. Prætor quemadmodum more & exemplo optulari possit, non habebit. 4. V. 67. Hoc iniectio metu iudicibus nullo more, nullo exemplo, equam rem putatis esse. & c. 10. At. 6. Pompeius Syllano more exemploque vincet. Orat. 17. Inclinata vlcantique voce Asiatico more canere. Ibid. 207. Placeat dici omnia Isocrateo Theopompeoque more. de Vn. 1. Multa sunt à nobis in Academicis, Carneado more & modo disputata. 1. de Di. 88. Cæteros vmbraurum vagari modo. pro Cæl. 33. Agere illo austero more & modo. pro Mur. 72. Hoc ab eius amicis more & modo factum est. 4. V. 9. Humano modo, vsitato more. 8. Fa. 5. Nam si hoc more moderari possemus, & c. 14. At. 4. Nostro more, ne patiamur infirmis litteras. pro Flacc. 14. Quæ accusatorio iure & more sunt facta. 11. Fa. 29. Esti more magis hoc quidem scribo, quam quo te admonendum putem. pro Cæl. 38. More meretricio viuere. 1. de Inu. 2. More bestiarum vagari. pro Qu. R. 56. Nisi forte tu peruerso more id facis. 1. Tusc. 30. Vitiioso more effici quidpiam. 1. de Orat. 107. Non grauior breuius meo more quid quaque de re sentiam dicere. 2. de Fin. 15. Suo more loqui. Ibid. 112. Voluptas in corpore, omnium Latine loquentium more ponitur. Ibid. 112. Dicendi ratio in medio posita, comuni quodam in viu asque hominum more & sermone veritatur. de Senect. 5. Gigantum more bellare cum diis. 3. V. 66. Fit sermo inter eos & inuitatio, ut Græco more biberetur. Orat. 46. Ad morem dicendi rethorum exercere aliquem, & c. Horten. In morem Sallium. 1. Offic. 64. Apud Platonem est, omnem morem Lacedæmoniorum inflammatum esse cupiditate vincendi. pro Flac. 15. O morem præclarum, & disciplinam, quam à maioribus accepimus. 2. de Inu. 162. Perducere aliquid in more. 2. de Orator. 112. Qui hoc

¶ *Cogo, horror.* 1. Fa. 7. *Quæ* quidem mea cohortatio ne tibi inanis esse videatur, illa me causa mouet. 11. At. 5. *Quæ* me causæ mouerint, quàm acerbæ, quàm nouæ, non queo scribere.

¶ *Inuito, allicio.* 1. Offic. 9. 8. Pulchritudo corporis mouet oculos & delectat. *ibid.* Decorum mouet approbationem eorum, quibus cum uiuunt.

¶ *Excito, efficio.* 2. de Leg. Eam petitionem comparasti, quæ & risus & querelas moueret. 1. de Or. 2. 28. *Qui* patris clarissimi recordatione & memoria fletum populo moueret. 3. de Finib. 49. *Quia* cogitationes comprehensionesque rerum, è quibus efficiuntur artes, appetitiones mouent. Part. 1. 14. *Quæ* quidem vel maximè suspicionem mouent. 2. de Orat. 254. Sed admirationem magis quàm risum mouet. 2. At. 14. *Quatam* tu mihi moues expectationem de sermone Bibuli? Orat. 236. Orator non approbationes solum, sed admirationes, plausus, clamores mouere debet. pro Mur. 2. 8. Mouere stomachum alicui. 1. de Fin. 2. Veritus ne mouere hominum studia viderer, retinere non possem. pro Qu. Gall. Quantos is plausus & clamores mouet?

† *ADVERB.* Coniunctè risum, valdè, 2. de Or. Leuiter sensum, permulcè, 3. de Orat. Longius castra, ad Octa. Magnopere, 12. Attic. Mirabiliter homines, 7. Att. Necessariò, de Vniuer. Omnino animos, in Part. Paulò se extra numerum, Parad. Vehementius, de Clar.

MOVERE, agor. 2. de Nat. 3. 1. Ex se & sua sponte moueri. *ibid.* 58. Ut nosmetipsi, qui animis mouemur & sensibus. 3. 9. 2. Hominum membra nulla contentione mente ipsa ac voluptate mouentur. de Fat. 2. 4. Atoms per inane moueri grauitate & pondere. 2. cont. Rull. 56. Sed moueri possessionibus amicissimis sedibus ac diis penatibus negant oportere. 4. Fa. 9. Non est porro tuum, vno sensu oculorum moueri. pro Deiot. 11. Mouebat animo, & de salute populi Rom. extimescebam. 2. Qu. Fr. 3. Itaque magnæ mihi res moueri videbantur. 8. At. 23. Nec me Conules mouent, qui ipsi pluma aut folio facilius mouentur. 2. de Ora. 189. In commouendis iudicibus ipsi sensibus ad quos illos adducere volo, permoueor. * Hortens. *Quis* tantus est gurgis, qui dies & noctes sine vlla minimi temporis intermissione velit ita moueri suos fenus, vt mouetur in summis voluptatibus.

† *ADVERB.* Acute, 15. Fam. Constantè, placidè, 4. Tusc. Dulciter, iunctè sensus, 2. de Finib. Facilius epistola, pro Plac. Facilius pluma, vehementer, 8. Attic. Fortuito, immoderate, velocissimè, de Vniuer. Inaniter, verè, 4. Acad. Liberè, solutè, variè, 2. de Diuin. Magnopere, 2. de Orat. Maximè nobilitate, pro Syll. Medio criter, 3. de Nat. Non ita valdè, 2. de Nat. Peracutè, 1. Acad. Tardiùs, 2. de Nar.

¶ *Syntaxis.* Mouere aliquem de sententiâ. *Senatu mouere.* Stomachum mouere, approbationes, plausus, clamores, risus, fletum, suspensionem, expectationem. *Mouere castra,* se ex aliquo loco. *Hoc nihil me mouet.* *Hac me causa mouit.* *Ex se suaq; sponte moueri.* *Animo sensibus moueri.* *Moueor animo.* & extrinsecò. *Magna nunc res mouentur.* *Vires igitur habet hoc verbum impellendi, auferendi, excitandi, sollicitandi, ac perturbandi.*

MOX, quàm mox, statim. 10. Att. 4. Præteritè villam meam Curio, iussitque mihi nunciari, mox se venturum. 1. C. 4. Nox nulla intercessit, mox interfectus est. 2. de Inu. 85. Non necesse est expectare, quin mox iudicium fiat. 4. de Finib. 8. De summo bono mox, vt dixi, videbimus. 1. de Diu. 47. Discedo parumper à somniis, ad quæ mox reuertar.

MVCCRO, 3. C. 2. Idem gladios in reipub. districtos retudimus, mucronesque eorum à iugulis nostris reiecimus. 14. A. 6. Et dubitare, vtrum mucrones nostrorum militum in ciue, an in hoste figantur. pro Cor. 12. 3. Censorius stylus, cuius mucronem multis remediis maiores nostri retuderunt. 3. de Leg. 2. 1. Clodius mucronem tribunitium exacuit in nos. pro Cec. 84. Hic est mucro defensionis tuæ.

† *ADIVNCT.* Cruentus, 2. Cat. Tribunitius, 3. de Leg.

¶ *Syntaxis.* In ciue mucrones figi. *Censorij styli mucro Tribunitium acuerè mucronem defensionis.*

MVGINOR, cunctor, moror, & fortè, quod alij boni autores dicunt. *MVSSO: id est, ræco, & dissimulo.* 16. Att. 12. De Ocella, dum tu muginaris, nec mihi quicquam rescribis, cepi consilium domesticum.

MVGIO, clamor bouum est mugitus. 4. ad Her. 43. Vagire, mugire, murmurare, sibilare.

MVGITVS, bouum à sono ficta vox, vt etiam mugire. 1. de Diu. 35. Terræ mugitus, translatio est.

MVLA, 2. de Diu. 49. Mulæ partus à te prolatus est; res mirabilis propterea, quia non sæpe fit. & 1. 35.

MVLCEO, permulceo, lenio. in Arat. *Vires nulla feras possis mulcere procellas.* *ibid.* *Hæc angens anima vitali flamme mulcet.*

MVLCEOR. in Arat. *—Huic ceruix dextra mulcet Aquari.*

MVLQIBER, Vulcanus. 2. Tusc. 23. Iouisque numen Mulcibri adsciuit manus. *Poëta.*

MVLCTA, vel MVLTA, pœna. pro Cec. 98. Nostri ciues sæpe in colonias profecti sunt aut sua voluntate, aut legis mulctæ, quam sufferre non poterant. 4. V. 25. In cuius testamento quodam

loco si commissum quid esset, multa erat Veneri de Clar. 131. L. Casilenus ab L. Sabelio multam lege Aquilia de iniuria perituit. de Opt. 22. Æschines à Ctesiphonte multam perituit. 11. P. multam dixit, si à sacris discessisset: quam Flamini Martiali Romanus remisit. pro Rab. 8. Illud quod est in eadem populi irrogatione prescriptum. 1. A. 12. *Quis* vnquam tam damno Senatorem cogit: aut quid est ultra pignus, aut multam: pro Mil. 37. Irrogare multam alicui. 5. Fa. 20. Vt multa tam grauis

† *ADIVNCT.* Tam grauis, 5. Fam. *MVLCTATIO, direptio.* pro Rab. 16. Misera multatio bonorum, miserum exilium.

† *ADIVNCT.* Misera, pro Rab.

MVLCTATVS, lege iudicioq; condemnatus. pro Cecin. 100. In nulla lege nostra reperietur, maleficium vllum exilio esse multatum. 4. V. 21. Heredem iustum esse facere, &c. nisi se cerit, Veneri Ericinæ esse multatum. pro Font. 2. Galli à Senatu agris vrbibusque multati sunt.

¶ *Malè acceptus, non iudicio.* de Cl. 88. Addebat etiam scriptores illos malè multatos exisse cum Galba. *id est, malè acceptos, aut affectos.* 6. V. 94. *Qui* primò, cum obistere conarentur, malè multati clausi ac fustibus repelluntur. pro Mil. 38. *Qua* in turba C. Vrbannius ita est multatus, vt vitam amisit. 3. V. 14. Multos crudelissimè per vim morte esse multatos.

¶ *Perditus.* pro R. P. 2. Cum ab ipsa fortuna crudelissimè videat huius consilia esse multata.

† *ADVERB.* Crudelissimè, quàm minimè, 3. Ver. Crudelissimè, pro C. Rab. Ita vt, non parum, 5. Ver. Non ita, 11. Phil. & pro S. R. Malè, 6. Ver. & de Cla.

MVLCTO, officio, punio, pro Cornel. 42. Populus Gaditanus hunc multa & pœna multauit. 1. Tusc. 50. *Qui* animos nostros quasi capite damnatos morte multant. 1. C. 28. Perlapè priuati perniciosos ciues morte multarunt. 2. 4. Si illum, vt erat meritis, morte multassem. pro Sest. 58. Maiores nostri Antiochum Asia multarunt. 2. cont. Rull. 34. Liberos populos agris multatadi summa potestas datur. Postq; in Sen. 33. *Quòd* si mihi æternam esse propositam, ærumnam arbitrarer, morte me ipse potius, quàm sempiterno dolore multassem. pro Lig. 12. Sylla quos oderat; morte multabat. pro Clu. 29. Hunc leges exilio natura, morte multarunt. Anteq; 22. Si exilio multabunt corpus. 1. Tusc. 100. Ego verò illi maximam gratiam habeo, qui me ea pœna multauerit, quam sine mutatione & sine versura possem dissoluere.

MVLTOR, 1. de Or. 194. Vitia hominum atque fraudes damnis ignominii, vinculis, verberibus, exiliis, morte multantur. de Pro. 38. Multari imperatorem diminutione prouinciæ, contumeliosum est. 6. Fa. 7. Stultitia multatur fama. 5. Tusc. 107. At multantur bonis exules.

¶ *Syntaxis.* *Hanc legis multam sufferre non possum.* *Multam ab aliquo petere.* *Multam alicui dicere, remittere.* *Depellere multam alicui,* & irrogare. *Maleficium exilio multatum.* *Multatus & malè multatus, id est, malè acceptus.* *Consilio à fortuna multata.* *pro & urbe multatus.* *Multa & pœna multatus, morte, prouincia, trahit.* *Se morte multare, id est, sibi manus inferre.* *Multari prouincia diminutione.*

MVLGENS. in Arat. *Igniferum mulgens tremebundis athera pennis, aliter, Mulcens.*

MVLIEBRIS, quod est mulieris, mollis. 1. Off. 130. Venustatem muliebrem ducere debemus, dignitatem virilem. pro Mil. 28. Muliebri & delicato ancillarum puerorumque comitatu. 2. de Inu. 1. Excellens muliebris formæ pulchritudo. 1. Off. 61.

Vos etenim iuuenes animum geritis muliebrem, illaque virgo viri.

ex Ennio, 3. de Or. 38. Vox muliebris. pro Cæl. 67. Et muliebre bellum. 2. Tusc. 15. Eneruata muliebrisque sententia.

MVLIEBRITER, effeminatè. 2. Tusc. 48. Si se lamentis muliebriter lacrymisque dedit, vincitur. *Ibid.* 55. Nequid feculiter muliebriterue faciamus.

¶ *Syntaxis.* *Muliebris forma pulchritudo.*

MVLIER, femina generis humani, pro Mur. 27. Mulieres omnes propter infirmitatem consilij maiores in tutorum potestate esse voluerunt. pro Cec. 72. *Quòd* mulier sine tutore autore promiserit, non deberi. 2. de Leg. 29. Vt sentiant omnes mulieres, in natura sceminarum Deum castitatem pati. *Ibid.* 59. Mulieres genas ne radunt, neque lessum funeris ergò habent. *verba legis.* xii. tab. 5. Tusc. 78. Mulieres in India, cum est cuiusque bicarum vir mortuus, in certamine, iudiciumque veniunt, quam de plurimum ille dilexerit: plures enim singulis solent esse nupte, illaque est victrix, ea lata prosequentiibus suis, vnà cum viro in rotam imponitur: illa victa moesta discedit. 2. de Leg. 37. Mulierum famam vt molorum oculis lux clara custodiat, diligenter facienda est. *Ibid.* 22. Mulierum nocturna sacrificia non sunt, præter olla quæ pro populo ritè fient, neque iniuncta

aut vt affolet Cereri Graeco sacro. 3. de Ora. 39. Mulieres in sermone incorruptam antiquitatem facilius, quam viri cōseruant. 14. Fa. 18. Sed rursus illud me mouet, quòd video omnes bonos abesse Roma, & eos mulieres suas secum habere. pro Clu. 184. Mulier abundat audacia, consilio & ratione desitit. Oecon. 1. Mulieri deinceps, quod omnibus his rebus eam fecerat inhabilem, domestica negotia curanda tradidit natura.

ADIVNCT. Aegra, beatissima, misella, 14. Fam. Aerumnosa, miserissima, 3. Attic. Aliena, beata, ac nobilis, dissimilis alicui, diues, immoderata, ingeniosa, molesta alicui, non solum nobilis, sed etiam moderata, procerua, temeraria, proca, irata, pro Cael. Amens, audax, pecuniosa, crudelis, crudelis atque importuna, crudelissima, furiosa, non morosa, sed fecere grauida, imperita, importuna, libera, nefaria, pro Clu. Anarissima, 5. Phi. Castiores, nobiles, perdiues, & nobilis, probata, & nobiles, 7. Ver. Certa, immunda, infusa, indecora, 2. Att. Consularis, 2. Fam. Copiosa, & locuples, 5. Verr. Digna, nobilis, pecuniosa, 3. Verr. Ignota, Parad. Impudicissima, nobiles, & formosa, 6. Verr. Ingenua, pro Plac. Inornata, Or. Infana, 2. Catil. Misera, 2. Phil. Miocupes, pro Plac. Inornata, 4. Fam. Nora, 8. Fam. Quam optima, 1. de Inu. propinqua, 4. Ver. Seditiosa, 2. Att. Timida, 12. Fam.

MULIERARIVS, pro Cael. 66. Mulieraria manus. id est, multo ad muliere in insidiis collocata.

MULIERCVLA. 2. C. 23. Non suas secum mulierculas sunt in castra ducturi. 4. Fam. 5. In vnus muliercula animula si iactura facta sit. 5. Tusc. 103. Leuiculus sanè noster Demosthenes, qui illo sulturo delectari se dicebat aquam ferentis mulierculae, de Amic. 46. Ex eo fieri, vt mulierculae magis amicitiarum praesidia quaerant, quam viri. 6. V. 47. Quae forsitam vobis parua esse videantur, sed magnum & acerbum dolorem commouent, mulierculis praesertim, quum eripiuntur e manibus ea, quibus ad res diuinas vti consueuerunt. id est, matronis pauperibus. 2. Off. 57. Bene etiam colligitur, haec pueris, & mulierculis, & seruis, esse grata. 1. Tusc. 36. Frequens confessus theatri, in quo sunt mulierculae & pueri, mouetur.

ADIVNCT. Impura inter viros, 7. Ver. Publicana, teterrima, 5. Verr. MULIEROSITAS, cupiditas faminea voluptatis, seu viri in muliere amor. 4. Tusc. 25. Vt mulierositas, vt ita appellem eam, quae Graecis φιλογυνεα dicitur. (odium mulierum, quale in iuoueno est.

MULIEROSVS, mulierum appetens. de Fat. 10. Stiphonem scribitur & ebriosum & mulierosum fuisse.

MVLIO, qui mulos agit. 10. Fam. 18. Ventidius mulio Planci. Incer. P. Ventidium mulionem castrensem suffarrancum fuisse. Alij, castrensis furnaria, legunt.

MVLIONIVS, quod mulionis est. pro Sest. 82. Mulionia penula.

MVLIVS, nullus piscis. Parad. 5. Aliquem summis populi beneficiis vsu barbatus nullus exceptantem de piscina, & pertractantem.

MVLIVS, 2. Att. 1. Nostri autem principes digito se caelum putant attingere, si nulli barbati in piscinis sunt, qui ad manum accedant.

ADIVNCT. Barbati, 2. Attic.

MVLIVM, porio ex vino melleo confecta. 2. de Fi. 17. Qui alteri misceat mulsum, ipse non sitiens, & qui illud sitiens bibat. 2. de Or. 28. Suadebat Cranius, vt mulsum frigidum biberet: at ille, Perdam, inquit, vocem. pro Cl. 166. Dare venenum in mulso.

ADIVNCT. Dulce, 2. de Orat.

MVLIVS, vide, MVLCTIVS.

MVLIVARIAM, multis, locis. 2. de Orat. 174. Aurum multifariam desolum. 1. de Leg. 40. Iudicia quae quondam nusquam erant, hodie multifariam nulla sunt.

MVLIVFORMIS, varius, diuersus. (vnusmodi. 1. Ac. 26. Principes qualitates sunt vnusmodi & simplices: ex his autem oritur, variæ sunt, & quasi multiformes.

MVLIVIGES, multa & varia, multiplices, plures. 14. Att. 9. Literas multiuges accepi vno tempore à Vestorij liberto.

MVLIVMODIS, multis, modis. 3. de Orat. 216. Multimodis sum circumuentus, morbo, exilio, atq; inopia, &c. Poeta.

MVLIVPLEX, varius, copiosus. de Sen. 52. Vitis serpens, multiplici lapsu & erratico. pro Fl. 6. Praetura iurisdictionis res varia, & multiplex ad suspiciones & similitudines. de Am. 66. Multiplex & tortuosum ingenium. 2. de N. 136. Alius multiplex & tortuosus. pro Cael. 14. Varia multiplexque natura. 1. de Ora. 222. Magna multiplexque disciplina. 2. de Nat. 128. Quae multiplices factus procreant, his manmarum data est multitudo. Orat. 12. Multiplices varique sermones. de Cl. 119. Genus orationis vagum, fufum, & multiplex. 1. Acad. 17. Plato, qui varius, & multiplex, & copiosus fuit. 4. ad Her. 68. Anceps & multiplex verborum potestas in ambiguis. 5. Tusc. 11. Multiplex ratio disputandi. de Cl. 289. Corona multiplex. 6. At. 2. Sed est magnum illud quidem, verumtamen multiplex pueri ingenium, &c. 1. de Ora. 8. Recondita in arte, multiplicique versantur.

Syntaxis. Res varia & multiplex. Multiplex & tortuosum ingenium. Anceps & multiplex verbi potestas.

MVLIVPLICABILIS, multiplex. 2. Tusc. 22. Hic intererit tortu multiplicabili draconem. Poeta.

MVLIVPLICATIVS, auctus. 1. Qu. Fr. 2. Si diem nobis Clodius dixerit, tota Italia concurret, vt multiplicata gloria discedamus. 1. Off. 139. Clarissimi viri filius in domum multiplicatam non repulsum solum, sed ignominiam & calamitatem retulit. 10. Fa. 8. Augusto exercitu, auxiliisque multiplicatis. audin

MVLIVTVDO, frequentia, celebritas, turba, caesus, caterua, chorus, populus, vulgus, corona, manus, collusio. 2. V. 18. Cum maxima frequentia à multitudine domum reducebatur. 1. Off. 65. Qui errore imperitae multitudinis pendet, hic in magnis viris non est habendus. Ibid. 118. Alij multitudinis iudicio feruntur, quaeque maiori parti pulcherrima videntur, ea maxime exoptant. 2. de Fin. 81. Sed tamen non grauissimum est testimonium multitudinis. 2. Tusc. 4. Philosophia paucis contenta iudicibus, multitudinem consulto fugiens. 2. de Fin. 49. Etsi quando turpe non sit, tamen non est non turpe, cum à multitudine laudetur. 2. Tusc. 63. Itaque fama & multitudinis iudicio mouentur, vt ad honestum putent, quod à plerisque laudetur: te autem etsi in oculis sis multitudinis, tamen eius iudicio stare nolim, nec quod illa putat, idem te putare pulcherrimum. 4. V. 160. Quanta multitudo, quanta vis hominum. ad Brut. 3. Nam tanta multitudinis, quantum capit vrbs nostra, concursus est ad me factus. Copia vis. 1. de Ora. 15. Magnitudo & varietas, multitudoque causarum, &c. Post Reditum ad Quir. 5. Magnitudo multitudinodque vestrorum beneficiorum. 4. C. 20. Ego quanta manus est coniuuratorum hominum, tantam me inimicorum multitudinem suscepisse video. pro Dom. 89. Multitudo hominum congregata ex seruis conductis. pro Cec. 33. Qui manum fecerit, copias pararit, multitudinem hominum coegerit.

ADIVNCT. Armata, pro Rab. Concitata, infinita, pro Mil. Domestica, infinita iniuriarum, tanta, 5. Ver. Egens ac perdita, 1. Att. Imperita, 3. Verr. Imperita, & concitata, incredibilis hominum, innumerabilis, pro Sest. Incredibilis, maxima, 2. de Nat. Indocta, pro Mur. Infinita, 2. Tusc. Innumerabilis bonorum, post ad Quir. Magna, multo, maior, 10. Fam. Non minor, 1. de Nat. Miranda, 4. Att. Repentina beluarum, 2. Off. Splendidior, in Piso. Turpis inimicorum, & iustitia, contempta, & abiecta, 4. Cat. Vniuersa, 4. Ver. Urbana, de Pet. Conf.

Syntaxis. Magna multitudinis frequentia.

MVLIVTO, longè multis vel omnibus partibus, non paulo, haud paulo, impendio, longo intervallo. 1. de Or. 11. Multo pauciores Oratores, quam Poetae boni reperiuntur. 8. Att. 13. Ea cognoui commodiora esse multo, quam vt, &c. 12. 22. Meoque iudicio multo stare malo, quam omnium reliquorum. 4. ad Her. 59. Expolitio adiuuat & exornat orationem, sed multo maxime per eam exercemur ad elocutionis facultatem. 2. de Orat. 59. Illud iam mirari desino, quod multo magis ante mirabar, hunc, &c. de Sen. 36. Nec vero corpori solum subueniendum est, sed etiam menti atque animo multo magis. pro Mil. 93. Atq; haud scio, an multo etiam sit adiuanus magis: etenim, &c. 8. Att. 9. Multo minus mouebant minæ. 1. Off. 157. Sic homines, ac multo etiam magis natura congregati, &c. 2. de Or. 139. Ac multo etiam. Postquam in Sen. 3. No multo post discessum meum. 1. C. 15. Aut non post multo commissa.

MVLIVTVM, valde, bene, sanè, sanèquam, ita, non parum, non paulum, nescio quid. pro Quint. 3. M. Iunius in hac causa multum & saepe versatus. 3. de Leg. 33. Res multum ac saepe quaesita. 8. Att. 21. ep. 21. Multum mecum municipales homines loquantur. 7. V. 114. Longè omnes multumque superare. 2. de Diu. 1. Querenti mihi, multumque & diu cogitanti, quamnam re possem, &c. 1. de Orat. 152. Diu multumque scriptate. 4. At. 12. Libri diu ac multum in manibus fuerunt. pro P. Opp. Multum posse ad salutem alterius, honori multis fuit.

Syntaxis. Multo magis, maxime malo. Multo etiam est adiuuans magis. Non post multo. Longè omnes, multumque superare. Diu ac multum.

MVLIVVS, multiplex. 2. de Nat. 138. Venæ crebrae, multaeque toto corpore intexte sunt. Ibid. 137. Per venas admodum multus. 1. de Orat. 222. Multae, copiosae, variaeque rationes. 2. 214. Multa, & varia, & copiosa ratione. 1. de Inu. 6. Multa & magna res. 3. Fa. 8. Cum tu tam multis verbis ad me scripsisses. 2. de Nat. 92. Hi tanti ignes, tamque multi. 1. de Ora. 37. Quorum multa pro Syll. 73. Haec diu, multum, & multo labore quaesita, vna eripuit hora. de Arusp. 62. Cum quibusdam multis metuendisq; rebus. de Senect. 59. Multa etiam istarum arborum mea manu sunt facta. 4. V. 154. Non minus multas statuas posuit, quam abtulit. 7. Fa. 14. Minus multa de Cl. 273. M. Calidius, qui non fuit Orator vnus è multis, potius inter multos prope singularis fuit. ibid. 333. Vt numerarer in multis. 1. Off. 109. Vt vnus de multis esse videatur. 2. de Fin. 66. Tenuis L. Virginii, vnusque de multis. 4. Fam. 14. Nimitium multa. 2. de Fin. 59. Et satis multa. 1. ad Her. 1. Ne parum multa scisse videntur. 2. de Or. 288. Nimitis multa in genera diuidere. 2. de Inu. 1. Multi, plures, complures, frequentes. 2. V. 7. Multa, complura, frequentia.

Præclarus. 2. Fa. 10. Tuum nomen multum est in his locis.

Prolixus, nimius. 4. Aca. 17. Antipatrumque, qui multus in eo fuisset, reprehendebant. 2. de Orat. 17. Qui in aliquo genere aut

incon

inconcinnus aut multus est, is ineptus dicitur. 1. de Natu. 119.
 Nolo in hac re multus videri. 2. Off. 56. Theophrastus est multus in laudanda magnificentia. 2. de Orat. 358. Ne in re nota & peruulgata multus & insolens sum. 1. de Leg. 7. Accius in orationibus multus & ineptus ad multam inobedientiam.
 ¶ *Ratione pretij.* 2. de Orat. 101. Nonnulli dum operam suam multum existimari volunt, volit at; &c. 7. V. 23. Statuite quanti hoc putetis, & quam multo redemisse.
 ¶ *Temporis discrimine.* 13. At. 9. Multus sermo ad multum diem. 2. Qu. Fr. 8. Multa nocte veni ad Pompeium.

† *ADVERB.* Non ita, 1. de Orat. Nimis, 5. Ver. Nimis fortasse, pro Mil. valde, 2. de Orat.

¶ *Syntaxis.* Parum multa, nimium multa. Nomē alicuius esse multum in patria. In hac re ne sis multus, vel insolens. Ad multam noctem decedere.

MVLVIVS, siue, *MOLVIVS*, quem *Miluium* corrupte quidam vocant, pons est *Tiberis* in via *Flaminia*, ad secundum ab urbe lapidem. 3. C. 5. Occulte ad pontem *Mulvium* perueniunt.

MVLVS, 2. de Nat. 159. Longum est mulorum persequi vtilitates & afinorum. Top. 36. *Mulus* clitellarius. 16. Fa. 9. Equum & mulum *Brundisij* reliqui. 9. 18. Potes multo isto *Romam* peruehi. 15. At. 18. Petij ab eo de mulis vecturæ itineris, &c. 2. cont. Rull. 32. Deinde ornat eum multis, tabernaculis, centuriis, supellectili.

† *ADIVNCT.* Clitellarius, Top.

MVNDANVS, 5. *Tusc.* 105. *Socrates* quidē cum rogaretur, cuiarem se esse diceret? mundanum, inquit: totius enim mundi se incolam & ciuem arbitrabatur.

MVNDITIA, *lauritia*, *elegantia*. 1. Off. 130. Adhibenda est præterea munditia non odiosa, nec exquisita nimis. Orat. 79. *Elegantia* modō & munditia remanebit. 9. Fa. 20. *Lautitia*, munditia, *elegantia*.

† *ADIVNCT.* Non odiosa neque nimis exquisita, 1. Off.

MVNDVS, *laurus*, *elegans*. 2. Qu. Fr. 3. Tuam domum in carinis mundi habitatores *Camæ* conduxerunt. 2. de Fin. 23. *Vir* mundus & elegans. *Leg.* A S O T V S.

MVNDVS, *vniversitas mundi*, siue *vniversitatis corpus*, omnis natura, rerum natura, quod in natura rerum omne est. *vniversa natura*, hoc templum orbis terrarum. 2. de Na. 154. Est enim mundus quasi communis deorum atque hominum domus, aut vrbis vtrorumque. *ibid.* Mundus deorum & hominum causa factus est. 1. de Leg. 23. *Vniuersus* hic mundus vna ciuitas communis deorum atque hominum existimanda est. 3. de Fin. 64. Mundum autem hunc censent regi numine deorum, & esse quasi communē vrbem & ciuitatem hominum & deorum. 2. de Diuin. 91. Cælum ipsum quod extremum atque vltimum mundi est. 2. de Leg. 16. In cælo & mundo inesse mentem & rationem. 4. Acad. 55. *Democritus* ait innumerabiles esse mundos. 1. de Nat. 97. Sexcenta milia mundorum. 2. 132. *Mente* & consilio omnia in hoc mundo administrari. *ibid.* 21. Mundum esse deum animantem, compotem rationis. *ibid.* 25. *Anaximandri* opinio est, innumerabiles esse mundos. *ibid.* 20. *Plato* dixit mundum fore sempiternum. de *Vniu.* 31. Hunc varietate distinctum bene *Græci* *κόσμος*, non lucentem mundum nominaremus. 3. de Orat. 176. Status huius totius mundi atque naturæ. de *Am.* 24. Quæ in rerum natura totoque mundo constant, quæque mouentur. 3. de Leg. 3. Sine quo nec hominum vniversum genus stare, nec rerum natura omnis, nec ipse mundus potest. de *Am.* 90. Si quis è cælo naturam mundi, pulchritudinemque siderum perspiceret. 1. Off. 154. Metiri mundi magnitudinem. 2. de Leg. 26. Mundus hic omnis templum & deorum, & domus. de *Vn.* 3. Omne cælum siue mundus, siue quo alio vocabulo gaudet, hoc à nobis nuncupatus sit. de *Vn.* 7. 8. 9. 10. Hunc mundum animal esse, idque intelligēs, & diuina prouidentia constitutum. * 1. de Leg. Vna eademque natura mundus omnibus partibus inter se congruentibus cohæret ac nititur.

† *ADIVNCT.* Aeternus, quam aptissimus, beatus, bonus, & præstabilius, domus communis deorum, hominumque, expertus consilij, & rationis, globosus, immensus, melior, ornatus, & pulcherrimus, rotundus, sapiens, omnium rerum quæ natura administrantur, Seminatore, & sapiens, & parens (vt ita dicam) atque educator, & autor, stabilis, 2. de Nat. Amans & sapiens fidicen, etiam tibicen, bonus, pulcher, salutaris, ornatus aspectu, constans, disertus, & quidem Mathematicus, & musicus, omniumque doctrinarum eruditus, postremo Philosophus, literatus, 3. de Nat. Communis, 2. de Inu. Diffimiles, 2. Acad. Innumerabiles, 1. de Fin. Lewis, & vndique æquabilis, & à medio ad summum par, & perfectus, atque absolutus, pulcher, similis, singularis, atque vnigena, de *Vniuers.* Mortalis, Som. Scip. Mortalis, sempiternus, præditus animo, & sensibus, rotundus, ardens, quietus, & beatus, vniversus, volubilis, 1. de Nat. Par alteri mundo, reliqui, non solum similes sed perfectæ, & absolute pares, 4. Acad.

* *MVNDVS*, muliebri ornatus, & virilis. *Occ.* 1. *Secreimus* mundum muliebrem, qui ad dies festos comparatur.

MVNERO, muneror. pro *Deiot.* 17. Locus erat quidam, in quo erant ea composita, quibus te rex munere constituerat.

MVNEROR, largior. 7. *Attic.* 2. *Alexion* me opipare muneratus

est. 2. de Inu. 3. Aliud alij commodi aliquo adiuncto in commo do natura muneratur.

† *ADVERB.* Oppipare, 7. *Attic.*

MVNIA, munera, onera. pro *Mur.* 73. Hæc sunt officia necessarium, commoda tenuiorum, munia candidatorum. pro *Sest.* 13. Qui suis ceruicibus tanta munia sustinent, hi sunt optimatissimi principes.

MVNICEPS, ciuis popularis, qui è municipio est. ad *Brut.* 8. C. 8. *Nafennius* munciceps *Suetellius*. de *Cl.* 246. *M. Pontidius* munciceps noster. 7. V. 157. *P. Caius* *Cossanus* munciceps *Ibid.* 160. *Clameo* *Arpini* potissimum togam puram dedi, idque muncicipis meis fuit gratum. pro *Cl.* 196. Non illi vos de vnus muncicipis fortunis arbitrantur sententiam luros: sed, &c. 2. de *Leg.* 1. *Ego* *Fa.* 58. *Lucius* *tribulis* & munciceps & familiaris meus. *Ibid.* 11. Mei muncicipes *Arpinate*s.

† *ADIVNCT.* *Cunæ*, pro *Clu.* *Honestissimi*, 3. *Phi.* *Ornatissimi*, pro *Domo* sua.

MVNICIPALIS, ex municipio pro *Syll.* 26. Est enim ipse à materno genere municipalis. 8. *Att.* 11. Ex dolore municipalium. pro *Sest.* 97. & *Qu.* de *Pet.* 25. Sunt municipales rusticique *Romani*. 2. A. 58. *Homines* municipales & rustici. 3. de *Leg.* 36. Municipalis respub. 8. At. 21. Multum mecum municipales homines loquuntur, multum rustici.

MVNICIPIVM, conuentus, præfectura, colonia. 13. *Fa.* 11. Non dubito, quin scias non solum cuius municipij sim, sed etiam quam diligenter soleam meos muncicipes *Arpinate*s tueri. pro *S. R.* 15. *Rofcius* munciceps *Amerinus* fuit, genere & nobilitate sui municipij facile primus. pro *Sest.* 32. Nullum erat municipij *Italiae*, nulla colonia, nulla præfectura, quæ non, &c. 4. de *Fin.* 7. *Stoici* totum hunc mundum municipium suum esse existimabant. 3. A. 15. *Omnes* qui sumus è municipijs. pro *Pl.* 19. Tu es ex municipio antiquissimo *Tusculano*, id est, è præfectura. *Atinari* non tam prisca. 2. C. 24. *Vrbes* coloniarum ac municipiorum. 2. cont. *Rull.* 85. *Calenum* municipium complebunt. pro *S. R.* 43. * *Homines* illius ordinis ex municipijs rustici. pro *L. Varen.* C. *Ancharius* *Rufus* fuit è municipio *Fulginate* in *L. Pisonem*. *Nec* municipij de me optime meriti dignitas patitur.

† *ADIVNCT.* Antiquissimum, tam illustre, tam graue, reliqua, pro *Plan.* Clarissimum, pro *Font.* Fidelissimum, & fortissimum, 5. *Phi.* Frequens, mœstumque, pro *Mur.* Frequens, 1. *Phil.* Gracissimum, graue, firmum, honestum, honestum, alicuiusque coniunctissimum, 13. *Famil.* Honestissimum, 3. *Phil.* Illustre, nobileque, immune, 7. *Ver.* Integerrimum, pro *Arch.* Rusticana, vetera, pro *S. R.* *Torium*, pro *Cluent.*

¶ *Syntaxis.* Municipales, rusticique *Romani*. Nullum municipium, nulla præfectura, nulla colonia. hic videntur hæc tria longe diuersa esse, non synonyma.

MVNIFICIE, liberaliter, largè, proluxè, 3. de *Nat.* 69. Munificè & largè dare aliquid. 5. de *Fin.* 65. Societatem hominum munificè æque tuens iustitia dicitur.

MVNIFICVS, liberalis, largus. 2. Off. 63. Conuenit autem tum in dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum. 1. de Or. 32. Quid porro tam liberale ac munificum, &c. pro *Qu.* 22. *Rofcius* liberalissimus munificentissimusque fuit.

MVNIENDVS, 4. *Fa.* 14. Nouarum me necessitudinum fidelitate contra veterum inimicorum perfidiam muniendum putauit.

MVNIO, paro, adorno, firmo, confirmo, obuallo. pro *Mur.* 48. Hæc omnia tibi accusandi viam muniabant, adipiscendi obstruebant. de *Prouin.* 34. *Alpibus* *Italianam* muniatur ante natura, non sine aliquo diuino numine. 1. *Tusc.* 32. Munire sibi viam in cælum. 2. de *Orat.* 202. Qui primum tibi munisti ad te audiendum viam. At. 24. Munire sibi tutam viam ad retinendas opes. 9. & Hæc noua si ratio vincendi, vt misericordia & liberalitate non muniamus. pro *Pöp.* 14. Atque hæc tria frumentaria subsidia reipublicæ firmis prædijs elastibusque muniuit. pro *Syll.* 79. Munite communem, arcem bonorum, obstruite perfugia improborum. 1. C. 8. Illam coloniam meis prædijs custoditis, vigiliisque muniui. *ibid.* 10. Domum meam prædijs maioribus muniui atque firmavi. pro *Sest.* 78. Qui se præsidio muniuit. 2. de *Fin.* 88. Tueri & munire beneuolentia multorum. pro *Rab.* 3. Intercludere omnes seditionum vias munitre præsidia reipub. 9. *Fa.* 18. Munio me ad hæc tempora.

MVNIO R. de *Sen.* 51. Et contra auium minorum morsum muniuntur vallo aristarum.

† *ADVERB.* Præclarè, 2. de *Fin.*

MVNIO, genus carminis. 1. de *Or.* 251. Hoc nos si facere velimus, ante condemnentur ij, quorum causas receperimus, quam toties quoties perferibitur, paranam aut munionem citarimus, obstrucantur. * *Alij*, *Munychionem*, *aly*, *Minuritionem*, & *Minonem* legunt.

MVNITIO, pro *Font.* 7. Obiectum est etiam, quæstum *M. Fontreium* ex viarum munitione fecisse, vt aut ne cogeret munire, aut id quod munitum esset, ne improbare. 6. V. 118. *Font.*

mustellis ædificatam putes. 1. de Diu. 99. Clypeos à muribus esse derosof. 2. 59. Mures diem & noctem aliquid rodentes scuta an cibra corroferint. 1. 4. Att. 9. Tabernæ mihi duæ corruerunt: reliquæ rimas agunt. itaque non solum inquilini, sed mures migraverunt. 2. de N. 157. Nec enim homines murum aut formicarum causa frumentum condunt. 2. de Diu. 59. Si mures corroferint aliquid, noxurum est opus hoc vnum. ibid. Quod clypeos Lanuuij mures nocte essent. *Alij* rofissent, *legunt*. ibid. Platonis Politiam nuper apud me mures corroferunt.

M V S A. 3. de Nat. 54. Musæ primæ quatuor natæ Ioue, Thelxiope, Mnemie, Acæde, Melere: secūdæ, ex Ioue & Mnemosyne nouem: tertia, ex Ioue & Antiopa, quas Pieridas & Pierias solent Poetæ appellare. pro Ar. 27. In qua vrbe Imperatores propè armati Poëtarum nomen & Musarum delubra coluerunt. Orat. 62. Xenophontis voce Musas quasi locutas ferunt. 1. Fa. 9. Ab Oratoribus disungo me ferè, referòque ad mansuetiores Musas. 5. Tusc. 66. Quis est enim, qui cum Musis, id est, cum humanitate & cum doctrina habeat aliquod commercium, qui, &c. 3. de Nat. 45. Orpheus & Rhesus matre Musa nati. pro Ar. 20. Nemo est tam auersus à Musis, qui non mandari versibus æternum suorum laborum præconium facile patiat. Or. 12. Forenses causæ agreffioribus musis relicta. 2. At. 4. Interea quidem cum Musis nos delectabimur. Ibid. 5. Cum omnibus Musis rationem habere cogito. 1. Acad. 1. Silent diutius Musæ Varronis quàm solebant.

† **A D I V N C.** Agrestiores, Or. Mansuetiores, 1. Fam. Proximæ, superiores, 3. de Nat. Pulchellæ, 7. Fam.

M V S C A. de Cl. 2. 17. Hodie te istic muscæ comedissent. 2. de Ora. 247. Puer abige muscas.

M V S C O S V S. humore sordidus, squalidus, obsoletus. 3. Qu. Fr. 1. Iam *damdvmei* nihil alius, nihil muscosius.

M V S C V L V S. exiguus mus. 2. de Diu. 33. Musculorum icuscula bruma dicuntur augeri.

M V S I C A. cantus, symphonia. 1. de Orat. 187. Vt in musicis numeri & voces & modi. 3. 130. Musicam Damon & Aristoxenus tractauerunt. 2. de Nat. 22. Idem scilicet censeret in platanis inesse musicam.

M V S I C V S. 1. de Orator. 187. Vt in musicis numeri & voces & modi. Ibid. 10. Qui musicis penitus se dedit, quin, &c. 5. Tusc. 63. Musicorum verò perstudiosum accepimus. *id est, Dionysium*. 1. Offic. 146. Vt in fidibus musicorum aures vel minima sentiant. 2. de Diuin. 9. Qui fidibus aut tibiis vti volunt, earum tractationem non aruspiciibus accipiunt, sed à musicis. I. P. 22. Hic autem non tam concinnus helluo, nec tam musicus iacebat, &c. 2. Tusc. 12. Si absurde canat is, qui se haberi velit musicum. 1. 4. Ergo in Græcia musici floruerunt. 3. de Finib. 4. Geometræ, musici, grammatici. Ibid. Timotheus musicus. *Steph. in voce, Mileti*.

M V S I C V S. 2. de Leg. 39. Plato negat mutari posse musicas leges sine mutatione legum publicarum.

M V S T A C E V M. cibi genus ex farina, caseo, aniso, cumino, adipe, musto, & de virga lauri abrasa aliquid suppositis foliis lauri cum coquitur, vt Car. docet. 5. At. 20. Laureolam in multaceo quærere. *Bibulum hoc prouerbio notat, qui sine labore in re frivola præclarum quæreret gloriam.*

M V S T E L L A. 2. de Nat. 17. Non possis adduci vt domum muribus & mustellis ædificatam putes. * Incer. Mustella catulos suos quotidie transfert, mutatque sedem.

M V S T V M. de Clar. 287. Noua ista quasi de musto ac lacu feruida oratio.

M V T A B I L I S. habens mutationem. 3. de Nat. 30. Omne corpus mutabile est. de Vn. 24. Materia mutabilis. de Vn. 32. Sidera que vaga & mutabili ratione labuntur.

M V T A B I L I T A S. 4. Tusc. 76. Inconstantia mutabilitatque mentis.

M V T A N D I. pro Dom. 78. Quò vertendi, hoc est, mutandi soli causa venerant.

M V T A T I O. permutatio, motus, conuersio, inclinatio. 12. A. 6. Optimus est portus pœnitenti, mutatio consilij. pro Quint. 12. Fit magna mutatio loci, non ingenij. 1. Fam. 7. Atque ita vt nullam mutationem vnquam habitura res esse videatur. 2. de Nat. 103. Luna varias mutationes lucis habet. 3. 27. Natura omnia ciens, & agitans motibus & mutationibus suis. 4. Ac. 119. Vt nulla vis tantos queat motus mutationemque moliri. 2. de Nat. 50. Mutationes quatuor temporum. 3. 31. Mutationes elementorum inter se. pro Clu. 54. Crebra coloris mutatio. 1. Offic. 120. Morum facienda mutatio est. 1. de Diu. 118. Extortum fieri mutatio potest. 1. Offic. 22. Mutatio officiorum dando accipiendo. 8. Attic. 1. Nemo doctus vnquam mutationem consilij, inconstantiam dixit esse. 1. Offic. 120. Eam mutationem si tempora adiuuabunt, facilius, commodiusque faciemus. 1. A. 33. Vnde igitur subito tanta ista mutatio?

† **A D I V N C T.** Crebra doloris, manifesta, suspiciosa, pro Clu. Imbecilles rerum, & temporum, 5. de Fin. Magna loci, pro Quint. Maximæ ventorum, minuta, pro Fl. Misera, pro Rab. Variæ, 2. de Nat.

M V T A T V S. 9. Fam. 21. Alij mutati voluntate sint. 6. 6. Rectum hoc natura, &c. nec manens nec mutata ratio feret. 2. de Fin. 99. Proinuitata. pro S. R. 103. Versa & mutata in peiorcm partem sunt omnia. pro Corn. 42. Illum ciuitate mutatum esse fateor.

† **A D V E R B.** Leuiter, 1. de Inu. Paulatim, 2. de Rep. Repente consilium. 3. Ver. Valdè voluntas, 5. Fam.

† **Syntaxis.** *Materia mutabilis, & sydu. Animi mutabilitas. Sui moribus & mutationibus agi. Officiorum mutatio, dando, accipiendo. Voluntate mutatus Versa & mutata omnia.*

M V T I A. festus dies Quin. Mutio ob bene administratam Asia constitutus. 4. Ver. 51.

M V T I C E N S I S. ager in Sicilia. 5. Ver. 101.

M V T I L A T V S. diminutus. 3. A. 31. Antonius in Galliam mutatum ducit exercitum.

M V T I L V S. diminutus, mutilatus. Orat. 178. Animus mutila sentit quædam, & quasi decurtata. Ibid. 32. Mutila quædam & hiantia loqui.

M V T I N A. vrbs. 5. A. 24. Antonius circumfedit Mutinam, firmissimam & splendidissimam populi Romani coloniam. Br. 10.

M V T I N E N S I S. Ibid. ep. 5. Mutinensis fuga.

M V T O. mutationem facio, permuto, verso, inuerto, conuerto, immuto, commuto, vario. Postquam in Sen. 11. Vos vestem mutatam censuistis, cunctique mustatis. 2. Qu. Fr. 3. pro Cor. 27. Neque mutare non potest. Or. 59. Ergo ille princeps variabit, mutabit, &c. 7. Attic. 22. 4. Fam. 4. Philotimi literis lectis mutauit consilium de mulieribus pro Mur. 61. Sapientem sententiam mutare nunquam. de Clar. 314. Mutare consuetudinem dicendi. pro Clu. 31. Mutare testamentum. de Pro. 25. Posteaque rebus gestis mentes vestras voluntatemque mutastis. pro Dom. 23. Cui quidem cum Ciliciam dedisses, mutasti pactiorem. Para. 4. Mutare solum. * Incer. Mustella catulos suos quotidie transfert mutatque sedem.

M V T O R. 3. de Orat. 175. Idque ad omnem rationem mutatur & vertitur. pro Corn. 31. Ne quis inuitus ciuitate muretur.

† **A D V E R B.** Turpissime. 10. Fam.

† **Syntaxis.** *Variare & mutare consilium, ciuitatem, vestem, sententiam. Mentem suam & sententiam, solum mutare.*

M V T V A T I O. 3. de Or. 154. Traslaciones quasi mutuaciones sunt, cum quod non habeas, aliunde sumas. 1. Tusc. 100. Multari ca pœna, quæ sine mutuacione & sine versura possit dissolui. pro Flacc. 47. Cum multos minutis mutuacionibus fraudauisset, &c.

M V T A T V S. 8. At. 6. Sed eum video in sumptum ab alijs mutatum. 2. Tusc. 43. A viris virtus nomen est mutuata.

M V T V E. mutuo vicissim. 5. Fam. 2. Tu ipse velim iudices, satine videatur gis omnibus rebus tuus aduentus, cum proximè Romam venisti, mutuo respondiisse. Ibid. 7. Officiis non mutuo responderetur. *hac Cic. filius.*

M V T V O. mutuum. 10. 15. Fac valeas, meque mutuo diligas. 5. Officiis mutuo respondere. 10. 25. Etsi omni tempore summa studia officij mutuo inter nos certatim exiterunt. Ibid. 9. Te vt diligas me, si mutuo me facturum scis, rogo. 5. Satine videatur his omnibus rebus tuus aduentus mutuo respondiisse. Or. 80. Verbum aut translaturum, aut factum aliunde vt mutuo, aut factum ab ipso.

M V T V O R. quod non habeo, aliunde sumo: mutuum aliquid sumo, vt otendum accipio. || Quoniam vulgus vim huius verbi ignorat, quotidiano sermone usurpat quæ apud peritos Latina lingua auctores nunquam exerent, vt accipere mutuum aut mutuo, quod Cicero summo mutuum dixit. Nunquam verò neque mutuo dare, neque sumere, neque accipere, vt recentiores: sed mutuum, vt dare frumentum mutuum, sumere pecuniam mutuum, non mutuo dare, sumere. 15. At. 15. Cum abundare debeam, cogor mutuari. 3. Qu. Fr. 6. Tu quicquam ab alio mutuaris? At. 3. Age à Cælio mutuabimur. 2. de Nat. 91. Mutuemur hoc quoque verbum Orat. 211. Aut noua verba facere, aut à simili mutuari. 1. de Or. 256. Cætera verò à familiari meo Longo mutuabor. Ibid. 55. Quæ sunt oratori cum illis communia, non mutuo ab illis. de Fat. 3. Orator subtilitatem ab Academia mutuatur, & ei vicissim reddit vtbertatem.

† **orationis, & ornamenta dicendi.** || 3. de Or. 69. 69.

† **A D V E R B.** Aliunde, 11. Attic. Aliunde officium, 2. Off.

† **Syntaxis.** *Mutuo diligere. Respondet mutuo expectationi aduentus.*

M V T V S. elinguis, tacitus. (loquens, eloquens: Postquam in S. 1. Mutuum forum, elinguem curiam, tacitam & fractam ciuitatem videbatis. 1. Qu. Fr. 119. Qui mutis pecudibus præfunt. 1. de Fin. 71. Si mutæ etiam bestia loquerentur. 3. de Leg. 2. Lex est mutus magistratus. 3. C. 10. Imago aui tui clarissimi viri, quæ mutæ à tanto scelere etiam muta reuocare debuit. 7. V. 170. Omnia muta atque inanima comouerentur. 1. de Nat. 36. Resinam magis atque mutæ. 8. At. 22. Nullum fuit tempus post has fugas & fermidines, quod magis debuierit mutuum esse à literis, propere quid.

quod, &c. 4. ad Her. 67. Cum res muta aut informis sic eloquens & formata. 5. Tusc. 69. Muti vel loquentis origo. Or. 13. 8. Muta quaedam eloquentia inducere. 3. C. 26. Nihil me mutum delectat, nihil tacitum. 2. de Or. 16. c. Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. pro Dom. 134. Is mutus fracta malis, muta, debilitata, abiecta metu. 3. A. 22. Satius est mutum esse, quam quod nemo intelligat dicere.

Syntaxis. Mutum forū, bestia. Inanimata res ac muta. Tempus à literi mutum. Mutum, tacitum. Fractus, mutus, abiectus, debilitatus.
MUTUUM, mutuum, pro Flac. 46. Pecuniam sumit mutuum à S. Schola. alter, mutuam. 12. Fa. 28. Tibi ex S. C. imperandum, mutuumque sumendum cenfeo. Mutuum in amicitia. *Leges.*
MUTUUS.

MUTUUS, pariter atque aequaliter respondens. par. 16. Att. 16. Tua voluntas erga me, meaque erga te par atque mutua. pro S. R. 11. Idcirco amicitia comparatur, ut commodum mutuis officiis gubernetur. de Am. 22. In amici mutua benevolentia conficiis gubernetur. de Am. 22. Mutuum in amicitia est, cum par voluntas accipere. 5. Fa. 2. Mutuum in amicitia est, cum par voluntas accipere. 5. Fa. 2. Tuus erga me mutuus amor. 5. 2. Tripartitus, & redditur. 10. 4. Tuus erga me mutuus amor. 5. 2. Tripartitus, & redditur. 10. 4. Pro pari inter nos & bene alicui mutuam voluntatem. 13. 4. Pro pari inter nos & bene alicui mutuam voluntatem. 13. 4. Multa & magna inter nos officia, mutua benevolentia. Ibid. 65. Multa & magna inter nos officia, mutua benevolentia. Ibid. 65. Officium est, multis eius officiis & meis mutuis constituta. 1. Offic. 56. Beneficia mutua & grata esse debent. in Sal. 9. Non enim sperasti mutuam me tibi gratiam relaturū, ut vicissim tuos compellarem. 10. Att. 13. Ille mihi H. S. quatuordecim non reddit, quae dedi eius filio mutua. 11. 3. Dare pecuniam mutuam alicui. 2. cont. Rull. 82. Dare frumentum mutuum alicui. 10. A. 26. Sumere pecunias mutuas ab aliquo. pro Flac. 10. Da mihi testimonium mutuum.

Synt. Erga aliquem voluntas par atque mutua. Tribuere mutuam voluntatem. Par & mutua benevolentia. Testimonium dare mutuum.

MYCENENSIS. 2. de Fi. 18. Mycenenses Attica pubes. *Pœta,*

MYLASA, urbs. 5. A. 20. & 6. 13.

MYLASEIS, vel **MYLASIS**, populi. 13. Fa. 26.

MYNDVS, oppidum. 3. Ver. 86.

MYNDENSES. 3. Fa. 8. Myndensium testimonium.

MYOPARONAVIS piratica. 5. V. 186. In portu piraticus myoparonavigavit. *Leges.* **INFESTVS**.

ADIVNCT. Egregeius, de sua classe ornatus, atque armatus, pulcherrimus. 3. Ver. Pauci, perennes, piratici, inopes relicti à duce praefectoque classis. 7. Ver. Piraticus, 5. Ver.

MYRINA, urbs Lemni. 5. Fa. 10.

MYRMECIDES. 4. Ac. 120. Ut etiam inter Deos Myrmecides aliquis minorum opusculorum fabricator fuisse videatur.

MYRON, factor, qui Herculem ex are fecit. 6. V. 5. & 3. de Ora. 23.

MYROHAKIO Narcula, vel pyris, in qua unguenta pigmentaque temperantur, & afferuntur. *Leges.* **ARCULA**.

MYRIA, regio. Orat. 25. Caria, Phrygia, Mysia.

MYSIUS. 1. Qu. Fr. 120.

MYSTERIVM, initia, sacra, res occulta. 1. Tusc. 29. Reminiscere quoniam es initiatus, quae tradantur mysteriis. 2. de Legib. 36. Mysteria, quae appellantur initia, &c. 3. de Orat. 72. Quod mysteria non referrent, &c. 2. de Nat. 62. Quod quale sit, ex mysteriis intelligi potest. 3. de Orat. 61. Hoc tacitum tanquam mysterium teneas. pro Mur. 25. Id enunciat vestris mysteriis totum est contemptum. 4. Acad. 60. Quae sunt tandem ista mysteria cur celati? 4. Tusc. 55. Ne rhetorum aperiamus mysteria. 1. de Orat. 206. Quid si petimus ab Antonio, ut ea nobis explicet, & illa dicendi mysteria enunciet? 4. At. 17. Epistolae nostrae tantum habent mysteriorum, ut eas ne librariis quidem ferè committamus. 5. 22. Velim rescribas certum (retine elegantiam) quod die mysteria futura sint. 6. 1. Faciesque me, in quem diem incidunt mysteria, certiore.

ADIVNCT. Augusta, 2. de Leg. Tacitum, 3. de Orat.

Syntaxis. Tacitum id habeto, tanquam mysterium.

MYSVS. pro Flac. 65. Mysvorum ultimus. *proverbum.*

MYSTAGOGVS, Rex sacrorum, & magister. 6. V. 13. Itaque iudices ij qui hospites ad quae vivenda sunt ducere solent, & vnum quidque ostendere, quos illi Mystagogos vocant, &c.

N

Litera Latinorum semivocalis, ac liquida: significabat in iudiciis, Non liquere: unde ampliatio nascebat.

NÆ, profectio, valde. 2. A. 3. Næ tu si id fecisses, melius famæ tuæ consulisses. 4. Attic. 4. Mediusfidius næ tu emissi locum praclarum. 1. Tusc. 74. Næ ille mediusfidius vir sapiens lætus morietur. 2. de Natur. 1.

Næ ego incantus, qui cum Academico & eodem rhetore congrederi conatus sum. 6. V. 81. Næ ista præclara nobilitas desinat queri popul. Roma. hominibus novis honores mandare. 6. Atti. 1. Næ tu me sollicitudine magna liberaris. de Cla. 249. Næ ego velim, &c. 7. Fa. 1. Næ tu haud paulo plus delectationis habuisti, quam quiquam nostrum. Ibid. 23. Scilicet ista quidem summa, næ ego multa libentius emerim diuersorum Tarracinae, næ, &c. 3. Tusc. 8. Næ ista gloriosa sapientia non magno aestimanda est, siquidem non multum differt ab insania. 4. Aca. 117. Quod si geometricis rationibus non est crediturus, quæ vim afferunt in dicendo, næ ille longè aberit, ut argumentis credat Philosophorum. 2. C. 6. Næ illi vehementer errant, si, &c.

NÆNIAS, & **NÆNIÆ**, 2. de L. 61. Honoratorum virorum laudes in concione memorantur, easque ad cantus & ad tibicinem profequantur, cui nomen Næniæ: quò vocabulo etiam Graeci cantus lugubres nominant.

NÆVIUS, poeta comicus. de Clar. 60.

NÆVVS. 1. de Nat. 80. Nævus in articulo pueri delectat Alceum: at est corporis macula nævus. de Clar. 313. Totum aliquem non nævo aliquo aut crepundiis, sed corpore omni velle cognoscere.

NAM, namque, enim, etenim, atque, quoniam, siquidem, quippe, nimirum, scilicet, videlicet, sanè. 13. Fa. 4. Cum eo mihi summa necessitudo est: magno enim beneficio meo affectus cumulatissime mihi gratiam retulit, nam nec in honoribus meis unquam defuit, nec in laboribus. 3. C. 23. Quamobrem, Quirites, celebratore, &c. nam multi, &c. erepti enim, &c. 1. de In. 8. Nam Hermaiores quidem nec quid dicat attendere, nec quid polliceatur, intelligere videtur. 14. Fa. 1. Nam quid ego de Cicerone dicam? qui, &c. 2. de Os. 144. Nam herculè, inquit Antonius, si, &c. & 4. V. 2. Nam herculè, inquit, &c. ibid. Nam speraueram, inquit arator, me ad denarium peruenturum. 3. At. 20. Nam quod purgas eos, &c. 9. 2. Nam quod negas, &c. 8. A. 16. Nam quod me tecum iracundè agere dixisti, non est ita vehementer, &c.

Particula adiecta maioris virtutis gratia, interrogando. pro Cæl. 67. Ex quibus requiram quoniam modo latuerint. 11. Attic. 12. Quamnam rationem allaturus es huius rei? 1. de Diuin. 43. Cuiusnam modi est Tarquinij somnium? Brut. 2. Quinque cohortibus quid senam facturum arbitratur. Part. 48. Ecquoniam modo. Ibid. 26. Nunquidnam restat?

Syntaxis. Qui senam iactat? Ecquoniam modo? Nūquidnam vis.

NANCISCOR, inuenio, adipiscor, consequor, assequor, mihi obuenit. 2. de Nat. 125. Alter alterius vbiusque nactus est, oua frangit. 1. Tusc. 74. Cato sic abiit è vita, ut causam moriendi se nactum esse gauderet. Orat. 31. Nactus sum etiam qui Xenophonis similem esse se cuperet. 1. de Finib. 14. Quoniam nacti te, inquit, sumus. 2. Qu. Fr. 13. Cuius rei nonnullam consuetudinem nactus sum, &c. pro Mil. 77. Quoniam modo imperium ferre potuissetis, si id ille nactus esset? de Somn. 20. Ne vim ullam nanciscatur, quæ à primo impulsu moueatur. 11. Fa. 12. Si quid firmitatis nactus sit Antonius. 12. 16. Nactus plusculum laxamenti. 3. 7. Cum plus otij nactus ero. 3. de Nat. 84. Potestas quam ille per scelus erat nactus. Ibid. 87. Nacti aliqui fortuquæ boni. 2. de Nat. 161. Iam verò immanes belluas nanciscimur venando. 13. Fa. 7. Tamen maiorem spem imperandi nactus sum, posteaquam, &c. de Senect. 52. Vitis ut se erigat, clauiculis quasi manibus, quicquid est nacta, complectitur. 3. V. 104. Sortem est nactus vrbane provinciae.

NANQVE, siquidem. 1. de Orat. 101. Tum ille, Nanque quod tu non poteris, nemo poterit. Ibid. 71. Namque illud quare Scævola negasti? 10. Fa. 15. Namque assiduis internuciis, &c.

NAR, fluvius. 4. At. 14. In Nar defluit Velinus lacus.

NARBONENSIS. pro Font. 4.

NARBO. Ibid. 3. Est in provincia Galliae Narbo Martius colonia nostrorum civium, specula populi Romani. 2. A. 34.

NARIS, nasi foramen geminum. 2. de Na. 141. Nares eo quod odor ad superiora fertur, rectè sursum sunt. Ibid. 134. Os adiunctis naribus spiritu augetur. Ibid. 145. Nares semper patent. 3. Tusc. 43. Falciculum ad nares admouere. 1. de Diu. 15.

Naribus humiferum duxere ex aëre succum.

NARNIENSIS, tribus. 2. cont. Rull. 78. * Incer. In Narniensi agro siccitate lutum fieri, imbre puluerem.

NARRONA, urbs. 13. Fam. 77.

NARRATIO, verum gestarum, aut ut gestarum expositio. 2. de Or. 80. Deinde rem narrare, ita ut narratio verisimilis sit, ut aperta, ut brevis. Ibid. 329. Narratio obscura totam obæcat orationem. Orat. 124. Narrationes credibiles, nec historico, sed propè quotidiano sermone explicatae dilucidæ. Ibid. 210. Si exponenda narratio est. Part. 31. Narratio est rerum explicatio, & quaedam quasi sedes ac fundamentum constituenda fidei. 2. de Orat. 330. Omnis orationis reliquæ fons est narratio. 2. ad Heren. 3. Narratio accusatoria in coniecturali causa quid habere debeat. 1. de Inuent. 29. Apertè narratio poterit esse, ut si quodque primum gestum erit, ita primum exponetur, &c. 1. ad Her. 15. Narratio quò breuior cò dilucidior. Partit. 13. Narratio in sua

sione rara. 2. de Or. 80. & 83. Deinde rem narrare ita vt narratio verisimilis sit, vt aperta, vt breuis. 1. ad Her. 16. Verisimilis narratio erit, sit vt mqs, vt opinio, vt natura postulat, dicemus. 2. 3. Defensoris narratio simplicem & dilucidam expositionem debet habere, cum attenuatione suspitionis. Partit. 13. Narratio præteritarum aut præsentium rerum est. 3. ad Her. 17. Narrationis dispositio. 1. 13. Genus narrationis, quod in personis positum est, debet habere sermonis festiuitatem, animorum dissimilitudinem, grauitatem, lenitatem, &c. Ibid. Narrationis in negotiorum expositione positæ partes tres. 1. de Inuen. 28. Narrationis virtutes tres. Or. 210. Exponere narrationem. 6. At. 2. In multis nominibus in Trophoniana Charonis narratione Græcos in eo reprehendit, quod, &c. 3. de Orat. 330. Quando vtendum sit, aut non sit narratione, id est consilij. 1. de Inu. 27. & 1. ad Her. 12. Narrationum tria sunt genera. Vnum genus est, in quo ipsa causa, & omnis ratio controuersæ continetur. Alterum, in quo digressio aliqua extra causam, aut criminationis, &c. aut amplificationis causa interponitur. Tertium genus est remotum à ciuilibus causis, quod delectationis causa non inutili cum exercitatione dicitur & scribitur. de Narratione vide ad Her. 1. de Inu. lib. 1.

† **ADIVNC.** Aperta, breuis, dilucida, ficta, longa, obscura, perspicua, indocta, molesta, verisimilis. 2. de Or. Breuis aperta, probabilis, verisimilis. 1. de Inuent. Planæ, breues, credibiles, euidenter, moderatæ, Top. Incredibiles, Or. Incunda, ad persuadendum accommodata. 2. de Inuent. Probabilis, suavis, Part.

NARRATOR. 2. de Orat. 54. Cæteri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt. Ibid. 2. 19. Imitator & narrator factus.

† **ADIVNC.** Faceti, 2. de Or. Nati, parui, de Diu.

NARRO, rem gestam narratione expono, rem demonstro, dico. 3. Fa. 1. Iucunda mihi eius oratio fuit, cum de animo tuo, de sermonibus, quos de me haberes quotidie, mihi narraret. 3. At. 15. Crassi libertum ais, tibi de mea sollicitudine macieque narraffe. 3. ad Her. 14. & 2. de Or. 2. 1. Vt mores eius, de quo narres, exprimitur. 13. 33. Othonem quod speras posse vinci, sanè bene narras. 15. 2. 1. Narro tibi, Quintus exultat lætitiâ. 2. 7. Narra mihi, reges Armenij patris salutem non solent? Ibid. 12. Narro tibi, planè relegatus mihi videor posteaquam in Formiano sum. 9. 12. Narro tibi, hæc loca venusta sunt. 1. 6. 13. Malè narras de Neptotis filio.

† **ADVERB.** Benè herculè, Parad. Breuiter, interruptè, iucundè, peruariè, 2. de Ora. Diligenter, enodatè, 1. de Inuent. Dilucidè, multum sanè, sapè, probabiliter, Part. Grauitèr sanè, & probè, ornatè, venustè, Orat. Iucundè, memoriter, de Ami. Malè, 16. At. & 1. Tusc. Nouissimè, 11. Fam. Palam, secretò, 8. Fam. Sanè, benè, 13. At.

† **Syntax.** Narrare aliquid, de aliqua re. Narra mihi, quando venies? **NARTHECIUM,** myrothecium. 2. de Fini. 2. 2. Medicamenta illa tanquam de nartheco promant. 2. Acad. Nonius. Lege, P V T E O, & V N G V E N T V M.

NARVS, gnarus. Or. 159. Noti erant, & naui, & nari: quibus eum in præponi oporteret, dulcius visum est, Ignoti, ignaui, ignari, dicere, quam vt veritas postulat.

NARI, oppidum. 3. At. 2. Datum V. I. Id. April. Nari Luc. aliter, Naryci Loer. à Narze.

NASCENDI. 3. Cat. 2. Nascendi incerta conditio, & sine sensu nascimur.

NASCENS. de Clar. 2. 7. Thucydides qui non nascentibus Athenis, sed iam adultis fuit. * 2. Acad. Nascentis Lunæ cornua.

NASCOR, orior, in vitam venio, introeo, ingredior, ortum habeo in lucem edor, suscipior, alicuius satu edor, in lucem edor, patefio, procedo. pro S. R. 4. 6. Si tibi fortuna non dedit, vt patre certo nascerere. Or. 10. Cætera nascuntur & occidunt. 1. Tusc. 9. Quoniam etiam mortui miseri sunt, in miseriam nascimur sempiternam. 2. de Fi. 78. Sed ipsum à se oritur, & sua sponte nascitur. 4. 53. Timiditas ex reb. nascitur. de Cl. 45. Nec in impeditis, & regum dominatione deinceps nasci cupiditas dicèdi solet. 2. Off. 16. Nulla tam detestabilis pestis est, quæ non homini ab homine nascatur.

† **ADVERB.** De integro causam, de Clar. Improvisò bellum, pro Fon. Similiter, 4. Tusc.

† **Syntax.** A se oriri, & sua sponte nasci aliquid. Nascitur homini ab homine pestis.

NASICA. Lege, CORCVLVUM.

NASSA, vas vimineum ad capiendos pisces. 15. Att. 20. Ex hac nassa exire constitui non ad fugam, sed ad spem mortis melioris.

NASTVRTIVM, herba acris & odore & sapore, quam Græci cardamum vocant. 5. Tusc. 99. Perlas negat Xenophon ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. 2. de Fin. 92.

NASVS. 2. de Nat. 143. Nasus ita locatus, vt quasi murus oculis interiectus esse videatur.

NATALIS. Brut. 15. Cum is dies casu Bruti natalis esset. 9. Atti. 4. Natali die tuo scripsisti epistolam, &c. 7. 5. Ita ad vrbem. 11. 1. Non natali die meo. pro Fl. 102. Hunc ego diem verè natalem huius vrbis, aut certè salutarem appellare possum. 3. At. 20. Age-

re diem natalem suum. 2. de Fin. 101. Agere diem suum natalem quotannis. 2. de Diu. 87. Chaldæis in prædictione & in notatione cuiusque vitæ ex natali die minimè credendum est. 2. de Fin. 102. Nullus est igitur cuiusquam dies natalis. At habetur. Sed vt fit, etiã post mortem coletur.

NATALITIVS, ad natalem diem pertinet. 2. de Diu. 88. Qui hæc notant sidera natalitia. 2. A. 15. Hodie non descendit Antonius: dat natalitia in hortis. hoc est festi dies duos natalis. & Syntaxis. Casaris, vrbis natalis dies. Natalem diem agere, colere. Natalitia prædicta sidera. Natalitia dare.

NATANDI. pro Cel. 36. Quò omnis iuuetus natandi causa venit.

NATANS. 2. de Inu. 153. & 7. Fa. 10. Naufragus quidam natans, &c.

NATATIO, natandi actus. de Sen. 58. Natatio & cursus.

NATIO, gens, genus. de Prouin. 33. Cæsar cum accerrimis nationibus Germanorum & Heluciorum præliis felicissimè decertauit. pro Font. 25. Exteræ nationes & gentes. pro Cl. 72. Is se Li-gnomine videretur. id est, Pacetus natione Ligur. 3. de Na. 93. Deities. 2. de Or. 18. Erudita illa Græcorum natio. 1. de Inu. 35. Atque de Ar. & pro Sest. 97. Deteriores cæuere, quarum quidem est magna natio. de Prouin. 32. Semper illas nationes nostri imperatores, refutandas potius bello, quam laceffandas putauerunt. ibid. 33. Cum accerrimis nationibus & maximis Germanorum & Heluciorum præliis felicissimè decertauit: cæteras contuit, compulit, domuit, imperio populi Romani parere assuescit. ibid. Quas nationes nemo vnquam fuit qui non frangi domarique cuperet. || 10. A. 20. Omnes nationes seruitutem ferre possunt, nostra ciuitas non potest.

† **Ordo.** pro Mur. 69. Tota natio candidatorum pro Sest. 97. Natio optimacium. in Pis. 54. Nemo tibi obuiam venit, ne de officiosissima quidem natione candidatorum.

† **ADIVNC.** Accerrimæ, & maximæ, immanes, de Prou. Bellicosissime, multæ, atque magnæ, pro Pomp. Ceteræ, eruditissime, & inimicissime populi Romani, inimicissime, pro Font. Communes, 4. Tusc. Dedita scientiæ, 1. de Diu. Eruditissime Græcorum, 2. de Or. Exteræ, 5. Phil. Eterna, conuassataque, pro Sest. Immanes, ac barbara, 2. ad Qu. Tr. Uuissima, religiosa, pro Flac. Magna, de Arusp. Officiosissima, in Pilo. Miseræ, 2. cont. Rul. Multæ, 6. Ver. Sociæ, externæque, vltimæ, 1. Ver. Tota, 1. ad Qu. Frat.

NATIO, dea. 3. de Nat. 47. Natio dea, quæ quia partus matronarum tueatur, à nascentibus Natio nominata est.

† **Syntaxis.** Natio & gens. Casar natione Romanus. Candidatorum natio, optimatum.

NATIUVS, ortum habens. 1. de N. 25. Anaximandri opinio est, natiuos esse deos, longis interuallis orientes occidentelque.

† **Germanus,** apud nos ortus. Par. 16. Simplicia verba partim natua, partim reperta sunt. 2. de Nat. 100. Belluæ ad saxa natiuis testis inhaerentes, pro Dom. 12. Medicina, quæ & illud natium malum & hoc delectum sanare possit. de Arusp. 19. Huius gentis ac terræ domesticus natiuusque sensus.

† **Syntaxis.** Dij natiui. Verba natua. Natua piscium testa. Malum natium sanare. Domesticum & natium.

NATIO, no. trano. 3. de Nat. 62. In quo quidem magis tu mihi narrare visus es, quam ipse Neptunus.

† **Exundo,** madeisco. 2. A. 105. Natabant pauimenta vino.

NATRIX, serpentis genu. 2. Acad. 120. Cur Deus tantam vim natricum & viperarum fecerit? cur mortifera tam multa passum disperferit?

NATV, id est, ætate, aut maior aut minor. 4. Acad. 61. Aliquot annis minor natu. pro Clu. 107. Ex his omnibus natu minimus Quin-

Saturius. 2. de Ora. 58. Minimus natu horum omnium Timæus.

5. V. 128. Grandes natu matres. 3. 76. Grandis natu parens. 1. Tusc. 3. Qui fuit maior natu quam Plautus. de Sen. 10. Non admodum grandis natu, sed tamen ætate proejectior. || 1. Offic. 109.

Ego ex maioribus natu audiui, &c.

† **Syntaxis.** Natu maior, minor, minimus grandis.

NATURA, communis hominum parens, Deus ipse. 2. de Na. 81. Namque alij naturam censent esse vim quandam sine ratione ceteram motus in corporibus necessarios: alij autem, vim partem rationis atque ordinis tanquam via progredientem, decidantemque quid cuiusque rei causa efficiat, quid sequatur: cuius solertiam nulla ars, nulla manus, nemo opifex coniequi possit imitando. & ibi deinceps multa de natura. Ibid. 58. Omnis natura artificiosa est. & ibi rursus de natura multa. Parad. 1. Cum nati siue Deus siue mater (vt ita dicam) rerum omnium natura dedit animum. 1. Tusc. 118. Natura parens omnium. 5. 37. Natura communis parens. 5. de Finib. 25. Omnium est natura communis. 1. de Nat. 39. Communis rerum natura vniuersa, & que omnia continens. 2. 128. Prouida solersque natura. 7. V. 35. Quæ iucunda videntur esse, non modò his extraordinariis cupiditatibus, sed etiam ipsi naturæ ac necessitati denegarem. 2. de Legib. 2. Natura in his ipsis rebus quæ ad quietem animi & delectationem quaruntur, dominatur. 5. Tusc. 3. Veterem

cilii, quæ & naturâ, & conditione, vt vinci possent, habebat. 3. de Na. 29. Naturâ patibilē habet omne animal. 2. 27. Naturâ ignis, & ea ipsa tota feruida est, & cæteris naturis vitalē impertit calorem. 5. de Fin. 26. Naturas esse diuerfas, vt aliud equo sit natura, aliud boui, aliud homini. Ibidem. 10. Theophrastus persecutus est stirpium naturas, omnium ferē rerum, &c. 1. 50. Vis & natura iustitiæ. Ibidem. 63. Vis verborum & natura orationis. 12. Attic. 5. Natura noscenda est, non facultas. 2. de Nat. 32. Mundus melior, quàm vlla natura. de Somn. 2. i. Hæc est natura propria animæ atque vis, vt ipsa se seipsa moueatur. 2. de Nat. 39. Hominis natura perfecta non est. 1. de Leg. 17. Natura iuris ab hominis repetenda natura. 1. de Fin. 50. Vis & natura iustitiæ. 4. Acad. 114. Naturam rerum omnium euoluere. 1. de Orat. 94. Id si est difficile nobis, si tamen in re positum atque natura. 4. Acad. 38. Ad naturam accommodatum. 6. Fam. 10. Ad rerum naturam delabi. 1. de L. 45. In natura non in opinione sita arboris aut equi virtus. 2. de Nat. 162. Nostris manibus in rerum natura quasi alteram naturam efficere conamur. 1. 1. De natura deorum quæstio perdifficilis & perobscura. * de Conf. Castos, puros, integros, leui quondam ac facili lapsu ad deos, id est, ad naturam sui similem peruolare.

¶ *Ingenium.* pro Marc. 9. Victoria, quæ natura insolens est. 2. de Nat. 81. Naturæ solertiam nulla ars, nulla manus, nemo opifex consequi potest imitando. 1. Tusc. 32. Naturæ specimen ex optima quaque natura capiendum. 5. 78. Natura semper est inuicta. 1. 32. Nulla melior in hominum genere natura, quàm eorum, qui se natos ad homines iuuandos, tutandos, conseruandos arbitrabantur. de Clar. 279. Atque hic à magistris parum institutus, naturam habuit admirabilem ad dicendum: industriam non sum expertus, studium certè fuit. 4. Tusc. 62. Continet autem sedationem animi humani in conspectu posita natura. 10. At. 4. Natura corruptit Hortensij filium, non patris culpa. Cat. 84. Natura commorandi nobis diuerforium dedit, non habitandi. 5. de Fin. 61. Natura in pueris vt in speculis cernitur. 1. Q. Fr. 1. 6. Naturæ tuæ ac adhibita doctrina est, quæ vel vitiosissimam naturam excolere possit. 1. de Or. 113. Naturam atque ingenium ad dicendum vim afferre maximam. 1. Tusc. 2. Quæ natura, non literis assecuti sumus. 5. de Fin. 55. Cùm sic hominis natura generata sit, vt, &c. 4. Tusc. 80. Qui autem natura dicuntur iracundi, aut misericordes, aut inuidi, aut tale quid ij, sunt eiusmodi constituti, quasi mala valetudine animi, sanabiles tamen. 4. Aca. 11. Natura lenissimus homo. 1. Tusc. 35. Optima natura esse. 13. Fa. 11. Pro natura tua. pro Qu. 59. Natura tristi & recondita fuit. 4. Tusc. 63.

— *Neque ira cœlitum inuictum malum, Quod non natura humana patiēda ferat.*

¶ *Animus, ratio, iudicium, mens, consilium.* 1. de Leg. 45. Natura diiudicanda sunt honesta & turpia. 1. de Fin. 71. Magistra ac duce natura. 1. de L. 20. Natura duce errari nullo pacto potest. 1. Tusc. 29. Tantum sibi perferaserant, quantum natura admonente cognouerant. Ibidem. 31. Naturam ipsam de immortalitate animorum tacitâ iudicare, maximum argumentum est quod omnibus curæ sunt, & maxime quidem, quæ post mortem futura sint. ¶ *Mores.* 1. Acad. 20. Naturæ profectio virtus. 1. Fa. 9. Habui non temporum solum rationem eorum, sed etiam naturæ. id est, *morum meorum.* 1. Q. Fr. 1. 29. Naturæ acerbitas. 1. Attic. 14. Naturæ agilitas, vt ita dicam, & mollities. 3. de Nat. 27. Naturæ ista sunt Balbe, naturæ non artificiosè ambulantis, &c. sed omnia cientis & agitantis moribus & mutationibus suis. 13. Fa. 78. Huic ego tantummodò aditum ad tuam cognitionem patefacio & munio: cognitum per te ipsum, quæ tua natura est, dignum tua amicitia hospitioque iudicabis. pro Ar. 15. Sæpius ad laudem atque virtutem naturam sine doctrina, quàm sine natura valuisse doctrinam. Ibidem. Aliquem sine doctrina naturæ habitu esse moderatum. Ibidem. Cùm ad naturam eximiam & illustrem accesserit ratio quædam confirmatioque doctrinæ, tum illud nescio quid præclarum ac singulare solet existere. 2. de Diu. 95. Eodem temporis puncto nati, dissimiles & naturas, & vitas, & casus habent. 4. Tusc. 80. Qui se naturam cuiusque ex forma perspicere profitebatur. 1. Qu. Fr. 1. 11. Natura vniuersi cuiusque multis simulationum inuolucris tegitur. Brut. 1. Voluntates hominum occultæ, multiplicisque naturæ. de Amic. 27. Si aliquem nacti sumus, cuius cum moribus & natura congruamus. 1. Q. Fr. 1. 18. Natura moderata, natura vitiosa.

¶ *Elementum.* 1. de Nat. 29. Quatuor naturas, ex quibus omnia constare vult Empedocles, diuinas esse censet.

¶ *Temperatura.* 2. de Or. 186. Medico & consuetudo valentis, & natura corporis cognoscenda est. I. P. 10. Præter naturam & fatum. 4. Tusc. 79. An quicquam potest esse secundum naturam, quod sit repugnante ratione? Cat. 7. Omnia quæ secundum naturam fiunt, sunt habenda in bonis. 3. Offic. 23. Secundum naturam viuere. 1. 100. Naturam si sequemur duces, nunquam aberrabimus. 2. de N. 43. Neque naturam significat: est enim plena rationis. 1. Acad. 38. A natura corporis experte nihil quicquam effici posse arbitrabatur Zeno.

¶ *Origo, ortus, initium, principium.* 2. de Leg. 5. Naturæ patria vna, altera ciuitatis. Or. 159. Hoc non natura fit, sed quodam instituto. de Cla. 275. Siue quod natura non esset ita factus, pro Cl. malitiæ condire.

¶ *Corpus.* 1. de N. 124. Quæ autem animans natura, nihil carens. 2. 33. Naturæ primæ & inchoatæ. 3. 31. Natura maxime cedens & dissipabilis. 1. 104. Naturis, quæ sine animis sunt, locus est proprius. 2. 84. Superis externis; naturis aliter terra. al. cetera. & imbi de natura, quam substantiam vocant, præclara quedam. de Somn. 20. Vel concidat omne cœlum, omnique natura, concalidum illud atque igneum. 1. Tusc. 41. Quinta illa non nominata magis quàm non intellecta natura.

¶ *Vulua, uterus.* 2. de Diu. 145. Parere quædam matrona cupiens, dubitans esse ne prægnans, visa est in quiete obfiguratam habere naturam retulit, negauit eam, quoniam obfigurata fuisse, concipere potuisse. 7. V. 26. Natura loci ac cœli Syracularum. 2. de L. agr. 94. Carthagenenses fraudulentis & mendaces non genere, sed natura loci, quod propter portus suos, multis & variis mercatorum sermonibus, ad studium fallendi, studio quæstus vocabantur. 15. Fa. 4. Natura illius montis. 2. Q. Fr. 15. Quos tu finis, quasi naturas rerum & locorum habes? Ibidem. Naturæ rerum & locorum. 1. Fa. 7. Ea est natura & ratio prouinciæ tuæ, &c. Ibidem. Eam esse naturam & rationem prouinciæ tuæ, vt illius rediunt vel adiuuando confirmares, vel negligendo impedires.

¶ *Constitutio.* 2. de Or. 132. Natura causæ, quam alij constitutionem vocant.

¶ *Status, conditio, cursus.* 6. Fa. 6. Natura atque ratio temporum ciuiliū. Ibidem. 5. Ea natura rerum est, & is temporum cœlus.

† *ADIVNCT.* Paulò acrior, 1. ad Q. Fr. Admirabilis, antiquior, antiquissima, & rerum omnium princeps, focors, negligensque, de Clar. Angustior, 3. Fa. Animalis, cedens, maxime dissipabilis, commutabilis, humida, patibilis, simplex, 3. de Na. Animabilis, spirabilisque, artificiosa, beata, cælestis, altissima, æthereaque, consuetrix, & prouida utilitatum, continuata, deterrima, experta rationis, inanima, multiplex, & coctiosa, obscura, par, perfecta, perfectior, plenior, præpotens, atque excellens, non solitaria, neque simplex, sed cum aliquo coniuncta, neque honesta, terrena, tota, vltima perfectaque. 2. de Nat. Appetens sui similitudinem, & rapax, dux optima recte viuendi, imbecilla. de Ami. Satis aperta, 4. At. Alpera, feruida, in Vat. Beata, & æterna, beata & immortalis, beata, & sempiterna, diuina, excellens, præfensque, excellens atque præstans, eximia, præstantique quasi lena sui, locupletior, multa, optima, & præstantissima, per obscura, præstans, primæ, inchoatæque, prouida, solerisque, pulcherrima, sempiterna, superæ, externæque. 1. de N. Cælestis, & diuina, vana, Part. Communis, pro Mur. Congruens, diuersa, generata, tota hominis, 5. de Fin. Conseruatrix, diligens sui, 4. de Fin. Concreta, recta, 2. de Fin. Dissimiles, 2. de Diu. Diuina, superior, tanta, 1. de Inu. Eximia atque illustris, pro Arch. Fera, atque immanis, multiplices, pro Q. Rosc. Com. Humana, 12. Phil. Idonea, 2. Tusc. Ignea, melior, propria, & sua, quinta, sui similis, spirabilis, tacita, visitata, noctæque, 1. Tusc. Immanis, pro S. R. Immanis, acerbaque, pro Cl. Immanis, atque, importuna, 3. Ver. Importuna, 7. Ver. Impurissima, 10. Phil. Inensa hominum generi, atque inimica, 4. Tusc. Intelligens, sapiensque, de Vniu. Inuicta, parens omnium rerum, terrena & mortalis, vitiosa, 5. Tusc. Mater omnium rerum, Parad. Mira quadam vocis, variæ & voluptaria, Ora. Mitis demensque pro Mur. Mortalis, obscurior, 1. de D. Mortalis. (Immortalis, multo firmitior & constantior, propria, 1. Offi. Perfecta in se, nec ad summum perducta, 1. de Leg. Præstans, æternæque, de Diuin. Præstans singularisque, princeps boni alicuius, 2. de Or. Prolixa, beneficaque, 10. Fam. propria animi, de Somn. Simplex animi, de Sen. Tristis, 4. Ac. Tristis, ac recondita, pro Sept. Varia multiplexque, pro Cæl. Vniuersa, de Orat.

¶ *Syntaxis.* Natura vis quadam, artificiosa, mater omnium, communis parens. Communis natura, vniuersa, omnia contemns, prouida, solers. Natura & vis animæ. Vita natura. Gestus natura venustus. Naturam habere ad dicendum. Natura habitus, non doctrina. Concidet omne cœlum, omnique natura. Contra naturam vniuersam contendere. Non natura, sed institutio. Victoria natura insolens. Generata hominis natura. Tanta rei vis, tanta natura. Natura corporis medico noscenda. Loci ac cœli Italici natura. A natura vitium habere. In rerum esse natura. Ex rerum natura tollere. Id natura, ita natura comparatum est. Natura legis norma. Animans natura, artifex, consuetrix, & prouida utilitatum nostrarum. Fera natura cedens, dissipabilis, coharens, continuata cum suis partibus. Natura blanda consuetrix ac sui lena, sui diligens, terrena, mortalis, caduca. Causæ natura, id est, constitutio. Vniuersa natura mens & animus. Naturæ patria. Soluere naturæ debitum. Natura cognatione continuata, conspirans. Animalis natura patibilis. Vnde totum caput & accuratius expendo: sunt enim omnia præclara Tullij dicta de natura. nos igitur actum non agemus.

NATURALIS, physicus, innatus, insitus, natura conuictus vel calculatus, à natura profectus vel ortus, secundum naturam, quod à natura est. de Cl. 19. Eisque libris ad memoriam rerum naturalium comprehendendam impulsus sumus. Part. 64. In obscuris naturalibusque quæstionibus. 1. de Fini. 19. Motus naturalis. 3. A. 15. Pater naturalis. de Cl. 209. Omnium causarum vnum est naturæ principium. de Fat. 9. Nostrarum voluntatum & appetitionum non sunt causæ naturales & antecedentes; nihil enim

esset in nostra potestate. 1. de Diu. 12. Hæc enim duo genera di-
uinandi naturalia sunt. pro Cæl. 1. 1. Nisi ipse se cum domestica
disciplina, tum etiam naturali quodam bono defenderet. de Cl.
3. 6. Naturalis, non fucatus nitor. 1. Offic. 50. Naturalis quædam
societas. 1. de Or. 1. 17. Ut homines adolescentes, si quid natura-
le fortè non habeant, deterreantur. 1. de Finib. 3. 1. Naturalis at-
que insita in animis nostris notio. de Cla. 1. 30. Facile cerneret
naturale quoddam stirpis bonum degenerauisse vitio deprava-
te voluntatis. 1. de Nat. 1. 2. 5. Miluo est quoddam bellum quasi
naturale cum coruo.

† ADVERB. Maximè, de Amic.

† Syntaxis. Pater naturalis. Naturalis, non fucatus nitor. Naturalis
ac insita vitio. Naturale stirpis bonum degenerat.

NATURALITER, à natura, secundum naturam, natura ipsius
habitu. natura, ablatiu casus. de Sen. 2. 7. Quod homini naturali-
ter insitum est, eo vri decet.

† Syntaxis. Insitum naturaliter.

NATVS, procreatus, filius. de Amic. 27. Ea charitas, quæ est inter
natos & parentes. 5. de Fin. 6. 5. A primo fatu quo à procreatori-
bus nati diliguntur.

NATVS, editus, procreatus, factus, prognatus, alicuius fatu vel partu
editus. 3. de Nat. 4. 5. Orpheus & Rhesus matre Musa nati. Ibid.

4. 8. Circe è Perfide Oceani filia nata. 3. Tusc. 2. 6. Thyestes Tan-
talo prognatus, Pelope natus. Postquam ad Quir. 5. A parenti-
talo prognatus sum procreatus, à vobis natus sum consularis. 5. de
Fin. 6. 3. Natus, susceptus & institutus ad laudem. 1. de Orat. 9. 9.

Fin. 6. 3. Natus, susceptus & institutus ad laudem. 1. de Orat. 9. 9.

Cum te vnum ex omnibus ad dicendum maximè natū aptum
que cognoui. Ibid. 90. Ita nati sumus, vt rem gestam exponere,
& de omnibus rebus loqui sine arte possimus. 4. V. 1. 34. Reperie-
bam hunc ad iltius flagitiosas libidines natum atque aptum
fuisse & factum. *Leges*, FACTVS. de Fin. 3. 9. Equus natus ad cur-
sum, canis natus ad indagandum. 4. Fam. 1. 3. Natus ad agendum
semper aliquid dignum viro. de Ar. 6. Scipio natus mihi videretur
ad interitum exitiumque Carthaginis. Ibid. T. Annius ad hanc
pestem funditus delendam natus esse videatur. pro Sest. 8. 9. Vir
ad dignitatem & gloriam natus. pro Cæl. 5. 9. Ille vir, qui se na-
tum huic imperio putauit. pro Cor. 3. L. Crassus homo natus ad
dicendi singularem quandam facultatem. 1. 2. A. 9. Cæsar deo-
rum beneficio natus ad hæc tempora. 1. 1. 3. 7. Aliquis ad facinus
prædamque natus. Orato. 9. 9. At hic noster ad hoc vnum est
natus, in hoc solo se exercuit. Part. 9. 1. Genus hominum est ad
honestatem natum. de Clar. 2. 3. 9. Cn. Pompeius vir ad omnia
summa natus. 1. de Nat. 1. 5. 9. Boum ceruices natæ ad iugum. de
Prouin. 9. Syri natio nata seruituti. I. P. 4. 1. Ille gurgis atque hel-
læ natus abdomini suo, non laudi atque gloriæ. de Clar. 2. 8. 2.
Multitudo & forum, cui nata eloquentia est. pro Mur. 7. 5. & 8. 1.
Tuum est Cato, qui non tibi, sed patriæ natus es, videre, &c. 1. 1.
Offic. 2. 2. Non nobis solum nati sumus, sed, &c. 3. de Or. 1. 2. 9.
Græci nati in literis. Antequam. 2. 0. Non magis me mea causa
puro esse natum, quam reipub. procreatum. 1. de Orato. 1. 1. 5. 5.
Quidam sunt ita habiles, &c. vt non nati, sed ab aliquo deo fi-
sti esse videantur. 7. Att. 8. Animaduertentem posse pro re nata
te non incommode ad me in Albanum venire. Ibid. 1. 4. In his
locis pro re nata non incommode possunt esse. 1. 4. 6. Antonij
colloquium cum heroiibus nostris pro re nata non incommo-
dum. 5. V. 6. 2. Eques Rom. propè annos LXXX. natus. 3. de
Orat. 7. 1. & de Clar. 2. 2. 4. Annos natus vnum & viginti. pro Clu.
1. 1. 0. Cum annos ad quinquaginta natus esset. 1. de Leg. 2. 8. Ho-
mines ad iustitiam esse natos. 2. contra Rull. 8. 9. Antè extingui
atque opprimi, quam planè exortum ac natum esse. 1. 18. Ho-
mines in veteri dignitate fortunæque nati. 1. de Leg. 16. Cuius
causa nati & in lucem ediri sumus. pro Quin. 8. 5. Ex quo hæc
omnia nata & profecta sunt. 4. de Finib. 4. Omnes nati sumus
ad societatem & communitatem generis humani. Top. 4. 4. Fi-
lius natus in decem mensib. * de proserip. li. Homines honestis
parentibus ac maioribus nati. Acad. Hominem natum ad nihil
esse aliud, quam honestatem. 2. de Fin. 4. 5. Non sibi se solum na-
tum meminere: sed patriæ, sed suis.

† ADVERB. Fortunè, 1. de Legib. Ex improviso, 4. Ver. Inibi, 1. cont.
Rull. Maximè, & apertus ad dicendum, 1. de Or. Necessariè, 4. Acad. Op-
time, 5. de Finib.

† Syntaxis. Ille Cæsare natus, è Cæs. Natus à Senatoribus consularis
Tullius. Natus susceptus, & institutus ad laudem. Natus & aptus
ad. Natus, aptus, factus. Natus Reipub. ad hoc tempus, ad omnia sum-
ma. Natus seruituti, ad iugum, abdomini. Foro nata eloquentia. In li-
teris natus. Pro re nata consilium inire. Annos natus ad 20. & 20.
Natus & exortus. Ex veteri natus nobilitate. Natus, ac in lucem
editus. Hoc natum inde ac profectum est. In decem mensibus natus.
in veteri dignitate natus.

NAVALI, armamentarium, locus in quo naues naualiaq; opera sunt.
& seruatur. Muri, naualia, portus, aquarum ductus. 2. Offic. 60.

NAVALIS, 1. de Orat. 6. 2. Sic huic M. Antonio pro Hermodoro
fuisse de naualium opere dicendum. de Sen. 13. Pedestres nau-
aliter pugna. pro Muren. 3. 3. Pugna naualis ad Penedum. pro

† Pomp. 55. Disciplina naualis. Ibid. 2. 8. Nauale bellum. 10. Att. 11. 7.
V. 60.

NAVARCHVS, magister & gubernator nauis, nauicularius. 7. V. 59.
Sumtum omnem in classem nauarcho suo quæque ciuitas da-
bat. Ibid. 8. 3. Nauarchis imperare. 5. 186. Forum Syracusanum,
nauarchorum sanguine redundauit.

NAVICULA, iuglandis putamen resque nibili. 1. de Diu. 1. 33. Non habeo
denique nauici Marsum arguem.

NAVRAGIVM, iactura qua fit in mari nauis fracta, calamitas. 16.
Fa. 9. Interea, qui cupidè profecti sunt, multi naufragia fecerunt.
1. de Diu. 2. 4. Tor clarissimorum ducum regumq; naufragium.
1. de In. 4. Maxima ac miserrima naufragia fiebat. pro Rab. 2. 5.
Nec tuas vnquam rationes ad eos scopulos appulises, ad quos
S. Titij nauem afflicta, & in quibus C. Deciani naufragium
fortunarum videres. 4. At. 17. Hæc enim me vna ex hoc naufra-
gio tabula delectat. 3. Offic. 8. 9. 90. Si tabulam de naufragio stul-
tus arripuerit, extorquebitne eam sapiens, si poterit? pro S. R.
1. 4. 7. Quem tu è patrimonio tanquam è naufragio nudum eie-
cisti. pro Dom. 1. 3. 7. Quod in naufragio reipub. tenebris offusis,
demerso populo, &c. 1. Fa. 9. Naufragiū rei familiaris. pro Sest.
1. 5. In quo naufragio reipub. colligendo & rescicendo, saluti
cōmuni omnia reperietur. P. Sestij cōsilia esse versata. I. P. 4. 3. Vt
tu naufragio expulsus pederes, &c. 1. 2. A. 1. 9. Quæ ex naufragio
luculenti patrimonij ad hæc Antoniana saxa proiectus est. 1. 2. Att.
7. Naufragia ex terra intueri. 1. 2. P. 3. 6. Naufragia ex latrociniis.

† ADIVNCT. Maxima, ac miserrima, 1. de Inu. Tantum, pro Sest. Vni-
uersum, 16. Att.

NAVRAGVS, qui naufragium fecit, eiectus. 2. de Inu. 1. 5. 3. Naufragus
quidam natans. de Fat. 6. Vt in illo naufragio. 1. C. 3. 0. & 2.
2. 4. pro Syll. 4. 1. Aliquis patrimonio naufragus. I. P. 4. 2. Martium
Africa expulsus, naufragumque vidit. 3. Offic. 9. 90. Duo naufragi
in vna tabula.

† ADIVNCT. Sapiens, 2. Offic.

† Syntaxis. Naufragium Reipub. ducum, rei familiaris facere, fieri,
colligere, rescicere. Naufragio proici, expelli.

NAVICVL A. Postquam ad Quir. 2. 0. Marius cum parua nauicu-
la traiecit in Africam. 4. Acad. 1. 4. 8. Nos ad nauiculas nostras
ascendimus.

† ADIVNCT. Parua, Postq. ad Quir.

NAVICVLARIA, ars nautica. 7. V. 4. 5. Nauiculariam facere.

NAVICVLARIVS, nauicator, nauis gubernator, gubernator. 16.
Fam. 9. Nauiges cum honesto aliquo homine, cuius autoritate
nauicularius moueatur. 9. At. 3. Ego nauas illum non putabam
habiturum, ille confidebat: & eò magis, quòd audita nauiculari-
is hominis liberalitas esset. 4. V. 1. 37. Vt aratores, vt mercato-
res, vt nauicularij.

NAVICVLATOR, nauicularius pro Pomp. 1. 1. Mercatoribus ac
nauicatoribus iniuriosius tractatis.

NAVIGANDVM. 8. At. 3. Infero mari nobis incerto cursu hyme-
nt maxima nauigandum est.

NAVIGANS, qui nauigat, nauis vectus. 3. Offic. 8. 9. bis. 10. At. 1. 3. Re-
cordor enim cum illo Rhodiorum à Phœnijs nauigans, quam
fuerim sollicitus.

NAVIGATIO, cursus, cursus maritimus. 3. de N. 8. 3. Videtisne, in-
quit, amici quam bona à diis nauigatio sacrilegis detur? 2. Qu.
Fr. 5. Aiebant te prima nauigatione transmiffurum. ibidem. Pri-
mam nauigationem ne omiseris. de Sen. 7. 1. Aliquando in por-
tum ex longa nauigatione venerit. 1. 3. Fam. 6. 8. Nauigationum
cursus.

† ADIVNCT. Bona, 1. de Nat. Hyberna, & odiosa, 16. Att. longa, de Se-
nec. Longa, & hyemalis, 5. Famil. Minimè portuosa, 9. Famil. Perdiffici-
lis, 3. Attic. Vehementid, 13. Attic.

NAVIGIOLVM. 1. 2. Fa. 1. 5. Nos vix ipsi singulis cum nauigiolis
reciperemur.

NAVIGIVM, nauis. 2. de Nat. 1. 5. 1. Arborum consecutio magnos
usus affert ad nauigia facienda. 3. de Orat. 1. 7. 8. In nauigio late-
ra, carinæ, prora, puppis, antennæ, vela, mali. pro Cor. 6. 1. Senten-
tiam aliquam tanquam aliud nauigium ex Reipub. tempe-
stare moderari. 1. 5. At. 1. 1. Prorsus dissolutum offendi nauigium,
vel potius dissipatum. 4. Acad. 1. 0. 0. Proficisci probo nauigio,
bono gubernatore, ac tranquillitate. 16. Att. 1. Nauigia minuta.
ibid. 4. Nauigia luculenta.

† ADIVNCT. Luculenta, minuta, 16. Attic. Magnum. (paruum, mino-
ra, 1. de Orat. Paruum, 10. Attic. Paruulum, 4. Ver. Perparuum, pro Sest.
Probum, 4. Acad.

NAVIGO, nauem ago, nauem & in nauis vehor. 3. de Nat. 8. 3. Diony-
sius nauigabat Syracusas, isque cum secundissimè cursum tene-
ret, Videtisne, inquit, &c. 16. Fam. 8. Rogo te, ne nauiges, nisi ex-
ploratè. pro Dom. 2. 4. Cum ipse archipirata cum grege prado-
rum plenissimis velis nauigaret. 2. de Finib. 1. 1. 2. Cum Xerxes
maria ambulauisset, terramque nauigasset, &c. 16. Atti. 6. Magis
commode quam strenuè nauigauit: remis enim magnam par-
tem. pro Flac. 3. 2. Reliquum est, vt quærat, vtrum nostra ista

classis cursu & remis, an sumptu tantum & literis nauigauit.
* Incer. Vt nauem perforat, in qua ipse nauiget.

† **ADVERB.** Bellissimè, cautè, exploratè, periculose, rectè, temerè, 16. Fa. Benè, 1. de Fin. Commodè, 4. Atti. Consideratè, diligentè, 2. ad Q. Frat. Expediit, omnino non strenuè, 16. Att. Feliciter, 4. Ver. Incommodè, tardè, 14. Fam. Incommodissimè, tardiùs, 5. Attic. Prosperè, Top. Quam cautissimè, 15. At. Turdò, 10. At. Vltro citroque, 7. Ver.

† **Syntaxis.** *Nauigare cum aphracto. Dant venti, Deus, bonam nauigationem. Nauigatione prima transmittere. Nauigationem cursus. Probo nauigio nauigare. Dissolutum ac dissipatum nauigium. Nauigare tranquillare. Secundissimè nauigando cursum tenere. Exploratè nauigare. Terram nauigare. Nauigare strenuè, remis magnam partem, cursu & remis.*

NAVIS, nauigium. 7. V. 43. Nauem maximam tri remis instar palam edificauit, 4. Fa. 12. Dum ab Epidaurò Pirarum nauì aduētus essem, 12, 25. Conscendere nobiscum, & quidem ad puppim: una nauis est iam bonorum omnium: quam quidem nos damus operam, vt rectam teneamus: vtinam prospero cursu, 4. Acad. 148. Ascendere ad nauim, 3. de Na. 89. Quasi uisusque, num etiam in iis nauibus Diagoram vehi crederent, 1. de Or. 153. Vt concitato nauigio cum remis inhiberetur, retinet tamen ipsa nauis motum & cursum suum, interna: sio impetu pulsque remorum, 8. At. 18. Vt omnes copiae nauibus Dyrrachium transportarentur, 1. de In. 58. Eadem nauigij ratio est: nam nauis optimè cursum cōficiat ea, quæ scientissimo gubernatore vtitur, pro Pla. 94. Vidi nauem secundis ventis cursum tenentem suum, I. P. 20. Qui maximis turbinibus ac fluctibus Reipub. nauem gubernassem, saluamque in portu collocassem, 3. Off. 89. Quoad peruenit fit eo, quò sumta nauis est, non Domini est nauis, sed nauigantium, in Vat. 12. Mercatores è nauì egredientes terrere, concidentés morari, 1. de Or. 174. Euertere nauem in portu, 1. de D. 68. Conscensio in nauem, 7. V. 132. Nauis instructa & ornata, 13. Att. 21. Cum ad villam nostram nauis appelleretur, 14. 22. E Pompeiano nauì aduētus sum in Luculli nostri hospitij: egresus autem è nauì, accepi tuas literas, 7. V. 103. Qui naues inanes non modò habuerunt, sed etiam apertas, ibid. Qui solus habuerit constatam nauem, & minus exinanitam.

† **ADIVNC.** Bona, 14. Fam. Ceteræ, constata, & magna, inanis, inanes non modò, sed etiam aperta, instructa, ornataque, maxima, pulcherrima, atque ornatisima, onusta præda, optima, plena iuuentutis, formosissima, plena argenti, postrema, pulcherrima, atque ornatisima, referata præda piratarum, semiplena, 7. Verr. Idonea, 16. Fa. Longa, 11. Fam. 6. Attic. Maxima, multæ, onusta furtis, 6. Ver. Oneraria, onusta aliqua re, 3. Ver. Oneraria, maxima, 4. Ver. Minores, oneraria, pauciores, 12. Attic. Onusta frumeto, 2. Offi. Parua, & artata, referta mercibus, pro Rab. Roftrata, 1. de Inuent. Salua, in Pifo, Tuta ac fidelis, pro Plahe. Veliuolantes, 1. de Diu. ex Poëta.

NAVITA, nauita. 2. Tusc. 23.

Noctem pauentes, timidi adnectunt nauite id est, nauem. Poëta.

† **Syntaxis.** *Nauim adificare. Naui à Basilea Coloniam aduehi. Nauim tenere rectam, prospero cursu. Conscendere, ascendere ad nauim. Nauis retinet motum & cursum suum, cum inhibent remis. Conscit cursum nauis, quæ vtitur scientiss. gubernatore. Cursum suum nauis tenet secundis ventis. Nauim saluam in portu collocare. Quò sumta est nauis: id est, unde. Nauem in portu euertere. In nauem conscensio. Nauem instruere, & ornare. Nauis appellatur ad litus.*

NAVITAS, industria. 10. Fam. 25. Ista opera tua, nauitas, animus in rempublicam.

NAVITER, strenuè. 5. 12. Qui semel verecundice finem transtulerit, eum bene & nauiter oportet esse impudentem.

NAUO, do, præsto, exhibeo. || Significat quod vulgò, opere, & effectu alicquem inuare, aut aliquid magno conatu præstare dicunt, aut operare alicui, 2. de Ora. 26. Equidem iam mihi videor nauasse operam, quòd hac venerim, Brut. 8. Tibi omnes nauare operam & studium volunt, Qu. de Pet. 14. Qui etiam suffragandi studia nõ nauent, tamen afferunt petitori aliquid, &c. 2. Fam. 10. Vt cum hic tibi satisfecerimus, istic quoque nostram in te benevolentiam nauare possimus, 15. 4. Quam vellem Bruto studium tuum nauare potuisses, Ibid. 13. At petitionis quidem tuæ ratio mihi semper fuit explorata, sed tamen nauare operam volebam, Ibid. 12. Vtinam potuissim pro tuis amplissimis erga me studiis, atque beneficiis tibi operam meam studiumque nauare, 9. 2. Etsi minus in curia atque in foro, ac in literis & libris, vt doctissimi veteres fecerunt nauare Reipub. & de moribus ac legibus scribere, 6. 1. Nemo est tam afflictus, qui si nihil aliud studeat, nisi id quod agit, non possit nauare aliquid & efficere, 9. At 12. Vtinam aliquid in hac miseria Reip. *no λινθὸν* opus efficere & nauare mihi liceat, pro Cæl. 67. Sed si me audiant, nauent aliam operam, aliam incant gratiam, de Arusp. 1. Nauare operam alicui, atque ei sese venditare, 10. Fa. 25. Nauare operam Reip. de Clar. 281. Qui nauarat miles operam imperatori.

† **Syntaxis.** *Magna est nauitas tua in Rempub. Bene & nauiter impudens. Operam iam nauasti, quòd veneris. Operam & studium alicui nauare. Suffragandi studia nauare. Suam in alicquem benevolentiam operam suam nauare. In libris tibi nauare possim. Quid nauare efficere que putas?*

NAVACTVM, vrbs Macedonia: aly, Neopactum in P. 91.

NAVSEA, stomachi fastidium, vomendique cupiditas. 14. At. 10. Tua *va lupi* & nausea abiit, 16. Fa. 11. Festinare te nolo, ne nauere & nausea.

NAVSEANSI. 15. Fa. 25. Quam ego ructantem & nauisantem conieci, &c. 7. 26. Vidit me nauisantem, 5. At. 21. Epistola quam dedisti nauiseans Buthroto.

NAVSEO, stomachi fastidio laboro, abhorreo. 1. de Nat. 85. Quam effutientem nauiscare, 2. A. 84. Sudar, pallet, quilibet, modo ne nauiscet, faciat

NAVSEOLA, nausea. 14. At. 8. Nauiseolam tibi cum causam otij dedisse, facile patiebar.

† **Syntaxis.** *Nauisea suscipere molestiam. Sine nauisea nauigare.*

NAVTA, nauiculator, nauicularius, remex. 9. At. 3. Ego nauas cum non putabam habiturum, ille confidebat: & eo magis quod audita nauicularijs hominis liberalitas esset, 16. Fam. 9. Nauate solent festinare quæstus sui causa, in Arat.

Hoc signum veniens poterunt præscere nauita.

† **ADIVNC.** Iuuiti, 1. de Inuent. Multi, Arat. Plurimi, reliqui, 7. Ver. Tj. midij, 2. Tusc.

NAVITICVS, 2. de N. 152. Nauicarum rerum scientia. 13. At. 21. Inhibere, verbum est totum nauticum, pro Pomp. 55. Cum eum vobis maiores vestri exuuis nauticis, & classium spoliis ornatum reliquissent.

NAVVS, strenuus, industrius. 5. V. 53. Homo nauus & industrius. Ibid. 120. 161. Nauus & prudens & probus filius, pro Pomp. 12. hic agnosce, nauum & atate adultum, & minimum nauu dicit.

NE, vt ne, quo ne, quo minus. 4. Fam. 7. Itaque neque tu multum interfuisti rebus gerendis, & ego id semper egi, ne interessem, 1. 3. Quæ ne spes eum fallat, vehementer te rogo, pro Planc. 27. Titia mehercule res hæ Cn. Plancij regere poterunt, ne tu in ea vita de qua dicam, tot & tanta adiumenta huic honori iussisse mirere, 6. V. 148. Ecce autem noua turba, ne tamen istum sine amicis planè nudum puteris ac desertum, Ibid. 82. Iudicium de pecuniis repetundis ne sit hoc tempore, 3. Tusc. 12. Ne ægrotus sim, inquit: sed si fuerim, senlus adf. 6. V. 32. Quid vis nobis dare, isti ne auferantur abs te, 9. At. 4. Ille annus, qui me, ne dicam grauius, afflixerat, 9. Fam. 14. Deinde ne amicis nihil tribuamus, epulamur vnà, 1. Tusc. 76. Tantum abest ab eo vt malum mors sit, vt verear ne homini, &c. 1. Fam. 4. Non tam vt te impediret, quam ne quis Alexandriam vellet ire, Ibidem. Satis prouisum est, vt ne quid saluis auspicijs agere possint, 4. Acad. Et hic metuo, ne vix sibi constet, 6. Fam. 1. Tamen vereor, ne consolatio vlla possit vera reperiri, Ibidem. Non vereor, ne eum, miserum esse nefas sit dicere, id est, non dubitò quin, 3. Offic. 100. Is sententiam ne diceret rescilauit, 6. At. 1. Quot vis præfecturas sume, dum negotieris, 16. 2. Si quid eiusmodi acciderit, ne quid tibi sit fama mea potius, 2. de Leg. 60. Ne sumptuosa aspersione longè coronæ, nec acerræ prætereantur.

¶ **Non, 12. 22. Quo ne plurius emerit.** 7. Fam. 2. Te hortor, vt ne cui, &c. 13. 10. Da operam, vt ne quid tuorum mihi sit ignotum, 3. At. 10. Vt prorsus ne quid ignorem, pro Cec. 95. Vt ne longius abeam, 3. 9. Fr. 2. Opera datur, vt iudicia ne fiant, 1. de Finib. 70. Sunt qui dicunt fœdus quoddam esse sapientum, vt ne minus amicos quidem quam se ipsos diligant, 5. At. 1. Vt hoc nostrum desiderium ne plus sit annuum, 3. V. 123. Impetrant vt ne iurent, 2. de Iure. 118. Meretrix coronam auream ne habeto, 3. de Orat. 193. Illud ne quis admiretur, quoniam modo hæc, &c. 1. Offi. 70. His idem fuit propositum, quod regibus, vt ne qua re egerent, 1. P. 17. Consul edicit, vt Senatus Senatusconsulto ne obtemperet, pro Dom. 44. Proscribere velitis, vt M. Tullius in ciuitate ne sit, Epi. 13. Fam. 54. Da operam vt socrus adolescentis rea ne fiat.

¶ **Neque, Brut.** 10. Nullas adhuc à te literas habebamus, ne fami quidem, quæ declaret, te cognita Senatus autoritate, in Italiam adducere exercitum, 2. Qu. Fr. 15. Cum à me literas liberij manu acceperis, ne paulum otij me habuisse iudicato de Sen. 33. Ne ille quidem magno desiderio tenebitur virum, Par. rad. 1. Huic nihil est quod exploratum habeat, permaniturum sibi quidem ne vnum diem, 6. Fam. 6. Ne hoc quidem, pretermittendum esse duxi, te vt hortarer, vt, &c. 6. V. 2. Nihil in rebus cuiusquam, ne in oppidis quidem, nihil in locis communibus, ne in fanis quidem, 3. de Or. 182. Vt nihil sit, ne ignotum quidem minimo longius, aut breuius, 5. Tusc. 16. Nulla ne minima quidem aura, &c. Ora. 119. Cum illa cognoueris, nolo ignores, ne hæc quidem humana, 1. de Nat. 71. Ne tu quidem Vellei, de Cl. 268. Ne Titus quidem Pothumius contumacius in dicendo fuit, 2. de Orat. 81. Ne hæc quidem reprehendo: sunt enim, &c. 3. C. 24. Ne dici quidem opus est, quanta ciuitate Reipub. &c. 1. Tusc. 14. An tu dialecticis ne imbustus quid es, 3. de Natur. 14. Nec habere, ne spei quidè extremum, pro Mil. 79. Nò potest dici satis, ne cogitari quidè, quantè, &c. 11. At. 2.

Ne si velim quidem, id facile possum. 3. Fam. 8. An mihi de te
 nil esse dictum putas sine hoc quidem, quod cum, &c. Ibidem. 6.
 Quod ne nunc quidem despero. Orat. 54. Et quoniam capi, &c.
 ne nunc quidem solum de orationis modo dicam, sed etiam de
 actionis. 8. Attic. 20. Ij qui inter se noti sunt. 2. 16. Ego illud ne
 quidem contemnam. pro Cec. Si ne quidem tuorum, quisquam
 loco morus erit. 1. Fam. 8. Neque (vt ego arbitrator) errarent, ne
 aduersarij quidem eius, si, &c. 1. de Inu. 103. Non factitatum est,
 ne à barbaris quidem id maleficium. 9. Fam. 26. Me verò nihil
 à barbaris quidem mouit vquam, ne nunc senem. 3.
 aliorum ne iuuenem quidem mouit vquam, ne nunc senem. 3.
 V. 15. Non enim prætereundum est, ne id quidem. 2. Qu. Fr. 5.
 Non præmittam, ne illud quidem Furium, &c. 1. Offi. 76. Ta-
 men ne minima quidem ex parte Lycurgi legibus & disciplinæ
 conferendi sunt.
AN VITRUM. Lige, A. N. I. Tusc. 102. Nihil mea interest, humine
 an sublimi putrescam. 1. de Diu. Fiat, necne fiat, id queritur. 3. de
 Nat. 3. Tibi permitto, responderene malis, an audire, &c. 16. At.
 13. Tamen vide, si forte in Tusculano rectè esse possum, ne id
 melius sit, an hoc, &c. 15. Fam. 16. Doceas tu me oportebit, in
 meane potestate sit spectrum tuum. 1. Qu. Fr. 3. Tunc id veritus
 es? pro Qu. 78. Tamène vereris, vt possis, &c. pro S. R. 44.
 Tamène hæc vita relegatio appellabitur? I. P. 1. Iamne vides
 belluam iamne fentis? 4. Fam. 7. Nonne maius, &c.
ADUOC. etiam pro Fl. 21. Tamène isti testes habebuntur: pro
 Dom. 50. Tamène arbitraris id te posse obrinere?
SYNTAXIS. *Cauere ne, cauere vt ne. Nulla abs te litera, ne fama qui-
 dem. Humine, an sublimi? Tamène accedis?*
NEAPOLIS. 6. V. 119. Vrbs quæ, quia postrema ædificata est,
 Neapolis nominatur.
NEAPOLITANVS. 13. Fa. 30. & 1. Tusc. 86.
NEBULO, planus, qui mendacis & dolis nebulam quandam & te-
 nebras offundit. augator. 2. A. 74. Hærebat nebulo, quò se verteret,
 non habebat. 1. At. 9. Nebulonem illum ex istis locis amoue pro
 S. R. 128. Nos ab isto nebulone faceret eludimur. 15. At. 21. Quem
 tu illo certiprem nebulonem. 6. 1. Hoc ego ex P. Vedio Magno
 nebulone audiui. Ibid. 3. Huius nebulonis operatione, si Brutus
 moueri potest, licebit cum solus ames.
ADIVNCT. Certior, 6. At. Magnus, 14. At.
NEBULOSVS, turbulens, caliginosus. 1. Tusc. 60. Nebulosum &
 caliginosum cœlum.
NEC, nom. 3. de Leg. 6. Magistratus nec obedientem & noxium ci-
 nem coërento. 3. de Leg. 10. Senatori qui nec aderit, aut causa,
 aut culpa esto.
NEQUE. 3. de Natur. 86. Nec agellos singulorum, nec viticulas
 dii persequuntur. 1. Aca. Esti nec bona, nec mala essent, tamen,
 &c. 7. Fam. 3. 1. Propter tuas res ita contractas, vt quemadmo-
 dum scribis, nec caput, nec pedes: equidem vellem vti pedes ha-
 berent, vt aliquando redires. de Amic. 57. Nec enim illa prima
 vera est, vt quemadmodum in se quisque, sic in amicum sit ani-
 matus. Ibid. 6. Nec enim melior vir fuit Africano quisquam, nec
 clarior. 1. de Nat. 45. Nec habet, nec exhibet cuiquam negotium
 quod est immortale. Epicuri dictum. pro Qu. 15. Quo mortuo
 nec ita multo post in Galliam proficiscitur. de Amic. 3. 1. Ab his
 qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissen-
 timus: nec mirum: nihil enim altum, nihil magnificum ac diui-
 num suspicere possunt. 1. de Nat. 6. Nec opinatum patrocini-
 um à vobis susceperunt. 13. Fa. 18. Ei nec opinanti voluntatem tuam
 tantam per literas detulisse. 15. 4. Præsentibus insidiis nec opi-
 nantem liberaui, neque solùm ei saluti fui, sed etiam curauit, vt
 cum auctoritate regnaret. pro Syll. 54. Nec opinante Fausto,
 quum is neque sciret, neque vellet, familia est comparata. 1. Tusc.
 94. Nonne modò pueros, modò adulescentes in cursu à ter-
 go insequens, nec opinantes affecuta est senectus? 15. 4. Ple-
 ròque nec opinantes oppressimus. 3. de Finib. 8. Quod quum
 accidisset, vt alter alterum nec opinatò videremus, surrexit ita-
 tim. 2. de L. 26. Patrum delubra esse in viribus senso: nec se-
 quor magos Perfarum, &c. Incer. Vtraque earum sententia-
 rum doctissimos habuit autores, nec quid certi sit, diuinari
 potest.
NECATVS. 3. de Nat. 82. Zenonem Eleatè in tormētis necatum.
ADVERB. Acerbè, 3. de Nat. Crudelissimè, pro Mil.
NECVDM, nondum. 6. At. 3. Necdum ego tamen Quintum con-
 ueneram. 3. Tusc. 68. Philosophi summi, necdum tamen sapien-
 tiam consecuti.
NECESSARIE, necessariò. 1. de Inu. 44. Aut probabiliter osten-
 dens, aut necessariè demonstrans.
NECESSARIO, necessariè, ex necessitate, necessitate, necessarij &
 maximis causis. ad Oct. & 4. Tusc. 7. Fecissem neque tam libenter
 quam necessariò. 5. Fam. 2. 1. & 6. 10. Cum plerisque eorum, qui-
 bus cum viuo necessariò.
NECESSARIVS, coniunctus, intimus, necessitudine adiunctus,
 non alienus, aliquem necessitudine attingens. 13. Fam. 12. M. Cæ-
 sus homo mihi maximè necessarius. Ibid. 29. In necessariis, qui
 tibi à patre relicti sunt, ego tibi sum vel coniunctissimus. Br. 6.

Noli pati à necessariis tuis necessario meo iniuriam fieri. 9. At.
 10. Cum vtrique sis maximè necessarius. pro Syll. 2. L. Torqua-
 tus meus familiaris ac necessarius. 11. Fam. 27. Vitio mihi dant
 quod mortem hominis necessarij grauitè fero. pro Mur. 73.
 Virgo Vestalis huius propinqua & necessaria. 13. Fam. 72. Cæ-
 rellia necessaria mea. pro Cl. 57. Necessarius & coniunctus, &c.
 non alienus. de Amic. 76. Nec eos habere necessarios oportet,
 quos ineunte ætate dileximus.
ADIVNCT. Cari, & honesti, pro Quint. Ceteri, 5. Ver. Communis, pro
 Cluent. Coniunctissimus, 13. Famil. Inferior, paterni, pro Mur. Multi,
 4. Verr.
SYNTAXIS. *Homo necessarius. De necessarijs coniunctissimus. Fami-
 liaris & necessarius mihi meus. Propinquus & necessarius. Necessa-
 rius & coniunctus.*
NECESSARIVS, opus habens aliquam necessitatem, fatalis. 2. de
 Inu. 145. Necessarium est, quod imperavit voluntarium, quod
 permittitur. 2. de Nat. 151. Nos è terræ cauernis ferrum elici-
 mus, rem ad colendos agros necessariam: omnia verò in præ-
 teritis necessaria sunt, quia sunt immutabilia. de Fat. 14. & ibi-
 dem. Si quod primum in connexo est, necessarium est, sit etiam
 quod consequitur necessarium. Top. 57. Necessaria conclusio.
 1. de In. 45. Necessaria consecutio. de Fat. 44. Neque eam causam
 ad assentiendum necessariam esse concedes. de Vniu. 37. Com-
 monstrauitque leges fatales ac necessarias. 4. Aca. 97. Si alterum
 cõcessero necessarium esse, necesse erit etiam Hermachum
 viuere. pro Qu. R. 15. Illa superior fuit oratio necessaria, hæc
 erit voluntaria. Postquam ad Quir. 22. Non tam necessarium
 est malè meritis, referre, quod debeas, quam vt benemeritos col-
 las. 1. de Diu. 123. Quæ prætermitto: tibi enim nota sunt, mihi
 ad commemorandum non necessaria. Or. 68. Hoc tamen ipsum
 ad id quod propositum est, non est necessarium. 1. Offi. 11. Om-
 nia quæ sunt ad viuendum necessaria, inquirere. Ibid. 25. Expe-
 tuntur diuitiæ ad vsum vitæ necessarios. 2. Fam. 6. Non dubitavi
 id à te petere, quod mihi esset maximè necessarium. 10. A. 19.
 Cum illum necessarium & fatalem penè casum non tulerimus.
 Brut. 1. Multa eius iudicia, sed ad scribendum non necessaria. 3.
 de Leg. 41. Et Senatori necessarium nosse tempus.
ADVERB. Aequè vtrisque, pro Quint. Eò magis, 2. Offic. Maximè, 13.
 Fam. Maximè labor, 7. Verr. Locus, 1. de Inu. Res, de Cl. Summè, 1. de
 Inu. Vehementissimè, 2. de Inu.
SYNTAXIS. *Ex connexo necessario consequens necessarium sit. Necessa-
 ria conclusio, consecutio.*
NECESSÈ, necessum, necessarium, necessitas. Partit. Necessè autem
 id est, sine quo salui liberue esse non possumus. 4. Acad. 97. Si
 alterum concessero necessarium esse, necesse erit etiam Hermachum
 viuere. 1. Fam. 7. Alterum mihi, vt te plurimum dili-
 gam, facere necesse est, de Fat. 17. De homine enim dicitur, cui
 necesse est mori. Ibidem. 18. Necesse est mori Scipioni. 2. A. 63.
 Tantum vini eo die exhauseras, vt tibi necesse esset vomere
 postridie. pro Dom. 105. Quid tibi necesse fuit, homo fanatice,
 sacrificium illud inuifere? 2. de Or. 48. Nam & testimonium
 sæpe dicendum est, vt mihi necesse fuit in S. Titium. pro Syll.
 22. At hic etiam, quod tibi necesse minimè fuit, factus esse vo-
 luiti. pro Syl. 48. Mihi hoc necesse fuit facere. 1. Fam. 9. Legem
 curiatam consuli ferre opus esse, sibi necesse non esse. 2. de Ora.
 81. Sunt quidem hæc concinnè distributa, sed tamen id quod
 necesse fuit hominibus expertibus veritatis, non peritè. Par. 47.
 Non habebimus necesse semper concludere. de Opt. 14. In qui-
 bus verbum pro verbo non necesse habui reddere. 16. Attic. 2.
 Planco & Oppio scripsi equidem, quoniam rogaras: sed si tibi
 videbitur, non necesse habueris reddere. 10. 1. Eò minùs habeo
 necesse scribere, aut etiam cogitare quid sim factururus. pro Qu.
 13. His de rebus non necesse habeo dicere ea, quæ, &c. pro Cæl.
 43. Ex quibus neminem necesse nominare, vosmet vobiscum
 recordamini. 2. de Diu. 11. Si necesse sit, &c. fed nihil opus est,
 &c. 1. de Or. 50. Oratio aut nulla sit necesse est, aut omnium ir-
 risione ludatur. 2. de Inu. 170. Vri posse flamma ligneam mate-
 riam necesse est. Ibidem. Corpus mortale aliquo tempore inte-
 rire necesse est.
ADVERB. Planè, 5. Ver. Quodammodò, pro Mar. Valdè, 11. Fam.
SYNTAXIS. *Hoc mihi facere necesse est. Necessè puto, habeo, verbum
 pro verbo reddere. Recordor necesse id dicere. Comitæ omnibus neces-
 se est.*
NECESSITAS, necessitudo, fatum, vis. Top. 60. Causa, in qua in-
 efficiendi necessitas. 1. de Nat. 55. Fatalis necessitas rerum futu-
 rarum. Postquam ad Quir. 19. Quasi aliqua fatali necessitate
 mihi cum fortuna belligerandum fuit. pro Sest. 47. Vita neces-
 sitati debetur. 4. Fa. 9. Tempori cedere, id est, necessitati parere,
 sapientis est habitum? 5. A. 54. Facilius apparabitis ea, quæ tem-
 pus & necessitas flagitat. 1. de Inu. 59. Annue commutationes
 quædam ex necessitate, semper eodem modo fiunt. 4. Fam. 9. Vt
 etiam si natura tales non sint, necessitate esse cogantur. 2. Offic.
 74. Si aliqua necessitas huius muneris alicui Reip. obuenerit,
 danda erit opera, &c. Ibidem. Necessitati parendum. Orat. 202.

Numeri in quibus necessitati parere cogimur. Ibid. 230. Qui feruendum necessitati putet. 2. Offic. 56. Venia necessitati datur. de Fat. 28. Nec ob eam causam fatum erat, aut necessitas timenda. Ibidem. 19. Aeternis causis naturæ necessitate manantibus verum est, id quod, &c. 2. de Diu. 17. Mathematici ea prædicunt, quæ naturæ necessitas perfectura est. 2. de Na. 29. Nullum est corpus, quod effugiat ferendi patiendique necessitatem. 4. C. 7. Mors aut necessitas naturæ, aut laborum, aut miseriarum finis est. 1. Offic. 17. Reliquis tribus virtutibus necessitates propositæ sunt ad eas res parandas, quibus actio vitæ continetur. 4. At. 5. Ego mihi necessitatem imponere nolui huius nouæ coniunctionis. pro Syll. 35. Mihi de me iam multa dicendi necessitas quædam imposita est ab illo. Or. 230. Nobis in dicendo atque in scribendo necessitatis excusatio non probatur. pro Qu. 51. Aliquem vi ac necessitate coactum & inuitum aliquid facere. pro Clu. 19. Vi & necessitate coactus feci. 1. de Nat. 18. Necessitate astrictus, &c. pro S. R. 97. Quæ te necessitas tanta premebat. Ibid. 123. Non dicam plura, quam necessitas ipsa coget. pro Clu. 57. Itaque ille inopia & necessitate coactus confugit, &c. 10. A. 2. Sed mihi necessitatem artulit paulò plura dicendi sententia eius. 2. de Diu. 18. Ea quæ habent aliquam necessitatem, id est, quæ sunt necessaria. 1. de Di. 110. Sed vigilantes animi vitæ necessitatibus feruunt. pro Cl. 68. Is sibi nihil non modò ad cupiditates suas, sed ne ad necessitatem quidem reliquit. 12. A. 30. Mors necessitatem habet fati. pro Mil. 46. Miloni necessitas fuit exeyndi. 1. Offic. 127. Ipsique necessitati dant operam, vt quàm occultissimè pareant. Ibid. 158. Nec verum est, quod dicitur à quibusdam, propter necessitatem vitæ, idcirco istam esse cum hominibus communitatem & societatem.

¶ Vinculum, coniunctio amoris. pro S. R. 66. Magnam vim, magnam necessitatem, magnam possidet religionem paternam maternamque sanguis. pro Syll. 2. Necessitatem familiaritatemque violare.

† ADIVNCT. Crudelis, multa dicendi, 3. Tusc. Diuina. Honesta, pro Lig. Fatalis, 1. de Nat. Magna, tanta, pro S. R. Nimia, Orat. Noua, 3. Atti. probabilis, 8. At. Summa, 16. Fam.

¶ Syntaxis. Fatalis necessitas. Sic tempus & necessitas flagitât. Necessitate sic esse, cogi. Eterna causa natura necessitate manant. Sibi necessitatem imponere. Vi & necessitate coactus, & inuitus. Id assert, habet necessitatem. Violare necessitatem ac societatem.

NECESSITUDO, necessitas, 2. de In. 170. Necessitudo est, cui nulla vi obisti potest. ibidem. Necessitudo mutari & leniri non potest. Ibid. 61. An necessitudine, quod alio modo agi non possit. Ibid. 171. Necessitudo simplex & absoluta. (cum adiunctione.

¶ Coniunctio in amore. 1. V. 61. Sic enim à maioribus nostris accepimus, prætorum quæstori suo parentis loco esse oportere: nullam neque iustiore, neque grauiorem causam necessitudinis posse reperiri, quàm coniunctionem sortis, quàm prouinciam, quàm officij, quàm publicam muneris societatem. pro Plan. 27. Necessitudo contubernij. 13. Fa. 10. Coniunctio quæsturæ liberorum necessitudini proxima est. Ibid. 19. Cum Lisone est mihi hospitium vetus, quàm ego necessitudinem sanctè colendam puto: sed ea causa etiam cum aliis compluribus, familiaritas tanta nullo cum hospite. 6. V. 145. Coniungere necessitudinem cum aliquo. pro Deiot. 39. Summam necessitudinem magna eius officia in me & in meos effecerunt. pro Sest. 39. Cum quo mihi erant omnes amicitiarum necessitudines. pro Planc. 39. Illæ tribus, in quibus magna necessitudines habet Plancius pro Mur. 7. Familiaritatis necessitudinisque oblitus, &c. pro Cl. 199. Atque etiam notis nomine necessitudinum mutauit, vxor generi, nouerca filij. id est, affirmatum. 1. Offic. 59. Non idem erunt necessitudinum gradus, qui & temporum. 13. Fam. 27. Summa necessitudine & summa coniunctione adductus. pro Cl. 117. Mihi cum eo summa vtriusque officij constituta necessitudo est. 13. At. 2. Mihi summo beneficio meo cum fratribus illis necessitudo est. de Ami. 73. Qui in amicitiarum coniunctionisque necessitudine sunt superiores, exæquare se cum inferioribus debent. 13. A. 11. Sed hanc mihi dispositionem pro paterna necessitudine & coniunctione deposco. pro Quint. 16. Pro fraterna illa necessitudine, 10. Fa. 6. Pro plurimis nostris necessitudinibus. Ora. 186. Habere aliquam necessitudinem aut cognationem cum aliquo. 16. Att. 16. Paterna, magna, & vetus, & iusta necessitudo. Br. 6. Iampridem hoc ex nostra necessitudine, quæ ad summam benevolentiam peruenit, sublatum esse debet. 4. ad Her. 52. Quos natura aut voluntas necessitudine aut benevolentia coniunxit, distrahuntur. 13. Fam. 11. Bonos viros ad necessitudinem tuam adiunxeris. 2. 19. Vt Lysonem recipias in necessitudinem tuam. Ibid. 19. Magni enim videbatur interessè ad eam necessitudinem, quam nobis fors tribuisset, consuetudinem quoque accedere. pro Lig. 21. Hæc ego noui propter omnes necessitudines, quæ mihi sunt cum illo: domi vnà eruditi, militiæ contubernales, post affines, in omni deniq; vita familiares. Qui de Pe. 21. Qui aliqua necessitudine alicui est adiunctus. *Incer. Insidie quæ latent in aliquo necessitudinis nomine.

† ADIVNCT. Certissima, leuissima commoditatis, simplex, simplicis & absoluta, 2. de Inu. Communis, fraterna, pro Quint. Communes,

pro Ligar. Coniunctissima, singularis, summa, parque inter nos. 11. Att. Iucunda, summa, 13. Famil. Magna, iusta, Diuin. Magna, paterna, plurima, tanta, 1. Famil. Magna, parum multa, parumque iustæ familiaritatis. pro Pl. Magna, paterna, magna & vetus, & iusta, 16. Att. Maior, 7. Verus, veteres, 4. Fam. Paterna, 15. Attic. Priuata, epist. ad Br. Recens. de Ora. Sanctior, 13. Attic. Summa officij vtriusque iudicij, pro Cluent. Verus, 5. Fam.

¶ Syntaxis. Liberorum necessitudo, Necessitudinem cum aliquo coniungere. Mihi tecum habere necessitudines. In Senatu, tribuum magnas habere necessitudines. Summa necessitudo, & summa coniunctio. Mihi tecum necessitudo constituta. Coniunctio necessitudo: & contra. Pro plurimis nostris necessitudinibus peto. Negere, in necessitudinem recipere. Accessit ad necessitudinem confu-

NEXYIA, mortuorum negotia, & res, & umbra, & funerum tota ratio. 1. Tusc. 37. Animos enim per seipos viuentes non poterant complecti: formam aliquam, figuramque quærebant. In- de Homeri tota vèrbia. 9. At. 12. & 21. pro turpi & flagitioso Casaris comitatu.

NECNE, ammon. 12. At. 27. Sit missum necne, scio dictum quidem tibi. 2. Tusc. 29. Doleam, nec ne doleam nihil interesse.

NECNON, etiam, 4. C. 3. Necnon meam mentem domum sæpe reuocat examinata vxor. 1. Offic. 109. Necnon Xenocratem, &c. Par. 1. Necnon sæpè laudabo.

NECO, necem afferro, occido. pro S. R. 70. Solon nullum supplicium constituit in eum qui parentem necauisset. Par. 3. Nihil igitur interest patrem quis necet, an seruum. 2. Qu. Fr. 3. Necare aliquem fame. pro Pomp. 71. Aliquem vinculis & verberibus atque omni supplicio exercitatum necare. 2. de Inu. 144. Quinque tyrannos magistratus necato.

NECOR. 6. At. 1. Scaptius inclusum in curia Senatam obfederat, vt fame Senatores quinque necarentur. pro Pomp. 7. Necari ac trucidati. 2. de Fin. 79. Quò minus ambo vnà necaremini. *Hortens. Qui crudelitate excogitata necabantur.

† ADVER. Manifestò, pro Clu. Rectè ciuem, in Parr.

¶ Syntaxis. Necare fame. Excruciatum supplicij necare & trucidare.

NECROMANTIA, psychromantia, diuinitas vnde anima excitantur, vt de occultis respondeant. 1. Tusc. 37. Inde ea quæ meus amicus Appius vxor me vxor, facit.

NECTAR, deorum immortalium potio. 1. de Nat. 113. At Poeta quidem nectar, ambrosiam, epulas comparat. Lege AMBROSIA, & IVENTAS.

NECTOR, connecto, colligor. 1. de Leg. 52. Viderisne, quanta series rerum sit atque vt ex alio alia nectantur? 4. Ac. 2. 13. de Fi. 74. Quid non sic ex alio nectitur, vt non si vna literam moueris labent omnia? Topic. 59. Ex hoc genere causarum fatum à Stoicis nectitur.

NECVERO. 1. Offic. 14. Nec verò illa parua vis naturæ est. 3. de Natu. 39.

NEDICAM. 1. de Nat. 59. Doleo te in tam leues, ne dicam, in tam ineptas sententias incidisse. de Amic. 84. Plerique peruersè, ne dicam impudenter, volunt. 12. in A. 9. Gallia Bruti nutum ipsum, ne dicam imperium sequitur. pro Deiot. 2. Crudelis Castor est, ne dicam sceleratum & impium. pro Pomp. 87. Absul simul cum Repub. ne dicam maxima cum dignitate. *Lamb. legit simpliciter, dicam.

NEDV M, non modò quò minus. 4. At. 17. Epistolæ nostræ tantum habent mysteriorum, vt eas ne librariis quidem ferè committamus, nedum cui libet. pro Dom. 139. Tamen in scelere religio non valeret, nedum valeat id quod, &c. 2. cont. Rul. 96. Homo priuatus vix facile leue continet, &c. nedum isti non conquisituri sint aliqui sceleris, &c. 9. Fa. 26. Me verò nihil istorum ne iuuenem quidem mouit vnquam, nedum senem. Alter ne nunc. 16. 8. Vix in ipsis tectis frigus vitatur nedum in mari, & via sit facile abesse ab iniuria temporis. 1. de In. 70. Ei non permitterem, vt illud faceret, &c. nedum nunc istud patiar, cum, &c. pro Clu. 95. Opprimis temporibus non poterunt, &c. nedum his temporibus, &c.

¶ Syntaxis. Vix aspect, nedum amet.

NEFANDVS, nefarius, detestabilis. de Arusp. 42. Nefandum scelus. pro Do. 132. Institutum nefandum. Br. 10. Arma nefanda.

NEFARIE, sceleratè pro S. R. 30. Pater occisus nefarie. 2. C. 1. Pestem patriæ nefarie moliri. 1. V. 38. Libidinosè, nefarie, crudeliter.

NEFARIVS, sceleratus. pro Syll. 28. Horum ego voluntates sceleratas nefarias sanare non potui. 1. de Orato. 120. Qui animorum motus in iudicum mentibus concitent scelus eos nefarium facere. pro S. R. 37. Sceleratum & nefarium facinus. 1. Fam. 5. Subito exorta est nefaria Catonis promulgatio.

¶ pro Mil. 37. Nefarium adulterium. Ibid. 74. Nefarium stuprum. 3. V. 152. Latrocinium nefarium. 2. Off. 51. Habendum est religioni nocentem aliquando & nefarium, impiumque defendere.

NEFAS, detestandum, non fas, scelus. 15 Fa. 21. Tibi licet, mihi nefas

est obliuisci. 6. V. 75. Illi uero dicebant id sibi nefas esse. 3. de N. 56. Mercurius, quem Aegyptij nefas habent nominare. pro Fl. 11. Caelius putabat nefas esse, publicanum iudicare contra publicanum. pro Mil. 8. Si sceleratos interfici nefas esset. 1. Att. 10. Idque ab his nefas est decretum. de Sen. 12. Nefas dictum est, miseram fuisse talē senectutem. 2. de In. 135. Nefas est legi non obtemperare. pro Mil. 74. Is cui nihil uquam nefas fuit, nec in facinore, nec in libidine.

NEFASTVS, nefarius, impius, religiosus infelix. 2. de Leg. 21. Quae augur iniusta, nefasta, vitiosa, dirae dixerit, irrita infectaque sunt.

Syntaxis. Conscelerata & nefaria uoluntas. Scelus nefarium facinus. Sceleratum & nefarium facinus. Nocens, nefarius. Nefas habeo dicere. In hac re nihil tibi est nefas decernere.

NEGANS. Top. 49. Sunt etiam ualde contraria alia quae appellatur negantia, & *negantia*. Graci contraria aientibus: ut, Si hoc est, illud non est. Ibid. Negantia contraria aientibus.

NEGANTIA. Top. 57. Deinde addunt coniunctionum negantiam, sicut Non si hoc est, & illud: hoc autem non, igitur illud.

NEGATIO, inficiatio, negantia. pro Syll. 39. Cum is qui de omnibus scierit, de Sylla se scire negarit, eadem vim esse negationis huius, quam si extra coniurationem hunc esse se scire dixisset. 1. de In. 42. Disparatum est id, quod ab aliqua re per oppositionem negationi separatur hoc modo, sapere & non sapere. de Fat. 16. Quid est, quod non possit isto modo transferri ad coniunctionum negationem. Part. 101. Negatio inficiatioque facti.

NEGLECTIO, neglectus. pro Mur. 9. Amicorum neglectio improbitatem coarguit.

NEGLECTVS, contemptus. Postq. in Se. 13. Homo inhumanus, neglectus, &c. 3. de Fin. 66. Abiectus & neglectus vir.

NEGLEGENS, socors, indormens. de Cl. 239. Nam M. Glabronem socors ipsius negligensq. natura tardauerat. 7. At. 19. Improuidi & negligentes duces. 5. V. 143. Sit aliquis sociorum atque amicorum negligencior. 13. Fa. 1. Is non te in me liberalem, sed me in te negligentem putabit. 5. V. 162. Verres negligens & dissolutus.

NEGLEGENTER, indiligenter, oscitantur. Or. 74. Minuta non negligenter tractanda sunt. Ibid. 36. Multa apud alium negligentius pro Cec. 73. Negligentius adseruare aliquid.

NEGLENTIA, indiligentia, incuria, pigritia, socordia, inertia. Ora. 77. Quaedam etiam negligentia est diligens. Ibidem. Non ingrata negligentia. 4. ad Her. 29. Diligentia comparat diuitias, negligentia corrumpit animum. pro S. R. 59. Negligentia alicuius in faciendo aliquid. de Arusp. 21. Nihil cuiusquam aut negligentia contemptum, aut scelere esse pollutum. 2. de Orat. 100. Quorum rerum negligentia pleraq. causas videmus amitti. id est, negligentia. 1. Off. 28. Negligentia, pigritia, inertia. Ibid. 130. Fugere aegrestem & inhumanam negligentiam. de Am. 87. Cum multis in rebus negligentia plectimur, tum maxime in amicis & diligendis & colendis. * Oec. 1. In re familiari laboriosior est negligentia quam diligentia.

ADVNCTVS. Aegrestis, & inhumana, 1. Off. Diligens, non ingrata, Or. Diserta, 1. de Di. Mira, 13. At. Plena vituperationem, pro Fl. Summa, pro Qu. Turpis, pro Syll.

NEGLECTO, post mitto, non curo, curare omitto, desero, pratermitto, mitto, leuiter sero, dissimulandum puto, excludo. Br. 16. Libertate contentum negligere humana. 3. A. 20. Antonius diem edicti obire neglexit. 13. 33. De Theopompo summo homine negleximus in Vat. 5. Num Heliam, num Fufiam legem neglexit? 3. A. 26. Qui omnino prouinciam neglexit. pro C. Rab. 17. Quae tu in actione quaquam omnia exempla maiorum, omnes leges, omnem auctoritatem Senatus, omnes religiones atq. auspicioium publica iura neglexisti.

ADVERB. Crudeliter lenitatem patris, 10. At. Omnino prouinciam, 3. Phillip.

NEGLECTOR. pro Clu. 130. Hoc pratermitti a censoribus & negligi non posse videbatur.

ADVERB. Omnino, 4. Tusc.

Syntaxis. Negligens. (diligens. In faciendo negligentia. Negligentia plecti.

NEGO, a nego, inficior, recuso, abnuo, dissimulo. (fateor, dico, aio. de Cla. 6. Tu qui a Neuiio vel sumphisti multa, si fateris: vel si negas, surripuisti. de Arusp. 13. Nego uquam post sacra constituta tam frequens collegium iudicasse. Ibid. 16. Nego esse vllam domum, &c. pro Mil. 7. Negant intueri lucem fas esse ei, qui a se hominem occisum fateatur. 8. At. 4. Praecise negare alicui.

ADVERB. Ad extremum nihil, 3. Catil. Bellè, iucundè, de Pet. Conf. Liquidè, 11. Fam. Omnino, prorsus, 5. Tusc. Omnino, in Vat. Omnino factum, pro Mil. & 2. Offic. Omnino se fecisse versuram, palam, pro Flac. Molestius, 3. de Nat. Planè, 3. ad Qu. Fr. Praecise, 8. Attic. Rectè, 2. de Fin. Valdè, 4. At. Verè, 4. Phillip. Verius, uquam, nunquam, 2. Phillip. Valgè, 1. Att.

NEGOTIALIS, vt negotialis. constitutio. 1. de Inu. 14. Hac ergo constitutio, quam generalem nominamus, partes nobis duas videtur habere, iudicialē & negotialem. Negotialis, est in qua

quid iuris ex ciuili morte & aequitate sit, consideratur: cui diligentiae apud nos praesse iurisconsulti existimantur. 262. Negotialis est, quae in ipso negotio iuris ciuillis habet implicatam controuersiam.

NEGOTIANS. 5. At. 21. Negauit me cuiquam negotianti dare. **NEGOTIATIO, mercatura.** 13. Fam. 66. In reliquiis veteris, negotiationis colligendis.

NEGOTIATOR, mercator. 1. Qu. Fr. 16. Improbus negotiator, paulo cupidior publicanus. 1. Attic. 15. Sub lustrum cenferi germani negotiatoris est.

NEGOTIOLVM, li. Qu. frat. lib. 3. epi. 4. Etenim erit aliquid negocioli. Att. lib. 16. ep. 11. De negociolo Torquati.

NEGOTIOR, aris. negotium gero, mercaturam exerceo vel facio. 3. I. V. 69. Tum ciues Romani, qui Lampfaci negociabantur, concurrunt. pro Pomp. 18. Homines industrij, qui in Asia negociantur. pro Deiot. 26. Equites Romani, qui in Asia negociati sunt. pro Fl. 70. Negociaris in libera ciuitate. & *ibid.* Quousque negociabere: Oecon. 1. Alio genere negociari.

NEGOTIOSVS, a, um. plenus negotij. pro Mur. 18. Prouincia negotiosa & molesta.

NEGOTIVM, res, munus, cura, prouincia. 1. de Nat. 52. Na ille est implicatus molestis operosisque negotiis. pro Qui. 62. Locuples & sui negotij bene gerens. 1. Qu. Fr. 1. 36. In extrema parte & conclusionē muneris ac negotij tui diligentissimus sis. 1. Off. 125. Peregrini officium est, nihil praeter negotium suum agere. 2. de Orat. 24. Quando ages negotium publicum? quando amicorum? quando tuum? Ibid. 274. Aliquando tibi tuum negotium agere licebit. 7. Att. 5. Cum negotium nostrum aut confecerimus, aut deposuerimus. pro Flacc. 85. Non debuit cum praetor esset, suum negotium agere. 2. de Di. 103. O acutos homines, quam paucis uerbis negotium confectum putant. 5. Attic. 27. & 13. 31. Expedire negotium. pro Qu. 76. Transigere susceptum negotium. 5. V. 149. Procurare negotium alterius in decumis. 9. At. 9. Procurare negotia alterius. pro Dom. 52. Eidem, inquit, utraque de re negotium dedi. 2. de Orat. 41. Videamus, quid ei negotij demus, cuique cum moneri uelimus esse praepositum. de Arusp. 15. & 11. Fam. 26. Negotium magistratibus est datum anno superiore, ut curarent, ut sine vi mihi adificare liceret. 4. C. 9. Nescio, an amplius mihi negotij contrahatur. pro Qu. 60. Qui ad negotium suum relicto procuratore proficiscitur. pro S. R. 121. Rei familiaris negotium seruorum diligentia cognoscitur. pro Planc. 66. Quid dicam de occupatis meis temporibus? cui fuerit negotium nunquam otiosum. pro Cal. 55. In negotio quod actum esse dicitur, nullum uestigium est sermonis. 13. Fam. 11. Suscipere, administrare, & conficere negotium. 1. 5. Interesse negotiis? & praesse negotiis. pro Clu. 198. Qui praedia, qui negotia, qui res pecuniarias habent in agro Latinitati. 1. Fam. 3. Qui in prouinciam magna negotia & ampla & expedita habet. 5. Att. 10. Versari in negotio. 4. de Fin. 68. Gerere negotia. 1. Fam. 6. Et gerere aliquid negotij. pro Qu. R. 34. Tu tuum negotium gessisti bene. 8. Fam. 9. Imponere negotium alicui. 10. 17. Conficere negotium ex sententia. pro R. P. 4. Mittere in negotium, & dare partes alicui. 7. Fam. 2. Agere negotium alicuius diligenter. 3. Offic. 102. Deum nihil habere ipsum negotij, nihil exhibere alteri. de Ami. 88. Qui suum negotium gerunt otiose. 1. At. 4. Datur negotium magistratibus. 2. A. 21. Quidnam homines putarent, si tum occisus esset, cum illum gladio stricto insecutus es: negotiumque transegressus, nisi, &c. pro Mil. 48. Non enim video, cur non agam negotium meum. 13. Attic. 8. Velim des negotium alicui qui quaerit, &c. pro Syll. 58. Cuius a alienum negotij gerendi studio contractum est. 5. Att. 12. Nostra negotia, amabo te, explica. Ibid. 15. Est incredibile, quam me negotij tadeat. Parat. 5. Ut eum ne in familia quidem dignum maiore aliquo negotio putet. pro Cl. 43. Cum se ab omni eiusmodi negotio remouisset. Hortens. Disputatio tantum uideretur attulisse negotiis hominum quandam oblectationem otij.

Labor. 5. Att. 12. Negotium magnum est nauigare, atque id mense Quin. Brut. 2. Ego hic cum homine furioso satis habeo negotij. 6. At. 2. Puer, quo ego regendo habeo negotij satis. 1. de N. 86. Habere negotium, & exhibere negotium alteri. pro Clar. 158. Si cui forte ea lege negotium facefferetur. 2. Fa. 10. Tantis opibus tantq. negotio oppidum oppugnabam. 6. V. 146. Cum audissem ei negotium facefferit. 3. Fam. 10. Qui tibi negotium facefferent. 10. 31. Aliquid recuperari nullo negotio posse. 5. 6. Plurimumque in eo negotij habui, ut, &c. 10. 28. Nunc cum his tantum negotij est, ut, &c. 2. de Diu. 40. Deus nihil habens nec sui, nec alieni negotij. 2. de Ora. 99. Causa, in quibus plusculum est negotij *ibid.* Nihil est negotij causam hanc defendere. 1. de In. 38. *Vide. ADMINISTRO.* 12. Att. 27. Nolo enim negotij Qu. fr. habere quicquam. 5. 17. Satis enim negotij habeo in sanandis vulneribus, quae prouinciae sunt imposita. 10. 18. Cato qui Siciliam tenere nullo negotio potuit.

ADVNCTVS. Aliena, certa. Top. Audax, 1. de Fin. Certum, ac iucundum, 8. Fam. Difficiliora ad cognoscendum, maius, minus, par, totum, 1. 40

1. de Inuent. Dignum, otiosum, tantum, 2. Fam. Domestica, necessaria, publica, recens, 1. Offi. Facetissimum, luteum, 6. Verr. Forensia, publicum, 2. de Ora. Impudens, 2. At. Ineptum, & Græculum, sed tamen fortunatum, 1. Tusc. Lautum, 6. Attic. Lenta, & inania, 5. At. Magna, 12. Famil. & 1. Ar. Magna, & ampla, & expedita, 1. Fa. Maiora, pro Font. Maxima, salubre, & honestum, vetera, 13. Famil. Non minus, 7. Ver. Molesta, & operosa, 1. de N. Odiosum, sumum, pro Rab. Permagnū, 1. ad Q. Fr. Salsa, 15. At. Suspiciosissimum, pro Flac. Tanta, pro Arch. Tor, tantaque pro S. R. Turbulentum, vile, 57. Att. Vulgare, 8. Attic.

Syntaxis. *Negotia operosa. Sui negotij bene gerens. Muneris, & negotij sui diligens. Suum agere negotium, conficere, deponere, expedire, transigere, procurare. Dare alicui negotium de. Negotium est mihi contractum. Nunquam Cæsari fuit negotium otiosum. Negotiis præesse. Datur illi negotium, ut. Negotium est docere. Negotium alicui exhibere, facessere. Tanto negotio castellum oppugnans? Nullo negotio docere.*

NEMEA, locus est, ubi Hercules leonem interfecit. de Fato. 7.

NEMEVVS, **NEMEVVS,** leo. 4. Tusc. 49.

NEMO, ne quis, omnis, non nullus, nemo omnium, quis omnium. 1. Fa. 5. Neminem ex consularibus amicū tibi esse video præter Lucillum. pro Quin. 76. Nemo ex tot creditoribus aliis, & c. ibidem. Nemo de iis qui peritissimi sunt, huic antependus est. 1. Fa. 7. Nemo de consularibus, 3. de Leg. 24. Quod enim est tam desperatum collegium, in quo nemo è decem sana mente fit? 2. de N. 96. Nemo homo. 1. 122. Nemo nec homo, nec Deus. 1. Tusc. 30. Nemo omnium tam est immanis, qui, & c. 2. de Or. 122. Nemo omnium tot ac tanta habuit, & c. 4. V. 107. Nemo omnium mortalium, & c. pro Font. 1. Nemo Gallorum, & c. 4. V. 15. Fortasse non nemo vestrum audiuit. pro Dom. 108. Cuius est nemo in tanto populo, qui, & c. 5. Tusc. 105. Nemo de nobis vnus excellat. 4. C. 10. Video de illis abesse non neminem, & c. pro Mur. 84. Hostis est in vrbe, & c. non nemo etiam in illo sacro. ibid. In ipsa, inquam, curia non nemo hostis est. pro Dom. 88. Cum me in iudicium populi nemo omnium vocarit. 1. de Di. 87. Excipi de antiquis præter Xenophanem neminem. 1. Tusc. 99. Virum sit melius, dij immortales sciunt, hominem quidem scire arbitror neminem. de Clar. 126. Gracchus eloquentia nescio an habuisset parem neminem. 3. Fa. 7. Colligit tibi quod haud scio an nemini, vt, & c. 6. Me quotidiè Cæsar magis amplectitur: familiares quidem eius sicuti neminem. 8. Att. 2. Respubl. te mihi ita commendauit, vt chariorem habeam neminem. 1. de Orat. 129. Roscius dicebat se reperire discipulum, quem quidem probaret, potuisse neminem. 4. ad Here. 9. Vnum nemo potuit, & c. 8. Att. 2. Facio pluris omnium hominum neminem. 9. 13. Magis idoneum quam ego sum reperies neminem. 3. Offic. 6. Quod cum omnibus est faciendum, tum haud scio, an nemini potius quam tibi. * Frag. epi. Neminem tibi ex omnibus anteposuissem.

Syntaxis. *Nemo ex, de, è. Nemo homo, omnium, omnium mortalium. Non nemo scit. Nemo rex, ciuis. Nemo de Senatoribus vnus affuit. Te amo, sicuti neminem. Vnus nemo te amat.*

NEMPE, nimurum, quippe, certè pro Fl. 91. Si dat tantam pecuniam Flacco, nempe idcirco dat, ne rata sit emptio. 1. A. 18. Cn. Pompeij consulatus in quibus actis consistit? nempe in legibus. 4. A. 8. A quo defenderit? nempe ab hoste. I. P. 91. Quibus autem hostibus? nempe is qui, & c. 7. V. 176. A quo tempore futurum est? nempe eo, cum, & c. pro Clu. 61. Quo crimine, nempe, quod, & c. pro Dom. 34. Quod est, pontifices, ius adoptionis? nempe vt is adoptet, qui, & c. 3. de Nat. 93. Iidem etiam vota suscepi dicitis oportere, nempe singuli vouent. 4. Ac. 115. Non me, inquit, dico scire, optimè: nempe ista, quæ, & c. 4. V. 150. Nempe ita dicitis propter decumas. Par. 42. Nempe igitur ea restat, quæ, & c. 5. Tusc. 12. Nempe negas, & c. 1. Fa. 9. Nempe studium meum non defuit declarandorum munerum tuo nomine. 9. Att. 18. Scimus nempe, hæremus nihilominus. pro Qu. 82. Nempe, si, & c. Part. 33. Nempe ea sequuntur, quæ ad faciendam fidem pertinent. Brut. 16. Quod autem tibi cum Antonio priuatum odium? nempe quia postulat hæc. 3. A. 16. At auus huius nobilis Tuditanus, nempe ille qui, & c. 12. 26. Sed effugi insidias, nempe in Antonij congressum veniendum est. pro Mil. 15. Quid ergo tulit? nempe vt quæreretur.

NEMVS, 1. de Diu. 114. Multos nemora & syluæ commouent. de Arusp. 24. Agros & nemora peragrare. 15. Att. 4. L. Cæsar veniam ad se rogat in nemus.

NEOPACTVM, **Legē,** **NAVACTVM.**

NEOPTOLEMVS, **Pyrrhus,** de Am. 77. **Legē,** **NVMVS.**

NEPA, **scorpius.** 2. de Nat. 109.

Atque oculos vrget pedibus pectusq; nepai. in Arat.

Hæc caput atque oculos torquere ad terga nepai.

5. de Fin. 42. Nepas aculeis vti. al. vespas.

NEPOS, qui ex filio vel filia natus est. pro Deiot. 2. Qui nepos auum in discrimen capitis adduxerit. 1. Tusc. 85. Metellum multū filij, filia, nepotes, nepes in rogum imposuerunt, de Cla. 263. Ex filia nepos. 1. Tusc. 81. Quererem ex eo, cuius suorum similis fuisset Africam fratris nepos. 5. V. 184. Numulis corrogatis de nepotum bonis.

Patrimonij dissipator pro Qu. 40. Perditus ac profusus nepos. 2. con. Rull. 47. Aliquis vt in suis rebus, ita in Repub. luxuriosus nepos. 1. 2. Esse nepotem in patrimonio.

† ADIVNCT. Inimicissimus alicui, pro Deiot. Luxuriosus, 2. con. Rull. Perditus, ac profusus, pro Quint.

NEPTIS, 1. Tusc. 81. **Legē,** **NEPOS.**

NEPTVNVS, in Arat.

—*Neptunia prata secantes,* &

—*Neptunia pistrinx.* 4. ad Her. 16. Neptunia lacuna.

NEPTVNVS, 1. de N. 84. Neptuni carulei oculi. 3. 64. Neptunum esse animum cum intelligentia per mare pergentem. 1. 40. Neptunum esse aërem, qui per maria manaret, disputat Chryps. 2. 66. Datum est igitur Neptuno altero Iouis, vt volens, Portunus à portu, sic Neptunus à nando.

NEQVA, 1. V. 32. Nequa deductio feret.

NEQVAM, *nihili, improbus, impurus.* (frugi. pro Cæl. 10. Homo nequam atque improbus. pro S. R. 130. Serui nequam & improbi. 3. V. 121. Verres tam nequam. Ibidem. Ius tam nequam esse Verrinum. 11. Fa. 21. Homo nequissimus omnium qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt. 12. 2. Homo perditus, multoque nequior, quam ille ipse quem tu nequissimum occisum esse dixisti. de Prouinc. 13. Ne Gabinius vnus omnium nequissimus existimaretur. I. P. 3. Nisi nequior quam Gabinius existisset. Ibidem. 66. Nihil isto scitote esse luxuriosius, nihil libidinosius, nihil posterius, nihil nequius. 3. Tusc. 36. Nihil libidinosius aut turpius effeminato viro. 1. At. 9. Homo sanè nequam. Ibid. 13. Cum accusator homines nequissimos reiceret, reus fragillissimum quenquam secerneret. 7. 1. Nunquam vidi hominem nequiorum. 7. A. 3. Nequam est homo ille atque confidens. 4. V. 192. Homo flagitiosissimus, libidinosissimus, nequissimusque.

Syntax. *Homo nequam & improbus. Tam nequam. Serui nequam, ius. Nihil Verre nequius. Nequam & confidens.*

NEQVANDO, de Am. 61. Vt nequando amare inciperemus eum, quem aliquando odisse possemus. 1. ad Her.

NEQVAVAM, *minimè, nullo pacto, nulla ex parte.* 2. de Fi. 79. Nequaquam ista amicitia est. 1. de In. 75. Nequaquam tantum inter eos interesset. 15. Fa. 4. Nequaquam paribus rebus. 2. de Inu. 26. Vt nequaquam cum illius commodo fuerit comparanda. 3. de Nat. 66. Nequaquam istuc istac ibit. pro S. R. 3. Nequaquam similiter, & c.

NEQVE, nec. 1. de Orat. 118. Nulla enim lites neque controversiæ sunt, quæ, & c. 8. Attic. 16. Nam certè neque tum peccauit, cum, & c. neque cum, & c. 8. Famil. 8. Neque absolutus, neque damnatus. pro Cluent. 73. Neque dum rem perfectam arbitraretur. 14. Attic. 10. Neque dum Roma es profectus. 3. Qu. Frat. 8. Sed eius rei maturitas neque dum venit, & tamen iam appropinquat. 5. Ver. 110. Neque enim hoc possum negare. de Amic. 48. Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem dicam & quasi ferream esse quandam volunt. 5. Famil. 16. Neque expectare temporis medicinam, quam representare ratione possumus. 1. de Finib. 7. Neque feci adhuc, nec mihi tamen, ne faciam, interdictum puro. de Amic. 19. Quare sibi habeant sapientia nomen & inuidiosum & obscurum: concedantque vt hi boni viri fuerint, neque id quidem faciant, negabunt id nisi sapienti posse concedi. 1. de Natur. 45. Neque ira neque gratia teneri. pro R. Com. 10. Ad arbitrium hoc animo adimus, vt neque nihil, neque tantum quantum postulauimus, consequamur. 15. Famil. 4. Neque non verè. 2. Philip. 77. Ergo vt te catamitum, neque opinatò quum ostendisses, præter spem mulier aspiceret, & c. 1. Offic. 4. Nulla enim vitæ pars neque publicis, neque priuatis, neque forensibus, neque domesticis in rebus, neque si tecum agas quid, neque si cum altero contrahas, vacare officio potest, & c. de Amic. 84. Neque quicquam vnquam nisi honestum & rectum alter ab altero postulabit, neque solum colent inter se ac diligunt, sed etiam vrebuntur. 1. de Natur. 82. Ea facie, Neque solum facie, sed etiam ornatu nouimus. 11. Fa. 20. Neque tamen non te cautum esse volo. * 5. de Legib. Neque dum satis ab his nouellis arboribus omnis hic locus opacatur.

NEQVEO, non queo, non possum, non habeo quemadmodum, mihi liberum non est. 2. de Orato. 303. Quædam quæ sanare nequeunt, exulcerant. Or. 220. Nec tamen hæc ita astricta sunt, vt ea cum velimus, laxare nequeamus. 1. Ac. 27. Nihil in rerum natura est minimum, quod diuidi nequeat. 2. de Diuina. 96. Demosthenes Rho literam dicere nequibat. de Sen. 38. Quæ si exequi nequeam, tamen, & c. de Som. 13. Sicut solem intueri nequitis aduersum. pro Mil. 78. Nequeo vetera illa iudicare, & c. Orat. 114. Nequire, pro non quire. 1. Attic. 16. Atque hoc loco illud non queo præterire.

NEQVITQVAM, frustra, pro Qu. 79. Et ferò & nequicquam prædet. ad Brut. 16. Cæterum nequicquam perit ille, si, & c. 3. Tusc. 59. Quæ generi humano angorem nequicquam afferunt. Ibidem. 18. Nequitia ab eo, quod nequicquam est in tali homine. 2. V. 35.

(Nempe)

¶ *Nemibilibi*. 1. Tusc. 71. Secernere autem à corpore animum, ne quicquam aliud est, quàm emori discere.

¶ *Ne quidem*. pro Deiot. 36. Deiotarus nunquam succumbet inimicis, ne fortunæ quidem. *lege*. N E.

¶ *Ne quis*. de Opt. 19. Cum esset lex Athenis, ne quis plebilicitum faceret, ut quicumque, &c.

¶ *Nequitia*. 1. de Fi. 25. Ille porro male, prauè, nequiter, turpiter cœnabat. 2. ad Her. 5. Qui fecerit illud tam nequiter, eundem hunc tam perperam fecisse non est mirandum. 3. Tusc. 36. Turpiter & nequiter facere aliquid.

¶ *Syntaxis*. Male, prauè, nequiter, turpiter cœnare.

¶ *Nequitia*, flagitium, malicia, inertia. (*frugalitas*. 1. C. 4. Iam me nequitiam inertiæ nequitiaque condemno. Ibid. 29. Inertia ac nequitia. 3. Tusc. 18. Nequitia ab eo, quod nequicquam est in tali homine: ex quo idem nihil dicitur. ibidem. Frugalitas, cui contrarium vitium nequitia dicitur. 2. 29. Scio dolorem non esse nequitiam. pro S. R. 134. Officina nequitia, diuersorium flagitiorum omnium. 3. ad Her. 11. Ab omnibus vnicam malitiam nequitiam cognosci. 5. de Fin. 56. Homo singulari nequitia præditus. pro Clu. 36. Vir perdita nequitia, summa egestate. 1. At. 13. Nequitia, libido. 4. V. 192. Infamia nequitia.

¶ *Adiunct*. Insignis, in Pifo. Perdita, pro Cl. Singularis, 3. Ver. Summa, & singularis, 4. Ver. Vitrix, 1. Att.

¶ *Nereides*, *nympha marina*. in Arat.

¶ *Neronianus*. 2. de Or. 248. Ridiculum est illud Neronianum verus in furace seruo.

¶ *Nervi*, *populi*. 3. Qu. Frat. 8.

¶ *Nervose*, *enixè*, *fortiter*, *callidè*. 10. Fam. 23. Vigilanter, nervosèque aliquem subornare.

¶ *Nervosus*, *firmus*. Or. 127. Aliquantò nervosius dicere. 3. Off. 106. Nervosius aliquid disserere.

¶ *Nervosus*, *fortis*, *robustus*. de Clar. 121. Quis Aristotele nervosior.

¶ *Nervulus*, 16. At. 18. Si tu nervulos tuas adhibueris.

¶ *Nervus*, *torus*, *vis*, *vires*. 2. de Nat. 59. Nec enim dij venis, & nervi, & ossibus continentur. Ibid. 139. Huc adde nervos à quibus artus continentur, eorumque implicationem toto corpore pertinentem, qui sicut venæ & arteriæ à corde tracti, & profecti, in corpus omne ducuntur. *con. C. Anto. Hispaniensis pugniuculo nervos incidere ciuium Rom.

¶ *Musci nervuli*. 3. de Ora. 214. & pro S. R. 134. Nerui in fidibus ita sonant, ut à digitis sunt pulsati. Tusc. 4. Cantus vocum, nervorum & tibarum. 2. de Diu. 33. Iam nervos in fidibus aliis pulsare sonare alios. 2. de Leg. 39. Illa seuera Lacedæmon nervos iussit, quod plures quàm septem haberet in Timothei fidibus, inde demi.

¶ *Virtus*, *vis*, *robur*, *translatè*. 6. Fa. 1. Quantum in cuiusque animo roboris est nervorum. 3. 10. Planè vidè fore nervis opus, sapientiaque tua. 2. V. 35. & 15. Fa. 14. Contendere omnes nervos in aliqua re. de Fat. 21. Itaque contendit omnes nervos Chrysippus, ut persuadear, &c. 3. Qu. Fr. 9. Et tu ut possis, est tuorum nervorum. Or. 62. Oratio Philosophica neque aculeos, neque nervos forentes habet. 2. con. Rul. 46. Incidere nervos populi Rom. 1. Aca. 35. Theophrastus nervos virtutis incidit. 2. Tusc. 27. Poetæ nervos virtutis elidunt. 12. A. 8. Legionum nostrarum nervos his consiliis incidemus. Qu. de Pet. 30. Nerui atque artus sapientia sunt, non temerè credere, 5. A. 5. Nerui belli pecunia. pro Pom. 17. Vestigalia nervos Reip. semper duximus.

¶ *Adiunct*. Forenses, Or. Honesti, 14. At.

¶ *Syntaxis*. Nervosè subornare aliquem. In dicendo nervosus. Nervos adhibere. Cœnetur nervis animal, artus à corde tracti, & profecti in corpus ducuntur.

¶ *Nescio*, *sum ignarus*, *sum inscius*, *sum rudis*, *scientiam meam fugit*. 1. de Orat. 101. Dum mihi liceat fateri nescire, quod nesciam. Ibid. 63. Neminem in eo disertum esse posse, quod nesciat. Ora. 157. Non scire quidem barbarum iam videtur, nescire dulcius. 1. Tusc. 60. Nec me pudet, ut istos, fateri nescire, quod nesciam. 12. Att. 22. Opinor, sed certum nescio. 6. V. 64. Peruenit res ad istius aures nescio quomodo. 1. Offic. 61. Ea nescio quomodo plenior ore laudamus. Or. 79. Sententiæ nescio vnde ex abdito eunt. 4. Acad. 81. At ille nescio, qui solet, &c. 5. Fam. 15. Nescio quo pacto, nescio quomodo, & casu nescio quo. pro Mil. 14. Divisa est sententia postulante nescio quo. 1. de Orat. 202. Causidicus nescio quis. 1. Qu. Fr. 1. 16. Paconij nescio cuius hominis querelæ. pro Fl. 40. Supplet enim ille nescio qui, &c. Ibid. 39. O pastores nescio quos, &c. 2. A. 36. Nescio quid conturbatus mihi esse videris.

¶ *Adiunct*. Certum, pro Syl. Græcè, pro Flac. Omnino, pro S. R. Omnino nesci, 3. Or. Omnino natum esse, 9. Fam. Omnino quid liceat, pro Corn. Planè, 1. ad Att.

¶ *Syntaxis*. Nescio quid conturbetur ille.

¶ *Nescius*, *inscius*. pro Deiot. 8. Iratum te regi Deiotaro fuisse, non erant nescij. 1. de Orat. 45. Non sum nescius Scenola ista

inter Græcos dici solere. 5. Fam. 12. Neque tamen hæc cum scriberem, eram nescius, quantis oneribus premerere. 1. de Finib. 1. Non eram nescius Brute, &c. 13. ad Heren. 27. Non sum nescius, quantum, &c. 9. At. 11. Heus tu, ne fore sis nescius, Dola-bella me sibi legavit, ad IIII. Non. April.

¶ *Nesis*, *locus est in Italia in Campano lictore*. 16. At. 4.

¶ *Netinense*, *populi*. 4. V. 156.

¶ *Netini*, *populi*. 7. V. 55.

¶ *Neuter*, *indifferens*, *nullarum partium*. 7. Att. 1. Ita effici, ut neutri illorum quisquam esset me charior. 1. Offic. 70. In quo quidem neutrorum est contemnenda sententia. 2. de Diu. 10. Quid bonum sit, quid malum, quid neutrum. 2. Offic. 20. Hæc sine hominum operibus neutram in partem effici possunt. Ora. 155. Quæ non sanè sunt in omnibus, neutris vitata. 4. Ac. 130. Huic summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri, quæ *ἀδιαφορη* ab ipso dicitur. 7. Att. 1. Neuter quenquam omnium plurius facere quàm me videret. 8. 11. Sed neuter *οὐδὲς* est ille, ut nos beati sumus, uterque regnare vult.

¶ *Neque mas neque femina*. 2. de Di. 62. Neuter anguis.

¶ *Neutrquam*, *nequaquam*. 9. At. 12. Cui te socium neutquam puto esse oportere. de Vniuers. 35. Indissolubiles vos quidem esse non potestis, neutquam tamen dissoluemini. 4. Ac. 52. Mihi neutquam cor consentit cum oculorum aspectu. Poeta. * de Virtut. Illud neutquam probares.

¶ *Nex*, *mors violenta*. pro Mil. 9. Latroni quæ potest afferri iniusta. 2. de Nat. 8. Iunius necem sibi ipse conscivit. pro Cecin. 100. Homines vincla, neces, ignominiaque vitant. 1. C. 18. Multorum ciuium neces. 2. de Leg. 55. Denicales feriæ à necè appellatæ.

¶ *Adiunct*. Crudelissima, 8. Phil. Iniusta, pro Mil. Quotidianæ, 33. Tusc.

¶ *Syntaxis*. Necem afferre alicui, sibi consciscere.

¶ *Nexum*, & *Nexv*, *obligatio ciuili* quadam est, quæ sebat septem adhibitis testibus, ciuibus Romanis pueribus, id est, per as & libram: id est, are, nummoque aliquo percussa libra: quo facto, solutio representatur: sicque non minus corpus, quàm hæc, obligabatur, ut pignus praesertim si quis pro pecunia quàm debet, operas suas corpus servituti subiiciat. pro Cec. 102. Sylla ita tulit de ciuitate, ut non sustulerit horum nexa atque hereditates. de Ar. 14. Multæ sunt domus iure mancipij & iure nexi. 1. de Orat. 173. Nexorum & mancipiorum iura. 3. 157. Nexum, quod per libram agitur. Top. 28. Tradere rem alicui nexu. Parad. 5. Mancipia, quæ sunt dominorum facta nexu aut alicui iure ciuili. pro Mur. 3. In iis rebus repetendis quæ mancipij sunt, is periculum iudicij præstare debet, qui se nexu obligavit. 7. Fam. 30. Atticus noster cuius quando proprium te esse scribis mancipio & nexu, meum autem vlu & fructu, contentus isto sum. Ibid. 29. Sum enim *νεχρῶν* *μὲν* tuus, *νεχρῶν* *δὲ* Attici nostri: ergo fructus est tuus, mancipium illius.

¶ *Nexv*, *aptus*, *coniunctus*. 3. Tusc. 17. Omnes virtutes inter se nexæ & iugatæ sunt. 1. de Diu. 125. Cum causa causa nexa rem ex se gignit. 5. Tusc. 70. Causæ aliæ ex aliis aptæ, & necessitate nexæ. Orator. 139. Res collocatæ & quasi structæ & nexæ verbis. de Fat. 38. Ex æternitate quædam vera esse, & ea non esse nexa causis æternis, & à fati necessitate esse libera. * Horten. Altera est nexa cum superiore, & inde apteque pendens.

¶ *Ni*, *nisi*. 2. de Orat. 79. Quid ploras pater? mirum, ni cantem, pro Mur. Sponsonem facere possent, ni aduersum edictum prætoris vis facta esset. 7. V. 140. 16. Att. 14. Me nullo modo facere posse, ni mihi exploratum esset, &c. 5. V. 223. Ni ad equestrem ordinem iudicia referantur. 6. Fam. 6. Ni vererem, ne, &c. 2. C. 23. Ni exeunt, qui pereunt. 5. Tusc. 115. Ni ita fe res haberet. * Tocol. lib.

¶ *Ni tamen exciderit, qua causa funda patet*.

¶ *Nicandes*, *poeta Colophonius*, *de rebus rusticis scripsit*. 1. de Or. 69.

¶ *Nice*, *Verris amica Syracusana*. 7. V. 81.

¶ *Nicaea*, *vrbs*. pro Pl. 84. Nescio, cur feueriorem Nicæam putes, quàm Rhodum.

¶ *Nicaea*. pro Pl. 84. Putabam in Nicæis dicturum.

¶ *Nicenses*, *populi*. 13. Fam. 61.

¶ *Nicetas*, *Syracusus* terram moueri, cætera stare asserit. 2. Ac.

¶ *Nidor*, *odor praesertim rerum assarum*. I. P. 13. Paulisper steterimus in illo gancarum tuarum nidore atque fumo. 3. Tusc. 26. Situ nidoris, barba pedore horrida.

¶ *Nidulus*. 1. de Orat. 196.

¶ *Nidvs*. 2. de Nat. 129. Aues cubilia sibi nidoque construunt, eosque, quàm possunt mollissimè substernunt. 2. de Orat. 23. Volucres videmus fingere atque construere nidos.

¶ *Syntaxis*. *Avium cubilia nidiq*. *Nidum substernere*, *fingere*, *construere*.

¶ *Niger*, *ater*. 2. de Diu. 9. Quæ alba sunt, quæ nigra, dicere, pro Cec. 27. Phormio nec minus niger, nec minus confidens, quàm ille Terentianus Phormio.

¶ *Nigror*, *quam nigredinem barbari*, *nigritudinem* & *nigritiam*. Plin.

*Plin. nigritiem. Cor. Celsus appellat. hic vero pro tenebris & caligine
 rursus patitur. 3. de Orat. 155. & 1. de Diu. 24. Noctisque & nimbium
 obcaecat nigros.*
NIL *nihilum, nequicquam, nihil quicquam, non quicquam, nulla
 pars, ne pilus quidem. 1. Offi. 151. Nihil omnium rerum agricul-
 tura melius, 1. de In. 59. Nihil omnium rerum melius, quam om-
 nis mundus administratur. 2. de Orat. 187. Omnia dicendo ex-
 citanda sunt, nihil adiuuante natura. de Clar. 210. Curio litera-
 rum admodum nihil sciebat. 3. Qu. Fr. 8. Nihil istorum fuit fac-
 iendum. 1. de Orat. 134. Sine quo cum in vita nihil quicquam
 egregium, tum certe hoc quod tu experis, nemo vnquam asse-
 quetur. 6. Fa. 11. Dolabellam antea tantummodo diligebam,
 obligatus ei nihil eram. 2. cont. Rull. 60. Beneficio isto legis ni-
 hil vitur. 3. Offi. 81. Cadit ergo in virum bonum mentiri nihil
 minus. 5. V. 169. Ciuitatibus pro frumento nihil soluit omnino.
 2. de Orat. 139. Sed hoc nihil ad me. I. P. 68. Recte an fecus, ni-
 hil ad nos, aut si ad nos, nihil ad hoc tempus. Or. 117. Quando
 autem, &c. nihil ad hoc tempus. de Som. 15. In quo qui insunt,
 nihil ad nostrum genus. Or. 214. Nihil ad rem, illud sit an non,
 nihil refert. de Clar. 140. Antonius nihil non ad artem dirige-
 bat. 9. At. 4. Optimatibus vero tuis nihil confido, nihil iam ne
 inferuo quidem. Parad. 1. Hoc tamen opus in apertum vt refe-
 ras, nihil postulo. ibidem. Sic te prosternas, vt nihil inter te at-
 que inter quadrupedem aliquid putes interesse. 1. de L. 4. Quor-
 sum tandem, aut cur ista quaris? nihil sane, &c. ibid. 5. In hoc
 etiam Græciæ nihil cedimus.*

*Syntaxis. Obligatus tibi nihil sum. Nihil ad me, hoc tempus. Nihil
 tibi inferuo. Hoc vt agas, nihil postulo. In hoc tibi nihil credo.*

NIL *dum, nihil adhuc, non adhuc, nondum quicquam. 9. Attic. 2.
 Brundusio nihil dum erat allatum. 8. 12. Te nihil dum certi ex-
 quoro. 3. C. 6. Eum nihil dum suspicantem ad me vocaui. 15. At.
 4. Summatim adhuc ad te: nihil dum enim ab Albo.*

NIL *nequam. 3. Tusc. 18. Nequitia ab eo, quod nequicquam fit
 in tali nomine, ex quo idem nihil dicitur.*

NIL *ifacio, nullo de numero. 2. de Fin. 88.*

NIL *omnis. I. V. vbi videt eum nihilomagis minis quam
 precibus permoueri, &c.*

NIL *non. de Cl. 140. Nihil non ad rationem & tanquam ad
 artem dirigebat Antonius.*

NIL *ominus, nihilo secius. 10. Fa. 2. Lege, NILILVM.*

NIL *osecivus. 4. ad Her. 50. Lege, NILILVM.*

NIL *VM, nihil. 2. Tusc. 5. Atque Oratorum laus ita ducta ab
 humili venit ad summum, vt iam senescat breuique tempore
 ad nihilum ventura videatur. 11. Fa. 12. Ad nihilum omnia re-
 cidere. 2. de Diu. 37. Et erit aliquid, quod aut nihilo oriatur, aut
 in nihilum subito occidat. 1. Acad. 27. Intire in nihilum. de
 Fat. 18. Ex quo existit, vt de nihilo quidpiam fiat, quod nulli
 placet. pro Cec. 95. Si quid ius non esset rogari, eius ea lege ni-
 hilum rogatum. pro Dom. 38. Hac adoptio pro nihilo est ha-
 benda. pro Mar. 28. Præterita voluptas pro nihilo est. 1. V. 24.
 Contemnere ac pro nihilo putare vel ducere aliquem. 2. de
 Fin. 88. Ad dolorem nihili facit. 4. V. 40. Pro nihilo ducere alios
 præ se. 3. de Fin. 29. Quæ cadere in hominem possint, despiciere
 ac pro nihilo putare. 2. 43. Quæ Pyrrhoni visa sunt pro nihilo.
 14. At. 9. Dij immortales quam mihi ista pro nihilo. 3. Fa. 12. Be-
 neuoletior tibi quam fuerim nihilo sum factus. 6. 3. Ego tibi
 hoc confituro, nihilo te nunc maiore in discrimine esse quam
 quenquam nostrum. 2. de Diu. 104. Sed ea sumitis, quibus con-
 cessis, nihilo magis efficiatis quod velitis. de Cl. 19. Legam in-
 quit, nihilominus. 10. Fam. 2. Quæ nihilominus, vt ego absum,
 confici possunt. 2. de Inu. 26. Nihilo sibi magis quam alij com-
 modum dicit. 8. Att. 15. Non solum eos, qui, &c. sed eos nihilom-
 inus, qui, &c. 9. 18. Scimus nempe, hærimus nihilominus. 4.
 Fam. 14. Nisi in reditu meo nihilo meliores res domesticas
 quam remp. offendisse. Or. 230. Tamen nihil amplius explet
 sententias pro Cl. 76. Tamen nihilominus putabant se, &c. 5. A.
 26. Legati proficiscantur, bellum nihilominus paretur. Par. 3.
 Peccauit vero nihilominus. 13. Fam. 15. Et tamen nihilominus
 deus de se. pro Mil. 19. Minus dolendum fuit re non perfecta,
 sed puniendum certe nihilominus. 2. de Diu. 40. Vester autem
 Deus potest non impertire, vt nihilominus mundum regat. 8.
 Attic. 17. Cum hoc tempore nihilo magis quam vos subsidio
 ire possim. 2. A. 56. Aliquem condemnatum esse pro nihilo. 7.
 A. 28. Hunc tantum apparatus ne ad nihilum recidere pati-
 tiare.*

*Syntaxis. Hoc ad nihil venit, recidit. Nihilo oriri, in nihilum occi-
 dere, intire. De nihilo nihil fit. Habere pro nihilo, esse, putare, ducere,
 Nihili facere. Despicio, ac pro nihilo duco. Pro nihilo videri. Nihilo
 maior. Nihilo in maiore discrimine. Nihilo tibi magis. Tamen nihilo-
 minus. Nihilo magis quam tu ego possum. Pro nihilo condemnare in-
 nocentem.*

NIL *nihil. pro Syll. Ego vero mihi nil assumo.*

NIL *vs. 2. de Nat. 130. Egyptum Nilus irrigat: & cum tota æsta-
 te obrutam, oppletamque tenuerit, tum recedit, mollitōsque &
 oblimatos agros ad serendum relinquit,*

*Item aqueductus & aluens opere magnificus, qui aquam flumi-
 num in morem deductam conciperet exundandam. 3. Qu. Fr. 1. Ina-
 lotimorum est, non Diphilorum. Lege, EVRIPVS.*

NIM *VS, imber, pluuia. 2. de N. 14. Nimbi, niues, grandines. 15.
 Attic. 10. Sed hunc quidem nimbium citò transiit lator. 3. de
 Orat. 155. & 1. de Diu. 24. Noctisque & nimbium occæcat ni-
 gror.*

NIM *IRVM, nempe, scilicet, videlicet. nam. 4. V. 154. Is est nimirum
 foter qui salutem dedit. 6. 4. Nimirum didici, &c. 9. At. 11. Ita-
 que nimirum hoc illud est, quod Cæsar scribit, se velle vti con-
 filio meo. pro Fl. 66. Hoc nimirum est illud quod non longe
 à gradibus hæc causa dicitur. 2. Tusc. 55. Et hic nimirum
 est fletus, qui, &c. pro S. R. 39. Luxuries igitur hominem
 nimirum ad hoc scelus impulit. 2. con. Rull. 69. Et nimirum istud
 est, quod ab hoc Tribuno dictum est in Senatu, vrbanam ple-
 bem, &c. pro Mar. 11. Si consideraris, &c. omnibus regibus, cum
 quibus, &c. hunc regem nimirum antepones. 1. de In. 32. Nam
 genus est omnium nimirum libidinum cupiditas. Orat. 50. Ve-
 stibula nimirum & aditus ad causam faciet illustres. 1. de Orat.
 Sed nimirum maius est hoc quiddam, quam homines opinan-
 tur. de Clar. 82. Et nimirum is princeps ex Latinis ista tracta-
 uit. 13. Attic. 10. Et nimirum id fuit: soltendo enim non erat.
 4. Acad. 113. Itaque in cognitione nimirum assentiar, &c. 3.
 Tusc. 79. Nimirum igitur vt in causis, &c. sic in agritudine,
 &c. 4. ad Heren. 42. Eum extinguere, id nimirum fuit capi
 Troiam. 2. 2. Nam cum dissoluerimus, &c. absolute nimirum
 confecerimus, &c. 5. Tusc. 69. Horum nimirum aspectus, &c.
 pro S. R. 15. Nimirum similiter arbitrantur isti, &c. 1. de Diu.
 122. Hoc nimirum est illud, &c. pro S. R. 149. Nimirum iudices,
 &c. de Ami. 52. Hæc enim est tyrannorum vilitas, nimirum in qua
 nulla fides, &c.*

*Porius. pro Mar. 19. Quæ non modò summa bona, sed nimirum
 audebo vel sola dicere.*

NIM *IO PERE. Par. 5. Quos ædificia magnifica nimio perè dele-
 ctant. 6. V. 132.*

NIM *IO plus. 10. At. 8. Sed quia te nimio plus diligo.*

NIM *IS, & NIMIVM, immoderate, extra modum, præter modum,
 ultra quam satis est, subtilius quam satis est, nimis valde, plus quam,
 nimio opere, nimio plus.) (satis, parum. 3. de Legib. 1. Tu vero illum
 nec nimis valde vnquam, nec nimis sæpe laudaueris. Orat. 107.
 Nimis infidiarum ad capiendas aures adhiberi videtur. 7. At. 21.
 Philotimi literæ me quidem non nimis, sed alios admodum
 delectarunt. Ibid. 17. Sed hæc non nimis exquiro à Græcis. 1. de
 Orat. 65. Si cuiuspiam hoc nimis infinitum videtur. de Cl. 118.
 Nimis multa de me. 1. de Orat. 133. Quoniam quæ à natura
 expetenda sunt, ea dicis non nimis deesse nobis, ibidem. Non
 sumus nimis auidi, tua ista mediocri eloquentia contenti su-
 mus. 2. Nimis multa in genere diuidere aliqua. 2. de Orat. 361.
 Homo certe non nimis pudens. 9. Fa. 22. Non nimis honestus.
 4. ad Her. 28. Magna nimis licentia. 5. de Fin. 81. Quod satis est,
 eò quicquid accesserit, nimium est, & nemo nimium beatus est,
 & nemo beator. Or. 73. In omni re videndum est, quatenus: est
 enim suus cuique modus est, tamen magis offendit nimium
 quam parum. Ibid. 178. In hoc genere nimium quod est, offen-
 dit vehementius, quam id quod videtur parum. pro Planc. 81.
 Succumbam tibi in eo ipso, in quo nihil potest esse nimium.
 ibid. Quoniam tu ita vis, nimium gratum esse concedam. 10. A.
 23. In illius viri consiliis atque factis nec nimium nec parum
 vnquam fuit. 2. de Orat. 160. Dialectica in excogitandis argu-
 mentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. Ibid.
 88. Verba efferuescentia, & paulò nimium redundancia. Or. 87.
 Sales qui in dicendo nimium quantum valent. aliter, mirum
 quantum valent. 1. C. 10. Nimium diu te illa castra desiderant.
 12. At. 19. Tempus nimium longum. 2. de Fin. 41. Quod vos in-
 terdum, vel potius nimium sæpe dicitis. ibid. Nimium boni est
 cui nihil est mali. 10. At. 8. Ego te nimio plus diligo. 1. Offi. 19.
 Alterum est vitium, quo nimis magnum studium in res obcu-
 ras conferunt. Ibid. 89. Mediocritas illa quæ est inter nimium
 & parum. pro Arch. 28. De meo amore gloriæ nimis acri fortal-
 se, sed tamen honesto vobis confitebor.*

*Syntaxis. Nimis valde, nimis sæpe. Infidiarum nimis. Nimis multa.
 Non nimis honestus. Magis offendit nimium quam parum. Paulò ni-
 mium redundam. Nimium longum tempus. Nimio plus diligere. In-
 ter nimium & parum mediocritas.*

NIM *IVS, immoderatus, intemperatus, plus æquo, quod superfit, nimis
 magnus, nimis acer, multus.) (modicus. Brut. 15. Epistola, qua mihi
 multa tribuens vnium reprehendebas, quod in honoribus decem-
 nendis essem nimius, & tanquam prodigus, pro Milon. 67. Dil-
 gentiam tota repub. suscepta nimiam nullam putabat. 4. Tusc.
 57. Nimia refecari oportere. Brut. 15. Nihil tum nimirum vide-
 batur. 5. de Fin. 31. Hoc magis intelligendum est, hæc ipsa ni-
 mia in quibusdam futura non fuisse, nisi quedam essent modica
 natura. 1. Offi. 131. Cauendum est, ne in festinationibus lu-
 spiciamus nimias celeritates. de Senect. 52. Vitis putanda est
 ac iui*

generis, generosus, quasi maiorum gentium, non ignobilis, non obscurus, in veteri dignitate fortunæque natus. (ignobilis, ignotus, obscurus, 1. Fa. 9. Quidam nobiles homines, & de me optime meriti. 3. V. 285. Pericles Ephesus homo nobilissimus. 5. Tusc. 12. Crator in nostra Academia vel in primis nobilis. 1. de Orat. 46. Multi in Philosophia præclari & nobiles. 2. 155. Tres illius ætatis nobilissimi & clarissimi Philosophi. pro Flac. 5. 2. Homo apud nos notus, inter suos nobilis. pro Cæl. 3. 1. Mulier non solum nobilis, sed etiam nota. 7. V. 179. Qui nobili genere natus est. Q. de Pet. 10. Qui nequaquam sunt tam genere insignes, quam virtutibus nobiles. 2. de Inu. 7. Magnus & nobilis rhetor Isocrates. 7. V. 73. Ille nobilis taurus, quæ Phalaris habuisse dicitur. Ibid. 39. Tam illustre & nobile municipium. de Cl. 122. Ciceronis de incestu nobilis oratio. de Opt. 17. Gladiatorum par nobilissimum. pro S. R. 98. Tres nobilissimi fundi. 4. V. 82. Accipite aliud eius facinus nobile. Or. 32. Thucydides fuit honoratus, & nobilis. 2. A. 101. At quam nobilis tua illa peregrinatio. pro Rab. P. 23. Demetrius ex doctrina nobilis & clarus. * cont. C. An. Nemo nobilis & valde in quæstu notus & cognitus. de Fat. Piscis in primis nobilis.

N O B I L E, pro nobili. Cic. de Iure civili, teste Charifio: Aliquo excellenti ac nobile viro.

† **A D V E R B.** Admodum, 1. de Diu. Facile, 6. Famil. Sanæ, de Clar.

† **Syntaxis.** Velim primus nobilis. In Philosophia præclarus & nobilis. Nobilis & clarus. Inter suos Nobilis, imò nota mulier. Virtus nobilis, illustris & nobilis. Par nobile gladiatorum. Honoratus & nobilis. Ex pietate nobilis & clarus. Excellent & nobilis.

N O B I L I T A S, claritas, antiquæ ætis dignitas generis, amplitudo nominis, vetustas familia. (ignobilitas generis, nouitas generis. 2. de Or. 242. Per tuam nobilitatem, per vestram familiam, per tuas statuas. Postquam in Sen. 24. Vera nobilitas magnam vim habet. de Clar. 62. Ad memoriam laudum domesticarum & illustre nobilitatem suam. pro S. R. 15. Aliquis genere ac nobilitate suæ ciuitatis facile primus. Ibid. 16. Sex. Roscius nobilitatis fautor fuit. pro Sest. 21. Omnes boni semper nobilitati fauimus. 1. de Di. 9. 1. Familæ duæ Aruspiciæ nobilitate præstantes. 3. de Or. 139. Cùm Isocrates discipulorum nobilitate floret. * pro C. Cor. 1. Adulescens summa nobilitate, eximia virtute præditus. Frag. ep. Cùm nobilitas sit nihil aliud quam cognita virtus.

† **Fama, gloria.** pro Arch. 26. Philosophi in eo ipso, in quo prædicationem nobilitatēque despiciunt, prædicari de se ac nominari volunt.

† **A D I V N C.** Excellens, in Var. Gloriosa, 3. Phil. Inimica, 8. Att. Integra atque innocens, pro Planc. Maior, de Pet. Conf. Notior alicui, ceteris obscurior, pro Mur. Par. 13. Phi. Præclara, 6. Ver. Præstant, 4. Tusc. Summa, de Clar. Tanta, pro Rab. Vera, Postq. ad Quir.

† **Syntaxis.** Per tuam nobilitatem oro. Genus & nobilitas. Prædicationem nobilitatēque despiciere. hinc nobilitas pro fama, nominisque claritate.

N O B I L I T A T V S, 2. Offi. 26. Phalaris, cuius est præter ceteros nobilitata crudelitas. pro Fl. 62. Spectata & nobilitata virtus Lacedæmoniorum. 1. Offi. 14. Quod etiam si nobilitatum non sit, tamen honestum sit. 2. Tusc. 62. Clari & nobilitati labores. Par. 3. 6. Nobilitatus multitudinem rerum gestarum. de Sen. 27. Nec enim ex te vnquam nobilitatus es, sed ex lateribus & lacertis tuis.

N O B I L I T O R, illustror, ornor, celebror. 1. Tusc. 34. opifices post mortem nobilitari volunt. ibidem. Poëtæ post mortem nobilitari volunt.

† **Syntaxis.** Nobilitata crudelitas. Spectata & nobilitata virtus. Clarus & nobilitatus labor. Ex se nobilitatus.

N O B I S C V M, Orat. 154. Cùm illis dicitur, cùm autem nobis, non dicitur sed nobiscum: quia obscenitatis concurrerent litteræ. 2. Acad. Nobiscum male agitur.

N O C E N D V M, pro Cecin. 60. Arma alia ad nocendum, alia ad tegendum.

N O C E N S, noxius. (innocens. 2. de N. 120. Vites à caulibus, vt à pestiferis & nocentibus, refugere dicuntur. 1. V. 9. Libido hominum nocentissimorum. 1. de Or. 202. Orator, qui scelus fraudemque nocentis possit subicere odio ciuium. pro S. R. 56. Innocens si accusatus sit, absolui potest, nocens nisi accusatus fuerit, condemnari non potest. pro Sest. 97. Qui nocentes sunt, & natura improbi. Antequam. 6. Turpis & nocens vita. (honestissime & laudatissime acta vita. pro Mur. 46. Reus nocens. Par. 6. Nocentes & pecuniosi rei.

N O C E O, officio, obfco, fraudi sum. 3. de N. 86. Nec si grandis quippiam nocuit, id Ioui fuit animaduertendum. 1. de In. 59. Hoc nulla in re vnquam quicquam nocuit. 12. At. 46. De quo nihil nocuerit, si cum Balbo eris locutus. 3. Offi. 23. Eodem modo constitutum est, vt non liceret sui commodi causa nocere alteri. Incert. Fœminas omnes visu nocere, quæ duplices pupillas habent.

† **A D V E R B.** Ineptè, 6. Famil. Leuiter, 5. Tusc. Medioeriter causis, 2. de Orat. Quam minimum, 1. Famil. & in Parad.

N O C E T V R, 3. C. 27. Mihi nihil iam ab istis noceri potest.

N O C I T V R V S, 1. Offi. 11. Declinare ea, quæ nocitura videantur.

† **Syntaxis.** Caulis vitæ pestifer, & nocens. Nocens homo, & improbus vita, reus. Nocens accusatur meritis. Mihi nocetur ab illo.

N O C T V A, 2. Qu. Fr. 15. Tibi verius quos rogas, hoc est. Adhuc noctuam mittam. al. γλαυκῶν.

N O C T V, nocte, nocturno tempore, tenebris. pro Mil. 13. Illi si infideli interdiu, 1. de Diu. 69. Et noctu ad oppidum respicientes flagrant Tusc. 43. Noctu ambulabat in publico Themistocles. 12. At. 1. Cùm epistola tua tabellarius.

N O C T V R N V S, pro S. R. 19. Decem horis nocturnis. LX. millia passuum peruolauit. 2. de Leg. 37. Diagondas Thebanus omnia nocturna sacra lege perpetua sustulit. 1. de Inu. 39. Diurnorum res. pro Dom. 14. Concursatio nocturna. 1. in Cat. 1. Nocturnum præsidium palatii. pro Nil. 9. Fur nocturnus.

N O D V S, colligatio, vinculum. de Vn. 11. Omnia ad coherendam tertium aliquid requirunt, & quasi nodum vinculumque derant. de Amic. 51. Amabilissimus nodus amicitia. 2. de Nat. 11. Eternum ex astris cupiens connectere nodum.

ibid. Orbes vincti inter se, & nodis cœlestibus apti. 2. de Orato. 266. Gallus in scuto pictus, sub nodis distortus, eiecit lingua, &c. de Som. 12. Qui numerus rerum omnium ferè nodus est. Or. 22. His igitur singulis versibus quasi nodi apparent continuationis, quos in ambitu coniungimus.

† **Est & nodus cœlestis, piscium sidus & signum.** in Arat. Pisces, &c.

Atque vna tandem in stella communiter hærent, Quam veteres solitari cœlestem dicere nodum.

† **Difficilis ad expediendum locus, res quæstio.** 5. At. 21. Dum hic nodus expediatur. 8. Fa. 11. Incideramus enim in difficilem nodum. ad Brut. 8. Magnus in rep. nodus est inopia rei frumentariæ.

† **A D I V N C.** Aeternus, cœlestis, Arat. Amabilissimus, de Amic. Cælestes, 2. de Nat. Magnus, maximus, ep. ad Brut.

† **Syntaxis.** Nodus & vinculum. Nodus amicitia. Vinctus & nodus aptus. Sub nodis distortus. Continuationis nodi in ambitu coniuncti. Nodos expedire. Caritas annona magnus nodus in urbe: id est, difficultas, calamitas.

N O L A, vrbs de Clar. 12.

N O L A N V S, 8. At. & 1. Offi. 33. Fundus Nolanus de Diuinatio. Ager Nolanus.

N O L O, non volo, non libet, pariter, negligo. 6. At. 1. Noli putare me quicquam maluisse, quam vt mandatis tuis satisfacere. 1. P. 46. & pro S. R. 67. Nolite enim putare quemadmodum in fabulis, &c. 2. de Ora. 194. Quare nolite existimare, &c. de Cl. 125. Noli putare, quenquam, &c. pro Fl. 105. Nolite existimare eos qui, &c. non expectare huius exitum iudicij. 1. Fa. 1. Cui qui nolunt, idem tibi non sunt amici. Ibid. 7. Euolare altius certè noluerunt. 6. 6. Nolet hoc temporis, &c. Or. 154. Nolle. pro non velle. 2. de Or. 75. Cùm is se non nolle dixisset. 7. At. 17. Si erit (quod nolum) accersendus.

† **A D V E R B.** Miserè, 12. Fam. Omnino esse, pro Flac. Planè, in Diu. Profus nauigare. 16. Fam. Valdè, 8. Famil.

N O M E N, verbum, vocabulum. 1. de Nat. 44. || & 3. de Fin. 3. & 14. Nomina noua nouis rebus ponenda sunt. 5. de Fin. 74. Nomina sunt tanquam reru notæ. 1. de Inu. 34. Nomen est, quod vnique personæ datur, quo suo quæque proprio & certo vocabulo appellatur. 2. 28. Nomen cùm dicimus cognomen quoque & agnomen intelligatur oportet. 3. de Nat. 62. Quoniam Neptunum à nando appellatum putas, nullum erit nomen, quod non possis vna litera mutata explicare vnde ductum sit. 3. de Fin. 14. Si Zenoni libuit cùm rem aliquam inuenisset, insinuatum, inauditum quoque ei rei nomen imponere: cur non liceat Catoni? 3. Tusc. 81. Omnis casus, in quo nomen poni solet calamitatis. Ibid. 9. Qui hæc rebus nomina posuerunt. 1. de Diuin. 30. Quod ab eius litui, quo canitur, similitudine nomen inuenit. Ibid. 16. Aristolochia, quæ nomen ex Inuentore inuenit. Orat. 62. Theophrastus à diuinitate loquendi nomen inuenit. 2. de Di. 69. Quod ergo? Aius iste aiebat & loquebatur, & ex eo nomen inuenit. 4. A. 5. Legio Martia, quæ à Marte traxit nomen. 2. de Ora. 257. Neoptolemus ad Troiam, sic Nummius diuisor in campo Martio nomen inuenit. pro Cecin. 27. Sex. Clodius, cui nomen est Phormio. 4. Tusc. 24. Eique morbo nomen est auaritia. 6. Vn. Fons, cui nomen Arethusa est. de Cl. 225. Saltatio, cui saltationis Tityus nomen est. 2. de Leg. 1. In insula, quæ est in Fibreno (nam opinor illi alteri flumini nomen esse) &c. 2. de L. 61. Cui nomen Naniæ, pro R. P. 28. Sed res habebat nomē hoc apud illos, nō hic imposuerat. 2. de Leg. 13. Quæ nō magis legis nomen attingit, quam si, &c. pro Lig. 17. Scelus tu illud vocas Tubero: cur istud enim nomine illa adhuc causa caruit? alij errorem appellat, alij timorem: qui dirius, captiuitatem, odium pertinaciam: qui grauisimè, temeritatem: scelus præter te adhuc nemo. Ac mihi quidem si proprium & verum nomen nostri mali quærent.

Qui in custodia nominatim dati sunt. 2. con. Rul. 59. Excludi nominatim honore aliquo. 3. At. 20. Sed tibi nihil nominatim, &c.

N O M I N A T I O, 13. A. 12. Paternus auguratus locus, in quo eum ut quod à patre accipi, filio reddam, mea nominatione cooptabo. ad Brut. 7.

N O M I N A T I O, figura Rhetorica. 4. ad Her. 43. Nominatio est, quæ nos admonet, ut cui rei nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, eam nosmet idoneo verbo nominemus, aut imitationis, aut significationis causa, &c.

† **Syntaxis**. *Nominatim appellare, persequi, aliquem excipere, proscritionem informare. De aliquo nominatim decernere, ut. Multos nominatim proferre, in custodiam dare, honore excludere.*

N O M I N A T V S. 6. Ver. 119. Verbs, quæ Tyche nominata est. 2. 18. C. Curio, quem hominem honoris potius quam contumeliæ causa nominatum volo. Or. 37. Multique alij, qui sunt nominati Philosphi. *pro Quint. Gal. Quidam nominatus Poëta.

† **A D V E R B**. Palam, pro Domi. Rectè, de Fat.

N O M I N O, appello, nuncupo, voco, nomen pono vel impono, nomine appello, nomen appello, verbo noto, proprio nomine signo, nomine noto, vsurpo, compello. pro S. R. 6. Vir clarissimus & fortissimus L. Sylla, quem honoris causa nomino. ibid. Quas, ut æquum est, familias honestatis amplitudinisque gratia nomino. 1. Fa. 9. Vbi nominabit Phædriam, tu Pamphilam continuo. pro Cec. 51. Rem aliquam suo certo ac proprio vocabulo nominare. 3. de Fin. 5. Ex omnibus Philosophis Stoici plurima nominaverunt. Brut. 7. Eam nominationem à te petimus: nam digniore nominare non potes, quam Bibulum, 3. de Nat. 59. Mercurius, quem Ægyptij nefas habent nominare.

† **A D V E R B**. Acerrimè aliquem, 2. de Attic. Benè, de Vniuers. Breui, 2. de Inuent. Imperitè, 2. de Nat. Iterum, ac tertio, pro S. R. Melius quam, de Senec. Præclarè, 3. Tusc. Verè, 1. Car.

N O M I N O R, appello, 2. de N. 61. Res ipsa in qua vis inest maior aliqua, sic appellatur, ut ea ipsa vis nominetur Deus. 5. Tusc. 23. Ex maiore parte pleræque res nominantur. 1. Fa. 9. Qui tum optimates nominabantur. 2. de Di. 72. Attulit in cauea pullos, is, qui ex eo nominatur pullarius. 2. Offi. 50. Nam ei sordidum erit ad famam committere, ut accusator nominetur. pro Plan. 89. Ergo ego committerem, ut proditor Reip. nominaret, 1. C. 27. Ut hoc latrocinium potius quam bellum nominaretur. Or. 2. 12. Ab aliis iisdem pedes aliis nominantur vocabulis. pro Cæl. 43. Quorum partim nimia libertas in adolescentia, partim profusa luxuries, magnitudo æris alieni, luxus, libidines nominantur.

† **Fama illustri sum**. pro Arch. 26. Omnes prædicari de se & nominari volunt.

† **A D V E R B**. Græcè, 2. de Nat. Honestè, pro Plan. Rectissimè, 2. de Diu. Ritè, 1. de Legib. Verè gloriam.

† **Syntaxis**. *Multi sunt Empirici nominati. Honoris causa, honestatis & amplitudinis nominare Cæs. familias. Nominantur res, id est, nomen assumunt, inveniunt, appellantur. Bibulus digna est nominatio. Nefas habeo nominare Mercurium. Cupiunt omnes de se prædicari & nominari.*

N O M I O S. Lege. A P O L L O 3. de Nat. 57.

N O M O P H Y L A C E S, legum custodes. 3. de legibus. 46. Lege, CENSOR.

N O N, haud, parum, minus, nihil, ne ut quàm, haudquaquam. (etiam. pro Flac. 13. Non est ita, iudices, non est profecto. 6. At. 3. E quidem doleo, non me tuis literis certiore fieri. 4. Acad. 104. Ut sequens probabilitatè, ubi cunq; hæc aut occurrat, aut deficiat, aut Etiam, aut Non respondere possit. Ibid. 97. Cùm Dialectici sic stant, omne quod ita distinctum sit, quasi aut etiam, aut non, non modò verum esse, sed etiam necessarium. 1. 1. At. 6. Non possum eius casum non dolere. 4. 106. Cognitorem adscribit Sthenio, quem? cognatum aliquem aut propinquum? non. de Senec. 25. Nec verò dubitet agricola, quamvis senex, quarenti cui serat respondere, diis immortalibus, qui me non accipere tantum à maioribus voluerunt, sed etiam posteris prodesset. 10. At. 4. De die nihil sanè potest scribi certi, præter hoc, non ante lunam nouam. 7. Fam. Græcos verò ita non ames, &c. pro oderis, de Sen. 8. Quod equidem non amisi adhuc, & videtis annos meos. 2. de Leg. 13. Non attingunt ea legis nomen. ibid. 14. Non cogere omnia vi ac minis, sed persuadere aliquid. pro Rosc. Amer. 49. Non continuo si me in gregem ficiariorum contuli, sum ficiarius. 1. de Nat. 84. In quo leuiter apparet claudicatio non deformis. de Amic. 49. Quid enim tam absurdum, quàm delectari multis inanibus rebus, ut honore, ut gloria, ut ædificio, ut vestitu, cultuque corporis: animo autem virtute prædito, eo qui vel amare, vel (ut ita dicam) redamare possit, non admodum delectari? de Amic. 48. Quid enim interest, motu animi sublato, non dico inter pecudem & hominem, sed inter hominem & saxum, aut truncum, aut quiduis generis eiusdem? 16. At. 20. Ut ea non dicam comprobos, sed studiosè libentèque comprobos. ad Brut. 16. Non dicam, pro, nedicam 7. V. 20. Non dicam ne illud quidem, si maximè in culpa fuerit Apollonius. 4.

Ac. 8. Illi non dubitant, quin ea vera non sint quæ defendunt. 1. Fa. 4. Itaque & provinciam ornatam, & spem non dubiam triphi neglexi. 3. Offi. 91. In mancipio vendendo, dicendane vicia non ea, quæ nisi dixeris, thedhibeatur mancipium iure civili. 1. de Nat. 21. Non enim si mundus nullus erat, secula non erant. 1. V. 10. Non est, nò est in hoc homine quicquam peccandi locus. de Vn. 8. Non est cunctandum profiteri. 9. At. 14. Non erat nec si iis, qui etiam contemnendos se arbitrantur, pro Sest. 51. Denique ex bellica victoria, non ferè quinquam est inuidia civium. consecuta. 7. V. 171. Non ferè quinquam nostræ iudiciz fauer. pro Rosc. Amer. 52. Domum suam istum non ferè quinquam vocabat. 2. de Leg. 45. Non fani, se duelli instrumenta æs atque ferrum. ibidem. 33. Non floreret tam diu memoria Artij Nauij amicitiam consecuta est. 7. Fa. 5. Sed more Romano quomodo homines non inepti loquantur, probiore hominem, meliorem virum, prudentiorem esse neminem. 1. 67. Non inertiſſimus homo. 6. 110. Non ita antiqua simulacra. 4. 49. Non ita multum tecum fuit. pro Rosc. Amer. 64. Non ita multis ante annis. 1. de Natur. 87. Non ita valdè mouetur his homines mediocres. 4. Acad. 44. Ita priori posteriori, posteriori superius nò iungitur. 5. 166. Homo non malus. 6. V. 125. Non minimè commoueri. 1. 14. Hi sciunt hoc non modò à me petum esse, sed ita sapere, & ita vehementer esse petum, ut, &c. de Amic. 44. Eaque adhibeatur ad monendum, non modò apertè, sed etiam acriter, si res postulabit, &c. 9. At. 11. Nos autem in libris habemus non modò Coss. à Prætoribus, sed ne Prætores quidem creari ius esse. 2. 107. Quos clientes nemo habere velit, non modò esse illorum clients. de Ami. 43. Quare talis improborum consensus, non modò exultatione amicitiaz tegenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est. 9. Fa. 14. Contingit enim tibi, quod haud scio an nemini, ut summa seueritas animaduersionis non modò non inuidiosa, sed etiam popularis esset. de Aruspicio. 10. Gaudeo mihi de toto hoc ostento, datam non modò iustam, sed etiam necessariam causam esse dicendi. 10. Fa. 12. Militem non modò legionarium, sed ne auxiliarium quidem vllum quoquam misi. 3. de Legib. 12. Nihil habui sanè non modò multum, quod putarem nouandum in legibus. de Amicit. 11. Qui duabus vrbibus euerſis inimicissimis huic imperio, non modò præsentia, verum etiam futura bella deleuit. 8. At. 16. Nihil prætermisum est, quod non habeat sapientem exultationem, non modò probabilem. 10. 4. Horum ego summorum Imperatorum non modò res gestas non antepono meis, sed, ne fortunam quidem ipsam, qua illi florentissima nos duriore conflictari videmur. de Amic. 36. Ut omnia subterfugere, non modò sapientiaz, sed etiam felicitatis diceret sibi videri. 12. Fam. 16. Non enim nescis quanti te faciam, & quod pro veterimo, verissimòque amore omnibus tuis etiam minimis commodis, non modò tanto bono gaudeam. 13. At. 9. Sed vnum eiusmodi quod nisi exercitui sciret, non modò Tironi dictare, sed ne ipse quidem audeam scribere. pro Mur. 84. pro Qu. 49. & 4. V. 15. Non nemo etiam in illo Iacratio Reip. in ipsa, inquam, curia non nemo hostis. pro Leg. Man. 61. Quum esset non nemo in Senatu, qui diceret non oportere. 2. Fam. 16. Quod tamen fortasse non nollem, si possem ad oculum. 2. de Leg. 45. Non operosius textile, quàm si mulieris opus mestruum. pro Q. 11. Non parum factus scurra. pro Rosc. Amer. 21. Non pauca suis adiutoribus largè effulſeque donabat. Ibid. 15. Non paulum nescio quid in rem suam conuertit. de Am. 17. Magnum opus est, egèque exercitatione non parua. 2. de In. 1. Non parum cognosse, turpe est, sed in parum cognito stulte & diu perseverasse. 4. V. 21. Non plus quàm Liguri, &c. de Am. 27. Quæ dirimi, nisi detestabili scelere non potest. pro Syl. 23. Non possunt omnes esse patricij. de Am. 67. Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse. 2. de Leg. 4. Non præſinio omnia tam restrictè vel hominum vitiiis, vel subſidio temporum victus. 1. de Nat. 84. Non pudet igitur physicum? de Amic. 41. Sine lacrymis non queo dicere. 7. At. 15. Ut ab vrbis discessi, nullum adhuc intermisi diem. quin aliquid ad te litterarum darem. non quod haberem magnoperè quod scriberem, sed ut loquerer tecum absens. 5. Ver. 39. Magnæque pecunie cotta sunt, non quò iugerum numerum verè profiteri esset difficile, &c. 12. Fam. 16. Non sciebam. pro, nesciebam. 2. de Legib. 14. Non sciebam aliter rem maiorem vllam. pro Clu. 143. Non sciebam hanc causam defendissem, ac si lege habitus teneretur. de Amic. 64. Quia non sine magna causa sit neglecta amicitia. 11. Fa. 30. Vultus mehercule tuos mihi expressit omnes, non solum animum ac verba pertulit. de Sen. 12. Omnia memora te nebat, non domestica solum, sed etià externa bella. 1. V. 23. Non solum effugiemus, &c. accedet nobis etiam illud, &c. pro Cl. Plura ne dicam, tuæ me etià lacrymæ impediunt, vestraque iudices, non solum meæ. 1. Offi. 17. Ad quod est adhibenda actio quædam, non solum mentis agitatio. 14. Fa. 14. Vestrum iam capitulum est, non solum meum, quid sit vobis faciendum. de Sen. 5.

Non solum quia nunquam deserunt, nec in extremo quidem tempore erratis (quanquam id quidem maximum est) verum etiam quia conscientia bene actae vitae, multorumque benefactorum recordatio iucundissima est. 2. At. 12. Literae non solum quid Romae, verum etiam quid futurum esset, indicabant. 1. Fam. 9. Haerere, verum etiam quid futurum esset, indicabant. 1. Fam. 9. Hui non temporum solum rationem eorum, sed etiam naturam. de Amic. 51. Non tam utilitas parva per amicum, quam amici amor ipse delectat. de Sen. 36. Nec tamen omnium adolescentum, sed non proborum. pro Rob. Amer. 68. Nisi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab insania. de Amic. 48. Quamobrem angor iste, qui pro amico saepe capiendus est, non tantum valet, ut tollat e vita amicitiam, non plus quam ut virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt, repudientur. de Sen. 27. At hi quidem iam mortui sunt: non vero tam isti, quam tu ipse nugar. 1. de Inuen. 2. 8. Nam saepe satis est quid factum sit, dicere, non ut enarres quemadmodum sit factum. 3. Offic. 118. Neque enim bonitas, nec liberalitas, nec comitas esse potest, non plus quam amicitia, &c. de Sen. 27. Nec nunc quidem vires desidero adolescentis, non plus quam adolescens etiam vires tauri desiderabam. 2. Acad. Non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis.

¶ *Nōne?* 8. Att. 3. Non ager Picens amissus? non pat factum iter ad urbem? non.

¶ *Syntaxis.* Non nemo adest. Non volo. Nō plus quam. Non paulum misit. Non parum cognosse turpe est. sed. Non est, nō est hic locus. Non ferē quēquam amat. Non ferē quisquam illum amat. Non ita verum hoc est. Non ita multum dubito, tecum fui. Non ita valde cupio. Non ita multis ante amīs. Non ager amissus? Non modō. Non solum. Non ingenio solum, sed &c. Non verō tam tu prudens quam, &c.

NONAGESIMVS. de Sen. 13. Nonagesimus annus.

NONAE. pro Flac. 102. O Nonae illae Decembres, quae me consule fuistis. pro Quint. 57. Aliquid factum esse Nonis Februarii.

NONAGES. 5. V. 163. In alteras decimas ferme ad nonages.

NONAGINTA. de Sen. 34. Masanissa nonaginta annos natus.

NONDUM. necdum, nequidum, nihilum etiam nunc non, non ad huc. 4. At. 16. Iudicia reliqua impendent, nondum est plane expeditum. de Clar. 333. Quorum tamen ipsorum ad aetatem laus eloquentiae perfecta nondum fuit. 1. de Diu. 16. Nondum dico, quum haec signa nulla sint. 1. Fa. 28. Nondū satis constitui, &c.

NONGENT. 1. id est. 900. pro Fl. 91. Falcidius emerat H. S. nongentis millib. 5. Fa. 13. De H. S. nongentis millibus. * Hortenf. Nongenti anni.

NONNE. *ammon* pro Cec. 37. Verum ita est, uti dicis, te deiectionem debeo intelligere. *nōne?* 5. Tuf. 35. Cū esset ex eo quaesitum, Archelaum Perdicae filium nonne beatum putaret? 7. V. 148. Nonne ita est. 3. de N. 89. Tu qui putas, &c. nonne animaduertis?

NONNIHIL. *aliquantum*, pro Quin. 1. Nonnihil commoueor. 2. At. 2. Nonnihil pigmenta consumpsit. 4. de Fin. 62. Non quia bonum sit valere, sed quia sit nonnihilō asstimandum.

NONNULLVS. *aliquis*, non nemo. pro Mur. 60. Consilium tuum nonnulla in re forsitan emendare possum. I. P. 11. Nonnullum officium. 1. Fa. 4. Nonnulli isti faciunt imperitē. 4. Aca. 70. Sunt inter nos nonnulla communia.

NONNUNQUAM. *aliquando interdum, est cum*. 3. de Nat. 89. At nonnunquam bonos exitus habent boni. 5. Fa. 8. Et te nonnunquam a me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. ad Oct. Nonnunquam & aliquando.

NONVS. de Som. 12. Nam terra nona immobilis manet, &c.

NORMA. *regula, lex quadam, praescriptio*. 4. Acad. 140. Fontem omnium bonorum in corpore esse, hanc normam, hanc regulam, hanc praescriptionem esse naturae. 3. de Orat. 188. Nec sunt haec rhythmicorum aut musicorum acerrima norma dirigenda. de Amic. 18. Nunquam ego dicam eos ad istorum normam fuisse sapientes. 2. de Ora. 178. Plura homines iudicant odio aut amore, &c. quam veritate aut praescripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicij formula, aut legibus. pro Mur. 3. M. Caro vitam ad certam rationis normam dirigens, & diligentissime perpendens momenta officiorum omnium. 1. de Leg. 44. Nos legem bonam a mala nulla alia, nisi naturali norma diuidere possumus. 2. 6. 1. Natura, quae norma est legis. * 2. Acad. Non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis.

¶ *ADVN C.* Acerrima rhythmicorum, 3. de Orat. Certa rationis, pro Mur. Naturalis, 1. de Legib.

¶ *Syntaxis.* Norma, regula, praescriptio natura. Acri norma dirigere. Ad optimam normam sapiens. Ad rationis normam dirigere vitam. Naturali norma diuidere veritatem a mendacio.

* *NOSCENDVS.* Frag. ep. Philosophiae quidem praeccepta noscenda viuendum autem ciuilitat.

NOSCO. cognosco, notum vel cognitum habeo, notitiam alicuius rei habeo. 1. Tuf. 52. Et nimirum hanc habet vim praecceptum Apollinis, quo monet, ut se quisque noscat. ibid. Cū igitur Nofce te, dicit, hoc dicit, Nofce animum tuum. 2. de Fin. 71. Nofce credo illud, Nemo pius est, qui pietatem cauet. 7. Fa. 28. Nofce caetera. 7. At. 3. Reliqua, quae nosce ferēda. 1. 11. Nofce illas λέγουσας.

pro S. R. 57. Sed si ego hos bene noui, literam, &c. 9. At. 9. Si Ceteram bene noui. 5. 21. Si digitos tuos noui. Or. 44. Nouerit igitur hic. I. P. 30. Qui ciuitatis vestrae non leges, non iura noritis. 1. de Leg. 118. Atqui vereor, ne istam causam nemo noscat. Ibid. 58. Sapientia nos cum caeteras res omnes, tum quod est difficultimum, docuit, ut nosmetipsos nosceremus: cuius praeccepti tanta vis, tanta sententia est, ut ea non homini cuiquam, sed Delphico Deo tribueretur: nam qui se ipse norit, primum aliquid sentiet se habere diuinum. 3. Qu. Fr. 6. Ut bona nostra norimus. 1. de Inu. 56. Noui intelligentiam vestram, iudices, non potest ita videri. 2. de L. 58. Nofce extra portam Collinam aedem Honoris. 3. V. 17. Qui nostrum vnumquemque optime norunt. 1. de N. 37. Deus ille, quem mente noscimus, atque in animi notione tanquam in vestigio reponimus. 1. 6. At. 2. 1. Noui humanitatem tuam in Clod. Qui omnia sacrificia nosce.

NOSCOR. 1. de N. 9. Omnes philosophiae partes tum noscuntur, cum totae quaestiones scribendo explicantur. 1. Ac. 43. Nihil esse, quod nosci, percipi, comprehendere possit.

¶ *ADVN C.* Bene, de Pet. Conf. 13. Phil. in Pifo. 12. Attic. Bene insulfitatem, plane non, 3. Attic. Funditus non, 1. de Natur. Nondum, in Pifo. Omnino nullas literas, paululum modo consuetudinem, 2. Phil. Optime aliquem, 13. Famil. Optime se, de Amic. Melius, plane, 2. de Orat. Penitus aliquem, 16. Famil. Probē, & comminisse, 1. de Orat. Probē obtutum oculorum, 3. de Orat. Pulchrē, satis, 10. Famil. Rectē homines, 4. Ver.

¶ *Syntaxis.* Nofce, percipere, comprehendere.

NOΣHMA. Lege, MORBVS.

NOTER. pro Dom. 47. Sexte noster bona venia, &c. 1. Qu. Fr. 8. Alienus autem noster cum animo & beneuolentia, tum etiam imitatione viuendi.

NOTRAS. noster, nostra gentis, consuetudinis, artis, sectae, &c. 9. Fam. 15. Capior facietis, maxime nostratibus. 5. Tufc. 90. Anacharis potuit pro nihilo pecuniam ducere, nostrates philosophi facere non potuerunt. 2. Fa. 12. Mihi verba defunt, neque solum ista vestra oratoria, sed haec etiam leuia nostratia.

NOTA. signum, insigne, vestigium. 2. de Orat. 174. Si aurum defossum cuiquam monstrare vellem, signa & notas ostenderem locorum. 5. de Fin. 74. Nomina sunt tanquam rerum notae. 1. Tufc. 62. Notae literarum. Part. 2. 6. Literatura constat ex notis literarum. 2. de Diu. 85. Notae praesentium literarum in robore insculptae. I. P. 73. Aristarchus, qui notam apponebat ad malū verum. 1. de Diu. 64. In quibus tanquam insignita notae veritatis apparent. Orat. 46. Loci & quasi argumentorum notae. de Cla. 286. Atque eae notae sunt optimae. 1. de Nat. 12. Certa iudicandi assentiendique nota. 4. Aca. 33. Nota veritatis. 1. At. 10. Literae insignes amoris notis. 2. de Inuen. 141. Literae tenues, & obscurae notae sunt voluntatis. 2. de Diu. 47. Quam scire per notas non certiores facit Iupiter. Top. 8. Nota & notatio idē. Ibid. 35. Aristoteles hoc idem συμβολον appellat, quod est Latine notae, quia sunt verba rerum notae. 4. V. 115. Signum, nota, vestigium. * de Clar. 287. Nec illam praeclearam Thucydidis nimis veterem orationem tanquam Anicianam notam persequendam.

¶ *Formula.* pro Mur. 25. Iuriscōsulti notas quasdam cōposuerunt.

¶ *Ratio.* 7. Famil. 29. Sulpitio successoris nos de meliore nota commendata.

¶ *Dedecus, infamia, ignominia.* de Prou. 25. Vos Gabinij literas insigni quadam nota atque ignominia noua condemnastis. 1. C. 13. Quae nota domestica turpitudinis non iniusta vitae tuae est: & quod dedecus non haeret infamiae: pro Rab. 24. Homo insignis omnibus notis turpitudinis. pro Cluen. 129. Is censoria seueritatis nota non inuretur: pro Dom. 137. In hisce adibus monumentum collocasti ad equitum notam, ad dolorem bonorum omnium. 7. V. 50. Inerat in illo fœdere quasi quadam nota seruitutis. 2. Offic. 25. Barbarus compunctus notis Threiciis. 1. A. 32. Haec iniusta est a te mortuo Caesari nota ad ignominiam sempiternam. 3. Off. 74. O turpe notam temporū illorum.

¶ *Id, quam vulgō Ziphram vocant, σημειον.* Graeci. 13. Fa. 6. Reliquis epistolis tantum faciam, ut notam apponam eam, quae mihi tecum conuenit, &c. 13. At. 32. Parum intellexit credo, quia σημειον scripseram.

¶ *ADVN C.* Certa, & propria, falsa, insignis praecipendi, & propria, propria. (. Com. munis, turpis, 4. Acad. Certa rerum, & propria, verisimiles, Part. Insignis quadam animi, de Prou. Iusta iudicandi, 1. de Nat. Melior, 2. Famil. Quasi naturalis, 2. de Orat. Optima, de Clar. Sempiterna, in Pifo. Tenues, & obscurae, 1. de Inuen. Verisimae maledictorum, 3. Philip.

¶ *Syntaxis.* Nota & signum. Literarum notae, id est, characteres. Nota insigni condemnare aliquem. Nota turpitudinis iniusta vitae. Insignis notis turpitudinis. Id egit ad hostium notam. Notam appone, quae mihi tecum conuenit.

NOTABILIS. insignis, conspicuus, conspiciendus. 5. Fa. 12. Si exitu notabili concluduntur.

NOTANDVS. 5. A. 21. Quae quanquam rata esse non possunt, tamen separatim suo nomine notanda censeo. de Clar. 116. Molo in notandis animaduertendisque vitis prudentissimus. Ibidem 319. Quid tanquam notandum animaduertendumque sit in Hor-

rensis breuiter licet dicere. 15. At. 15. Quæ quidem vereor ne miniata cerula tua pluribus locis notanda fiat. 5. A. 17. An illa non grauius ignominiiis monumentisque huius ordinis ad posteritatis memoriam sunt notanda? quod M. Antonius, &c. 9. Fa. 16. Habere tritas aures notandis generibus poetarum. de Sen. 42. Sed notandam putauit libidinem nimiam.

† **ADVERB.** Separatim suo nomine, 5. Phil.

NOTANS. 1. Tusc. 68. Sol quasi factorum notans & significans dies.

NOTATIO, nota. *Legge, ETYMOLOGIA, & INTERPRETATIO.* Top. 10. Notatio, cum ex vi verbi argumentum aliquod elicitur. ibid. Argumentum ex nota.

¶ *Insuper est, observatio, animaduersio, descriptio.* 2. de Di. 87. Chaldaei in prædicatione & in notatione cuiusque vitæ ex natali die minimè credendum est. de Clar. 65. Licet eligant ea quæ notatione & laude digna sunt, omnes oratoriarum virtutes in eis reperiuntur. ibid. 74. Ego verò delector ista quasi notatione temporum. 2. de Or. 358. Simulium verborum conseruata & immutata casibus, aut traducta ex parte ad genus notatio, & vnius verbi imagine totius sententiæ informatio. Orat. 183. Notatio naturæ & animaduersio peperit artem. pro Cl. 130. Notatio tabularum. ibid. 128. Notatio censoria. pro Sest. 55. Notatio censoria grauius iudicium sanctissimi magistratus. 5. A. 13. Delectus verò & notatio iudicium etiam in nostris ciuibus haberi solet. 3. Offi. 111. Notationes animaduersionesque censorum. 3. ad Her. 34. Diligens notatio imaginum. 4. 64. Notatio est, cum alicuius natura certis describitur signis.

† **ADIVNC.** Censoria, 1. de Legib.

NOTATVS, descriptus. 3. Tusc. 9. Melius hæc notata sunt verbis Latinis quam Græcis.

¶ *Signatus.* de Prou. 4. Via illa castris Thraciis distincta ac notata est. Postq. in Senat. 15. Frons calamitatis notata vestigiis.

¶ *Illustratus.* 7. Fam. 32. Equidem sperabam ita notata me reliquisse genera dictorum meorum, vt cognosci sua spote possent.

¶ *Turpis, foedatus, infamis.* pro Cl. 119. Homines ignominia notati. pro Dom. 23. Contaminatissimus, & omnium scelerum libidinumque maculis notatissimus. 6. Fa. 6. Boni ciues nulla ignominia notati. in Vat. 37. Seis te tribulium tuorum iudicio notatum. pro Cl. 61. Iudicia vera, & atque insigni turpitudine notata, atque oppressa dedecore & infamia. pro Do. 68. Homo scelere & furore notatus. ibid. 72. Cum tantis sceleribus es, & factis notatus. 7. V. 172. Nolo eos sic in hac vrbe notatos ambulare, vt non cera, sed cæno obliiti esse videantur. pro Fon. 2. Galli triumphis ac monumentis notati. * con. C. Ant. Cum grauius vestris decretis absens notatus est.

¶ *Animaduersus.* 2. de Or. 129. Pauca enim sunt, quæ animo quasi habere notata videamur. 4. de Finib. 61. A nobis ista descripta, notata, præcepta sunt. 1. de Diu. 2. Chaldaei motus stellarum obseruauerunt: quibus notatis, quid cuique significaretur, memoriæ prodiderunt. 2. de Fin. 47. His tribus generibus honestorum notatis, sequitur quartum. pro Fon. 31. Quod in monumentis rerum gestarum incisum ac notatum videmus. 1. de Dia. 34. Obseruatis ac notatis signis. 1. de Orat. 109. Quæ obseruata sunt in visu dicendi, hæc ab hominibus peritis animaduersa ac notata sunt. 1. de Diu. 12. Obseruata sunt hæc tempore immenso, & significatio euentus animaduersa ac notata. || Top. 7. Demonstrato & notato loco. Orat. 120. Conseruatis & notatis temporibus.

¶ **ADVERB.** Serius & cognitius, de Clar.

¶ **Syntaxis.** *Notandum & animaduertendum.* Via notata & distincta vestigiis. Frons calamitatis vestigiis notata. Notatus maculis, ignominia. Notatus iudicio honorum. Turpitudine notatus, & dedecore oppressus. Furore notatus. Notati Galli triumphis ac monumentis. Describere & notare. Incisum & notatum in monumentis.

NOTITIA, notio, cognitio, prudentia. Or. 116. Inuolutæ rei notitia definiendo aperienda est. 4. Acad. 30. Notitiæ rerum, quas Græci *ἔννοιας* vocant. 5. de Fin. 59. Natura ingenuit notitias paruas rerum maximarum. 3. 33. Hoc quarto, &c. bonorum notitia facta est. 2. Offi. 86. Valerudo conseruatur notitia sui corporis. pro Cæl. 75. Notitia noua mulieris. 2. de Fin. 14. Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est. 1. de Leg. 2. 4. Nullum est animal præter hominem, quod habeat notitiam aliquam Dei.

† **ADIVNC.** Dura, 5. Phil. Falz. 1. Phil. Noua, pro Sest. Noua mulieris, pro Cæl. Paræ rerum, 5. de Finib.

¶ **Syntaxis.** *Notitiam aperire definiendo.*

NOTIO, cognitio, intelligentia, notitia, iudicium, significatio. Top. 31. Genus est notio ad plures species pertinens, forma est notio, cuius differentia ad caput generis, & quasi fontem referri potest, notionem appello, quod Græci tum *ἔννοιας*, tum *πρόληψις* dicunt: ea est insita, & antè percepta cuiusque formæ cognitio, enodationis indigens. 3. de Finib. 21. Simul autem cæpit intelligentiam, vel notionem potius, quam appellant *ἔννοιας* illi, viditque, &c. 1. Tusc. 57. Neque fieri posset, vt tot rerum inasiras,

& quasi consignatas in animis notiones, quas *ἔννοιας* vocant haberemus, nisi, &c. 4. Acad. 33. Si notionem veri & falsi propterea quod ea non possunt interosciscere, nullam habemus. ibid. 85. Quæ igitur notione discerneres. 1. de Fin. 31. Naturalis atque insita in animis nostris notio. 3. 33. Rerum notiones in animis sunt. 1. de N. 43. In omnium animis deorum notionem in animis sunt. natura. 2. 13. In animis nostris informatas esse, deorum notiones. 1. 26. Mens simplex nulla re adiuncta fugere intelligentiæ nostræ vim ac notionem videtur. ibid. 37. Deus ille, quem proponimus. 2. 45. Cum talem esse Deum certa notione in vestigio relentiemus. Topic. 83. Notio sic quæritur, sit ne id æquum, quod ei qui plus potest, vile est. 5. Tusc. 29. Huic verbo cum beatum dicimus, subiecta notio est, secretis malis omnibus cumulata bonorum complexio. 4. 52. Definitiones declarant communes notiones. *ibid.* Quæ. n. istarum definitionum declarat notionem nostram, quam habemus omnes de fortitudine etiam & inuoluta. pro Do. 34. Omnis notio pontificum, cum adptaret, esse debuit. de Pr. 46. Clodius Censorium iudicium ac notionem, & illi morem seuerissimum magistratus de ciuitate stulit. pro Cec. 35. Qui ad actoris notionem, & ad animaduersionem ages, 3. Offi. 76. Si quis voluerit animi sui complicatam notionem euoluere. ibid. 81. Explicata atque excute intelligentiæ tuam, vt videas quæ sit in ea species, forma & notio boni viri.

† **ADIVNC.** Certa, 2. de Nat. Communes, 4. Tusc. Inscita & quasi consignata, 1. Tusc. Naturalis, atque insita, 1. de Fin.

¶ **Syntaxis.** *Genus est notio, sic forma.* Notio est antè percepta forma cognitio. Notionem capere ac intelligentiam. Rerum insita, & animis consignata notiones, informatas, impressa notio Dei in animo. Mentis Deum noscimus, & in omnibus notione, itaquæ in vestigio reponimus. Notione presentia. Huic verbo beatus, subiecta est grauius notio.

NOTO, animaduerto, obseruo, distinguo. Or. 27. Facile est verbum aliquod ardens, vt ita dicam, notare, idque reprehendere. 2. de Or. 32. Non est dubium, quin si quis hoc animaduertit, id possit notare. 2. A. 57. Notabo tamen singulares, & si non poterit, &c. 3. de Orat. 193. Hæc vulgus imperitorem in audiendo notat. de Diu. 94. Arabes propterea facilius cantus auium volatilique notauerunt. 5. Fa. 12. Reprehendes ea, quæ vituperanda duces, & quæ placebunt, comprobabis multorum in nos perfidiam, insidias, prodicionem notabis. 7. Ar. 8. Diem tuum ex epistola tua, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaueram. 2. de Na. 166. Multa diuturnus vsus ita notauit, vt artem diuinationis efficeret. 3. 14. Quis cõnicis cantum notauit? 2. de Diu. 91. Chaldaei animaduertunt ac notant ea sidera, quæ &c. 4. ad Heren. 3. Notare præcepta artis de tanta tamque diffusa scriptura.

¶ *Designo, signo, describo, indico.* de Amicit. 93. Notare aliquod vitium multis nominibus. de Vn. 22. Illum eiusdem naturæ, hunc alterius notauit. pro Mil. 14. Cum inesset in re vis, crimen iudicio reseruauit, rem notauit. ibid. 31. Ita & Senatus rem, nõ hominem notauit. 2. de Orat. 354. Res autem ipsas rerum effigies notaret. 7. V. 27. Notare initium veris, aut à Faunio, aut ab aliquo astro. Partit. 37. Quæ temporis quasi naturam notant, vt hyems, ver, æstas, &c. 7. Fa. 12. Tamen id caput notauit, & descriptum tibi misi. 3. de Fin. 4. Notare res nonis nominibus. pro Planc. 40. Tu deliges ex omni populo amicos tuorum me inscio notes, & tuos & tuorum necessarios: quos effundas repente, &c. 5. A. 20. Hic pecunias nostras æstimabat, possessiones notabat, & vrbanas & rusticas. 4. V. 79. Notare tabellam cera vel sanguine. 1. C. 2. Catilina notat & designat oculis ad eadem vnumquemque vestrum. 2. de Orat. 236. Hæc enim ridentur, quæ notant & designant turpitudinem aliquam non turpiter. 3. 184. Numerum in guttis cadentibus, quod interuallis distinguuntur, notare possumus.

¶ *Ignominia afficio.* 3. Ar. Quos censores furti & captarum pecuniarum nomine notauerunt. de Cl. 216. C. Iulius motum Curionis in perpetuum notauit. ibid. 224. Atheniensis Hyperboli improbitatem veteres Atticorum comædiæ notauerunt. 7. Art. 13. Notare aliquem ignominia.

¶ *Illustro, exorno.* 3. de Or. 168. Tanquam stellis notare & illuminare orationem.

† **ADVERB.** Maximè, & illuminare orationem, 3. de Or. Scienter aliquid, 1. de Diu. Turpiter, 2. de Orat.

NOTOR, quare in actiuo homonymiam. pro Cor. 56. Tui luxuriam L. Cornelij, quem non crimine aliquo libidinis, sed communi conuicio notabatur. pro Qu. 99. Dedecore macula, turpissimæque ignominia notari. 2. de Orat. 271. Milites ignauos a censoribus notari solitos, & tribu moueri. ibid. 3. 49. Nec improbus notari ac vituperari sine vitiorum cognitione satis insigniter potest. de Cl. 161. Vt hoc in qua ætate accidisset, posset notari. 4. Acad. 34. Proprium in communi signo notari non potest. 6. Fam. 6. Notantur mihi signa ad diuinandum duplici quadam via. pro Dom. 102. Vt illius facinus memoria & nomine loci notaretur. 3. de Orat. 189. Notatur maximè similitudo in conuiciis. do. 2. 259. Genus huius ridiculi insigni aliqua & notare notum

† **ADIVNC**. Acres, Græca, caelestes, cæruleæ, opaca, & atræ, Arat.
NVBILIA cæli, in Arato.
 ⚡ **Syntaxis**. *Concretes vapor in nubem cogitur, se in nubem induit. Nubium confictus. Resp. tenebra, nubis que cæca.*
NVBENS. pro Clu. 14. Nubit genero focrus. ibid. Mater filia nubenti lectum illum genialem frauit.
NVBILIS, *apta viro*. pro Qu. 98. Ipse filia nubili dotem conficere non potest. pro Clu. 11. Is reliquit grandem & nubilem filia, quæ breui tempore post mortem patris nupsit A. Melino.
NVO, *collocor in matrimonium collocor, coniungor, cum aliquo sum*. 1. de Diu. 104. Virgo nupsit ei, cui Cæcilia nupta fuerat. 3. de Na. 59. Venerem Adonidi nupsisse traditum est. ibid. Venus nupsit Vulcano. pro Cæl. 34. Cui cum ex amplissimo genere in amplissimam familiam nupsisses, cur, &c. pro Clu. 188. Mulier in familia lectum atque in priuignorum funus nupsit.
 ⚡ **Syntaxis**. *Nubere in amplissimam familiam.*
NVCERIA, *urbs*. 2. cont. Rul. 85 pro Cor. 28.
NVDATVS, *spoliatus*. 1. de Orat. 172. Antonij diuina vis ingenij etiam hac scientia iuris nudata sit, potest, &c. 10. Fa. 17. Resp. interitu consulum nudata. 2. de Ora. 350. Aliquando te illis integumentis euolutum nudatumque video.
NVDIVSTERTVS, *nunc est dies tertius*. 3. de N. 18. & 4. C. 10. Omnia quæ à te nudiuertius dicta sunt. 5. A. 2. Recordamini qui dies nudiuertius decimus fuerit, &c.
NVDOS, *spolio*. pro Dom. 2. Vtrum perditos magistratus sceleratorum ciuium præsidio nudare, an etiam deorum immortalium religione armare vultis? Postq. in Sen. 30. Qui mea pericula non modo suo præsidio, sed etiam vestra deprecatione nudarunt. 4. Tusc. 70. Nudare corpus. 2. V. 14. Idem monumenta antiquissima spoliavit, nudauitque omnia.
NVDVS. pro Flac. 51. Quoniam nudus te delectat, semper nudum esse voluisti. 7. At. 13. Vrbs nuda præsidio, referta copiis. 6. V. 3. Ciuitas ab omnibus reb. vacua atque nuda. pro Dom. 58. Respub. nuda à magistratib. Postq. ad Quir. 16. Nudus à propinquis, nulla cognatione munitus. 9. Att. 12. Mulier nuda decore. Parad. 3. Nuda ista si ponas, iudicari qualia sint, facile non possunt. 2. de Ora. 265. Nudum nuce legere. 1. de Fin. 22. In altera philosophia parte iste vester Epicurus planè inermis ac nudus est. // pro Mil. 67. Nudauit se in sanctissimo templo, quoniam vita talis, & ciuis, & viri fidem non faciebat.
 ⚡ **Syntaxis**. *Nudatus armis. Euolutus & nudatus integumentis. Nudare periculum deprecatione. Monumenta spoliare, nudare q. Præsidio nudus. Vacuus & nudus à. Decore nuda mulier.*
NVGAX, *nugator*. 8. Fam. 15. Ecquando tu hominem ineptiorem quam tuum Cn. Pompeium vidisti, qui tantas turbas commouit, qui tam nugax esset?
NVGÆTRICA, *ineptia*. 2. de Diu. 30. Hunc cæcine hominem tantis delectatum esse nugis? pro Mil. 56. Tum nugarum in eo comitatu nihil. 6. Att. 3. Videaturne aut pietatis esse meæ, fratrem relinquare, aut diligentia nugarum aliquid relinquere. ibid. Meræ nugæ. 16. At. 1. *ἡγεῖται πλοῦς* in vino & somno istorum.
 † **ADIVNC**. Meræ, 6. Att. Tanta, 1. de Diuin.
NVGATOR, *nugax*. pro Flac. 38. & de Sen. 27. Neque in istum nugatorem tanquam in aliquem testem inuehar.
NVGATORIE, *maniter, ineptie*. 4. ad Her. 49. Non contra tenuit & nugatorie responsum?
NVGATORIVS, *leuis, ineptus*. 11. Fam. 2. Nam illud valde leue est ac nugatorium, ca re, &c. 1. de Nat. 109. Tota res Vellei nugatoria est pro Cec. 64. Ad probandum vtraque res infirma nugatoriaque est. pro S.R. 42. Mala nugatoriæque accusatio. 2. ad Her. 31. Nugatorium argumentationis genus.
NVGIGER, *vanus, ineptus*. 4. Att. 5. Scio te voluisse, & me. Ast nugigeram manum fuisse, quidam legunt. Ast, num germanum fuisse? locus est certe corruptus, & qui sine vetusto codice corrigi non potest.
NVGOR, *ludo, iocor*. 2. de Diu. 30. Democritus nõ in scitè nugatur, vt phisicus.
 † **ADVERB**. Inscitè, 2. de Diu. Omnino, 1. de Inu.
 ⚡ **Syntaxis**. *Leue dictum ac nugatorium. Infirmitas & nugatorium.*
NVLISALO, *oppidum in Gallia* pro Font. 9. *aliter*. Nulchalo.
NVLIVS, *non vllus, non aliquis, ne vllus quidem, vnus nullus*. Br. 15. Nullum bellum ciuile fuit in nostra repub. omnium, quæ memoria nostra fuerunt, in quo, &c. 1. Fa. 7. Senatusconsultum nullum extat, quo, &c. 2. Off. 9. Qua nulla perniciet maior hominũ vitæ potest afferri. 1. 18. Nullæ enim lites neque controuersia sunt, quæ, &c. 9. At. 7. Senatorum nullos esse Romæ, nos quoque audieramus. 1. de Nat. 98. Elephantu belluarum nulla prudetior. pro Mur. 28. Nullo pacto. de Clar. 91. Si tanta virtus in oratore Galba fuit, cur ea nulla in orationibus eius apparet? 1. de Or. 38. Rempub. quam nunc vix tenemus, iam diu nullam haberemus. * Postquam in Sen. 12. Cum eum præter simulatam versutamq; tristitiam nulla res commendaret.
 ⚡ *Lenis, irritus*. 2. de Diu. 138. Formæ, quæ nullæ sunt. de Cl. 216. Nulla te vna magis Orator commendatur, quam splendore ver-

botum. de Pr. 7. Vnum signum Byzantij ex maximo numero nullum habent. 1. de Or. 107. Dicendi aut nullam artem, aut per-
 14. Ergo tu Scias leges nullas putas? pro Dom. 68. Ne illa quidem argumentum est. 1. Attic. 11. Facere senatusconsultum nulli-
 rum. 1. de Orat. 50. Oratio aut nulla sit necesse est, aut omnium
 irrisione ludatur. Qu. de Pet. 21. In petitione autem nisi id ages,
 ¶ *Item pro, Non*. 11. Att. 22. Philotimus non modò nullus venit,
 sed ne per literas quidem aut per nuncium certiorum fecit me.
 15. 28. Ad M. Elium nullus tu quidem domum, *subaudi*, vene-
 ris. 7. Fam. 3. Ex eo tempore vir ille summus, nullus imperator
 fuit. de Sen. 79. Noli te putare me, cum à vobis discessero, nul-
 lum aut nullũ fore. ibid. Eundem igitur esse creditore, etiam si
 nullum videbitis. 1. Tusc. 11. Miseri ob id ipsum, quia nulli sunt.
 2. de Di. 71. Etenim vt sint auspicia, quæ nulla sunt, hæc certe, &c.
 † **ADVERB**. Omnino, pro Qu. Profrus, 2. de Orat.
 ⚡ **Syntaxis**. *Nullus hominum. Nullum facere senatusconsultum. Casus nullus adhuc venit. Nullus doctor adest vnus. & nullus. de Nullare vna magis delector. Vnum ex tot nullum vidi amicum.*
NVM, *ec, numquid, an, num, numme*. 1. C. 13. Interrogat me, num in
 exilium? non iubeo. 5. V. 122. Num expectabis, dum L. Metellus?
 &c. 4. Acad. 72. At quis est hic, num Sophistes? 4. Aca. 51. Num
 censet Ennium dixisse? &c. Ibid. 74. Num ergo is excaecat vos?
 &c. pro Dom. 124. Num igitur? &c. 1. de Orat. 37. Quid in Numa
 Pompilio? num quod eloquentia vestigium appareat? item, Maxi-
 me illud considerandum videtur, num, &c. an, &c. pro Desot.
 20. Num quæ trepidatio? num qui tumultus? num quid nisi
 moderatè. 1. de Natur. 89. Deum ipsum numme vidisti? 1. Fa. 8.
 Num quidnam, inquam, noui? de Som. 9. Numne aspicias, quæ
 in templa vèneris? 1. de Diu. 24. Annũ imperatorum scientia
 nihil est?
 ⚡ **Syntaxis**. *Num times? An num? Numquidnam? Num quod vesti-
 gium? num qua trepidatio (adde facta est)? numme illum agnosci?*
NVMA, *alter à Romulo Romanorum rex*. 3. de Orat. 195. Numa rex
 doctissimus. 2. de Leg. 56. Numa rex eodem ritu conditus in co-
 sepulchro, quod procul ad fontis aras. 4. Tusc. 3. Numa rex,
 propter Pythagoreorum admirationem, Pythagoreus à poste-
 rioribus existimatus. pro Syl. 22. Numa rex Romanus peregrinus.
 1. de Leg. 4. Numa cum Egeria collocutus. 2. de Or. 154. Numa
 Pompilius annis permultis antè fuit, quam Pythagoras. 3.
 de Nat. 43. Capedunculis iis, quas Numa nobis reliquit. 1. de
 Orat. 37. Numa Pompilius, eloquentia rudis. 2. de Leg. 23. Numa
 legibus non multum discrepat constitutio ista religionum.
 4. Tusc. 3. Numam quoque regem Pythagoreum à posteriori-
 bus existimatum. 2. de Orat. 154. Numam Pompilium illum regem
 nostrum fuisse Pythagorem ferunt, qui annis permultis
 antè fuit, quam ipse Pythagoras, &c. 2. de Leg. 29. A Numa peti-
 tē instituta, intercalandi ratio, posteriorum pontificum negli-
 gentia dissoluta.
NVMANTIA, *urbs Hispanie*. 4. A. 13. Maiores nostri Carthagine
 exciderunt, Numantiam euerterunt. pro Leg. Man. 60. Numan-
 tia & Carthago ab eodem Scipione deleta.
NVMANTINVS. 5. Fa. 12. & de Arusp. 43. Numantini fœderis
 inuidia. pro Cec. 98. Numinantini Mancinum sibi deditum non
 acceperunt. 4. ad Her. 38. Numinantini corporis viribus egregij.
NVMEN, *diuina prouidentia, vis, potestas*. 1. de Diu. 120. Deus, cuius numini
 parent omnia. 2. de Natur. 95. Esse quoddam numen, vniue
 deorum. 6. V. 107. Multa sæpe prodigia vim Cereris, numenque
 declarant. 3. A. 32. Magna vis est, magnum numen, vnum & idem
 sentientis Senatus. Postquam ad Quir. 24. Vos, qui apud me
 vim & numen deorum teneris. Ibid. 18. Numen vestrum aequè
 mihi graue & sanctum ac deorum immortalium futurum est.
 pro Dom. 149. 141. Numen diuinum precibus placare. 4. de Inu.
 11. Summi rectoris & domini numen. 1. 41. Hortere diuinum
 numen. 3. 64. Regi numine deorum. pro Rab. 5. Vos, quorum
 potestas proximè ad deorum numen accedit. 2. C. 29. Dij im-
 mortales, qui non procul vt quondam, &c. sed hic præsentis suo
 numine atque auxilio nos defendunt. Antequam. 25. In meis
 calamitaribus diuinum aliquid auxilium & numen ostendat.
 13. A. 12. Mihi quidè numine deorum immortalium videtur hoc
 fortuna voluisse, vt, &c. pro Dom. 143. Diuino Ciceronem numi-
 ne esse reipub. redditum. de Prouin. 34. Alpius Italiani munus-
 rat antè natura, non sine aliquo diuino numine: nam si &c. 2.
 Diu. 21.
 Præcipuè ingenti coluerunt numine diuos.
 in Pison. 48. Gabinus numen interdicitumque deorum regi
 vendidit. pro Mil. 84. Qui nullam vim cælestem existimat me-
 me nve diuinum.
 † **ADIVNC**. Diuinum, magnum, 4. Acad. Acquæ graue, & sanctum, ad-
 teq. iret. Ingens, vetustum, 1. de Diuin. Lærum, 2. Tusc.
 ⚡ **Syntaxis**. *Numen diuinum. Numen Dei. Numen & vis diuina*

Et nomen Dei. Magna vis, magnum numen Senatus unum sentiētiis, Tenere apud aliquem vim & deorum numen. Numen Senatus a quē graue & sanctum, ac Dei. Ingenti numine colere Deum. Vis celestis numerus; diuinum.

Numerandus. 2. de Ora. 49. Num etiam pars hæc causarum numeranda est. Par. 1. Nunquam ego hæc in bonis rebus numeranda duxi. I. P. 26. Numerandus est ille annus in repub. 2. de Leg. 12. Id est numerandum in bonis.

Numeratio. 12. At. 25. Mihi & res, & conditio placet: sed ita ut numerato malim quam æstimatione.

Numeratus. pro Cec. 1. Cum vteretur dote vxoris numeratus est; in nummis. Or. 31. Thucydides nunquam est numeratus Orator. 5. Az. 16. Nam numeratum si cuperem, non erat. de Cla. 166. Is in mediocribus Oratoribus numeratus est. Ibid. 2. 2. Nō acutus Orator, sed tamen Orator numeratus est. 13. At. 43. Multos nummos domi esse numeratos.

Numerus. ad numerum, diuinum, numerando percensio, numero, commatur, metior. 2. de Or. 137. Argumenta si ex reis numeres, innumera sunt: si ex rebus, modica. 2. de Leg. 16. Huc hominem omnino numerare non decet. de Am. 2. 1. Virōsque bonos, eos qui habentur, numeremus. 16. Att. 16. Atticus pecuniam numeravit de suo. 7. A. 3. Quos quidem a se primū numerare possunt. 3. Qu. Fr. 8. Mesalam certum Cōf. cum Domitio numerasti. in Pii. 88. Numerare stipendium militibus. 3. V. 28. Dio H-S. decies centena milia numeravit. pro Fl. 44. Si prætor dedit, a quaestore numeravit. 14. At. 22. Dolabella præclara iam vel sibi habeat nummos, modo numeret. Ibid. 1. de Inu. 60. Hanc primam partem numerant. Or. 79. Hoc quartum numerat Theophrastus in orationis laudibus. 5. Attic. 4. Exponere & numerare pecuniam alicui.

Censio, iudico, existimo. 13. A. 7. Maximū verò eius beneficium numero, quòd hoc animo in repub. est. I. P. 23. Ego sine te cōsilio Consulē numerem. pro Mur. 49. Sulpitium accusatorem suum numerabat, nō competitorē. 2. de Fin. 90. Qui voluptatem nullo loco numerant. 7. Att. 1. Me autem vterque numerat suū. 1. de Fi. 31. Numerare aliquid in bonis. 2. Tul. 37. Numerare aliquid in onere. 2. Fa. 6. Numerare aliquid in loco mercedis vel beneficij. 3. de Nat. 40. Singulas enim stellas numeras deos.

Numeror. Par. 1. Sapiens ille Bias (ut opinor) qui numeratur inter septem sapientes. 1. A. 19. Nisi forte si quid reulit in libellum, id numerabitur in actis Cæsaris. 1. 13. A quo victore si cruciatus absit, mors in beneficij partem numeretur. de Cla. 333. Numerari in multis. ibid. Numerari in vulgo patronorum. Ibid. 220. Proximum in optimis numerari. pro S. R. 16. Is propter me honestissimus inter suos numeratur. 2. de Nat. 68. Diana omniua in septem numeratur quasi vagantibus. 4. V. 169. Is propè alter Timarchides numeratur. de Cl. 316. Hi tum in Asia Rhetorum principes numerabantur. de Opt. 8. Omnes qui Attici numerantur. id est, nominantur, appellantur. 1. Fam. 9. Sapiens qualem me & esse, & numerari volo. 1. de Di. 72. Ea genera non naturalia, sed artificiosa dicuntur, in quo aruspices, augures, coniectoresque numerantur. 2. de Inu. 1. Crotoniatæ quondam in Italia in primis beati numerabantur. pro S. R. 37. Hoc maleficium ita rarò extitit, ut si quando auditum sit, portentis ac prodigij simile numeretur.

† **Adverb.** Redè in aliquibus, de Clar.

† **Syntaxis.** In bonis numerare aliquid. Vti numerata dote. Oratorem numerari. Si est, capio numeratum. Numerare argumenta ex rebus. In loco beneficij numerare. Hoc numero maximum beneficium, id est, censio. Te numero amicū, non hostem. Nullo loco numerare. Te meum numero. Hoc in onere, non in honore numero. Numerari inter. In beneficij partem numerare. In vulgo numerare. Proximum primis numerari. Propè alter Cæs. is numeratur. Omnes qui Attici numerantur. Pro digij simile id numeratur id est, habetur, narratur.

Numerose. de Cla. 34. Sententia aptis constructa verbis cadit plerumque numerosè. Or. 221. Aptè, circumscriptè, & numerosè dicere, vel cadere. Ibid. 210. Fundere orationem numerosè & volubiliter. 2. de Nat. 22. Tibiæ modulatè canentes, & fidiculæ numerosè sonantes. Or. 220. Comprehensio numerosè & aptè cadens. 3. de Ora. 173. Coniunctionem sicuti versum numerosè cadere volumus. || Orat. 219 & 199.

Numerosus. Orat. 220. Numerosa oratio: id est, similis numerorum, non planè è numeris constans. 3. de Or. 183. Id numerosum est in omnibus sonis atque vocibus, quod habet quasdam impressiones, & quod metiri possumus intervallis æqualibus. || Or. 168. 180. 174.

† **Adverb.** Altridè, remissius, 3. de Orat. 182.

† **Syntaxis.** Aptis constructa verbis sententia cadit numerosè. Aptè, circumscriptè, & numerosè dicere. Numerosè & volubiliter fundere orationem.

Numerus. multitudo, summa. de Som. 3. Hi duo numeri, quorum vterque plenus, alter altera de causa habetur: id est, septem & octo. 2. de Or. 121. Hæc sunt enim tria numero. 3. V. 48. Mille numero nauium classis. 2. de Orat. 145. Genera esse definita non

solum numero, sed etiam paucitate. 1. de Nat. 106. Speciem Dei percipi cogitatione, non sensu, neque eadem ad numerum permanere. in Vat. 41. Is in eorum numero mauiit esse, qui a te vituperantur. pro Cor. 30. Vidi ego quosdam Athenis in iudicum numero, &c. pro Arch. 31. Isque, est eo numero qui, &c. Ibid. 16. Ex hoc esse hunc numero, qui, &c. 1. de Or. 168. Homo ex numero disertorum. 2. de Diu. 3. Cato noster in horum librorum numero ponendus est. in Pil. 35. Ut si quis impedisset reditū meum, in hostium numero putaretur. 7. V. 124. Ipsi in hostium numero locoque dūcimini. 8. Fa. 9. Habere aliquem in numero suorum. 1. de Nat. 36. Habere aliquem in numero deorum. de Am. 7. Eos qui ista subtilius quærunt, in numero sapientum non habent. 3. de Nat. 50. Filia Erichthei in numero deorum sunt. Ibidem. 48. Illi in deorum numero non habebuntur. 2. con. Rul. 94. Aliquis in deorum numero venerandos esse. 5. V. 210. In illo antiquorum hominum numero reponi. 1. de Inu. 97. Nobis non placet hanc partem in numero reponi. Qu. de Pet. 4. Prodest, quorum in locum ac numerum peruenire velis, ab his ipsis illo loco ac numero dignum putari. 4. de Fin. 56. Quòd alia peccata plures, alia pauciores quasi numeros officij pratererent. de Clar. 117. Qui nullo in numero Oratorum fuit. Ibid. 94. Quos aliquo video in numero Oratorum fuisse. 3. A. 16. Homo nullo numero. Orat. 208. Esse in aliquo numero. 1. Fam. 9. Esse aliquo numero. 3. de Orat. 211. Esse in nullo numero. 2. de Inu. 151. Quo in numero hoc, & quo in loco illud haberi conueniat. 1. V. 62. Cum is tibi parentis numero fuisset: id est, loco. 4. 134. Eo numero & loco. 1. de Orat. 115. Quidam in Oratorum numerum venire non possunt. de Clar. 243. Is in aliquem patronorum numerum perueniat. 2. Offi. 43. Filij eius mortui numerum obtinent iure casorum. de Clar. 175. Is aliquem numerum obtinebat. 3. de N. 51. Errantes stellæ numerum deorum obtinebunt. 1. Qu. Fr. 1. 12. Si quem tui amantorem cognouisti quàm temporis, &c, hunc ad tuum numerum adscribito. 2. A. 34. Tu verò adscribe me talem in numerum. 2. de Diu. 4. Nostri quoque oratorij libri in eundem numerum referendi sunt. 1. ad Her. 17. Si dicemus numero, quot de rebus dicturi sumus. 3. Off. 14. Quod perfectum & absolutum est, ut Stoici dicunt, omnes numeros habet. 1. de Diu. 23. Quicquam potest esse casu factum, quod omnes habet in se numeros veritatis? 2. de Nat. 37. Perfectum expletumque omnibus suis numeris & partibus. 3. de Fin. 24. Continete omnes numeros virtutis. id est, partes. 1. Ac. 9. Poëma elegans omni numero. pro Font. 3. Est præterea numerus Romanorum ciuium. pro Cluent. 87. Pecunia numero ac summa sua, quanta sit ostendit. 3. Fam. 3. Numerus militum integer. 8. 8. Quoad is numerus effectus esset. Ibidem. Si ex eo numero, quos S. C. in prouinciis ire oporteret, ad numerum non essent. H-S. CCCXIII. 7. 70. In tanto conuentu nemo erat, quin rationem numerumque haberet. ibidem. Cum maximus numerus deesset, &c. pro Clar. 74. H-S. XL. milia in singulos iudices distributa, eum numerum sententiarum conficere debeant. 2. A. 31. Cur legatorum numerus actus? pro M. Fon. Equites numero plurimi è Gallia. de Consol. Marcs & feminas complures ex hominibus in deorum numero esse videmus.

† **Musica.** & oratoria mensura & modus. 3. de Finib. 75. Ut in fidibus si nullæ eorum ita contentæ numeris sint, ut concentum seruare possint, omnes æquè contentæ sunt. 4. Acad. 22. Explere numeros & conficere versus, eius est qui fidibus utitur. Orat. 162. & 1. de Orat. 151. Non poetico, sed quodam oratorio numero & modo. 3. 182. Numeri & modi. Ibidem. 181. Aures hominum vocem natura modulantur ipsa: quod fieri non potest, nisi inest numerus in voce: numerus autem in continuatione nullus est: distinctio, & æqualium, & sæpe variorum intervallorum percussio numerum conficit. ibid. Numerum in cadentibus guttis, quòd intervallis distinguuntur, notare possumus. ibid. Ratio numerorum & modorum. Orat. 67. Quicquid sub aurium mensuram aliquam cadit, etiamsi abest à versu numerus, qui Græcè οὐδὲν dicitur. Ibid. 174. Isocrates verbis solutis numeros prius adiunxit. de Cl. 32. In soluta oratione dum versum effugas, modum & numerum quendam oportet seruari. ibidem. Conclusio ad numerum. Ibid. 273. Numeri non aperte, nec eodem modo, sed variè & dissimulante conclusi. 1. de Or. 254. Histrio astrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum. 3. 171. Verborum numerus, vocum modus. ibid. de numero in oratione. 1. de Leg. 11. Numerus in cantu. Orat. 191. Iambicus & dactylicus numerus. 3. de Orat. 183. Pòt anapestus procerior quidam numerus effloruit. 2. 56. Thucydides verborum propè numerum sententiarum numero consequitur. Orat. 228. Hanc siue compositionem, siue perfectionem, siue numerum vocari placet. Ibidem. 229. Claudere sententias numeris. Ibid. 208. Redigere sententias in quadrum numerumque. Ibidem. 181. Numerus intervallis, compositio vocibus apparet. Ibidem. 218. Iam pæan, quòd plures habeat syllabas quàm tres, numerus à quibusdam, non pes habetur. ibidem. Attici maximè numero seruiunt. 1. de Orat. 187. Ut in musicis numeri, & voces, & modi. 3. 50. Et in ipsa oratione qua

quasi quendam numerum & versum conficiunt. Parad. 5. Histrio si paulo se moueat extra numerum, exhibitur & exploditur. 1. de Leg. 11. Roscius in senectute numerus ceciderat, & tardiores fecerat tibias. * Oecon. 1. Vbi chorus caentium non certis modis, neque numeris praesentis magistri consensu, ibid. At vbi certis numeris ac pedibus velut facta conspiratione consentit atque concinit.

¶ *Copia, vis*, pro Planc. 64. Magnus numerus frumenti. 4. V. 176. Mellisvis maxima. 5. 108. Tantis frumenti pecuniaeque numerus. 2. A. 66. Maximus vini numerus fuit.

† *ADIVNCT.* Absolutus, perfectusque, Par. de Vniuer. Accommodatior, magniloquentior, accommodatissimi, aptissimi orationi, difficilior ad inueniendum, communis, dissimilis, frequens, grandior, inuidiosus, longior, melior, atque aptior, minuti, mobilissimus, idemque amplissimus, Oratorius, poeticus, simillimus, orationi, vitiosus, Ora. Africatus, & solutus, dispares, plures, procerior, proceri, ac liberi, 3. de Orat. Aequus, 8. Attic. Aptus, 4. de Repub. Certus, maximus, nouus, pro Cor. Balbo. Exiguus oratorum, non poeticus, sed penes oratorius, 1. de Orat. Impar, 4. Acad. Innumerabilis, 1. de Natur. Integer militum, 3. Famil. Legitimus, repentinus calamitatis, 7. Ver. Magnus, tantus ciuium, pro Sest. Magnus ciuium, pro Pomp. Magnus frumenti, 2. Offic. Maior hostium, 14. Philip. Plenus, de Somn. Scip. Proprius, 2. Tusc. Tantis, 3. Att. Verus, 1. Tusc.

¶ *Syntaxis.* Mille numero nauium classis. Numero desinare, & paucitate. Esse numero, in numero, ex numero sapientum. Putare in numero hostium. In hostium numero locoq; Reponi in numero. Homo nullo aliquo numero. Esse in nullo numero. Parentis esse numero. Eo te habeo numero & loco. In numerum venire. Numerum obtinere iure casorum. Aliquem obtinere numerum. Adscribere ad suum numerum. Referre in numerum. Numero dicas, qua, &c. Res omnes habens numeros. Hoc in se numeros veritatis non habet. Expletum suis numeris & partibus. Omni numero elegans. In continuatione numerus, ex distinctione, intervallorum percussione. Modus & numerus in soluta oratione. Compositio, perfectio, numerus. In quadrum, numerumque sententias redigere. Mouere se extra numerum. Frumenti, vinique magnus numerus: id est, copia.

NVMIDICVS. 6. V. 147. Metellus Numidicus.

NVMARIVS, ad nummos pertinens. 10. Att. 13. De ratione nummaria. 5. V. 131. Iudicium nummarium, pro Cl. 75. Nummarij iudices. 4. V. 69. Esse in summa difficultate nummaria. 3. Offic. 80. Praetores & tribuni plebis rem nummariam de communi sententia constituerunt: iactabatur enim temporibus illis nummus, sicut, &c.

† *ADIVNCT.* Pauci, pro Clu.

NVMATIO, nummorum copia & vis. 2. A. 115. Confer ea cum nummatione tua, aliter, nundinatione.

NVMATVS, pecuniatus, nummis abundans. 2. contr. Rullum 58. Hyempsal non minus bene nummatus, quam bene capillatus.

† *ADVERB.* Bene, 2. cont. Rull.

NVMIVS, viri nomen. 2. de Orat. 257. Etiam interpretatio nominis habet acumen, cum ad ridiculum conuertas, quamobrem ita quis vocetur, vt ego nuper Nummum quidam, vt Neopolemum ad Troia, sic illum in capo Martio nomen inuenisse.

NVMVLVS, exigua pecunia. 1. Att. 13. Nummulis acceptis. Ibid. 1. Si à Sicyoniis nummulorum aliquid expresseris.

NVMVS, vel NVMS, denarius, sestertius pecunia. 2. de Inu. 14. Quidam proficiens ad mercatum, & secum aliquantum nummorum ferens. 14. Att. 22. Dolabella sibi habeat nummos, dummodò numeret Idibus, pro Fl. 44. Ciuitas, in qua nummus moueri nullus potest sine quinque praetoribus, pro Font. 1. Nummus in Gallia nullus sine ciuium Romanorum tabulis commouetur. 8. Attic. 9. Respondit se, quod in nummis haberet, nescire quo loci esset; nam, &c. 5. Fa. 6. Emi eam ipsam domum millibus nummum XXXV. 13, 77. Dionysius, qui meam bibliothecam multorum nummorum tractauit, aufugit. 3. A. 16. Qui nummos populo de rostris spargere solebat, id est, Tuditanus. 12. 20. Cum aquilae primipili nummos aureos daret, de meis bonis se dare dixit. 13. Fa. 14. Vt libertus negotium conficiat, ad nummosque perueniat. 5. Att. 14. Aduentus noster ne nummo quidem sumtui fuit, aliter, ne minimo. 2. de Fin. 55. Ex qua haereditate ne nummum quidem vnū attigisset, si, &c. 5. V. 196. Denarius & nummus, idem, pro Cl. 87. Sestertius. *Lege, MILE. 5. Att. 21.* Affident, subducunt ad nummum, conuenit. 6. 1. Pompeius putat vos nummos comedisse. 3. Off. 80. Praetores & tribuni plebis rem nummariam de communi sententia constituerunt: iactabatur enim temporibus illis nummus, sic vt nemo posset scire, quid haberet. Ibid. 91. Accipere numos adulterinos pro bonis, & eosdem soluere alicui pro bonis.

† *ADIVNCT.* Adulterini, boni, 2. Offic. Aurei, 12. Philip. Multi, 4. Att. Sextertius, pro Rab.

¶ *Syntaxis.* In difficultate nummaria esse. Nihil in nummis habere. Sumtus esse aliquid nummo tantum. Subducere ad nummum. Pro bonis adulterinos dare nummos.

NVNC, hoc tempore, in praesentia, hodie, per haec tempora. 5. Fam. 20. 7. A. 14. Sed erat tunc excusatio oppressis, nunc nulla est. 7. Att. 6.

Nisi forte haec illi tum arma dedimus, vt nunc cum bene parato pugnarem, pro Qu. R. 24. Dic nunc, te ab eo esse circumscriptum, pro S. R. 118. Etenim quoniam fidem magistrum cognoscitis, cognoscite nunc discipuli equitatem. 1. Fam. 9. Nunc vt apud nunc videbam de eadem re.

NVNCVERO. 1. de In. Nunc vero ea vis est in homine, vt, &c. 1. de Or. Nunc vero fateris, &c. 7. V. 126.

NVNCVAM, nullo tempore, non post hominum memoriam, non ex omnium seculorum memoria. 7. Att. 1. Videre mihi videor tantam dimicationem, quanta nunquam fuit. 2. A. 3. Tu nunquam in hoc ordine, vel potius nunquam in hac vrbe mansisses.

¶ *Syntaxis.* Tanta clades quanta nunquam fuit.

NVNCVANDO. *Lege, VEXILLVM.*

NVNCVID, an, ne, num, ecquid. pro Dom. 124. Nunquid igitur bona Lentuli religionibus religauit? 2. de Diu. 9. Nunquid ergo in iis rebus est, quae, &c. 2. de Leg. 5. Nunquid vos duas habetis patrias? an, &c. 1. Off. 7. Omnia ne officia perfecta sint, nunquid officium aliud alio maius sit, & quae sunt generis eiusdem.

NVNCVIDNAM Part. 27. Nunquidnam de Oratore ipso restat. 1. de N. 88. Quid solis, nunquidnam aut lung, aut quinque errantia siderum simile vidisti? 1. de Fin. 39. Nunquidnam manus tua sit affecta, quemadmodum affecta nunc est, desiderat?

NVNCVIS. 13. Attic. 8. Velim queras, fundus nunquid in Nolano venalis sit. 3. cont. Rull. 17. Nunquis vestrum, ad vim accommodatus est. 2. Qu. Fr. 2. Me adhuc nemo rogauit, nunquid in Sardiniam vellem. Ibid. Te puto scire habere, qui nunquid Romae velis, quarent.

NVNCTIA. 2. de Or. 36. Historia nuncia vetustatis. 1. de L. 2. Nuncia fulua Iouis, miranda visa figura. id est, aquila.

NVNCTIANS. I. P. 45. Senatus huius vnus literis nunciatis non credit, postulantibus negauit.

NVNCTIATIO, renunctiatio. 2. A. 81. Nos enim nunciationem solum habemus, confules etiam inspectionem. 5. 9. Cum eo collega tulit, quem ipse fecit sua nunciatione vitiosum.

NVNCTIATR. 7. V. 40. Cum esset hoc incommodo nunciatum.

NVNCTIO, afferre, renunctio, ab aliquo alicui nuncium perfero. 4. Acad. 79. Nescius quidem vera nunciant, pro Cluen. 28. Atque hunc tantum errorem matri prius hominum rumor, quam quicquam ex Oppianici familia nunciavit, &c. 1. A. 8. Qui boni aliquid voluit afferre, affingunt aliquid, quo faciant id, quod nunciant latius.

† *ADVERB.* Pertumultuosè, neque verè, 15. Fam. Quamprimùm, pro S. Rosc.

* *NVNCTOR.* 1. de Glor. In Tusculanum mihi nunciabatur gladiatori sibi.

† *ADVERB.* Longè alia, 11. Att. Non dubie, 15. Att. & 15. Fam. Obscure nihil, 3. Fam.

NVNCTIVS, autor, missus is cui literae dantur. 11. Att. 22. Philotimus non modo nullus venit, sed ne per literas quidem, aut per nuncium certiorum facit me quid egerit. 2. Ita 4. Domesticearum tuarum habes & scriptores & nuncios. Brut. 10. Caesarem quidam improbissimis literis ac fallacibus interpretibus nunciisque corruerunt, pro Quin. 80. Qui eiusmodi nuncios, seu potius pegafos habet. 1. de Nat. 140. Sentus interpretes ac nuncij rerum in Arat. Ales nuncius Iouis. Top. 19. Remittere nuncium. 15. Fa. 16. Iam biennium est, cum virtuti nuncium remissis, delinitus illecebris voluptatis. 1. Qu. Fr. 11. Esti non dubitabam, quin hanc epistolam multi nuncij, fama denique ipsa esset sua celeritate superata: tamen existimaui, &c. pro Lig. 7. A. Cesare hoc C. Pansa mihi nuncium praefereat, concesso fides laureatos tenui, pro Pom. 7. Is qui vna die, vno nuncio, atque vna literarum significatione ciues Romanos necandos trucidandisque denotauit. 14. A. 20. Meis literis, meis nunciis, messisq; cohortationibus omnibus omnes ad patriam praesidium excitauit.

¶ *Mandatam, imperium.* 11. Fa. 24. Nisi legatorum nuncio parat.

¶ *Rumor, auditio, res allata, narrata.* 14. A. 16. Optatissimi nuncij & literae venerunt. 3. Att. 13. In Epeirum igitur non iui, quod lubi mihi aduersi nuncij venerant. 2. 8. Duo nuncij afferuntur vnus, &c. 1. de Orat. 175. De cuius morte domum falsus ab exercitu nuncius venit. 3. Att. 17. De Quint. fratre nuncij nobis tristes peruarij venerant. 5. 20. Cum graues de Parthis nuncij veniret, perrexit in Ciliciam, pro Cor. 64. Nolite per deos immortales hinc illi acerbum nuncium velle deferri, vt audiat, &c. 7. Att. 3. Quidam boni nuncij non optimis tamen autoribus. 3. 11. Quidam boni nuncij me Thesalonice tenebant, pro S. R. 19. Exoptatum nuncium alicui afferre. 2. Fa. 19. Cum optatissimum nuncium accepissem, te mihi quaestorem obligasse, ad Br. 1. Tistes de Bruto nuncij afferebantur. 2. con. Rul. 82. At ex hoc vctigali nunquam malus nuncius auditus est.

¶ *Diuorij ratione ac repudij.* 1. de Or. 183. Romaeque alicram dixisset, neque nuncium priori remisisset. Ibid. 258. Remittere nuncium superiori vxori: id est, repudiare vxorem, alicram cum vxore facere.

† *ADIVNCT.*

† ADIVNCT. Acerbus, pro Corn. Boni, proximi, subiti, tristes, ac varij, vniuersi. 3. Attic. Certior, 11. Attic. Domestici, 4. Ver. Fallaces tristes, cepit. ad Brut. Falsus. (Verus, 13. Philip. Graues, 5. Attic. Grauis, recens, 7. Verr. Incundissimus, 4. Famil. Malus, 2. cont. Rull. Optatissimus, 14. Phil. & 2. Famil. Quotidiani, 15. Attic. Recens, pro Sest. Superior, 1. de Orat. Varij, 4. At. Volucer, pro Quin.

† Syntaxis. Nuncios venire, afferri, deferri, accipi. NUNCUPATVS, appellatus, dictus. 1. de N. 38. Res vtilis vocabulis deorum esse nuncupatas. 3. Off. 65. Ea vitia praestari, quae essent lingua nuncupata.

NUNCUPOR, appello, nomino & NUNCUPOR, deponens. 1. de N. 71. Nuncupare aliquem aliquo nomine. Ibid. 60. Itaque illud nomine ipsius Dei nuncupabant. 1. de Or. 2. 45. Vt totum illud vti lingue nuncuparet in magistri carmine scriptum videretur. 7. V. 34. Nuncupare vota pro imperio. 13. At. 2. 1. Brutus, cui pro- & 3. A. 11. Nuncupare vota pro imperio. 13. At. 2. 1. Brutus, cui pro- & 3. A. 11. Nos hic φιλολογικῶς & μετὰ πρῶτον τοῦ κρητικῶτος magnifice explicamus, φιλολογικῶς & μετὰ πρῶτον τοῦ κρητικῶτος.

† ADVERB. Pleniùs, 2. de Nat. NUNCUPOR, 3. de Or. 15. Neque illud fugerim dicere, aut effat, aut nuncupari, &c.

NUNDINAE, mercatus. 2. cont. Rul. 88. Illi Capuam nundinas rusticorum, horreum Campani agri esse voluerunt. 2. A. 35. Cuius domus quaestuosissima est falsorum chirographorum officina, agrorum oppidorum immunitatum, veltigalium flagitiosissimae nundinae. 1. At. 11. Nundinarum πινυμῶν in circo Flaminio. 4. 35. Profecto rem non habes vllam, haec negotia multarum nundinarum fore. 2. A. 92. Imperium populi Romani huius domesticis nundinis diminutum. 5. A. 11. In interiore aedium parte totius Reip. nundinae. Lege, I P S A.

† ADIVNCT. Domesticae, flagitiosissimae, 2. Philip. Mutae, 6. Att. NUNDINATIO, quasi mercatura. 1. con. Rull. 9. 3. V. 120. & 7. 10. Nundinatio iuris. 2. A. 115. Confer ea cum nundinatione tua, quaedam exemplaria habent, nummatione.

† ADIVNCT. Plena, atque referta, 3. Ver. Noua, 6. Ver. NUNDINOR, mercor, emo, cauponor. 3. V. 119. Qui ab isto ius ad vilitatem suam nundinarentur. 4. 12. Ab isto & preco, qui voluit, istum ordinem precio mercatus est: & pueri annorum senum senatorium nomen nundinati sunt. 3. A. 10. Vna in domo omnes, quorum intereat, totum imperium Reip. nundinabantur. 2. de Diu. 66. In Selonio angues apud focum nundinari solent.

NUNDINVM, pro Dom. 41. Si quod in caeteris legibus trinum nundinum esse oportet, id in adoptione satis est trium esse horarum. Ibid. 45. Quarta sit accusatio trinum nundinum prodita die, quae die iudicium sit futurum. NUPER, paucis ante diebus, annis, seculis, horis. 6. V. 6. Nuper, quid dico nuper: immo verò modò, ac planè paulò antè. 1. Acad. 1. In Cumano nuper cum mecum Atticus noster esset, &c. 1. Attic. 2. Nuper cum te iam aduentare arbitraremur, &c. 1. V. 64. Nuper cum, &c. 1. de Orat. 85. In quibus erat is, qui nuper Romae fuit, Menedemus hospes meus. Ibid. 238. Causa, quae abs te nuper dicta est. 1. de Inu. 24. Aut ab aduersarij dicto exordiemur, & ab eo maxime quod ille nuperime dixerit. 3. Off. 112. Qui nuper indulgens in patrem, idem seuerus in filium. de Cl. 250. Vidi enim Mitylenis nuper virum, &c. 2. de Nat. 126. Quid ea, quae nuper, id est, paucis ante seculis medicorum ingenijs reperta sunt? 1. de D. 86. Neque ante Philosophiam patefactam quae nuper inuenta est, hac de re communis vita dubitauit. de Ar. 31. Nuper id patuisse dicunt. 14. Attic. 7. *Nunc magnopere à te peto, de quo sum nuper tecum locutus, vt videas, ne quid ei desit.

NUPTE, matrimonium, nuptiarum & matrimonij dies. pro Cla. 12. Nuptiae plenae dignitatis, plenae concordiae. Ibid. 35. Nuptiae non matrimonij dignitate, sed sceleris societate coniunctae. 3. de Nat. 45. Nisi forte maritima nuptiae terrenis anteponantur. 13. At. 29. Mulier vetula sanè, & multarum nuptiarum. 3. de Or. 217. Inuptae nuptiae. id est, contrarius fasq; coniuncta. Lege, I N NUPTEVS.

† ADIVNCT. Diurnae, nefariae, plenae dignitatis, plenae concordiae, pro Cl. Legitima, 1. de Inu. Maritima, terrena, 3. de Nat. Multae, 13. Att. Nouae, 1. Cat.

NUPTIALIS, pro Cl. 15. Faces illae nuptiales. Ibid. 28. Dona nuptialia. 4. ad Her. 45. Nuptiales tibiae.

NUPTRVS, 8. Fam. 7. Paula Valeria diuortium sine causa fecit, nuptura est D. Bruto, nondum reulerat.

NUPTRVS, collocatus. pro Sest. 6. & 5. de Fin. 82. P. Sestius C. Albin filiam, ex qua hic est puer, & nupta iam filia. 7. V. 34. Mulier nupta vni, proposita omnibus. 1. de In. 52. Illa est nupta quam optimo viro. 5. Tufc. 78. Singulis Indis plures solent esse nuptae: id est uxores. pro Cael. 49. Non nupta mulier. 15. Fam. 3. Regis Parthorum filius, quo cum esset nupta regis Armeniorum soror. 6. V. 136. Viri, cum quibus nuptae erant. Top. 20. Cum mulier fuisset nupta cum eo, cui connubij ius non esset. 4. Fam. 5. Aliquam adolescentibus primariis nuptam fuisse.

NURSINVS, à Nursia antiqua urbe in Vmbria. 2. de Fi. 58. C. Plotius Nursinus.

NVRVS, filij vxor. 2. A. 58. Recta mater amicam impuri filij tantquam nurum sequebatur.

NVSQVAM, nullo in loco. (vsquam, vsquam. 7. Attic. 2. Nullus vsquam delectus, noster dux nusquam est. 2. Fam. 17. Commoraturum me nusquam sanè arbitror. 1. Tuf. 11. Ego verò nusquam esse illos existimo. 1. de Leg. 42. Siue est illa lex scripta vsquam, siue nusquam. de Sen. 79. Nolite arbitrari, me cum à vobis discessero, nusquam aut nullum fore.

¶ Nunquam. 2. ad Her. 3. Vt nusquam ventum aut abitum sine causa putetur.

¶ Nulla in re. 3. Qu. Fr. 1. Sumptus nusquam melius potest poni.

¶ Non pro Planc. 59. Quia iam nusquam sunt. id est, mortui.

NVTOR, vacillo. 6. V. 95. Illud signum interea nutabat, cum vestibus subiectis conaretur commouere. 1. de Nat. 12. Democritus nutare videtur in natura deorum. 2. de Fin. 8. Et in eo mutare, &c. NUTRITOR, nutritio. 2. de N. 86. Mundus omnia sicut membra & partes suas nutritur & continet.

NUTRICVLA, in Vat. 4. Gellius nutricula seditiosorum omnium. 11. A. 12. Vt haberent aliquorum nutriculas praediorum.

NUTRIMENTVM, cibum, alimentum. Or. 42. Educata huius nutrimentis eloquentia est. id est, Epidictici generis. Lege, C O L O R O & NUTRITX.

NUTRIO, alo, educo. in Sal. 11. Multi priuatorum audacias nutruerunt, ego nihil timui nisi leges. || Alias, metuerunt.

NUTRIX, alumna. 2. de Ora. 162. Omnia manfa, vt aiunt, nutrices pueris infantibus in os inferere. Orat. 37. & 1. de Diu. 79. Est enim illa quasi nutrix eius Oratoris, quem, &c. 3. Tufc. 2. Vt penè cum lacte nutricis errorem suxisset, videamur. de Am. 76. Isto enim modo nutrices & paedagogi iure vetustatis plurimum benevolentiae postulabant.

NUTVS, nixus vis. 2. de N. 98. Terra vndique ipsa in sese nutibus suis conglobata. 3. de Ora. 176. Terram mediam sua vi nutique teneri. 1. Tufc. 46. Grauiua suo pte nutu & suo pondere in terram feruntur.

¶ Grauior significatio, voluntas. 13. Fam. 1. Nec dubitant, quin ego à te nutu hoc consequi possem. 12. 1. Interfecto enim rege, regios omnes nutus intuemur. 3. 10. Totumque me ad eius viri voluntatem nutumque conuerterem, Orat. 24. Ad alicuius arbitrium & nutum totum se fingere & accomodare, pro Quint. 94. Contra nutum ditionemque alicuius respirare. 7. A. 18. Illi ad nutum parati sunt futuri. 1. Qu. Fr. 1. 18. Tot ciuitates vnus hominis nutum intuentur. de Arusp. 60. Bonorum animus ad nutum nostri ordinis expeditus iam non erit. 3. C. 21. Haec deorum immortalium nutu atque consilio gesta esse videntur. 4. V. 67. Nulla res nisi ad nutum istius iudicatur. 2. cont. Rull. 97. Omnes pecunias ad nutum vestrum penderent. 7. V. 34. Iura omnia nutu atque arbitrio alicuius gubernari. 1. de Orat. 194. Autoritate nutique legum docemur coercere cupiditates. pro S. R. 13. Iouis nutu & arbitrio omnia regi. 7. At. 8. An mihi nutus tuus non faceret fidem? 1. de Orat. 38. Tiberius Sempronius non accurata quadam orationis copia, sed nutu atque verbo libertinos in vrbanas tribus transfudit. Parad. 5. Haereditatis spes quem nutum non obseruat lo cupletis orbis senis. 14. At. 10. Tunc contra Caesaris nutum? 3. V. 78. Nisi ad nutum tuum praesto fuerit.

† ADVERB. Regij, 12. Attic.

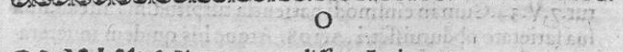
¶ Syntaxis. Nutibus ac viribus suis nutuntur grauiua. Arbitrium & nutus. Ad nutum dicere se fingere, paratum esse. Intueri nutum. Nutus & consilium Dei.

NVX, 2. de Ora. 266. Nucem frangere ibid. 265. Nudum nuce legere. *Incer. In nuce inclusam Iliada Homeri carmen in membrana scriptum.

NYMPHA, aquarum dea. Musa. 3. de Natu. 43. Nymphae deae, & Panisci, & Satyri. pro Mil. 74. Par. 4. Clodius adè Nympharum incendit, vt memoriam publicam recensionis tabulis publicis impressam extingueret.

NYPSIVS, Lege, BACCHVS.

NYSVS, Bacchi pater. 3. de Nat. 58.

Litera vocalissima Latinorum. ¶ Vocandi aduerbium. 2. C. 15. Est mihi tanti, o Quirites, &c. 10. Fam. 26. O mi Furni, quam tu causam tuam non nosti. in Piso. 17. O noster misericors quid facis. de Aru. 15. Vobis autem referentibus, o post hominum memoriam fortissimi consules, Senatus decreuit, &c. in Ant. O C. Caesar (adolescentem appello) quam tu, &c. ¶ Dolentis interiectio. pro Sest. 19. Alter, o dij boni, quam teter intercedat

incedebat. 3. Qu. Fr. 1. Hic d' dij, nihil vnquam honorificentius nobis accidit. 12. Fa. 23. O multa intolerabilia locis omnibus. pro S. R. 77. O dij immortales, rem miseram & calamitosam. 14. Fa. 4. O me perditum, o me afflictum. ad Oct. O meam calamitosam senectutem, o me nunquam sapientem. 6. At. 4. O rem totam odiosam. 15. 1. O factum malè de Alexione. 5. Tusc. 19. Nam quid profitetur, o dij boni. pro Cæl. 53. O immoderata mulier. 5. V. 76. O consuetudo peccandi, quantum habes, &c. 3. A. 26. O felicem vtrumque, hunc quoque felicem: hanc enim, &c.

¶ *Gaudens*. 4. Art. 16. O expectatas mihi tuas literas. 15. 10. O Bruti amanter scriptas literas.

O B, *propter ratione finis*. 3. de Nat. 50. Ob eam enim ipsam causam Erichtheus Athenis colitur. 3. Tusc. 52. Omnia subita videri maiora, & quidè ob duas causas primum, quod, &c. deinde, &c. pro Fon. 17. Ob aliquod emolumentum suum cupidius aliquid agere. 8. Fa. 1. 2. Vt scires, &c. ob eam rem tibi hæc scripsi. de Far. 23. Hanc rationem Epicurus induxit ob eam rem, quod veritus est, ne, &c.

¶ *Ratione, efficietia, occasio*. 5. A. 29. Sunt alia, ob quæ magis nunquam parebit, &c. pro Mar. 18. Dij pœnas à te ob aliquod delictum experientur.

¶ *Ante*. pro Ra. P. 38. Mors ob oculos mihi sæpe versata est. pro Seft. 47. Mihi exilium ob oculos verfabatur. de Vn. 41. Ignis, qui est ob os offusus. 3. Tusc. 39. Quem spectabant, cuius ob os Graij ora obuertebant sua.

O B A M B U L A T I O, *inambulatio*. 3. ad Heren. 31. Frequentia & obambulatio hominum conturbat & infirmat imaginum notas.

O B B I B O, *bibo, laurio*. 1. Tusc. 96. Cum venenum obbibisset, &c.

O B C A C A T V S. 15. Fa. 1. Non stultitia obcæcatus, sed verecundia deteritit reculaui.

O B C A C O, *occaco, obsecuro*. 2. de Orat. 329. Narratio obscura totam obcæcat orationem.

O B C A C O R. 3. ad Her. 32. Ne obcæcentur tenebris imagines.

O B D O R M I O, *dormio*. 1. Tusc. 92. Endymion nescio quando in Latmo obdormiuit, nondum opinor experrectus est.

O B D O R M I S C O, *obdormio*. Ibid. 17. Quid melius? quam in mediis vitæ laboribus obdormiscere, & ita coniuuentem somno consopiri sempiterno, &c.

O B D V C O, *obnuo, obstruo, obtego*. 9. Fa. 2. Consuetudo diuturna callum iam obduxit stomacho meo. 2. Tusc. 36. Labor callum obduxit dolori. 4. Ac. 16. Obducere tenebras rebus clarissimis. ¶ 3. Tusc. 53.

¶ *Refero*. 16. At. 6. Ibi tanquam domi meæ scilicet, itaque obdixi posterum diem.

¶ *Oppono*. 1. 1. Vt mihi videatur non esse *ἀδύνατον*, Curium obducere.

O B D V C O R, *operior*. 2. de N. 120. Trunci libro aut cortice obducuntur, quo sint à caloribus & frigidibus tutiores. 3. de Or. 2. 17. & 2. de Leg. 56. Redditur terræ corpus, quod ita locatum ac situm quasi operimento matris obducitur.

O B D V C T I O, pro Rab. 16. Obductio capitis absit non modo à corpore ciuium Romanorum, sed etiam à cogitatione, oculis, ¶ auribus. ¶ *Muretus legit*, obnuptio.

O B D V C T V S, *aperius*. 3. cont. Rul. 4. Ne refricare obductam iam Reip. cicatricem videret. 2. de N. 121. Animantes quasdam squama videmus obductas. pro Seft. 22. Quæ obstructio nec diuturna est, nec obducta ita, vt curiosis oculis peripici non possit. 2. de Leg. 63. Quod cum proximi facerent, obductaque terra erat, frugibus obferebatur.

¶ *Syntaxis*. Callum obducit dolor, labor & consuetudo natura.

O B D V R A T V R, *equo animo fertur*. 12. Attic. 3. Quare obduretur hoc triduum.

O B D V R E S C O, *callum, obduco*. 6. V. 87. Ita Sopater de statua, cum iam penè obduruisset, vix viuus affertur. 13. Attic. 2. Sed iam ad ista obduruimus, & humanitatem omnem exuimus. 10. 10. Nam ipse obdurui. 16. Nisi diuturna desperatione rerum obduruisset animus ad dolorem nouum. 12. 18. Equidem sic iam obdurui, vt ludis Cæsaris nostris æquissimo animo viderem T. Plancum. 5. 15. Alij nescio quo pacto obduruerunt. ad Brut. 18. Obdurescent enim magis quotidie boni viri ad vocem tributi. 3. Tusc. 67. Obduruisse que sese contra fortunam arbitrantur. 7. V. 34. Cum in eiusmodi patientia turpitudinis aliena, non sua satietate obduruisset. 2. A. 108. Atque his quidem inueteratis consuetudine obduruimus. pro Milon. 77. Sed nescio quomodo vsu obduruerat & percullerat ciuitatis incredibilis patientia.

¶ *Syntaxis*. Obdurescere ad labores, arumnas. Desperatione animus obduruit ad dolorem, contra dolorem. Patientia mea iam obduruit, & percullit vsu.

O B D V R O, *perfero, tolero*. 3. de Fin. 37. Aut quis contra studia naturæ tam vehementer obdurauit, aliter, obduruit.

† *Adverb*. Vehementer, 3. de Fin.

O B E D I E N S, *obsequens*. 2. Off. 18. Appetitiones, quas Græci *ἐπιθυμίαι*

obedientes efficere rationi. I. P. 84. Quæ ratio semper obedientia huic imperio fuit. 2. de Nat. 77. Nulli natura est obedientem subiectus Deus. 1. Off. 132. Appetitum rationi obedientem prebeamus. 25. Homo nature obediens, homini nocere non potest. ¶ *de Vni*. 19. Deus autem & ortu & virtute antiquiorum genitum præfecit corpori.

O B E D I E N T I A, *obtemperatio*. 1. Off. 102. Appetitus relinquunt, & abiciunt obedientiam, nec rationi parent, cui sunt subiecti abiecti, & arbitrio carentis suo.

O B E D I O, *pareo, audio, ausculto, obtempere, obsecundo, assentio, aduocem, obediens sum, dicto pareo, dicto audiens sum*. ¶ *(obedientiam relinquo, & abijcio*. 5. Tusc. 36. Sapiens parbit & obediens præcepto illi veteri, &c. 1. de Nat. 19. Obedire & parere voluntati Dei. 3. de Leg. 5. Neq; solum vt obtemperant obedientique magistratibus, sed etiam vt eos colant diligantque præscribimus. de Cl. 242. Plurimum in hac vrbe pollet multorum obedire temporum, multorumque vel honori, vel periculo seruire. pro Cec. 52. Si ferui nostri ad verba nobis obediunt, non ad id quod ex verbis intelligi potest, obtemperant.

¶ *Syntaxis*. Obedientes facere filios. Obediens ac subiectus alicui. Pareo, & obedi: & contra. Ad verba obedire alicui.

O B E O, *peragro, lustr*. 5. de Fin. 87. Cur ipse Pythagoras, & Aegyptum lustrauit, & Persarum magos adit? cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit? de Soma. 3. Cum obierit legatus Aegyptum & Syriam. 7. Fam. 1. Vt nostras villas obire, & mecum lecticula concursare possis. 3. C. 25. Tantum restitisse verbis, quantum flamma obire non potuisset. 1. de Or. 249. Cui nostrum non licet fundos suos obire: aut res rusticas inuicere. 2. contra Rul. 34. Obire omnes prouincias. pro Cæl. 18. Quò facilius & nostras obire domos, & ipse à suis colli posset. 1. V. 6. Ego Siciliam totam quinquaginta diebus obi.

¶ *Perago, ago, tracto*. pro Ar. 13. Quantum cæteris ad res suas obundas conceditur temporis. pro Pomp. 34. Obire negotia 15. At. 7. Seruus videtur obiisse legationem. pro Pomp. 53. Cum neque priuatam rem maritimam, neque publicam iam obire possemus. Quint. de Pet. 37. Qui tantum modo reciperet, quantum videret se obire posse. Ibi. 27. Sic homines cum obeunt plures competitores, &c. 1. At. 3. Obieris. Qu. Fra. comitia. 13. 14. Obire auctoris diem facile poteris. de Amic. 7. Eoque magis, quod his proximis Nonis, cum in hortos D. Bruci. Aug. commentandi causa, vt assolere, venissemus, tu non affuisti, qui diligentissime semper illum diem & illud munus solitus esses obire. 10. Fa. 25. Annum petitionis suæ non obierunt. 1. Tusc. 109. Multa mihi ipsi ad mortem tam tempestiua fuerunt, quæ vicinam potuissent obire. 1. At. 16. Id enim et si erat deliberationis, tamen obire non potuit, id est, mare transire. 1. de Orat. 173. Iudicia priuata magnarum rerum obire. 3. 20. Antonius diem editi obire neglexit. 2. de Leg. 19.

¶ *Nec vlla officiorum sacra obeunto*. ¶ 4. Acad. 5. P. autem Africani historia loquuntur in legatione illa nobili quam ante Censuram obiit, Panarium vnum omnino comitem fuisse.

¶ *Aded*. in Arat. — Obiit infera Perseus.

¶ *In loca*. — pro Mur. 20. Is Asiam sic obiit, vt, &c.

¶ *Persequor, enumero*. 4. V. 125. Nolite expectare, dum omnes obeam oratione mea ciuitates.

¶ *Occumbor, morior*. pro Cluent. 48. Omnibus obeunda mors est. 9. A. 2. Sulpitius in legatione mortem obiit. 5. 48. Alexander tertio & trigesimo anno mortem obiit.

¶ *Deligo*. pro Mil. 27. Obire facinoris locum tempusque.

O B E V N D I. 9. A. 2. Seruius in ipsa meditatione obeundi sui muneris excessit è vita. 1. C. 26. Tacere humi ad facinus obeundum.

† *Adverb*. Audacius munus legationis, 9. Phil. Diligentissime munus, de Amic.

¶ *Syntaxis*. Obire prouinciam, Italiam, negotia, labores, munus, Italia, mortem. Tempus facinoris obire.

O B F I R M A T V S, *perinax*. 1. At. 9. Obfirmatus in iracundia.

O B I E C T O, *objicio*. pro Domo 76. & pro Planc. 76. Obiectare probrum alicui. pro Planc. 76. Mihi lacrymulam Cypriani indijci obiectas. In Sall. 3. Obiectare falsum crimen alicui. ¶ Ibid. 5. Obiectare viros antiquos.

O B I E C T V S, *oppositus*. 4. Acad. 48. Vt si qui trimerent obiecta terribili re. 1. Fin. 47. Obiecta specie voluptatis. 1. Tusc. 47. Cum nulla res obiecta impedit, quò minus percipiat quale quidque sit. 6. A. 3. Hodie nescio qua obiecta remissio. Scelus fuit. Postquam in Sen. 31. Quibus ego rebus obiectus, cum viderem, &c. mecum reputaui, &c. 4. Acad. 38. Non potest animal obiectam rem perpicuam non approbare. pro Dom. 91. De obiectis non confiteri. pro Cluent. 113. Crimen obiectum alicui, & in aliquem. pro Font. 3. Propugnaculum hostibus oppositum & obiectum. 6. Fa. 4. Obiectus ad omnes calus factorum periculorum. 1. Tusc. 111. Obiectus fortunæ. ¶ *Syntaxis*

- O B L I G A T I O**, *autoramentum, seruitus, quadam, & quasi vinculum.* ad Brut. 18. Est autem grauior & difficilior animi ac sententia pro altero quam pecuniae obligatio.
- † **A D I V N C.** Difficilior & grauior, ep. ad Brut.
- O B L I G A T V S**, *obstrictus, deuinctus gratiam alicui debens, alligatus.* 6. Fa. Dolabellam antea tantummodo diligebam, obligatus ei nihil eram: nec enim acciderat mihi opus esse, & ille mihi debebat, quod non defueram eius periculis: nunc tanto sum deuinctus eius beneficio, quod, &c. vt nemini plus debeam. 1. Offic. 58. Patria & parentes, cuius beneficijs obligati sumus. 16. At. 20. Velim sic existimes, non tibi tam Atticum, quam me obligatum fore. 2. V. 24. Videbam me hoc iudicio districtum & obligatum fore. 13. Fa. 18. Te ita existimare volo, quibuscumque rebus Atticum obstrinxeris, iisdem me tibi obligatum fore. 11. 16. Magno beneficio eius, magnoque merito sum obligatus. 13. A. 8. Tum me eius beneficio obligatum puto. 4. C. 22. Hostes beneficio se obligatos putant. 13. 8. Magnis & multis pignoribus eum respública obligatum tenet. 3. cont. Rull. 9. Soluta meliore in causa sunt, quam obligata. 1. ad Heren. 23. Obuolutus & obligatus corio.
- O B L I G O**, *obstringo, deuincio, astringo, religo, comprehendo, alligo.* ad Brut. 18. Magis enim illum pro quo spondi, quam me obligauit. pro Cecin. 7. Qui quod spondit, qua in re verbo se vno obligauit, id non fecit. pro Mur. 3. In periculum iudicij praestare debet, qui se nexu obligauit. Topic. 45. Num is qui mancipio dedit, ob eam rem se vlla re obligauit? 1. Off. 36. Obligare alicquem secundo militiae sacramento. pro Sylla. 72. Multi quorum pro salute se hic Syllae obligauit. Postq. in Sen. 31. Alter consul pactationibus eos suorum praemiorum obligauit. pro Do. 106. Domum alicuius religione sempiterna obligare. Ibid. 20. Cum populum Romanum scelere obligasset. de Arusp. 27. Qui ludos certissimos scelere obligates. 3. de Nat. 57. Aesculapius qui primus vulnus obligauisse dicitur. 2. Tusc. 39. Vt colloctet in cubili, vt vulnus obliget. 2. Qu. Fr. 13. Quem fac vt tua liberalite tibi obliges. 3. 1. Scantum beneficio defensionis valde obligauit. 13. Fa. 4. Obligare sibi alicquem summo beneficio in perpetuum. 8. 6. Quam eum velis obligare, in tua manu est. 5. A. 51. Audeo etiam obligare fidem meam.
- † **A D V E R.** In perpetuum, 13. Fam. In perpetuum religione, pro Dom. Nusquam se, pro Corn. Balbo. Valde beneficio, 3. ad Q. Frat.
- O B L I G O R.** 2. Offic. 69. Hi obligari beneficio volunt. 2. Tusc. 38. At ille medicum modo requirit, a quo obligetur. 1. de Diu. 7. Est enim periculum, ne aut neglectis his impia fraude aut susceptis anili superstitione obligemur. 4. V. 177. Obligentur non solum iurifurandi atque existimationis periculo, sed etiam communi conscientia. pro Corn. 34. Populus Romanus iniussu suo nullo pacto potest religioni obligari. 1. de Finib. 47. Legum iudiciorumque poenis obligantur.
- † **Syntaxis.** *Nihil tibi sum obligatus. Districtus & obligatus. Tenere alicquem obligatum. Obligare vulnus, alicquem in perpetuum, fidem alicui. Obligari religione.*
- O B L I G V R I O**, *ligurio, deuoro.* 2. C. 10. Patrimonia sua profuderunt, fortunam suam obligauerunt.
- O B L I M A T V S**, *lumo pinguis.* 2. de N. 130. Nilus recedens molli-
tos & oblimatos agros ad serendum reliquit.
- O B L I N O**, *Lege, O B L I T V S*, de Cl. 51. Eloquentia ita tota Asia peregrinata est, vt se externis oblineret moribus.
- O B L I Q V E**, *(recte, per rectum cursum)* 1. de Fin. 20. Atomum quae recte, quae oblique ferantur. & in Arato.
- O B L I Q V S**, *(rectus)* 1. de Di. 120. Nam si omne animal, vt vult, ita vtitur motu sui corporis, prono, obliquo, supino, membraeque quocumque vult flectit, contorquet, porrigit, contrahit, eaque ante efficit penes quam cogitat: quanto id est facilius, cuius nummi parent omnia? 1. Offic. & in Arat. bis.
- O B L I T E R O**, Postq. in Sen. 20. & in Vatin. 15. Qui publici mei beneficij memoria priuatam offensionem oblitauerunt.
- O B L I T E S C O**, *delitescio* *(emerge)* de Vn. 33. Quibusque temporibus a nostro aspectu oblitescant, rursusque emerant, &c.
- O B L I T V S**, *delibutus, fucatus.* 2. C. 10. & Postq. in Sen. 11. Socij Carilinae vnguentis oblit. 4. ad Her. 17. Si crebra collocabuntur, oblitam reddunt orationem. 7. V. 172. Iudices non cera, sed caeno oblit. 9. Fa. 15. Cum eas videam primam oblitatas Latio, nunc vero etiam brachatis nationibus. 11. A. 27. Et eum nodum tanto parricidio oblitum hostem iudicauit. 5. V. 8. Contraque sunt omnia cum summo dedecore & turpitudine, tum singulari stultitia atque inhumanitate oblitata. 2. At. 21. Si Protogenes Hyalifium illum suo caeno oblitum videret. 14. A. 9. Libido flagitiosa, qua oblitata est Antoniorum vita. * pro Qu. Gall. Versabatur inter hos Gallius vnguentis oblitus.
- O B L I T V S**, *immemor, ab Oblituscor.* 6. At. 1. Habui suauem recordationem clarissimi iurifurandi, quod ego non era oblitus. de Cl. 2. 17. Curio subito totam causam oblitus est. 4. At. 15. Puto te existimare me nunc oblitum consuetudinis & instituti mei, rariius ad te scribere quam solebam. 1. Fam. 7. Non nos quidem

- vt nostrae dignitatis sumus oblitus, sed vt, &c.
- † **Syntaxis.** *Vnguentis oblitus, caeno parricidio. Vita dedecore oblitus. Oblitus causam, causam.*
- O B L I V I O**, *obliteratio, memoria lapsus.* 5. Fa. 17. Non obliuione amiciciae nostrae, neque intermissione consuetudinis meae famomnes grauissimas iniurias communis concordiae causa voluntaria quadam obliuione contriueram. 1. de Fin. 17. Aduersa quameritorum memoriam nulla vnquam delebit obliuio. 9. A. 10. Nulla eius legationis posteritatem inobscurabit obliuio. 1. 1. dam censui. de Som. 8. Sermo nunquam de vilo perennis fuit & obruitur hominum interitu, & obliuione posteritatis extincogitum, hunc vetustas vt alios forasse multos obliuione obruisset. 1. Offic. 26. Adducuntur plerique, vt eos iustitia capiat obliuio. 3. A. 8. Nos post exactos reges seruitutis obliuio ceperat. 6. V. 79. Venire in obliuionem totius negotij. pro Pomp. 9. Mitridates omne reliquum tempus non ad obliuionem veteris belli, sed ad comparationem noui contulit. 2. de Orato. 7. Laudem aliquorum iam propere senescentem ab obliuione hominum, atque silentio vindicare. 14. A. 33. Vestra virtus nec obliuione eorum qui sunt, nec reticentia posterorum insepulta esse poterit. pro Mar. 31. Tuas laudes nulla vnquam oblitata est obliuio. pro Deiot. 37. Hos nulla vnquam vetustas obruet, nulla vnquam delebit obliuio.
- † **A D I V N C.** Exigua doloris, 5. Famil. Perpetua, ep. ad Brut. Sempiterna, 1. Phil. Voluntaria, 2. Famil.
- O B L I V I O S V S**, *immemor.* *(memor)* 1. de Inuen. 35. Memor, an obliuiosus. de Sen. 36. Stultus & obliuiosus senex.
- † **Syntaxis.** *Voluntaria obliuione conterere. Perpetua obruere obliuione, delere. Inobscurare, extinguere, capi. In obliuionem venire. Ad obliuionem coferra. Ab obliuione vindicare. Obliuione insepulta virtus.*
- O B L I V I S C O R**, *me fugit, mihi excidit.* *Obliuione insepulta virtus. obliuio me capit, ex animo amittit, ex memoria depono, memoriam amitto alicuius rei, depono, in obliuionem venio, obliuione perpetua doleo, oblitero, ex animo meo discedit alicuius rei memoria, aliquid memoria elabitur, aliquid mea memoria dilabitur.* 1. Fa. 9. Non potui magis obliuisci temporum meorum, & meminisse actionum. pro Planc. 101. Memini enim, meminim, nec vnquam obliuiscat noctis illius, &c. pro S. R. 49. Obliuisci artificium. pro Cael. 50. Obliuiscor iniuriarum, depono memoriam doloris mei. 9. Attic. 11. Quod laudas, quia obliuisci me scripsi, ante facta & dicta nostri amici, ego vero ita facio. pro Mil. 64. Ciues de Repub. optime meriti, in quibus homines non modo res praclarissimas obliuiscunt, sed etiam nefarias suspicantur. de Clar. 2. 18. Is enim in scriptis obliuiscatur, quod paulo ante posuisset. pro S. R. 87. Vt alia obliuiscar. pro Q. R. 50. Obliuiscor eos viros esse primarios, improbos temporis causa fingo.
- † **A D V E R B.** Aliquando, in Pison.
- † **Syntaxis.** *Obluisci temporum, tempora. In hac ego causa illud obliuiscor.*
- O B L O Q V O R**, *obstrepo.* 2. Qu. Fr. 9. Tu vero vt me & appelles, & interpelles, & obloquare, & colloquare velim. pro Cl. 63. Vocat me iamdu dum tacita vestra expectatio, quae mihi obloqui videtur.
- O B M V T E S C O**, *conticeo, reticeo.* de Clar. 324. Hoc studium, Brute nostrum conticuit subito, & obmutuit. Ibid. 22. Tum etiam eloquentia obmutuit. pro Flacc. 48. Repente homo loquacissimus obmutuit. pro Dom. 135. Miror ei non & linguam obmutuisse, & manu obturpuisse. de Sen. 23. Num quoniam horum coegit in suis studiis obmutescere senectus? pro Milone 99. De me nulla vnquam obmutescet vetustas. 4. de Fi. 7. Si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legat.
- † **A D V E R B.** Planè, 9. Attic.
- † **Syntaxis.** *Conticescere, & obmutescere.*
- O B N I T O R**, *obfisto, occurro.* pro Mil. 35. At non P. Clodio vitas iam rebus obtinendum est Miloni, vt tucatur dignitati suam.
- O B N O X I V S** *subiectus.* M. Brut. 17. Viuar hercule Cicero, qui potest supplex & obnoxius.
- O B N V B I L V S**, 1. Tusc. 48. Lethi obnubila, obnubila tenebris loca. Poeta.
- O B N V B O**, *obtego.* pro Rab. 13. Caput obnubito, arbori infelici suspendito.
- O B N V N C I A T I O**, *auguris significatio de periculo imminenti.* 4. At. 15. Obnunciationibus per Scauolam interpositis. 1. de Diu. 50. M. Crasso quid acciderit videmus, dirarum obnunciatione neglecta. 3. Qu. Fra. 3. Comitiorum quotidie singuli dies obnuntiantur obnunciationibus. magna voluntate bonorum omnium.
- O B N V N C I O**, *nuncio, praenuncio.* Postquam in Sen. 10. Legem Trib. pleb. tulit, ne auspicijs obtemperaretur, ne obnunciatio consilio aut comitijs liceret. 2. A. 83. Consul consuli obnuntia-

uisti. pro Sest. 79. Tribunus obnunciavit consuli. Ibid. 83. Cum antipatris religionique parens obnunciaret quod fenserat. 4. At. 3. Alsequitur inter lucos homines Milo, obnunciatur. Ibidem. Metellus postulat, ut sibi postero die foro obnunciatur. || pro Sest. 78. & 34.

OBSORIOR, exorior. pro Lig. 6. Vide, quanta lux liberalitatis & sapientia tua mihi apud te dicendi oboritur.

OBREPIT, *irrepro* de Sen. 5. Obrepere autem senectus, quam putassent. ibid. Qui enim citius adolescentia senectus, quam pueritia adolescentia obrepit? Ibid. 38. Ita sensim & sine sensu senescimus, ut non intelligatur, quando obrepat senectus. 2. de Diu. 139. Nullae imagines obrepunt in animos dormientium extrinsecus. 6. At. 5. Mihi decessiones dies *λεηθότως* obrepebat. LP. 1. pro Pl. 17. Obrepisti ad honores errore hominum. 16. Fa. 21. Cratippus saepe inscientibus nobis & cenantibus obrepit. 6. At. 3. Obrepit dies, ut vides, &c.

† **ADVERB.** Extrinsecus, 2. de Diu.

† **SYNTAXIS.** *Obrepit in animos imago, & animis. Ad honores obrepit.*

OBRIGESCIT, *vel*, **OBRIGESCIT**. 1. de Na. 24. Pars terrarum obriquit nix & pruina. de Somn. 15. Quorum duos obriuisse pruina vides. & 6. V. 87.

OBROGATUR. 1. A. 23. Quid, quod obrogatur legibus Caesaris? **OBROGO**, est legem aliam rogare, ut aliam ab alio latam legem infirmes. 3. At. 23. Quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare sine fraude sua non liceat.

OBROVOR, *operio, sepelio*. (eruo. 2. de Nat. 119. Crocodili cum in terra partum ediderunt, obruunt ova. Ibid. 125. Ranæ marinae obruere sese arena solent. de Arusp. 42. Quod odij omen obruunt. de Senec. 2. 1. Obruere thesaurum alicui. pro Deiot. 37. Hæc nulla vniquam vetustas obruet, nulla vniquam debet obliuio. de Clar. 60. Hunc vetustas obliuione obruisset. 1. de Fi. 57. Et aduersa quasi perpetua obliuione obruamus. 2. de Orat. 285. Ut testem omnium raris obrueret. pro Arch. 24. Idem tumulus, qui corpus eius contexerat, nomen etiam obruisset. de Arusp. resp. 17. Iste parentum nomen, sacra, memoriam, gentem Fonteiano nomine obruit.

OBROVOR. 3. Tuscul. 80. Aut ita paruum malum, ut obruatur sapientia, vixque appareat. 1. Qu. Fr. 1. 3. Te oro, ne te obrui tantam fluctu, sic magnitudine negotij sinas. 1. de Orat. 94. Obruimur ambitione & foro. 4. A. 12. Tetra bellua, quæ quoniam in foueam incidit, obruatur.

† **SYNTAXIS.** *Obruere se terra. Obruere. Deus obruat omen. Alicui thesaurum obruere. Malum sapientia obruere. Ambitione & foro obrui.*

OBROVOR, *incera, pura & purgata* de Clar. 258. Quò magis expurgandus est sermo, & adhibenda quam obrusa oratio, quæ mutari non potest: nec vtendum prauissima consuetudinis regula. Sic nos hunc locum habemus sine dubio corruptum, posse corrigi putamus: nisi malimus in hunc modum legere, quod mihi magis placet: & adhibenda quasi obrusa, ratio, &c. ut moneat Cicere ad inquamatum sermonem expurgandum adhibendam esse rationem, quasi obrusam quandam, quæ mutari non potest: non vsum, qui voluntate plerumque, non ratione aliqua valet. Num & obryzum aurum dicitur, quod igne excocatum & expurgatum, diminui, mutariue iam nulla exploratione potest. Et Politianus ep. lib. 6. ad Philip. Beroaldum, Exigere scripta ad obrusam, dixit: quasi igni & calce (quod camentum vocant) explorare, quod de auro fit: quæ ratio explorandi tota, obrusa dici videtur. Hac nos nihil affirmantes, sed in medium, quæ pro tempore potuimus, afferentes. Nam ut obrusa legamus, nullus inde sensus elici commodè potest: nisi forte scriptum fuit, abstrusa. Quod autem quidam duo illa verba, quàm obrusa, vel, obrusa, omittenda nescio quibus manuscriptis exemplaribus fecerit, putant, mihi non videtur, vnde enim hæc verba irrepsissent: neque enim statim, quod non intelligimus in veterum scriptis, expungendum est.

OBROVOR, *obductus, sepultus*. pro Mil. 86. Vosque Albanorum obruta aræ. pro Cæc. 90. Obrutus rebus omnibus & perditis. 2. de Nat. 130. Nilus Ægyptum tota æstate obrutam oppletamque tenet. 4. de Fi. 10. Is etiam si quid obrutum erit, poterit erueri. 3. V. 20. Obrutus & oppressus.

† **SYNTAXIS.** *Obrutus & oppletus. Obrutus & oppressus flumine.*

OBSCENES, *turpiter*. 1. Offic. 128. Adulterari turpe est, sed dicitur non obscenè. 3. de N. 56. Mercurius, cuius obscenius excitata natura creditur, quò aspectu Proserpinæ commotus sit.

OBSCENITAS, *turpitudine, deformitas*. 9. Fam. 22. Si quod sit in obscenitate flagitium. 1. Offic. 127. Nec oratio vacat obscenitate. 2. de Orato. 242. Verborum turpitudinem & rerum obscenitatem vitare. 1. Offic. 104. Rerum turpitudinem adhibere, & verborum obscenitatem.

† **ADVERB.** Non digna foro, 2. de Or. Turpissima, pro Flac.

OBSCENVS, *turpia, in obscenè*. 1. Offic. 127. Quod facere non turpe est, modò occultè, id dicere obscenum est. 5. Tuscul. 112. Illud Antipatri est quidem paulò obscenius, sed non absurda sententia est. 1. Offic. 104. Genus iocandi illiberale, petulans, flagitiosum, obscenum. 1. de N. 112. Delicata & obscenæ volu-

ptates. 9. Fa. 22. At hodiè penis est in obscenè. 2. Qu. Fr. 3. Maledicta, versus etiam obscenissimi in Clodium & Clodiam dicuntur. 9. Fa. 22. Quid, quod vulgò dicitur, Cum nos te volumus conuenire, num obscenum est? Memini in Senatu dictum consularem ita eloqui: Hanc culpam maiorem, an illa dicam: potuit obscenius: & multa de obscenè in eadem epistola.

OBSCURATIO, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

† **ADVERB.** Magna, tanta, 4. de Finib.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

† **ADVERB.** Magna, tanta, 4. de Finib.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

OBSCURATI, *obscuritas*. 4. de Fin. 29. In quibus propter earum exiguitatem obscuratio consequitur. ibidem. Quibus in rebus obscuratio magna est. 4. de Fin. 32. De istis ipsis obscuratationibus, quæ propter exiguitatem vix, aut ne vix quidè, apparent. Hort. Interitus Romuli in obscuratatione Solis factus est.

explicatus haberet. *Idem Orat. 177. Ius applicationis obscurum sanè & ignotum, patefactum est in iudicio, atque illustratum a patrono. 2. con. Rul. 36. Cur hoc tam est obscurum atque cæcū? Part. 36. Obscurus.* *(rerum multitudine nobilitatis. pro Mur. 16. Tua nobilitas hominibus literatis est notior, populo verò obscurior. 2. con. Rul. 13. de oratione Rulli obscura. Or. 30. de Thucydide, & eius oratione obscurissima. 2. de Diu. 132. Euphorion poëta nimis obscurus. Ibid. Heraclitus valdè obscurus.*

† **ADVERB.** Sanè, 1. de Ora. Valdè, 2. de Diu.

† **Syntaxis.** *Flexilocus & obscurus. Obscurus, & difficiles habens explicatus. Obscurum & ignotum. Obscurum & cæcū.*

† **OBSECratio,** *preces, deprecatio, obtestatio. 1. de Inu. 22. & 3. de Or. 203. Si prece & obsecratione humili ac supplici utemur. pro Fon. 38. Obsecratio, deprecatio. de Arusp. 63. Constituenda nobis sunt procuraciones & obsecratio, &c.*

† **ADIVNC.** *Gravior, pro Font. Humilis, & supplex, 1. de Inuent.*

† **OBSECratio,** *amabò te. pro Dom. 30. Idem pro salute mea populum Romanum obsecrauit. Postq. ad Quir. 16. Denique ipse pro mea vos salute non rogauit solum, verum etiam obsecrauit. 2. de Or. 85. Non solum hortabor, vt elaboret, &c. sed etiam obsecrabo. pro Quin. 97. Nequim obsecrauit per fratris sui mortui cinerem, per non propinquitatis, vt, &c. 4. V. 42. Cum multis lacrimis eum oraret atque obsecraret Heraclius impetrare nõ potuit. 4. Fa. 11. Cum mihi C. Marcellus non solum consilium daret, sed præcipuus quoque me obsecraret, &c. 10. 24. Ego vos P. C. oro atque obsecro, vt, &c. pro Quint. 99. Itaque te hoc obsecro, vt, &c. 2. de Fin. 1. Obsecro, inquit, Torquate, hæc dicit Epicurus. 2. At. 9. Obsecro mi, Pomponi nū vides, &c. 18. 12. Obsecro Pylæ salutem. 2. 4. Fam. 1. Quid, obsecro te, me miserum, quid futurum est? Para. 5. Sed obsecro te, ita venusta habeantur ista, non vt vincula virorum sint, sed vt oblectamēta puerorum. 8. At. 9. Sed obsecro te, quid hoc miserius, quàm, &c. 3. 11. Ad me obsecro te, vt omnia certa perferibas. 6. 1. Deinde me obsecras amantissimè, ne obliuiscar vigilare, & vt animaduertam quæ fiant. 11. 1. Vt facias te obtestor atque obsecro. 13. 13. Attica mea obsecro te, quid agit? quæ me valdè angit.*

† **ADVERB.** *Amantissimè, 6. Attic. Magnoperè, & orare, pro Planc. Verè 3. Offic.*

† **OBSECratio,** *pro Pomp. 48. Is cui ciues assenserint, socij obtemperauerint, hostes obediunt, ventri, tempestatesque obsecundant.*

† **OBSEPIO,** *sepio, intercludo. pro Mur. 48. Hæc omnia tibi accusandi viam muniebant, accusandi obsepiebant.*

† **OBSEQUIENS,** *obediens. 10. Fa. 8. Filius obsequens patri. Sal. in Cic. 2. Filia tibi iucundior atque obsequentior, quàm parenti par est.*

† **OBSEQUIVM.** *Indulgentia, patientia. || Reconditus sensus est in hoc nomine, neque significat, quod vulgò putatur, ministerium aut cultum, aut reuerentiam quam alicui exhibemus: sed vt Obsequor id exprimit quod vulgò dicitur, facere quod alicui placet, & accommodare se ad alicuius nutum & voluntatem: sic obsequium, eam facultatem qua alicuius voluntati seruiamus. Hæc Schorus, de vi huius nominis. de Amic. 9. 1. Obsequium amicos, veritas odium parit. 7. At. 1. Itaque effeci omni obsequio, vt neutri illorum quisquam esset me charior. I. P. 5. Ego Antonium collegam patientiã atque obsequio meo mitigavi. pro Cæl. 13. Comprehendere multos amicitia, tueri obsequio. 6. At. 6. Mulieres valdè intelligo delectari obsequio & comitare adolescentis. 10. Fa. 15. Aburi obsequio alicuius ad omnes res. 1. de Leg. 60. Cum animus cognitibus virtutibus à corporibus obsequio indulgentiãque discesserit. 10. At. 4. Omne meum obsequium in illum fuit cum multa feueritate. ibi. Ea verò non sunt ab obsequio nostro. 1. de Leg. 43. Obsequia in homines.*

† **ADIVNC.** *Molestum, de Amic.*

† **OBSEQUIOR,** *morem gero, indulgeo, satisfacio, morigeror, gratifiscor, placeo. Orat. 238. Dum tibi roganti obsequi vlllem, scribendi impudentiam suscepi. 1. de Orat. 107. Ego verò, inquit, tibi obsequi studeo. 5. Tusc. 60. Cum huic obsequutus sis, illi est repugnandum. 1. Fa. 9. In nauigando tempestatu obsequi artis est. 2. de Fin. 17. Obsequar igitur voluntati tuæ. pro Quin. 91. Vt vestra natura bonitati obsequamini. Or. 157. Consectudini auribus indulgenti libenter obsequor. 1. de Ora. 3. Sed tamen etiam in his asperitatibus rerum obsequar studiis nostris. pro Cluen. 149. Obsequor tibi de te, vel de aliqua re.*

† **OBSEQUIOR,** *occludor, obsequor. 2. de Leg. 63. Quod cum proximi fecerant, obductaque terra erat, frugibus obsequebatur.*

† **OBSEQUIANDVS,** 2. de Diu. 146. *Quomodo hæc infinita obseruando notare possumus? Orat. 77. Sunt enim quidam oratorij numeri in oratione obseruandi ratione quadam. pro S. R. 90. Nihil mali est, canes ibi quàm plurimos esse, vbi permulti obseruandi, multaque seruanda sunt.*

† **OBSEQUIANS,** *studiosus, cupidus, diligens. || Admonendos hic duos indoctores, Obseruantissimus, pro eo quem maxime obseruare, aut*

cui honorem exhibere debemus, apud doctorem loquendi Ciceronem non inueniri, sic enim nunquam scripsit, vt nunc vulgè, Dominus meus obseruantissimo, Colendissimo, reuerendissimo, que Barbara omnia sunt. sed quem obseruare, colere, aut reuereri maxime debet. 13. Fa. 3. Aulus Fufius obseruantissimus nostri. 14. 4. Quem spero tui ficos æque amantes atque obseruantes me habere existimem, vt p. Clar. 292. Is nimirum inquirens in sese, atque ipse sese obseruans, metuensque vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deprauabat.

† **OBSEQUIANTIA,** *reuerentia, veneratio. || Honoris exhibitio. 2. de Inu. 66. Obseruantia est, per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reuerentur & coluntur. 12. Fa. 27. Sex. Aufidius obseruantia qua me colit, accedit possit obseruantiam tenuiorem ab hoc vetere instituto officiorum excludere. pro Cor. 63. Officia illius obseruantiamque dicitur. 13. Att. 11. Ne magnum onus obseruantie tibi imponerem. 5. Fa. 8. Mea tibi obseruantia nunquam desuit.*

† **ADIVNC.** *Nimirum diligens in custodia alicuius, Attic. Perperua. 12. Fa. Præfens, 10. Fa. Summa. 4. Fa. Summa in aliquem, 13. Fam.*

† **OBSEQUIATIO,** *animaduersio. de Cla. 33. Verum id natura magis aut casu, quàm ratione aliqua aut obseruatione fiebat. Or. 178. Verus inuentus est terminatio aurium & obseruatione prudentium. 2. de Diu. 146. Obseruatio diuturna notandis rebus fecit artem. ibidem. Quæ astris præsentuntur, hæc notata sunt obseruatione diuturna. ibid. 147. Neque obseruatione inueniri potuit scientia. 1. de Diu. 2. Chaldæi diuturna obseruatione siderum scientiam putantur effecisse, vt prædici futura possent. 1. Offic. 86. Valerudo conseruatur noticia sui corporis, & obseruatione rerum, quæ res aut prodesse solent, aut obesse. 1. Offic. 36. Apud antiquos summa erat obseruatio in bello mouendo. 1. de Diu. 124. Obseruatio constans & diuturna.*

† **ADIVNC.** *Constans, & diuturna, diuturna siderum, longinqua, 2. de Diu. Summa, 1. Offic. Supina, 1. de Inuent.*

† **OBSEQUIATVS,** 1. de Orat. 109. *Quæ obseruata sunt in vi tractatione dicendi. 3. At. 23. Cum temper ita habitum obseruatumque sit. 1. de Diu. 12. Obseruata sunt hæc tempore immenso, & significatione euentus animaduersa ac notata.*

† *Dilectus, amatus. pro Pl. 39. Tribus officiis ab aliquo obseruatus, non largitione.*

† **OBSEQUIO,** *studiosè obseruo. 1. de Diu. 102. Neque solum decorum voces Pythagorè obseruauerunt, sed etiam hominum, quæ vocant omnia.*

† **OBSEQUIVO,** *animaduerto, noto, speculor, aucupor, quasi insidior, seruo, pertracto, in speculò sum. 6. Fa. 6. Sed habeo alia signa, quæ obseruem: quæ etsi non sunt certiora illis, minus tamē habent vel obscuritatis vel erroris. 1. de Diu. 2. Chaldæi motus stellarum obseruauerunt: quibus notatis, quid cuique significaretur, memorie prodiderunt. 8. Att. 19. Scribis tibi in animo esse obseruare Cæsarem, & si secundum mare ad me ire cepisset, confestim in Samnium ad me venturum. 13. 47. Magis isti mihi seruiunt, si obseruare seruire est, pro Dom. 71. Obseruare leges. pro Cl. 117. Maiores nostri nunquam perinde vt rem iudicatam, obseruauerunt animaduersionem censoriam. 2. Off. 40. Latronum leges esse dicuntur, quibus pareant, quas obseruet. 4. ad Her. 44. Quid in viris: idemne obseruabant? minimè. 13. Fam. 27. Ago gratias, quod meas obseruationes tam diligenter obseruas. 7. At. 17. Illud ψευδὸς νόστος, sic enim putatur obseruo, vbi dicitur præstitem in te, quem, &c. 1. de Diu. 120. Obseruare & seruare idem. Ora. 210. Non enim id agit vt insidietur & obseruet, sed iam fauet, processumque vult. pro S. R. 22. Multi occupationem eius obseruant, tempusque aucupantur. 11. Fam. 16. Itaque ei præcepi, vt tempus obseruaret epistolæ tibi reddendæ. de Amic. 58. Nec obseruat strictè amicitia, ne plus reddat, quàm accipit. pro Quin. 85. Quid tu id quemadmodum obseruas? Pat. 5. Obseruare omnes motus alicuius. 2. de N. 124. Vt in araneolis aliæ quasi rete texunt: aliæ autem ex inopinato obseruant, & si quid incidit, arripunt. 1. de Or. 146. Quæ sua sponte homines eloquentes fecerunt, ea quosdam obseruasse atque collegisse. Ibid. 97. Et per hæc me, quæ soleres in dicendo obseruare, docuisti.*

† **Amo, colo, veneror.** pro Pl. 45. *Neque hoc liberis nostris intendendum est, ne obseruent tribules suos, ne diligant. 9. Fam. 20. Perofficiosè & peramantè obseruare aliquem. 18. Obseruare & diligere aliquem, sicut alterum parentem. 2. Att. 19. Cæcilium colimus & obseruamus. V. 181. Vehementèrque illum ordinem obseruo. 4. Fa. 3. & 6. 10. & lib. 6. Colere & obseruare aliquem. 6. 10. Omnes ferè familiarissimi eius, quasi de iuncti meis magna veteribus officiis, me diligenter obseruant & colunt.*

† **ADVERB.** *Aque, ac, diligentius, diligentissimè aliquem, 13. Fam. 20. Perofficiosè, 9. Fa. Sanctissimè, 5. Fam. Strictè, de Amic. Valdè, 10. Attic. Vehementèr, 7. Fam. Vehementèr ordinem, 4. Ver.*

OBSERVOR, in activo vide *variam potestatem*. 4. V. 138. Metellum cum centum observari iussit, qui Sex. Peduceo pratore habitus esset. Orat. 190. Quod ne accidat, observari non potest: id est, *causari*. 2. de Diu. 47. Et si causa non reperitur istarum rerum, res tamen ipsa observari animadvertique possunt. Qu. de Pet. 41. Fac ut abs te custodiri atque observari sciant. de Am. 26. Coli & observari ab aliquo.

ADVERB. Diligenter, & coli, pro Mur. Sancte, pro Flac.

Syntaxis. *Observando notare. Amans & observans. Colere aliquem summa observantia. Observatio notandis rebus. Observatum, animadvertitum, notatum. Per officiosè & per amantem observare. Observare & diligere. Colere & observare. Id ne accidat, observatio: id est, effugere, vel cavere.*

OBSERVUS, fiducia pro Pomp. 35. Pompeius eis spem deditio- nis non ademit, obsides imperavit. 5. V. 124. Tantum, quod ora- toribus Metellis obsides non dedit. 15. Fam. 4. A nobis multos obsides habet populus Romanus, ibidem. Ab his Pindenisso ca- pro obsides accepti. pro Clu. 83. Stalenus hanc condemnatio- nem dederat obsidem Bulbo. Ibid. 188. Nuptia, quarum illa ob- sides filios ab eo accepit. 1. A. 31. Reipub. tuus parvus filius in Capitolium a te missus, obses fuit. Anteq. 27. Cum præcipuum nobis obsidem sui animi vestram reliquerit libertatem. 4. C. 3. Parvus filius, qui mihi videtur amplecti rempub. tanquam ob- sidem Consulatus mei.

ADVERB. Incolumes, multi, 1. Ver. Præcipuus animi, Anteq. iret.

Syntaxis. *Obsides imperare, dare, habere, accipere, mittere.*

OBSIDIO, obsidio. pro Dom. 1. Obsessio templorum, occupatio fori, oppressio curia. pro Corn. 7. Obsessio militaris via.

OBSIDIOSUS, oppressor. pro Dom. 13. Depopulator fori, obsessor patriæ.

OBSIDIOSUS, 15. Attic. 4. Antonius militibus obsessus est senatum.

OBSIDIOSUS, circumfessus, cinctus, oppressus. 4. C. 18. Patria obfesa facibus & telis impiæ coniurationis. pro S. R. 30. Domus obfesa. pro Fl. 64. Græci Asiæ oram maritimam cinxit viribus, non ut munitam coloniis illam gentem, sed ut obfessam teneret. pro Font. 20. Ab his gentibus obfessum Capitolium est. de Arusp. respon. 49. Is obfessus est domi. pro Pomp. 20. Urbem Aziceno- rum obfessam esse ab ipso rege maxima multitudine, & oppu- gnatam vehementissime, quam L. Lucullus summis obfisionis periculis liberavit. Postqu. in Sen. 3. Cum vi, ferro, metu obfessi teneremini. Ora. 210. Cum is qui audit ab oratore, iam obfessus est, ac tenetur.

OBSIDENDUM, I. C. 26. Iacere humi ad obfidentum stuprum.

OBSIDEO, circumfideo, obfessum, teneo, occupo, fissa & vallo septum teneo, oppugno. 7. A. 15. Qui Mutinam & Consulem designatum obfedit. ibid. Antonius armis obfedit, aut exclusit Senatum, pro Dom. 89. Qui impelluntur, ut obfideant Senatum. 2. contr. Rul. 74. Totam Italiam suis præfidiis obfidere & occupare cogit. pro Flac. 17. Cum curia speculari, atque obfideri Rosfra. 1. A. 3. Dictatura, quæ vim iam regis potestatis obfederat: id est, obfiderat. 2. 89. Cum omnes aditus armati obfiderent. 7. V. 144. Qui sinus quosdam obfedis maritimos dicuntur. ibidem. Aut promontoria tenuisse. 2. 6. Obfidere tempus alterius: id est, obfer- vare. 6. At. 1. Scaptius equitum turmis inclusum in curia Sena- tum Salamina obfederat. de Arusp. 6. Obfidere, oppugnare, lâ- befactate aliquam urbem.

OBSIDEO, 10. Att. 1. Nos, quoniam superum mare obfidentur, infero navigabimus.

ADVERB. Omnino, 12. Fam.

OBSIDIO, obfessio. 8. At. 17. Domitium periculo obfisionis libe- rare cupio. pro Font. 36. Colonia, quæ per hunc obfisione libe- rata est pro Mur. 20. Urbes partim obfisione cepit. 11. A. 26. Antonius solet accipere manicas, nec diutiùs obfisionis me- tum sustinere. 5. Fa. 6. & pro Pom. 20. Qui ex obfisione fœnera- tores exemerit.

OBSIGNANDUS, 5. V. 140. Literas obfignandas publico signo curavi. 3. 50. Quæ cognovi egomet apud istum in ædibus, cum obfignandi causa venissem.

OBSIGNATOR, 12. Attic. 19. Obfignatores testamentorum. 16. 20. Nobis testibus & obfignatoribus. pro Cl. 186. Literarum obfignator. 14. At. 15. Adhibere obfignatorem.

OBSIGNATUS, pro Flac. 37. Hæc quæ est à nobis prolata lau- datio, obfignata erat creta illa Asiatica qua vtuntur omnes in publicis & privatis literis. 8. At. 6. Obfignata iam epistola supe- riore, quam, & c. 5. Tusc. 33. Agere cum aliquo tabellis obfignatis. 2. de Diu. 145. Quædam matrona visa est in quiete obfignatam habere naturam: retulit: negavit eam, quoniam obfignata fuisset, concipere potuisse: at alter pregnantem esse dixit: nam inane obfignari nihil solere. 6. At. 9. Admiratus sum, ut vi- di epistolam obfignatam, brevitatem eius. 7. 2. Curij testamen- tum Ciceronum signis obfignatum. 3. V. 117. Tabulæ testa- menti obfignatæ non minus multis signis, quam è lege oppo- nitur. de Orat. 248. Furacem servum solum esse, cui domi nihil

nec obfignatum sit, nec occlusum. 16. Att. 16. Decretum, quod obfignatum est ab amplissimis viris. || pro Flac. 21. Lex tabulas obfignatas in medio poni voluit.

OBSIGNO, signo, configno. (resigno. || Latini hoc verbo significa- bant, impressione signi, aut testari. & confirmare aliquid, aut occlu- dere. Quod ætatis nostræ homines sic exprimere solent, subscribere, sig- gillum suum appendere, Chirographum suum subscribere, sigillum ad- dere, &c. Si ergo cum Cicerone Latine loqui discamus. 5. At. 19. Ob- fignaram iam epistolam meam, quam te puto perlegisse. 1. de Orat. 174. Cum obfignas tabulas clientis tui, quibus id sit scri- ptum quo ille capiat. 16. At. 18. Decretum, quibus ego obfigna- ui cum multis amplissimis viris. pro Quint. 67. Eius rei condi- tionis quæ tabellas obfignaverunt viri boni complures. 7. V. 101. obfignare tabellas signis amicorum. 3. 149. Quod tum codi- cem obfignassem. 16. Fa. 26. Obfignare lagenas inanes. pro M. Scau. Qui cum Quin. Cepione contra Scaurum obfignaverat flateras.

OBSIGNOR, 2. de Inu. 149. Tabulæ obfignantur. pro Fl. 21. Lex tabulas iudicum signis obfignari iubet.

OBSISTITUR, 4. de Fin. 17. Qua facile posset repugnari obf- stitque fortunæ. || 2. 49. Natura victus cui obfisti non potest.

OBSISTO, resisto, repugno, occurro. 6. V. 94. Qui primò cum obf- stit & defendere conarentur, repulsi sunt. pro Flac. 100. Græ- cis, Lydis obfistit Rhodij, & c. 3. C. 17. Consilii Catilinæ oc- currit atque obfisti. 1. 2. Fa. 7. Nisi Pansa obfistisset. 2. Tusc. 2. 8. Obfistere dolori. 1. At. 1. Ambitionem meam putabis obfistisse, 3. de Fin. 31. Obfistere visis, assensusque sustinere. 4. Acad. 108. Obfistere opinionibus, repugnare visis. 1. Q. Fr. 2. Obfistere ser- moni alicuius. 2. Offi. 27. Qui autem non defendit, nec obfistit iniuriæ, tam est in vitio, quam si, & c. Ibid. 23. Multorum odiis nullæ opes possunt obfistere. Ibid. 37. Vitia, quibus alij facile possunt obfistere. de Senect. 72. Audacter obfistere alicui.

ADVERB. Audacter tyranno, de Senec. Malitiose rationi, 7. Ver. Per- niciose, 33. de Leg. Vehementer excusationi, 9. Phil.

OBSISTVS, obsoletus, horridus, squalidus. 1. Tusc. 48. *Lechi obnubila, obfista tenebris loca.* Poët.

OBSOLEO, 2. A. 105. In homine enim turpissimo obsolebant di- gnitatis insignia. aliis, obsolecebat.

OBSOLESCO, tenebris vetustatis opprimor. 1. Acad. 11. Hæc in- clusa habebam, & ne obsolecerem, renouabam, cum licebat, legendo. 1. de Inu. 19. Res quæ propter vetustatem obsoleverit. Ibid. 4. Hoc verò à plerisque eorum desertum obsoleuisse. pro Sest. 60. Virtus splendet per sese semper, nec alienis vnquam fordibus obsolecit. pro Cal. 40. Chartæ quoque, quæ iliam pristinam severitatem continebant, obsoleverunt. 1. cont. Rull. 21. Vestigal quod amissis aliis remaneat, intermissis non con- quiescat, in pace niteat, in bello non obsolecat. pro Pomp. 52. Obsolevit iam ista oratio, te multò magis quam verbis refuta- ta. pro Qu. 59. Cuius splendor omnis in moribus obsolevit. 3. de Or. 134. Quæ sanè nunc obsoleverunt.

OBSOLETUS, 3. V. 151. Obsoletiùs vestitus.

OBSOLETUS, insolens, antiquus, imstratus, sordidus. 3. V. 56. Hæc nimis antiqua & obsoleta sunt. 3. de Or. 148. Abiecta & obsole- ta verba fugienda sunt. 1. Att. 16. Barbara quædam & obsoleta. pro Qu. 56. Hæc vulgaria & obsoleta sunt. 3. de Or. 30. Vereor ne paulo obsoletiùs sit oratio. 3. Offi. 116. Cyrenaicis obsole- tis floret Epicurus. pro Font. 32. Studiis militaribus apud iuven- tutem obsoletis. 2. cont. Rull. 13. Vestitus obsoletiùs, corpus in- cultum & horridum. 4. ad Heren. 47. Numitor obsoletiùs de Re- pub. lib. 3. teste Augustino de ciuit. Dei lib. 2. cap. 21. Obliuione obsoletores mores videmus.

Abiectus. I. P. 89. Atque inde obsoletiùs Thesalonicam ve- nisti.

Syntaxis. *Obsolecere vetustate, propter vetustatē Obsolecere. An- tiquum & obsoletum. Abiectum & obsoletum. Obsoletiùs vestitus.*

OBSONIVM, vel **OPSONIVM**, pulmentum: id est, quicquid ad panem vinumq. adiicitur in cibum, ut caseus, carnes, ova, pisces, & id genus alia. 9. Fam. 19.

OBSONOS, obsonium, comparo. 5. Tusc. 97. Socratem ferunt, cum vi- que ad vesperum continentiùs ambularet, quæritumque esset ex eo, quare id faceret: respondiisse se, quo melius cœnaret, ob- sonare ambulando famem.

OBSINATIO, pernicacia, pertinacia, nimia perseverantia. de Pro. 41. Quæ ego omnia non ingrato animo, sed obstinatione qua- dam sententiæ repudiau.

OBSINATUS, pertinax, pugnax. 1. Attic. 9. Illius voluntas ob- stinatio.

OBSISTIPUS, 2. de Nat. 107. *Obsistipus dicitur, qui caput & tereti cervicæ reflexum.*

OBSISTITA, obstenta quæ obstant, dicta fuisse puto. 2. de Leg. 21. Ful- gura atque obstita pianto.

OBSISTO, obfistio, officio, impedio. 4. Acad. 19. Maxima est in sensibus veritas, si omnia remouentur, quæ obstant & impediunt.

Orat. 49. Aut aliquid afferet, quod oppositum probabiliùs sit, quam illud quod obfistabit. pro S. R. 112. Officere & obfistare cõ-

modis alicuius. 2. 2. de Di. 4. Nisi quæ causa grauior obsterit. 1. de N. 96. Quid autem obstat, quominus sit beatus, si non sit bipes: Item: Obstitit videlicet ne, &c. *Leges* OBSISTO. pro S. R. 6. Cui pecuniæ vita Sex. Roscij. obstat atque officere videtur. pro Mil. 97. Miloni facinoris suspicio, non facti crimen obstat. pro C. Cornel. Nisi hæc ipsa lex obstitisset, decreuissim.

† ADVERB. Vehementer, 12. Fam.

† Syntaxis. *Obstare & impedire. Officere & obstat. Quid obstat, quominus &c.*

OBSITREPO, obliquor. 3. de Orat. 47. Ipsi sibi in dicendo obstrepere videntur. 5. Fa. 4. Quæ res fecit, ut tibi literis obstrepere non auderem.

OBSITREPOR, obijcior. pro Mar. 9. Sed tamen eiusmodi res nescio quomodo etiam dum leguntur, obstrepi clamore militum videntur.

OBSITRICTVS, obligatus, deuinctus. pro Cæl. 80. Hunc addictum, deditum, obstrictum vobis habetis. pro Planc. 2. Obstrictus memoria beneficii sempiterna. I. P. 29. Aliquem federe obstrictum teneri. pro Syl. 6. Si defendes eum, quem obstrictum esse patriæ suspicere. pro Cæl. 47. Si hic obstrictus voluptatibus teneretur. pro Dom. 118. Qui tibi erat magis obstrictus beneficio recenti. pro Planc. 72. Maximis beneficii vinculis obstrictus. (*liber & solutus*. 2. de Inu. 132. An legibus obstrictos in tantis molestiis esse, æquum est? 6. V. 71. Qui tanto scelere se obstrictum esse non sentit. *Ibid.* 113. Tanta religione obstricta tota prouincia est, tanta superstitione mentes Sæculorum occupauit, &c. 12. At. 42. Ego me magna voti religione obstrictum puto.

OBSITRINGO, deuinctio, obliquo. 7. Att. 1. Cum sex libris tanquam prædibus me ipsum obstrinxerim. pro Cl. 190. Quæ illum donis muliebribus, & spe hæreditatis obstrinxit. 11. Fa. 10. Omnes iam amicos meos ære alieno obstrinxi. 13. 18. Te ita existimate volo, quibuscunque rebus Atticum obstrinxeris, iisdem tibi obligatum fore. 2. de Orat. 268. Memnius religione ciuitatem obstrinxit. 2. A. 83. Obstrinxit populum Rom. religione. pro Cl. 202. Quem vobis in perpetuum obstringite.

† Contaminatio. 11. A. 29. Qui nefario patriæ particidio se obstrinxerit. 3. V. 8. Qui in tot sceleribus se obstrinxerit.

OBSITRINGOR. 7. Ver. 35. Me omnium officiorum obstringi religione arbitror.

† ADVERB. In perpetuum, pro Clu.

OBSITRUCTIO, interclusio. pro Sest. 22. Sed hæc obstructio nec diuturna est, nec obducta, ita ut curiosis oculis perspicere non possit.

† ADVERB. Diuturna pro Sest.

OBSITRUCTVRVS, pro Do. 115. Primò seliminibus eius esse ob ius esse obstructurum minabatur.

OBSITRUCTVS, clausus, septus. de Fat. 10. Zopyrus stupidum esse Socrarem dixit, & bardum, quod iugula concaua non haberet, obstructas eas partes, & obturatas esse. de Clar. or. 16. Ad quos omnis nobis aditus, qui penè solis patuit, obstructus est. 4. Aca. 7. Est enim omnis cognitio multis obstructa difficultatibus.

OBSITRVO, obsepro, obruido, oppilo. *Quam magis in obseruatione inquit Schorus) quam præceptione, lingua Latina studium positum sit, hoc verbum satis declarat. Quis enim ex vulgaribus præceptoribus, multum studiosè que in bonis auctoribus versatus, diceret, obstruere luminibus: Sic enim consuetudine potius quam ratione Latini sunt loquuti. Quod Germanico Latino nunc vulgò dicitur, Capere alicui lumen aut lucem, pro aspectum alicui capere. Galli, estouper, boufcher, Angli, to stoppe tofchiuit vp. Latini verò hoc modo: de Cl. 86. Sic Catonis luminibus obstruxit hæc posteriorum quasi exaggerata altiùs oratio. in Arat. Sin autem efficiens signis monstruet alius. pro Syl. 79. Munite communem arcem bonorum, obstruite perisugia improborum. de Sen. 75. Qui iter poenit vel corporibus suis obstruere voluerunt.*

OBSITYPEFACTVS, stupefactus. 2. C. 14. Carilina obstupefactus ac perterritus mea diligentia in exilium abierit. pro Deiot. 34. Homines admiratione obstupefacti. 1. de Diu. 60. Cum ea pats animi sit immoderato ostupefacta potu atque pastu.

OBSITYPESCO, stupeo, stupefacto. 2. de Di. 50. Eius aspectu cum obstupuisset bubuleus, clamorè maiorem cum admiratione edidit. 5. At. 21. Ob hæc beneficia, quibus illi obstupescunt, nullos honores mihi decerni sino. 3. C. 13. Sic enim obstupuerant, sic terram intuebantur, vt, &c. 2. de Diu. 64.

† Quidnam corripentes subitò obstupuisistis Achini? pro Mar. 29. Obstupescant posteri imperia & prouincias tuas.

OBSVM, officio, noceo. 1. de Or. 122. Pudor qui nõ modò, non obesset eius orationi, sed etiam probitatis commendatione prodesset. 4. ad Her. 34. Quid illis adiumento futurum esset, aut offuturum nobis. 3. de Orat. 162. Ne contagio mea bonis vmbraue obfit. *poeta.*

† ADVERB. Multum, Orat. Plurimum, 2. Offi. Vehementius, Parad. Omnino, 2. de Inu.

OBSVRDESCO, sensum audiendi amitto. de Som. 13. Hoc sonitu completæ aures obfurdescunt. de Am. 90. Obfurdescimus ta-

men, nec ea quæ monemur, audimus.

OBTECTVS, pro Cæl. 43. Quæ vitia multis postea virtutibus obiecta adolescentiæ excusatione defendi possunt.

OBTIGO, contego, obduco. pro Sest. 76. Frater meus in comitio incuit, seque seruorum libertorumque corporibus obtexit. 1. At. 15. Fingere, dissimulare, & obtigere.

OBTIGOR. in Vat. 11. Vt adolescentiæ turpitudine obfurditate ac fordibus tuis obtegatur. 2. de Le. 55. Quæadmodum os telectum terra obtegatur.

OBTIMPERATIO, obedientia. 1. de Leg. 42. Infitia est obtemperatio legibus, &c.

OBTIMPERO, obedio, pæreo. pro Qu. 7. Si id est defendere, cupiditati alterius obtemperare, quò is facilius innocentes possit opprimere. pro Cec. 52. Si serui ad verba nobis obediunt, non ad id quod ex verbis intelligi potest, obtemperant. 2. Fa. 7. Te autem, tibi obtempera. 2. Tulc. 12. Obtemperat ipse sibi. 2. At. 10. Sed tamen quod me vos sperare vultis, vobis obtemperabo.

† ADVERB. Diligenter legibus, 7. Ver. Multum consilio, pro Cl.

OBTENDOR, obduco. 1. Q. Fr. 1. 11. Vniuscuiusque natura tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur.

OBTENTIO, tentio. 9. At. 12. Spes quædam me obtentabat, fore, &c.

OBTENTVS, 2. P. 109. Testamentum irritum fecit, quod etiam infimis ciuibus semper obtentum est. pro Corn. 61. Quæ voluimus & contendimus, obtenta non sunt.

OBTERO, courundo. Anteq. 15. Qui nouam rationem suscitant, veteres maiorum obterunt laudes. 1. de Diu. 29. Apertè que aatem obterere extispicum. 5. Fa. 9. Profertere & obterere obterationes maleuolorum. pro Cæl. 18. Ita calumniam obtulit ac contudit.

OBTOROR. 7. V. 2. Laudem imperatoriam criminibus auaritia obtori.

† ADVERB. Apertè, 1. de Diu.

† Syntaxis. *Calumnias obterere & contundere. Profertere & obterere suum nomen.*

OBTETANS, Brut. 13. Oro atque obsecro te, mi Cicero, necessitudinem nostram, tuamque in benevolentiam obtetans obliuiscaris, &c. 3. Fa. 10. Obtetans omnes deos, &c.

OBTETATIO, imploratio, obsecratio, deprecatio. 8. Fa. 10. Mei officij est, meminisse, qua obtestatione decedens mihi ne paterer fieri, mandaris. pro Corn. 33. Sanctiones sacranda sunt aut genere ipso, aut obtestatione & consecratione legis, aut pœna, cum, &c. pro Dom. 125. Quid ergo tua obtestatio tibicinis voluit? pro Cl. 35. Mulier obtestatione viri domo exire non debuit.

OBTETOR, testor, appello, imploro. *Hoc verbo veteres supplices alicuius auxilium implorabant.* 7. V. 187. Deos omnes imploro atque obtestor. pro Mur. 86. Vestram fidem obtestor, misericordiam imploro. pro Flac. 4. Quem enim alium appellem? quæ obtestor quæ implorem? pro Plan. 103. Mecum vos simul miseris obtestatur patres, & pro vno filio duo patres deprecatur: nolite iudices per vos, per fortunas vestras, per liberos, in inimicis meis dare latitiam. pro Mil. 93. Oro obtestorque vos, vt miseri cordia huic tribuatis. Anteq. 6. Iure igitur vos obtestor, quos mihi & debere, & posse intelligi opitulari. pro Fl. 102. Cum ego te, Flacco, cælum noctemque contestans, flens fletem obtestabar, cum tuae fidei spectatissimæ salutem ciuium commendabam. pro Qu. 91.

Te obsecro obtestorque per senectutem & solitudinem meam, nihil aliud, nisi vt, &c. 11. At. 1. & pro Sest. 147. Idque vt facias te obtestor, atque obsecro. pro Syl. 89. Id sibi ne eripias, vos obtestatur, pro Sest. 45. De quo te patria obtestor, ne fugis, &c. pro Cæl. 78. Quare obtestor, oroque vos, iudices, vt, &c. Anteq. 29. Nunc ego vos obtestor, vt velitis, &c. Postq. in Sen. 1. Si vobis parum cumulatè gratias egero, quælo, obtestorque vos, ne, &c. 1. At. 23. Oro obtestorque te, vt, &c. Qu. Fr. ames. pro Mil. 86. Vos enim Albani tumuli atque luci, vos, inquam imploro & obtestor, vestra tum ara, vestra religiones vigerunt.

† Syntaxis. *Imploro & obtestor. Oro & obtestor. Obsecro & obtestor. & contra. Obtestor & oro. Quælo, obtestorque.*

OBTINEO, teneo, adipiscor, vinco. pro Quint. 34. Nemo adhuc præter te fuit, vbi nostrum ius contra illos obtineremus. 1. Att. 48. Suam quisque domum tum obtinebat. in Sal. 19. Sallustio Africam interiore obtinere. 1. Fa. 9. Obtinere prouinciam cum imperio. 1. de Or. 45. Academiam Carneades & Clitomachus obtinebant. 7. V. 45. Verres totam insulam obtinebat, Cyriops Aetnam solam tenuisse dicitur.

† Conseruo. 1. Q. Fr. 1. 27. Necessitudinem, quæ est nobis cum publicanis, obrinere & conseruare possumus. 2. de Nat. 49. Sol qui astrorum obtinet principatum. 4. Fa. 14. Obtinere pristinam dignitatem suam. 10. At. 4. Hi sunt qui nisi me ciuitate expulissent, obtinere se non posse putarunt licentiam cupiditatum suarum. pro Quint. 75. Hoc cogitant, ita se graues esse, vt si veritatem volent retinere, grauitatem possint obtinere.

† Sustineo. pro Qu. 8. Q. Hortensius, qui hoc iudicio patens accusatoris obtinet.

† Assesor, conseruor, vinco. 7. At. 24. Pompeius malis causis

semper obtinuit, in optima concidit. pro Qu. R. 10. Totam li-
tem aut obtinere, aut amittere. Or. 69. Hoc ad obtinendas cau-
sas valet plurimum.

¶ *Haber.* pro Syl. 19. Quorum alter apud me parentis grauita-
tem, alter filij leuitatem obtinebat. pro Dom. 86. Calamitas
mihi maledicti locum aut criminis obtinebit. 3. de Orat. 222.
Ad actionis vltus maximam sine dubio partem vox obtinet. 3.
Qu. Fr. 1. Nunc hoc vel honestatem testudinis, vel valde bonum
actiuum locum obtinebit. 2. Off. 43. Filij eius mortui numerum
obtinere iure casorum. 2. A. 71. Quem locum apud Caesarem
obtinuisti? quo numero fuisti? pro Lig. 15. Haec tanta leuitas,
quantam tu per te, per te, inquam, obtines.

¶ *Custodio, conseruo.* 4. Fam. 13. Obtinemus ipsius Caesaris sum-
mam erga nos humanitatem. Ibid. 7. Nihil tibi deesse arbitror
ad tuas fortunas obtinendas.

¶ *Exoro.* 1. Fa. 8. Omnia quae voles, tu obtinebis.
¶ *Confirmo.* pro Qu. 75. Non ad obtinendum mendacium, sed ad
verum probandum auctoritas adiuvat.

OBTEINERE. 3. Off. 84. Regnum, quod a Tantalo proditum iure
obtinebatur. 1. Fa. 5. A nobis agatur omnia, ut neque si quid obti-
neri poterit, non contemdamus, neque si non obtinuerimus, &c.

† ADVERB. Diutiùs, 5. Ver.

¶ *Syntaxis.* Obtinere dignitatem suam, prouinciam, Asiam humani-
tatem alicuius, mendacium, regnum iure, leuitatem per se. Prouinciam
cum imperio. Obtinere est conseruare amicitiam. Multas causas obti-
nere, litem. ¶ *amittere.* Obtinere partes accusatoris. Magnam partem
vox obtines ad id est, vim habet.

OBTINGO, obuenio. in Vat. 12. Cum tibi Aquatia prouincia for-
te obtigisset. 1. Off. 21. Quod cuique obrigit, id quisque teneat.
1. Att. 17. Quam mihi obrigisse dicis, παρρησιαν, nunquam dese-
ram. 2. Fa. 19. Cum optatissimum nuncium accepissem, te mihi
quæstorem obrigisse. 4. C. 3. Deinde si quid obrigerit, æquo ani-
mo paratòque moriar. 1. de D. 103. Cum ei obrigisset ut bellum
gereret cum rege Perse. 2. 38. Talia cuique exta esse, qualis cui-
que obrigerit hostia.

† ADVERB. Diutiùs pecuniam, In perpetuum auctoritatem, pro S. R.
¶ *Syntaxis.* Mihi obrigit clara prouincia, Caf. imperator, si obrigerit,
ut, &c.

OBTORDESCO, vel OBTORPEO, torpeo, obrupesco. pro Dom.
135. Miror ei non & linguam obmutuisse, & manum obtorpuisse.
3. Tusc. 67. Sed iam subiectus miseris obtorpeui.

OBORTVS. 6. V. 24. Quem obrorta gula in carcerem abripi
iussit. pro Cl. 59. Aliquem obrorta collo ad subfellia reducere.

OBRECTANDI. 10. A. 6. Haec tibi consuetudinem plerisque
in rebus bonis obrectandi, si quis detraxerit, qui tibi velit ob-
rectare, non relinquatur.

OBRECTANS. 4. Ac. 16. Arcefilas Zenoni obrectans,
OBRECTATIO, calumnia, reprehensio, vituperatio. de Cl. 156.

Obrectatio inuidiæ, quæ solet lacerare plerosque. pro Font. 16.
Aliqui & ciuilibus studiis atque obrectatione domestica ini-
micis. 4. Tusc. 18. Obrectatio autem est ea quam intelligi zel-
otypiam volo ægritudo ex eo, quod alter quoque potiarur eo,
quod ille ipse concupierit. 10. Fa. 18. Haec res habet obrectatio-
nem. 1. 7. Maleuolentiæ obrectationes. 1. de Inu. 16. Inuidia &
obrectatione impeditur. 1. Qu. Fr. 1. 34. Posterorum erit verius
iudicium obrectatione & maleuolentia liberatum.

† ADIVECT. Domestica, pro Font. Maleuolentissimæ, 1. Fa. Occulta,
8. Fam.

OBRECTATOR, inuidus, maledicus, iniquus, calumniator. pro
Fl. 2. Sed si forte aliquando aut beneficij huius obrectator, aut
virtutis hostis, aut laudis inuidas extitisset. de Clar. 2. Non ad-
uersarij aut obrectatorem laudum, sed focium potius & cen-
sorem gloriosi laboris amittere. pro Pl. 57. Nonnulli nostri ini-
qui, multi communes obrectatores atque omnium inuidi multa
finxerunt. 1. Fam. 4. A tuis inuidis & obrectatoribus nomen in-
ductum fictæ religionis, 10. 33. Verebar, me obrectatores meij
&c. pro Font. 17. Cum studiorum suorum obrectatorem sustu-
lissent. pro Fla. 68. In tam suspiciosa & maledica ciuitate locum
sermoni obrectatorum non reliquit. de Arusp. 50. Obrectato-
res eorum atque aduersarij. 1. Qu. Fr. 4. Quid sperem potentissi-
mo inimico, dominatione obrectatorum, infidelibus, amicis,
pluribus inuidis.

† ADIVECT. Communes, pro Planc.

OBRECTATUR. 3. Attic. 26. Si obrectabitur, utar auctoritate
Senatus. pro Pomp. 56. Quo mihi etiam indignius videtur ob-
rectatum esse adhuc.

OBRECTO, maledico, vitupero, calumnior. 4. Tusc. 56. Obrecta-
te verò, aut illa vitiosa æmulatione, quæ rivalitati similis est,
æmulari, quid habet utilitatis? cum sit æmulantis, angustia ali-
eno bono, quod ipse non habeat: obrectaris autem, angustia ali-
eno, quod id etiam alius habeat. 9. Fam. 10. Non tam id labo-
ro, ut si qui mihi obrectans, à te refutetur, quam intelligi cupio
me à te amari. 4. Tusc. 45. Ipsum illud æmulari & obrecta-
tione esse inutile, cum aut se non idem videat consecutum

quod alium, aut alium idem quod se.

¶ *Aduersor.* pro Pom. 21. Qui huic obrectant legi atque causæ,
OBTRITVS, contusus. 2. de Or. 353. Quos quum humare vellent
sui, neque possent obritos internoscere, Simonides, dicitur, &c.
demonstrator vnus cuiusque sepeliendi fuisse.

OBTRUDO, detruo, deturbo. 6. V. 79. Qui non modò obrufit
aliqua ex parte monumenta Scipionis, sed funditus sustulit &
deleuit.

OBTRVSVS. Lege, OBTRVSVS. de Cl. 258. Adhibenda est quam
obtrusa ratio, quæ mutari non potest.

OBTRUNCO, occido. 3. de N. 67. Puerum interea obruncat, mem-
bra articulatim diuidit.

OBTVNDO, reuundo, restringo, onero. 1. Tusc. 80. Multa enim est cor-
pore existunt, quæ acuant mentem, multaque quæ obundant. 8.
Attic. 1. Ego si somnum possem capere, tam longis te epistolis
non obrunderem. 6. V. 109. Non obtudam diutiùs aures vestras.
3. 156. Obruderunt eius aures, te focium Prætoris fuisse. 3. Tusc.
34. Nihil est enim, quod tam obrundat eleuetque ægritudinem.
5. Fam. 14. Cupio non obrundare te, si non delectare nostro
studio. 2. de Orat. 282. Cum patronus vocem in dicendo obru-
disset.

† ADVERB. Diutiùs aures, 6. Ver.

OBTVNDOR. 3. de Ora. 91. Ingenia obtundi nolui, corroborari
imprudenter.

OBTVRBO, perturbō. 12. At. 17. Me literæ non leniunt, sed obtur-
bant. Ibid. 19. Philippus obturbauit mihi solitudinem.

OBTVRATVS, obstructus, interclusus, oppilatus. de Fat. 10. Lege,
IVGLVM.

OBTVSVS, hebes, reusus. Anteq. 13. Equi auditores adhibebun-
tur, aures non obtusæ criminatione, sed vacuæ præbebuntur. 3.
ad Her. 17. Si aures auditorum obtusæ videbuntur. de Sen. 83.
Animum qui plus cernat, & longius, videre se ad meliora profici-
scit: Ipsum autem cuius obtusior fit acies, non videre. 1. de Nat.
70. Tori aut etiam aut non negauit esse necessarium: quo quid
dici potest obtusius? Ac ad ea ipsa hebetes & obtusi.

OBTVTVS, aspectus, coniectus. ¶ *videndi vis.* & acies oculorum actio,
quæ recentiores visum appellarunt. Cicero tamen visum, sensum
videndi, aut cernendi, aut obtutum vocauit. 2. de Diu. 120. Quodam
obtura oculorum duo lucernæ lumina pro vno videri. 3. de N.
9. Cum idem obtutus esset amborum oculorum. 3. de Orat. 17.
Qui vultum eius obtutumque oculorum in cogitando probè
nosset. de Vniuer. 14. Animus oculorum effugit obtutum. 2. de
Nat. 107.

Obtutum in canda maioris figere dicas.

¶ *Syntaxis.* Oculi obtutus. Figere obtutum aliquo. Effugere obtutum:
id est, afficere non posse.

OBVALLATVS, munitus, circumvallatus. 2. cont. Rull. 3. Quem
locum nobilitas firmatum & omni ratione obuallatum tenet.

OBVENIO, obtingo. 4. V. 17. Verri sorte prouincia obuenerit. Ibid.
20. Quod hæreditas ei obuenerit. 2. Offic. 74. Sin aliqua ne-
cessitas huius muneris alicui reip. obuenerit, danda erit opera,
ut, &c. 2. Offic. 74. Si qua necessitas huius muneris alicui reip.
obuenerit. 3. A. 24. In fortitione prouinciarum, quæ cuique apta
erat, ea cuique obuenerit.

OBVERSATIO, obambulatio. pro Mur. 49. Etenim obuersatio-
nes, testificationes, &c. animaduertebant, &c.

OBVERSOR, versor, occurro. pro Sest. 7. Sed mihi obuersatur ante
oculos reip. dignitas. pro Dom. 141. Resp. obuersatur ante o-
culos exterminatoris sui. 2. Tusc. 52. Obuersentur species honestæ
animo. 4. Acad. 139. Nonne ipsa veritas, & grauis & recta ratio
mihi obuersatur?

OBVERTO, conuerto. in Arat.

Obuertunt nauem magno cum pondere nauæ.

3. Tusc. 39. Quem spectabant, cuius ob os Graij ora obuerte-
bant. Idem 9. Fam. epist. vltima.

OBVIAM, cum verbis aliquibus, & nomine itio, occursum amicus. 2.
A. 78. Caesari ex Hispania redeunti obuiam longissime proce-
sisti. 4. V. 67. Epicrates longè mihi obuiam cum suis omnibus
processit. pro Mur. 68. Multi obuiam prodierunt de prouincia
decedenti. ibidem. 69. Deinde ipse accusator cum bene magna
caterua obuiam venit. 2. Fa. 16. Cum in Cuthamum mihi obuiam
venisti. pro Mur. 67. Si mercede conducti obuiam candidatis, as-
sent. 2. A. 58. 3. Fam. 7. 58. & Epist. lib. 3. ep. 7. Ex oppido prodire
obuiam alicui. pro Sest. 68. Huic ad urbem venienti tota obuiam
ciuitas processerat. 12. Att. 5. Tironem Dolabella obuiam mihi
3. Fa. 7. Illi obuiam misimus Athenas. pro Pla. 96. Cum ipsa pe-
nè insula mihi sese obuiam ferre vellet. in Pil. 53. Cum mihi ip-
sa Roma propè conuulsa sedibus suis ad complectendum, con-
seruatorum suum procedere visa est. 11. Att. 16. De obuiam itio-
ne ita faciam, ut suades. 14. Fa. 5. Propere obuiam alicui. 2. Att.
1. Prodire obuiam alicui.

¶ *Contra.* 4. Att. 16. Huic obuiam Cato & Seruilius præit aper-
te: id est, contra hunc, &c. Antequam 11. Malorum conatibus
obuiam ire. Attic. * Obuiam mihi sit tabellarius, qui me pos-
fendit.

¶ Inimico animo. pro Mil. 28. Obuiam fit ei Clodius expeditus in equo.

¶ Syntaxis. Obuiam procedere longe prodire, venire, ire, mitti, se ferre. Obuiam irio Obuiam fieri alicui vt aduersarium. Obuiam ire conatibus malorum. Tibi obuiam eoid est, contra suo, respugno.

O B V I V S, occurrens. pro Mil. 48. Quippe si ille ei obuius futurus non erat. pro Cec. 76. Si autem ingredienti cum armata multitudi obuius fuerit, &c. 6. Attic. 4. Tu autem fac vt tuae literae mihi volent obuia.

O B V O L V E N D V S, tegendus, obducendus. Or. 74. Pictor ille vidit, obuolendum caput Agamemnonis esse, quoniam summum illum luctum penicillo non posset imitari.

O B V O L V I T V S. 7. V. 71. Alij capitibus obuoluti e carcere ad palum, atque ad necem rapiebantur. 2. de Inu. 149. Os autem obuolutum est folliculo, & praeligatum. 1. de Diu. 67. Obuoluta sanguine fax. 1. ad Her. 23. Obuolutus & obligatus corio.

O B C A T V S. 1. de Fin. 33. Occaecari cupiditate non prouidet.

O C C A E C O, obcaeco, caeco. 3. de Orat. 155. & 1. de Diu. 24. Noctis & nimbis occaecat nigror.

O C C A L E S C O, percalesco, obtrufesco. 2. Attic. 18. Sed iam profusus occallui.

† A D V E R B. Profusus, 2. Attic.

O C C A S I O, locus, tempus, opportunitas, facultas, ansa, campus, causa, diuerticulum, tempestas, tempus oblatum. 3. V. 34. Simul ac primum ei occasio visa est, prouinciam deseruit. 12. Fa. 24. Ego tamen vt primum occasio data est, feci, &c. de Clar. 280. Qui occasione aliqua etiam inuiris suis ciuibus adeptus est imperium. 4. V. 61. Iste amplam occasionem nactus, &c. 1. de Inu. 40. Occasio est pars temporis, habens in se alicuius rei idoneam faciendi aut non faciendi opportunitatem. ibid. In occasione ad spatium temporis faciendi quaedam opportunitas intelligitur adiuncta. 1. Off. 142. Tempus actionis opportunum, Graece *καιρια*, Latine appellatur occasio. 2. contr. Rull. 3. Qui aliqua occasione Consules facti sunt. ibid. Vestet honos ad aliena petitionis occasionem interceptus. Brut. 4. Antonius ab alio relictum regni instrumentum occasionem regnandi habuit. pro Pomp. 4. Occasionem sibi ad Asiam occupandam oblatam esse putant. 10. Fam. 4. Haec gentes mala nostra suam putant occasionem. ibid. 8. Habere occasionem ad agendum aliquid. 1. de Leg. 5. Teneo quam oprabam occasionem, neque remittam. de Ar. 55. Caprare occasionem. 2. A. 19. Aliis consilium, aliis animus, aliis occasio defuit. 7. 18. Qui familiarem iugularat, quid hic occasione data faciet inimico? 4. ad Her. 4. Occasio commoda, idonea. 7. At. 17. Illum ne data quidem occasione repulimus. pro Cec. 15. Amittere occasionem. 15. Atti. 11. Amissa occasio. pro Lig. 25. Qui vos tanta laudis occasione priuauerit. pro Milo. 41. Quae tum non modo occasio, sed etiam causa illius opprimendi fuit? pro Mil. 39. Quem si interficere voluisset, quantae quoties occasiones, quam praclare fuerunt? 5. At. 18. Si fuerit occasio: manum sin minus, locis non defendemus. Brut. 11. Antistius se acerimum propugnatorum communis libertatis praestitisset, si occasione poruisset occurrere. pro Flac. 31. Casus est enim in capiendo, locus, euentus, occasio. 2. A. 118. Certam posthac mihi crede ad hoc opus curerit, nec occasionis tarditas expectabitur. 3. 34. Hanc igitur occasionem oblatam tenere per deos immortales.

† A D V E R B. Ampla, 4. Ver. Maiores, 10. Fam. Melior, 7. Fam. Mirifica, 6. Att. Praclara, pro Cl.

¶ Syntaxis. Data occasio oblata. Occasionem adipisci, nancisci, habere, tenere. Occasione facere. Id mea est occasio. Occasionem captare, remittere, amittere. Occurrit occasio.

O C C A S V R V S. pro Mil. 101. Vt beneficia quae in me contulistis, in huius exitio occasura esse iubeatis.

O C C A S V S, obitus, interitus. (ortus, exortus. 2. de Nat. 49. Sol ab ortu ad occasum comans. 3. ad Her. 36. Occasus solis.) (exortus. I. P. 34. Qui dies post obitum occasumque nostrum resp. primus illuxit. 3. C. 19. Totius vrbs atque imperij occasus appropinquat. pro Syl. 33. Cum ad occasum interitumque resp. Catilina in castris dux esset constitutus. I. P. 18. Senatus resp. occasum atque interitum luget. Top. 32. Senectus est occasus vitae. Acad. 8. Post Laelii nostri occasum ne a Latinis quidam peti poterant ea. Hortens. Iucundum nobis perfunctis muneribus humanis occasum, neque molestam extinctionem & quasi quierem vitae fore.

O C C A T I O, agricolarum verbum fuit, cum iacto semine cratae solum equabant, seminaque occultabant. de Sen. 51. Terra semen occatum cohibet: ex quo occasio, quae id efficit, nominata est.

O C C A T V S, cratae occultatus, et depressus. Lego, O C C A T I O.

O C C E N T A R E, ab O C C I N O, contra aliquem camen, camenue condo. 4. de Rep. test. Aug. de Ciuit. Dei, lib. 2. cap. 9. Si quis occentauisset, siue camen condidisset, quod infamiam faceret.

O C C I D E N D V S. pro S. R. 99. Nullus modus est hominis occidendi, quo ille non aliquot occiderit.

O C C I D E N S, occasus, obiens. 1. Tul. 94. Occidens sol. 2. de N. 164. Qui terras ab oriente ad occidentem conuolunt. de Somn. 16. In

orientis aut obeuntis solis partibus. 1. de Diu. 24. Propet iam occidente sole. pro Cael. 79. Nolite hunc natura ipsa occidentem 109. Cum suis se laudibus vitae occideus consolari potest. 4. Fa. 1. Aliquid opis occidenti resp. pub. tuliffemus.

O C C I D I O, Lege, O C C I S I O.

O C C I D O, cado, morior, candor. 2. de N. 23. Refrigerato autem et extincto calore occidimus ipsi, & extinguiuntur. 1. Qu. Fr. 4. Sin ro, quibus ante dedecori non eram. 1. de Diu. 53. Eudemus praepulsi occidet. * Oecon. 1. Ne genus humanum nunquam dignitate occideret.

O C C I D O, interficio, interimo, cado, uoco, mactio, iugulo, truido, perimo, vitam eripio, de medio tollo, luce communi priuo, vitam aufero, necem affero, mortem affero, vita priuo, morte multo, afficio, mortem conicio, vitam adimo, exhauro, interitum affero, vita expello, occisio, occido, conficio, opprimo. 2. de Fin. 66. L. Virginius Virgineam filiam manu sua occidit. pro Dom. 96. Remp. condere meo discessu, quam omnium interitu occidere malui. 14. A. 36. Cum Panfa hostium copias occisione occiderit. * pro M. Tull. Vt cum iure potuerit occidere, a quo metuisse se dicat.

† A D V E R B. Non dubitanter, ad Oct. Impune, 1. de Leg. Plan. 1. ad Qu. Fr.

O C C I D O R. pro S. R. 18. Occiditur ad balneas Palatinas rediens a caena Roscius. * pro M. Tull. A quo metuisse se dicat, ne ipse posterius occideretur.

† A D V E R B. Vulgo, impune, pro S. R.

O C C I S I O, cades. pro Cec. 41. Tu vim negabis esse factam, si cades & occiso facta non erit. 14. A. 36. Cum Panfa hostium copias occisione occiderit. 15. Fa. 4. Cognoui magnum equitatum eorum a cohorte praetoria occium, aliter, occisione.

O C C I S V S, casus, occisione occisus. 1. C. 26. Vigilare ad insidiandum bonis occisorum. 15. Fam. 4. Occisione occisus pro Milone 11. Cadem, qua P. Clodius occisus est, contra remp. esse factam.

† A D V E R B. Nefarie, 12. Fam. Palam luce, temere, pro P. Sest.

O C C L V D O R, claudor. 4. Ac. 144. Occludit tabernas iubes.

O C C L V S V S. 2. de Ora. 248. Furax seruus, cui nihil domi est nec obagnatum, nec occlusum. 4. C. 17. Quae istis occlusis tabernis minui solet.

O C C O, Lege, O C C A T I O.

O C C V L O, occulso. 2. de Orat. 177. Puncta argumentorum plerumque occulere.

O C C V L O R. 5. At. 15. Appij vulnera non refrico, sed apparent nec occuli possunt. 2. Tulcu. 36. Mulieres in vrbbus mollissimo cultu parietum vmbris occultantur.

O C C V L T A N D V S. Postq. in Sen. 15. Frontis tibi integumento, ad occultanda tanta vitia diutius vti non licebit.

O C C V L T A N S. 9. At. 12. Inuentus est vix in hortis suis occultus.

O C C V L T A T I O. Ibid. 15. Sed ibi occultatio nulla est. 2. de Nat. 127. Mortu leones, alia fuga se, alia occultatione tutantur. 1. de Fin. 73. Quae libido non se proripiet ac proiciet aut occultatione proposita. pro Quint. * Turpis occultatio sui. *Ulpiano*

† A D V E R B. Turpis, pro Quint.

O C C V L T A T O R. pro Mil. 51. Ille latronum occultator & receptor locus.

O C C V L T A T I V S. pro Deiot. 18. Et occultatiuis ornari & efficer cautius, aliis, occultius.

O C C V L T E, abdit, ex occulto, ex insidiis, circuitione. (rebre, apert.) 1. cont. Rull. 1. Quae res aperte petebatur, ea nunc occulte cuniculis oppugnatur. 2. cont. Rull. 41. Occulte latere, reconditum esse. 1. de Nat. 74. Nec consulto dicis occulte, vt Heraclitus.

† 3. C. 5. Occulte peruenire aliquo. 1. Offi. 127. Quam occultissimere parere. ibid. Quod facere turpe non est, modo occulte, id dicere obsecrum est.

¶ Syntaxis. Occulte cuniculis oppugnare. Occulte latere. Conditum esse, et abdit latere.

O C C V L T O, tego, obtego, obtego, supprimo, inuoluo, tenebris obscuro, ab oculis remoueo, dissimulo, obscure fero. Offi. 129. Quae natura occultauit, eade omnes ab oculis remouet. 3. V. 80. Causam huius tantum erroris occultas. 1. de Ora. 172. Quonia sententiae atque opinionis meae voluistis esse participes, nihil occultabo. pro Pomp. 7. Mithridates ita regnat, vt se neque Cappadoe latebris obcultare velit. 1. Off. 105. Sed si quis est paulo cretor, quam voluptate capiatur, occultet, & dissimulet appetitum voluptatis propter verecundiam. pro Sest. 50. Marius senile corpus paludibus occultauit demersum de Cl. 235. Lentulus ceterarum virtutum dicendi mediocritatem actione occultauit. Acad. Mos. lat. 1. Academici occultandi sententiam suam, nec eam cuiquam perpendi.

† A D V E R B. Consulto, 3. de Nat.

O C C V L T O R. 2. de N. 52. Stellae quae tum occultantur, tum refulsus aperitur. Occultari, delitescere. (emergere, aperiri. Le. 1. 1. R. 10. pro S. R. 86. Tenuitas huius co magis elucet, quo magis occid

occultatur. 1. Acad. 2. Intemperantis est scribere, quod occultari velis. 2. de Fin. 77. Intus veritas occultatur.

OCCULTVS, latens, absconditus, reconditus, à natura involutus, abstrusus, tectus, obscurus, tacitus, penetrabilis, clandestinus, furtivus. (promptus, apertus, pro S. R. 104. Paulò occultior atq; tectior vestra ista cupiditas esset. 11. Fa. 2. 1. Si quid erit occultius, & vt scribis, reconditum. 1. Acad. 15. Res occultæ & ab ipsa natura involutæ. 1. de Fin. 30. Occulta quædam & quasi involuta aperiri. || Brut. 1. Hominum occultæ voluntates multilicisq; naturæ. 4. Ac. 127. Indagatio ipsa rerum tum maximarum tum etiam occultissimarum habet oblectationem. 3. V. 39. Occultum, intestinum & domesticum malum. 1. de Nat. 49. Res occultæ & penitus abditæ. pro Cæl. 57. Serui, quibus occulta credantur. *Incert. Occultiores infidiæ.

† ADVERB. Mirabiliter, 5. de Fin. Syntaxis. Occultus ac tectus. Occultum & reconditum. Occultum & involutum. Occultum & latens. Occultum, intestinum, domesticum. Occultum & penitus abditum. Occulta credere alicui.

OCCUMBŌ, obo, oppeto. 1. Tuf. 102. Vt esset, qui pro patria mortem non dubitare occumbere.

† ADVERB. Honestà, 4. Att.

OCCUPATIO, impedimentum, negotium. 2. At. 23. Ex eo colligere potes, quanta occupatione distineat. 1. 16. Summæ atq; incredibiles occupationes meæ. 1. de Nat. 5. 1. Deus nullis occupationibus est implicatus. 10. Fam. 28. Ipse eram maximis occupationibus impeditus. 7. 1. Propter molestissimas occupationes meas, quibus si me laxaro (nam vt planè exoluam non postulo) docebo. &c. 12. 30. Nam antea distinebar maximis occupationibus. Ora 34. In maximis occupationibus nunquam intermittis studia doctrinæ. 3. Attic. 20. Expedire se ab omni occupatione. 1. de Or. 1. Occupatio ambitionis. Ibid. 2. 1. In tanta occupatione vrbis ac vitæ. Ibid. 2. 52. Multò minùs ad iuris ciuilibus perdiscendi occupationem descendendum est. 4. Aca. 4. Bellum, in quo magna rei militaris occupatio esse solet. 16. Attic. 15. Cum fore ager attentius, si occupatione ista relaxaris. 1. 11. Ita distinebar, vt vix huic tantulæ epistolæ tempus habuerim, atque id ereptum summis occupationibus. || 3. Off. 33. Lege, P. R. A. V. E. N. I. O.

¶ Oppressio hostilis. pro Dom. 5. Obfessio templorum, occupatio fori, oppressio curæ.

¶ Rhetorica exornatio. 4. ad Her. 38. Occupatio est, cum dicimus nos pretereire, aut non scire, aut nolle dicere id quod tum maxime dicimus, &c.

¶ Est aliud ornamentum genus, πρόληψις Græcè dictum, cum quod obijci nobis potest, antè occupamus ipsò, id est, diluimus. 3. de Ora. 203. Antè occupatio.

† ADIVNCT. Assidua animi, & vehemens, 1. de Inu. Magna, 4. Acad. Magnæ, 6. Fam. Maximæ, Ora. Maximæ, & quidem reconditæ & exquisitæ, de Cl. Molestissimæ, 7. Fam. Summæ, 1. At. & 3. Fam. Summæ atque incredibiles, 10. Att. Tantæ vrbis, ac vitæ, 1. de Orat. Tantæ, 3. de Orat. Venus, 1. Off.

¶ Syntaxis. Occupatione distineri, implicari, impediti, Relaxare se occupatione & expedire se ab.

OCCUPATVS, distentus, distractus, impeditus, implicatus. 3. de Nat. 93. & 94. Videtis ergo diuinam providentiam non esse tam occupatam, quam putatis: sed fac esse distentam, cœlum versantem, terram tuentem, maria moderantem, pro Cæl. 44. Amores nunquam hunc occupatum impedimentumque tenuerunt. 12. Fam. 30. Quamuis occupatus sis, otij tamen plus habes. pro Mur. 85. Occupatus in faciendò aliquid. 8. Fam. 4. Comitiorum dies occupatiorem me habebant. pro Plan. 66. Et quid dicam de occupatis meis temporibus: cui fuerit negotiũ quidem nunquam otiosum. 1. de Or. 239. Suspensò animo & occupato, Crassum tibi respondisse video. 1. de Inu. 3. 1. Habere animum occupatum in aliqua re. pro Font. 36. Quæ pro vobis tot annos in diis immortalibus placandis occupata est. pro S. R. 9. 1. Dum in aliis rebus erat occupatus, qui summam rerũ administrabat. pro Murg. 28. Homo vehemèter occupatus. 10. At. 6. Sum occupatus de Q. Fr. id est, Qu. fratre mihi exhibete negotium. 1. de L. 8. Nec occupata opeta, nec impedito animo res tanta suscipi potest. Br. 5. In Dola bella opprimendo occupati esse debemus. 1. Offic. 57. Qui in patria funditus delenda occupati sunt & fuerunt.

† ADVERB. Aequè atque, de Arusp. Vehementer, pro Mur.

¶ Syntaxis. Occupatus & impeditus. Id me occupatum habet. Occupata tempora, animus. Suspensus & occupatus. Animum habere occupatum in. Occupatus in legendo, de fratre. Occupata opera pronunciam suscipere.

OCCVPO, obfideo, teneo, vsurpo, possideo, praesidijs interclusum teneo, praesidijs deuincio. 2. con. Rull. 74. Rullus totam Italiam suis praesidijs obsidere & occupare cogitat. 8. Attic. 19. Cæsar magnam Italiam partem occupauit. 5. A. 17. Qui regibus exactis regnum occupare voluerunt. 3. Off. 90. Occupare tyrannidem. ad Br. 16. Alterius locum occupare. pro Mur. 12. Maledicto nihil in hisce rebus loci est, quod omnia laus occupauit. 1. de Ora. 190. Si hoc alijs quicquam me impedito occuparit. pro Font. 10. Magnitu-

dine rei occupare animos eorum qui audiunt. 1. Q. Fr. 1. 3. 1. Antè occupetur animus ab iracundia, quam prouidere ratio potuit ne occuparetur. 6. V. 113. Tanta superstitio mentes Sicularum occupauit, vt, &c. Ora. 88. Ne odij locum risus occupet. pro Flac. 51. Pecuniam grandi fenore adolescentulo occupauisti: id est, vt ego opinor, commodauisti. || 14. A. 15. Occupare portas vrbis. ¶ Teneo. 5. Tusc. 27. Occupauit, inquit, te fortuna, atque cepi, omnèsq; aditus tuos interclusi, vt ad me aspirare non posses.

¶ Tranemo, occurro. Orator. 138. Vt antè occupet quod putat opponi.

¶ Vsurpo. 1. de Or. 114. Verba cuiusque rei propria & ornatissima atque optima occupasse Ennium.

OCCVPO R. de Cla. 289. Locus in subfelliis occupetur, compleatur tribunal.

OCCVRENDVM. 6. V. 105. Sentio iudices occurrendum esse fatietati aurium.

OCCVRENS. 8. At. 9. Occurrens ad Lentulum.

OCCVRRITVR. 2. Off. 7. Occurritur autem nobis, & quidem à doctis & eruditibus, fatiis, &c. ad Brut. 16. Futura quoque nisi antè sit occursum explores, ne fe insinuent. 4. Aca. 44. Occurreretur enim, sicut occursum est.

OCCVRO, repugno, obsto, resisto. de Fat. 41. Chrysippus illi rationi sic occurrit, si, &c. Orat. 174. Varietas occurrit fatietati. 3. C. 17. Consiliis Catilinæ occurri atque obstici. 3. de Nat. 70. Huic loco sic soletis occurrere. 10. Fam. 15. Bruti erit officium occurrere ei, &c. 1. 11. Malevolentia hominum in me, si poteris, occurreris.

¶ In mentem venio. 2. de Orat. 130. Loci certi, qui ad causam explicandam statim occurrant. 1. 15. 1. Omnes loci artis inquirentibus nobis, omnique acie ingenij contemplantibus offendunt se & occurrunt. 2. 147. Nihil te effugiet, atque omne quod erit in re, occurrerit atque incidet. 4. Aca. 25. Si quid officij sui sit, non occurrit animo. 2. de Orat. 103. Statim occurrit animo quæ sit causa ambigui. Orat. 115. Hæc tenenda sunt oratori, sæpe enim occurrunt. 3. de Fin. 53. Id mihi occurrit, vt indifferens dicerem. 13. At. 19. Mihi quædam occurrunt, sed ea coram. de Cl. 26. Mihi occurrunt, Attice, & quasi lucent Athenæ tuæ. 15. Attic. 23. Per multa mihi de vestro itinere cogitanti in vramq; partem occurrunt. 4. de Fin. 47. Qui quodcumque in mentem veniat, aut quodcumque occurrat, se sequi dicent. 14. A. 3. 1. Quorum de honore vnam mihi plura in mentem venierit. duo certè non preteribo, quæ maxime occurrunt. pro Lig. 6. Nec quid tibi de alio audienti, de me ipso occurrat, reformido.

¶ Obuiam fio. Br. 6. Scripsi ad eum, vt mihi Herculeam occurreret. pro Mil. 52. Cur non antè occurrit, ne in villa resideret? pro Cl. 63. Sed ego curra expectationi vestra iudices etiam, &c. 3. de Ora. 189. Ipsi pedes occurrant orationi, ipsi, inquam, se offerent, & respondebunt non vocati. pro Deio. 40. Misericordia tua occurrere solet supplicibus, nulla oratione euocata.

¶ Obuersor. 1. de Diu. 6. 1. Tum ei visu quietis occurrerit tranquilla atque veracia.

† ADVERB. Abundantiùs, angustius, Top.

OCCVRSATIO, obuiam itio, studium illud occurrendi, salutandi, persandiq; eos à quibus honorum suffragia expectamus. pro Plan. 29. Facilis est illa occurratio & blanditia popularis. pro Milon. 96. Vestras occurrationes, studia, sermones secum ablatum esse dicit.

† ADIVNCT. Facilis, pro Plan.

OCCVRSVRS. 1. A. 9. Non quo me ad tempus occursum putarem, sed, &c.

OCEANVS, de Vniuer. 35. Oceanus & Salacia Cœli fatu Terræque conceptu generati & editi. 3. de Nat. 48. Oceanus Perseidis pater. 7. Fa. 10. In Oceano natate. prouerbiũ. 1. Tusc. 45. Oceani freta. 2. de Nat. 40. Oceani humoribus alitur sol igneus de Som. 15. Terra parua quædam insula est, circumfusa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis. 5. V. 207. Locus intra Oceanum nullus est, quò non nostrorum hominum libido peruaserit. pro Pomp. 33. Nulla intra Oceani ostium prædonum naus est. 3. de Nat. 24. Oceani feruor constantissimus.

† ADIVNCT. Longus, de Prou. Paruus, de Som. Scip.

¶ Syntaxis. Oceani humores: id est, vapores, anhelitus. Oceani feruore id est, aestus.

OCELLVS, oculus. 16. Attic. 6. Cur ocellos Italiae, villulas meas non video.

OCTAVIANVS. 1. de Diu. 4. Octavianum bellum. 15. At. 12.

OCTAVIANVS, Cæsar, qui ab alijs nonnullis Octauus dictus est. 10. Fam. 33. Et tibi & Octauiano scripsi, &c. 12. 25. Cæsar Octavianus.

OCTAVVS. Lege, LVMINARIA.

OCTIES. de Somn. 3. Septenos octies solis anfractus.

OCTINGENTI. pro Pl. 60. Quem magistratum iam octingenti ferè sunt consecuti. 4. Ac. 81. Mille & octingenta stadia.

OCTINGENTESIMVS. de Sen. 5.

- * **OCTO**. de Leg. Octo pœnarum genera in legibus continentur.
OCTOGESIMVS. de Sen. 32.
OCTOGIES. I.P. 86. Sestertium centies & octogies.
OCTOGINTA. de Sen. 68. Qui octoginta regnavit annos. de Cl. 229. Ille octoginta annos natus. 5. V. 120. Octoginta tres, centum octoginta octo. *alij tamen octuaginta legunt.*
OCTONVS. 5. V. 197. Tu mihi octonos H-S. dato, &c.
OCTOPHORVM. *lectica, quæ ab octo servis gestatur.* 2. Qu. Fr. 9. Memini enim, cum hominem portare ad Baias, Neapoli octophoro Anitiano macharophoris centum sequentibus, miros risus nos edere.
* **OCTVAGINTA**. 5. V. 120. *Vide, OCTOGINTA.*
OCTVPLVS. de Vn. 20. Octupla pars. 5. V. 26. In octuplum iudicium dare. *ibid.* Cedo mihi vnum ex triennio Præturæ tuæ, qui octupli damatus sit.
OCVLVVS. *lumina.* 5. Tusc. 46. Dentes candiduli, oculi venusti, color suavis. 2. de Nar. 140. Oculi tanquam speculatores altissimum locum obtinent, ex quo plurima circumspicientes funtuntur suo munere. *ibid.* 142. Natura oculos membranis tenuissimis vestiuit ac sepsit. *Et ibi de fabrica oculorum mirabili.* 2. de Fi. 52. Oculorum, inquit Plato, est in nobis sensus acerrimus. 3. de N. 9. Duo lumina ab animo ad oculos perforata. 3. de Orat. 220. Oculi sunt, quorum tum intentione, tum remissione, tum coniectu, tum hilaritate motus animorum significamus. 1. de Diui. 48. Vt eum quoque oculum, quo bene videret, amitteret. de Ar. 37. Quod oculos non perdidisti. pro Dom. 110. Quem satis mirari, quibus oculis aspicere audeas, non queo. 3. de Nar. 20. Difficile est mentem ab oculis seuocare. Brut. 9. In te omnium coniecti oculi sunt. pro Cl. 54. Coniicere oculos in aliquem. 2. cont. Rul. 25. Cum ad omnia vestra pauci homines cupiditatis oculos adiecerint. 4. V. 37. Adiecere oculum alicui rei, & ad aliquam rem. 1. A. 1. Nec verò vsquam discedebam, nec à reprob. deiciebam oculos. 6. V. 33. Oculos de aliquo nusquam deicere. & 148. Cum spumas ageret in ore, arderent oculi. 7. V. 64. Palam ante oculos omnium esse. 1. de Or. 245. Dicendo excitare aliquem à mortuis, statueret ante oculos. 2. cont. Rull. 52. Ponite ante oculos vobis eum, &c. 2. *Ibid.* 58. Ante oculos istorum volitat regis filius. pro S. R. 101. Apertum suum scelus ante omnium oculos ponere. pro Syll. 72. Et vitam illius ante oculos vestros proponite. 1. de Nar. 115. Propone ante oculos Deū, &c. pro Sest. 17. Propone oculis tuis. 1. Acad. 5. De rebus ante oculos positis disputant. 1. de Orat. 192. Omnia sunt posita ante oculos. 7. V. 93. Ei versabatur ante oculos similitudo periculi, &c. pro S. R. 24. Multa simul ante oculos versabantur. *Ibid.* 98. Non versatur ante oculos vobis in cæde Glaucia? pro Dom. 11. Res erat in opinione dubia, sed in præsentia atque ante oculos proposita. 1. Qu. Fr. 1. 7. Non latere neque abditum esse, sed in oculis clarissime provincie atque in auribus omnium gentium ac nationum esse positum. 2. de Or. 41. Constitueret aliquem in foro, atque in oculis civium. pro Pl. 66. Feci vt postea me præsentem viderent, habitavi in oculis. *ibidem* 67. Plancius fuit in oculis. 4. V. 81. Quæ in foro palam Syracusis in ore atque oculis provincie gesta sunt. 3. de N. 91. Hi duos oculos oræ maritimæ effoderunt. Orat. 102. Oculis mentis videre aliquid. 6. V. 64. Pascere oculos, & exaturare animum cruciatu alicuius. pro Pl. 66. Populus Roma. aures hebetiores, oculos acres & acutos habet. In Var. 4. Oculi eminentes. 1. de N. 80. Oculi peruerfi. de Vn. 33. Nullo posito sub oculis simulachro. 6. Att. 2. Tu, cuius os mihi ante oculos solet versari. de Am. 38. Sed loquor de iis, qui ante oculos sunt, quos videmus. 1. de L. 27. Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur. pro Mil. 86. Aliquando ad eum puniendum oculos aperuisti. * pro M. Scav. Quocunq; non modo mens, verum etiam oculi inciderint. Cat. 26. Vt aures ab oculis vincerentur.
¶ *In oculis esse, vel ferrivide est, charum esse, amari.* 6. Att. 2. Publicanis in oculis sumus. 2. Tusc. 63. Esse in oculis multitudinis. de Ar. 48. Ferebant in oculis hominem quidam boni viri. 3. Qu. Fr. 1. Balbum in oculis fero. 6. A. 11. Oderat antè, &c. nunc fert in oculis. 16. Fa. 27. Te, vt dixi, fero oculis.
† **ADIVNCT**. Abstinentes, 1. Offic. Acres, atque acuti, pro Pl. Aperti, atque integri, 1. Tusc. Nimis arguti, 1. de Leg. Cæci, carulei, peruerfi, 1. de Nar. Curiosi, pro Sest. Non solum curiosi, sed etiam errantes, de Arusp. Eminentes, in Var. Eruditi, Parad. Fortes, 15. Att. Graues, Postq. in Sen. Hilariores, in Pis. Indices, 3. de Ora. Infesti, 1. Cat. Impudentissimi, 1. Phi. Lubrici, & mobiles, 2. de N. Publicani, 7. Atr. Recti, pro Rab. Tristes, Ar. Venusti, 5. Tusc.
¶ **Syntaxis**. *Oculus venustus, tanquam speculator, acerrimo sensu. Oculos perdere. Oculis aspicere. Oculos conijcere in aliquem, adijcere, deijcere. Palam & ante oculos. Statuere ante oculos, ponere, proponere. In presentia, & ante oculos positum, & in oculis. In oculis habitare, esse. In ore atque oculis Italia. Videre oculis mentis. Oculos pascere. Acer, acutus oculus, eminent, peruerfus. Esse ante oculos, videri. Argutus oculus. In oculis ferri.*
O C I V S. *civis.* (tardius. 16. Att. 3. Deseremur ocyus à republica, quam à refamiliari. pro Quint. 43. An vt ocyus ad tuum per-

- uenias. 4. Tusc. 32. Ingeniosi in morbum incidunt tardius, & creantur ocyus. de Som. 21. Idque ocyus faciet, si, &c. & in Arz. mentum illud, quod tu tollere laudibus solebas, vt odcum lararum, & vique ad atrium libertaris explicaremus. || *Lamio. ad legendum indicat.*
O D I, odio habeo, odium in aliquo habeo, sum odio magno in aliquem, invidio, alienum animum habeo, odium alicuius rei habeo. 14. Att. 1. Tamen non dubito, quin me malè oderit. Br. 16. Servire & contumelias pati, peius odii malis omnibus aliis. 7. Fam. 2. Oderam multo peius hunc quam illum ipsum Clodium. 6. A. 11. Oderat antea, &c. nunc fert in oculis. 1. A. 34. Oderint, dum metent. 1. de Fin. 28. Et oderit se, & simul diliget. pro Cl. 171. Aliquem acerbe & penitus odisse. 13. A. 42. Nec deserat partes, quas Pompeius odiuit. ex epistola M. Antonij. de Am. 67. Aperte vel odisse magis ingenuum est, quam fronte occultare sententiam. pro Mil. 36. Hoc civile odium, quo omnes improbos odimus. 6. Att. 2. Nec enim Appium odimus, & Brutum amamus. *ibid.* 3. Odium enim provinciam: & herculè nihil odiosius, nihil molestius. Br. *ibid.* Grauius non contemere & reges odisse superbos. 2. Offic. 23. Quem metuunt, oderunt: quem quisque odit, periisse expectit. * Frag. ep. Debes odisse improbitatem eius.
† **ADVERB.** Acerbe, penitus, pro Cl. Aperte, de Amic. Clam, palam, Fam. Impendio magis, 10. Att. Libenter, 13. ep. ad Br. Malè, 2. At. Peius, 11. Phil.
¶ **Syntaxis**. *Malè, peius odisse. Acerbe & penitus odisse.*
O D I O S E, fastidiosè, molestè. de Cl. 283. Inepetè, odiosè, & putidè dicere. 4. ad Her. 29.
O D I O S V S, molestus, odio dignus. 1. Offic. 130. Palæstrici motus sæpe sunt odiosiores. de Sen. 4. Senectus sic odiosa est plerique, vt, &c. pro Mur. 30. Orator odiosus in dicendo & loquax. pro Cl. R. 16. Alterum est gravius & odiosius. 8. Attic. 22. Non dubito quin tibi odiosa sint epistolæ quotidianæ. Or. 25. Insolens & odiosum verbum. 6. Att. 3. Odit enim provinciam meherculè nihil odiosius, nihil molestius. de Sen. 25. & 26. Senes sunt odiosi omnibus. *Ibid.* 47. Cupidis talium rerum, odiosum & molestum est fortasse carere. *Ibid.* 65. In fragili corpore odiosa omnis offensio est. de Amic. 74. Odiosum sanè genus hominum officia exprobrantium. 6. Att. 3. Huc enim odiosa afferebantur de Curione. 1. V. 36. Omnis arrogantia odiosa est.
O D I V M, invidia, essensa, offensio. 4. Tusc. 21. Odium est ita inueterata. *ibid.* Discordia ira acerbior, intimo odio & corde concepta. 2. de Orator. 199. Animos iudicum ad Qu. Carpinis odium renouabam atque reuocabam. *ibidem* 201. In Carpinis invidia renouanda. *ibid.* 208. Struere odium in aliquem. *ibid.* Cum excitatur acerbum odio. 1. de Inu. 100. Concitare magnum odium in aliquem. pro Mar. 30. Qui & sine amore & sine cupiditate, rursusque sine odio & sine invidia iudicabant. 2. A. 91. Tantum te cepisse odium regni videbatur. 10. Attic. 7. Cum Cæsar perdit multitudinem, in odium acerbissimum venerit. 2. de Fin. 79. Venire in odium pro Pomp. 65. Difficile est dictu quanto in odio simus apud exterarum nationes. pro Cæli. 1. Magnum odium video cum crudelissimo dissidio extitisse. pro Cor. 30. Gens aliqua dissidens à populo Rom. odio quodam acque dissidio. *Ibidem* 62. Si qui sunt, quibus infinitum sit odium, in quo semel susceptum sit. I.P. 13. In tanto mortalium odio iusto præsertim & debito. pro Clu. 151. Pro odio quod habuit in ordinem equestrem. pro Muræ. 47. Vt odia occulta civium, quæ nunc tacitis discordiis continentur, in optimi cuiusque fortunæ erumperent. 2. cont. Rull. 14. Odium penitus insitum. 12. Fa. 10. Lepidus magno odio ciuitati est. pro Mur. 87. Is nemini odio fuit. 1. Off. 150. Primum improbantur hi quæstus, qui in odia hominum incurunt. Post. ad Quir. 1. Odium in aliquem conceptum iamdiu continet. *ibid.* 23. Odium vel precibus mitigari potest, vel vitilitate deponi, vel veritate sedari. de Ar. 4. In Clodium verò non est hodie meum maius odium quam antea fuit. pro Pl. 71. Odium barbarorum immane & crudele in hostem. in Var. 6. Odium diuturnum, quod in bonos iam inueteratum habebatis, saturare cupiebatis. 2. Att. 21. Hæc dominatio in odio est omnibus. 2. V. 42. Hic magno odio est apud omnes. 2. de Inu. 109. Habere magnum odium in aliquem. 6. Attic. 1. In quo (vt audio) magnum odium Pompeij suscepisti. 14. Ego dubitem, quin summo in odio sim? *Ibid.* 14. Accidit vt ne ipsum quidem Clodium meum odium in fine fuerit. de Amic. 2. Cum is capitali odio à Qu. Pompeio dissideret. 1. de Inu. Indignatio est oratio, per quam conficitur, vt in aliquem hominem magnum odium, aut in rem grauis offensio concitetur. Postq. ad Quir. 1. Vt quod odium scelerati homines & audaces in Reipub. & in omnes bonos conceptum iamdiu continerent: id in me vnum potius quam in vniuersam Reipub. deflecterent. pro M. Scav. Nullo suscepto odio.
† **ADIVNCT.** Acerbum, proprium, 2. de Orat. Acerbius, populare, sumum, tantum, 2. Attic. Acerbissimum, 1. Attic. Acere, 1. de Finib. Acerbum, pro S. R. Apertissimum, leuissimum, obscurum, 3. Fam. Caput le, maxima, atque sempiterna, de Amic. Diuturnum, atque inueteratum.

in Vac. Civile, pro Mar. Commune, 7. cont. Rull. Grauius, 12. Phil. Ho-
 stile, primum, pro Cl. Immane, & crudele, mediocre, pro Planc. In-
 credibile, 10. Fam. Infestum, 2. atque tantum, 5. Verr. Infimum, inti-
 mum, 4. Tuic. Infinitum, pro Corn. Iniustum, pro Cael. Insigne, 14. Att.
 Penitus infestum, 2. cont. Rull. Iustum, maximum, priuatum, publicum,
 ep. ad Br. Iustum, & debitum, vniuersum, in Pifo. Magnum, 6. At. Maius,
 2. Offic. Mediocre, 2. Phil. Mirificum, 11. Att. Nefarium torum, pro Flac.
 Obsecrum, atque penitus infestum, de Arusp. Par, 11. Fam. Singulare, pro
 Spl. Venenum amicitia, 2. de Inu. Verus, pro Selt. Vile, 3. Att.

SYNTAXIS. Odio intimo concepta discordia. Renouare animum ali-
 cuius ad odium. Odium struere, excitare, concitare, capere. In odium
 venire. Esse in odio apud. Odio & dissidio dissidere. Odium habere in
 aliquem. Odio alicui esse. Hoc in odium Caesaris incurrit. Odium con-
 cipere, continere, mitigare, sedare, saturare. Incurrere in odium & of-
 fensionem. Suscipere odium in aliquem. Odium in signo, capitale.

ODOR, afflata suauitas odoratio percepta. 5. V. 23. Odor Apronij
 terribimus, quem, vt aiunt, ne bestia quidem ferre possunt, vni
 ist suauis & iucundus videbatur. Postq. in Sen. 15. Vnguentorum
 odor. 2. de Nat. 141. Nares, eo quod omnis odor ad superiora
 ferretur, recte sursum sunt. Ibid. 127. Multæ etiam insectates, odo-
 ris intolerabili fœditate depellunt. pro Cael. 42. Qui non odore
 illo, non tactu, non sapore capitur. pro Clu. 73. Canutus qui
 quodam odore suspicionis Stalenum corruptum esse fenserat.
 de Senect. 59. Suauitates odorum, qui afflantur è floribus.

ODORUM MATERIA, vnguentum. 6. V. 77. Thure & odoribus in-
 censis. 3. Tusc. 43. Incendere odores. 7. V. 145. Proferebant alij
 purpuram, thus alij atque odores.

ADIVNCT. Nonnullus Dictaturæ, 4. Att. Suauis, iucundus, terri-
 mus oris, & corporis, 5. Ver.

ODORANDVS, pro Cla. 82. Quid Albana pecunia: vestigiisne
 nobis odoranda est? an ad ipsum cubile vobis ducibus venire
 possimus?

ODORANS, I. P. 83. Scelera tua non vestigiis odorantes ingressus
 tuos, sed totis volitationibus corporis & tubilibus persecuti
 sumus.

ODORATIO, odoratus. 4. Tusc. 20. Tractationum & odoratio-
 num voluptates.

ODORATVS, sensus, quem olfactum Plinius vocat. 4. Aca. 20. Ne-
 cesse est de odoratu & gustatu loqui. 2. de N. 158. Pomorum iu-
 cundus non gustatus solum, sed odoratus etiam & aspectus.

ADIVNCT. Iucundus, 2. de Nat.

ODOROR, & ODORO, olfacio, animaduerso, quaro, tento, experior,
 agnosco curo, odore quodam suspicionis aliquid sentio. 6. V. 31. Vt
 canes venatici optime odorabantur omnia, & peruestigabant. 4.
 135. Acutissime indagare & odorari omnia solebat. 2. de Or. 186.
 Odoror quam sagacissime possum, quid sentiant iudices, &c. 2.
 con. Rul. 64. Hi quos hunc Decemuiratū odorari suspicamini.
 4. At. 8. Tu velim Fabium, si quæ habes aditum, odorere, & istum
 conuiuiam tuum degustes. Post. in Sen. 14. Hi voluptates omnes
 vestigant, te odorant. 4. At. 13. Soles enim tu hæc festiue odorari.
 64. Illud præterea *ἔρω τὸν ὄρον* ad te scribam, tu sagacius odo-
 rare. 14. 3. Sed quid hæc ad nos odorare tamen Antonij *ἰσθῆς*
 16. 7. Odorari diligentius quid nam futurum sit.

ADVERB. Coram, 15. Att. Diligentius, 14. At. Festiue, 4. At. Sagacius,
 6. At. Sagacissime, 2. de Or.

SYNTAXIS. Odor tener, suauis, iucundus, vnguentorum. Thus & odo-
 res incendere. Odore suspicionis sentire. Afflatus è flore odor. Odorare
 vestigiis, imò ad cubilia venire, & volitationibus totius corporis. Odo-
 rari & vestigare. Acutissime indagare, & odorare. Sagacissime odora-
 ri. Odorari aliquem, & degustare. Odorari festiue.

ODRILITIVM, aliter, ORICHALCVM. 2. de Fin. 23. Absint
 etiam pueri qui ministrent: respicendat his vestis, argentum,
 odrilitium, locus ipse, ædificium.

ODYSSEA, Homeri opus de navigatione Ulyssis. de Cl. 71. Nam &
 Odyssea Latina est.

OECONOMIA. 6. At. 1. Nec *οὐκ ὀκνησάντων* meam instituiam, sed or-
 dinem seruabo tuum. Lege, DISPOSITIO.

OECONOMICVS. 2. Off. 87. Xenophontis liber, qui Oeconomi-
 cus inscribitur. de Sen. 58. Xenophontis liber de tuenda re fa-
 miliari.

OEDIPVS, Sophoclis *tragœdia*. 5. de Fin. 3. Memoria Oedipodis.

OENOMAVS, Accij, *tragœdia*. 9. Fam. 16.

OENOPHORVM, vas vinarium. 2. de Fin. 23. Vinum diffusum è
 pleno sit œnophoro, vt ait Lucilius: aliter, hisphon, pro œno-
 phoro legitur.

OETAVS, mons. 3. de Nat. 41. Accij.

OFFA, ribus, globosus, orbiculatus. 1. de Di. 27. Necessè est offa obie-
 cta cadere fructum ex pulli ore cum pascitur. 2. 72. Si auis fame
 euecta in offam pulvis inuadit, hoc tu auspiciam putas.

OFFENDITVR. 10. Fa. 24. Si quid esset offensum in his exer-
 citibus. 1. de Or. 259. A quibus nihil præter voluptatem queritur,
 in iis offenditur, simulatq; immittitur aliquid de voluptate. 3.
 194. Si in his paulum modo offensum est.

OFFENDO, offensionem affero, iniuriam facio. 3. Fam. 8. Hoc vero
 et quo suspicio nata est, me exquisiuisse aliquid, in quo te of-

fenderem translaticium est. 7. A. 16. Quod offendit animos ma-
 ioris partis hominum magis. 1. Fam. 7. Eos non tam constantia
 nostra delectat, quàm splendor offendit.

LAUDO, pro Planc. 6. Offendere existimationem alicuius. Ibid. 9.
 Quod quenquam malevolentissimum iure possit offendere.

IMPINGUO, incurro, irruo. 2. de Inu. 5. Minus in arrogantiam of-
 fenderent. 9. Fa. 2. Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris
 nihil offendat? nusquam incurrat? pro Clar. 63. Postremò eum
 qui bis apud iudices offendisset, quàm eum qui bis causam iis
 probasset. 2. de Or. 301. Multa circumspectienda sunt, nequid of-
 fendas, ne quò irruas.

PERCUTIO, Pro Cluent. 175. Is ex equo cecidit, & latus offendit
 vehementer.

INAADO. 2. Fam. 3. Aut ne ad eam meditare imperatum te of-
 fendam.

PECCO, delinquo. Ibid. 18. Qui si dignum se maioribus suis præbue-
 rit, tua laus ex aliqua parte fuerit: sin quid offenderit, sibi to-
 tum, tibi nihil offenderit. 2. Qu. Fr. 5. Nam Pompeius apud il-
 lam perditissimam atque infimam fecem populi propter Milo-
 nem suboffendit. pro Cl. 98. In eodem genere, in quo ipsi offen-
 dissent, alios reprehendissent, se ad præmia legis venire oport-
 ere. 1. de Or. 129. Nihil tam ad diuturnitatem memoriæ stabile,
 quàm id in quo aliquid offenderis.

INVENIO. 1. Fa. 7. & 9. Non offendes eundem bonorum sensum
 Lentule, quem reliquisti. 5. V. 124. Quia desertas arationes, ina-
 nes agros, prouinciam miseram perditamque offendi.

RECORDOR. 4. V. 130. Offendit eum mensum comitalem, comi-
 tiis iam abhinc XXX. diebus habitis.

ADVERB. Grauius quemuis, 1. Offic. Grauius animos, in Sall. Vehem-
 entius, Or. Vehementer latus, pro Cl. Vehementer oculos, ep. ad Br.

OFFENDOR. 1. Fa. 9. Multis rebus meus offendebar animus. 1.
 de Inu. 43. An offendi in his consuerint.

ADVERB. Paulum, 2. de Orat.

OFFENSA. 9. At. 2. Magna in offensa sum apud Pompeium. 8. Fa.
 16. Denique illud cogita, quòd offensa fuerit, in ista cunctatione
 te prius fuisse, &c. Cælij.

ADIVNCT. Magna, 9. Attic.

OFFENSIO, incommodum, detrimendum, damnum, molestia, calamita-
 tas. pro Cl. 10. Huic nihil potest offensionis accedere sine acer-
 bissimo incommodo. 3. Offic. 105. Turpitudine in deformitate
 corporis habet aliquid offensionis. 7. A. 8. Te rogo, vt accipias
 sine offensione quod dixerò. 4. Tusc. 31. Corporum offensiones
 sine culpa accedere possunt, animorum non item. 2. de Diu. 84.
 Quæ si suspiciamus, pedis offensio nobis & sternutamenta erunt
 obseruanda. 6. Fa. 8. Præstabo nihil ex eo te offensionis habitu-
 rum. 1. de Inu. 100. Concitare grauem offensionem in aliquam
 rem. 16. Fa. 10. Graues solent offensiones esse ex grauibz mor-
 bis, si qua culpa commissa sit. pro Pomp. 26. Hic in ipso illo
 malo gravissimæque belli offensione L. Lucullus iussu coactus
 abiit. Ibid. 28. Non offensionibus belli, sed victoriis. Accipere
 offensionem in ædilitate. Lege, OFFENSIVNVL A. 1. At. 14.
 Tantam intelligebam ei esse offensionis, quantum literæ tuæ
 declarabant.

ODIUM, simulas, inimicitia. Postq. in Sen. 20. Qui publici mei
 beneficij memoriam priuatam offensionem obliterarunt. 13.
 At. 23. Mihi credas velim, mihi maiori offensioni esse quàm de-
 lectionis possessiunculæ meas. 1. de Inu. 100. Indignatio est
 oratio, per quam conficitur, vt in aliquem hominem magna
 odium, aut in rem grauis offensio concitetur. 1. At. 14. Deponere
 offensionem, &c. 10. 8. Offensio nostra, quæ magis a *ζηλοπνία*
 mea, quàm ab iniuria tua nata est. 4. Tusc. 23. Eaque quæ sunt
 eius morbis contraria, quæ habent ad res certas vitiosam offen-
 sionem atq; fastidium. 1. de In. 30. Excipere offensionem ex ali-
 quo facto. 4. Fa. 4. Effugere offensionem alicuius. * pro C. Corn.
 1. Plebem ex Maniliana offensione victam & domitam esse.

PECCATUM. 1. Fa. 7. Offensionem esse periculofam video.

DISSIDIUM. 2. Off. 71. Videtur, vt labores & molestias tum of-
 fensionum, tum repullarum, quasi quandam ignominiam tim-
 mere, & infamiam. de Am. 87. Repente in medio cursu amicitias,
 exorta aliqua offensione, dirumpimus.

VITUPERATIO. Or. 124. Principia acuta sententiis, vel ad offensionem
 aduersarij, vel ad commendationem sui.

SUSPICIO, inuidia. 2. de Orat. 101. In quo est illa magna offensio
 vel negligentia susceptis rebus, vel perfidia receptis. 1. de Nat. 86.
 Epicurus ne in offensionem Atheniensium caderet, verbis reli-
 quit deos, re sustulit. 2. V. 35. Incurrere in odium offensionem-
 que populi. 2. de Orat. 208. Tum excitatur, si non tam acerbum
 odium, attamen aut inuidie, aut odij non dissimilis offensio pro
 Mur. 41. Sapiens. Prætor offensionem vitæ æqualitate decernen-
 di, benevolentiam adiungit lenitate audiendi. de Pro. 29. An re-
 ditus in patriam habet aliquam offensionem.

ADIVNCT. Acerba animi, 3. Offic. Contraria alicui, vitiosa, 4. Tusc.
 Non dissimilis, 2. de Ora. Grauis, 1. Att. & 16. Fam. Grauisima belli, pro
 Pomp. Magna, 1. de Diu. Maior, 13. Attic. Multa, & graues, 15. Attic.
 Odiosa,

Odiosa, de Senec. Periculosa, 1. Fam. Popularis, 5. Tusc. Priuata, Postqu. ad Quir. & 10. Fam.

- OFFENSIVNCULA**, pro Pl. 5. Vidi M. Pisonem offensivncula accepta in ista adilitate summos honores à populo Rom. adeptum. 13. Fa. 1. Si qua offensivncula facta est animi tui perueritate aliorum.
- OFFENSVM**, *offensio*. 1. de Inuen. 92. Offensum est, quod eorum qui audiunt, voluntatem lædit.
- OFFENSVS**, *infernus*, pro Cl. 158. Etiam si in inuidiosus, aut multis offensus sit. 1. At. 14. Animus alienatus & offensus. 10. Fa. 18. Si hominem mihi offensum non subleuassent. 5. Tusc. 106. Exilium propter alienam & offensam populi voluntatem, malum est. 1. At. 4. Si cuius animus in te est offensior. 1. A. 30. Omnes illi sunt offensi.
- ¶ *Lasus*. 1. At. 4. Animum eius esse effensorem arbitrabar. 15. 8. Hircius scribit se vehementer esse offensum à veteranis. 6. 3. Cumulatè publicanis satisfactum, offensus contumelia nemo. Postq. in Sen. 20. Qui cum mea sententia voluntas eorum esset offensa, publici mei beneficij memoria priuatam offensionem oblitterauerunt. ad Brut. ep. prid. inu. 1. Aut si quid offensum sit, per te remp. esse recuperandam.

† **ADVEBB.** Pergrauiter, 1. Attic. Pertinaciter, 10. Fa. Tantulum, & tubatim, 1. Ver. Vehementer, pro Deior.

¶ **Syntaxis.** *Hoc animos hominum offendit. Caue ne quid in hac re offendatur. Offendere in vitium. Caue ne quid offendas, ne quod irruas. offendit cadēs brachium. Imparatum offendere aliquem, offendes cum veneris, omnia id est, inuenies. In offensa esse apud aliquem: id est, non conuenire inter.*

- OFFERENDI**, 2. contra Rull. 12. Feci fidem offerendi mei.
- OFFERENS**, pro Mil. 93. Vir fortis se acriter morti offerens, pro Plan. 24. Vltro mehercule se mihi etiam offerentes, vltro pollicentes rogauit.
- OFFERO**, *polliceor, profiteor, defero*. 2. Attic. 1. At ni poposcisses, ego me tibi non offerebam, pro Cal. 21. Vltro se offerre alicui, & proicere se, pro Syl. 84. Caput meum obtuli pro patriæ periculis, pro Sest. 1. Offerre se in discrimen pro statu ciuitatis. I. P. 21. Sed his vnum me pro omnium salute obtuli. 1. Qu. Fr. 2. Nostræ causæ non videntur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur. 6. Fa. 20. Nihil est, cur aduenientibus te offerre gestias. 9. Atti. 4. Ne obtulisse nos gratulationi videamur, pro S. R. 87. Os suum non modo ostendere, sed etiam offerre, pro Sest. 61. Offerre vitam suam in discrimen, & offerre se temeritatibus. 1. Tusc. 32. Offerre se ad mortem pro patria, pro Sest. 48. Qua manu vitam sibi exhaust, eadem hostib. mortem obtulit, pro S. R. 107. Qui obtulerunt hanc prædam Chrysigono, Ibid. 112. Cur mihi te offers? pro Syll. 55. Sed tamen obtulit se ad ferramentum prospicienda. 3. Atti. 10. Ne me perditum illi afflictumque offerrem. 2. 22. Quod fors obtulerit, id acturus videtur, pro Clu. 17. 1. Offerre alicui, post ipse sibi optare deberet. Brut. 11. Is nobis vltro pollicitus est, & dedit X. H. S. ex sua pecunia, & quod multo carius est, seipsum obtulit & coniunxit.

¶ *Obuiam* sio. 3. de Orat. 189. Isti pedes occurrent orationi, ipsi, inquam, se offerent & respondebunt non vocati. 5. At. 16. Offerre se in via alicui.

¶ *Expono*. 1. Off. 83. Offerre se periculis sine causa. 3. C. 28. Qui se pro salute vestra obtulerint inuidiæ periculisq; omnibus, pro Mil. 95. Ego qui pro te toties morti me obtuli.

¶ *Resisto, obisto*. Br. 15. Romam ut veni, statim me obtuli Antonij sceleri.

¶ *Refero, reddo*. 1. de Diu. 81. Obiiciuntur sæpe formæ, quæ re ipsa nullæ sunt, speciem autem offerunt.

¶ *Præbeo*. 2. de Diu. 143. Quæ igitur natura obtulit illam spem Simonidi?

- OFFEROR**, 3. de Leg. 39. Dummodò tabella optimo cuiq; ostendatur, vltroque offeratur.

† **ADVEBB.** Acriter morti, pro Mil. Libenter corpus telis, insolenter se, pro Sest. Improvisò, temerè, 1. de Diu. Obuiam se, 4. At. Peropportune, 7. Ver. Vltro, 3. de Leg. Vltro se, pro Planc.

¶ **Syntaxis.** *Vltro se offerre alicui, seq; proicere. Offerre se discrimini, in discrimen, ille proficitur, se offert. Offerre se alicui in via. Offerre se iniuriis. Hoc speciem offert felicitatis.*

- OFFICINA**, *locus sella atque operis* & *quæstus quotidiani*. 6. V. 54. Verres instituit officinam Syracusis. 1. Off. 150. Opifices omnes in sordida arte versantur: nec verò quicquam ingenuum potest habere officina. I. P. 87. Officina armorum. 7. A. 12. Armorum officinas in vrbe videtis. Parat. 1. Tale tamen est, ut ex eadem officina exisse videatur. 2. A. 35. Cuius domus quæritiosissima est falsorum chirographorum officina, pro S. R. 134. Domus officina nequitia, diuersorum flagitiorum omnium. 1. de L. 36. Philosophi, qui quasi officinas instruxerunt sapientia. Or. 40. Domus Iocratidis officina habita eloquentia est. de Cla. 32. Domus Iocratidis quasi ludus quidam atque officina dicendi. 2. de Orat. 57. Officina Rhetoris clarissima.

† **ADVNER.** Clarissima Rhetoris, 2. de Or. Quæstuosissima chirographorum, 2. Phil.

¶ **Syntaxis.** *Ludus & officina dicendi, sapientia, falsorum chirographorum.*

OFFICIENS, 2. de Nat. 50. Umbra terræ soli officiens nocentem efficit. in Arat. *Sin autem officiens signis mens obstruet aliam.*

OFFICIO, *noceo, obsum, obisto, obstruo, obscuro*. 1. de Inu. 75. Quæ officio simulato officis? pro Rab. Post. 43. Nec meis commodis in omnibus officio altitudo fortuna. pro S. R. 6. Cui pecunia quali la-

R. obstare atque officere videtur. 3. Off. 66. Demoliri ades, quæ concisus officit Theopompus elatione atque altitudine orationis suæ. || Pro S. R. 112. Cur mihi te offers, ac meis commodis officio simulato, officis, & obltas. Prognost.

¶ *Ut cum Luna means Hyperionis officit orbi.*

OFFICITVRI, 1. de Or. 179. Quicumque particula cæli officitur, quamuis esset procul, immutata lumina putabat.

¶ **Syntaxis.** *Umbra terræ soli officit. Officit menti luminibus fortuna altitudo. Alicui obstare, & officere aliquid.*

OFFICIOSE, *amanter*. 9. Fa. 20. Qui me quidem per officiosè & peramanter obseruant. 13. Attic. 22. Officiosè parere alicui. 6. 1. Sed illa officiosius, quod, & c. de Amic. 73. Aliquid officiosè, aut amicè, aut cum labore aliquo suo factum posse dicere. 1. Atti. 22. Officiosè.

OFFICIOSVS, *plenus officij, in quo inest liberalis gratificandi voluntas*. (*inofficiosus*. 3. V. 63. Lampiaceni summè in omnes ciues Rom. officiosi, pro S. R. 2. At tantò officiosior quàm ceteri, ne, & c. 13. Fam. 60. pro Pl. 46. Quos tu si sodales vocas officiosam amicitiam nomine inquinas criminoso, pro Mil. 12. Propter officiosos labores meos nonnulla apud bonos gratia, pro Qu. R. 18. Vir purus, pudens, humanus, officiosus, liberalis. 1. Fam. 22. Homo officiosissimus. 13. At. 43. Nec diligentior, nec officiosorem facile delegissem Vestorio. 1. Qu. Fr. 4. Denocius est in me officiosissimus. I. P. 54. Officiosissima natio candidatorum.

¶ **Syntaxis.** *Perofficiosè & peramanter. Officiosam amicitiam.*

OFFICIUM, *partes, munus officij, opus*. 1. Offic. 4. In officio colendo sita vitæ est honestas omnis, & in negligendo turpitud. pro Mür. 65. Stoici mihi videntur finis officiorum paulò longius quàm natura vellet protulisse. Or. 74. Oportere, perfectionem declarat officij, quo & semper vtendum est, & omnibus. 16. At. 11. Non dubito, quin *καθ' ἑαυτοῦ* officium sit, sed inscriptio plenior de officijs. Ibid. 13. Mihi non est dubium, quin quod Græci *καθ' ἑαυτοῦ*, nos officium, præclare conuenit: aut da-

melius dicimus. Cof. officium, Senatorium officium. 1. de Inu. 6. Officium est id, quod facere debet orator; finis, cuius causa facere debet. 3. de Finib. 58. Est autem medium officium, quod ita factum est, ut eius facti probabilis ratio reddi possit. 15. de officij *perfecto & medio*. 1. Offi. 7. pro Qu. 26. Nullum est officium tam sanctum atque solenne, quod non avaritia comminuere & violare soleat. 1. Off. 7. Nullum officium referenda gratia magis necessarium, est. Ibid. 125. Peregrini officium est, nihil præter negotium suum agere. 1. de Or. 138. Oratoris officium est, dicere ad persuadendum accommodatè. *ibid.* Oratoris proprium officium atque munus, 4. de Fi. 36. Officium, munus, opus, 2. de Orat. 345. Singularum virtutum certa quædam sunt officia ac munera. 2. de Diu. 107. Sine oculis non potest extrare officium & munus oculorum. 10. Fa. 15. Bruti erit officium occurrere ei. 2. de In. 66. Pietas officium erga parentes conseruare monet. 1. Off. 32. Contra officium est, maius damnum anteponi minori. *ibid.* Non sit contra officium non facere, & c. pro Dom. 18. In hoc officio, quod fuit præcipue meum, pro Qu. 61. Qui primus erat officij gradus, à præcuratore seruatus est. 5. Fa. 17. Prætermittere officium erga aliquem. 1. Off. 28. Prætermittendæ defensionis deferendique officij plures solent esse causæ. 1. de Fin. 33. Deferere officium. 5. Fam. 2. Deferi ab officijs amicorum. 1. Offi. 32. Ab officio discedere. *ibid.* 34. Sunt autem quædam officia aduersus inimicos seruanda. 5. Fa. 7. & 4. de Fin. 15. Omnia officia amicitia diligenter sanctèque seruauit, pro Cl. 133. Retinere officium 2. de Inu. 61. Tribuere officium & cultum alicui. 4. Fam. 11. Ut intelligas homini amicissimo te tribuisse officium. *Ibid.* 6. Officia, quæ illi temporari tribui potuerunt. 1. Off. 59. In officiis tribuendis videndum est, & c. 7. V. 182. Perfoluere officium receptum alicui. Postq. ad Quir. 23. In officio perfoluendo dissimilis ratio pecuniæ debita est. 4. Fam. 12. Quæ officia mea fuerunt, omnia ei præstiti. 12. 16. Filius tuus, cui nos & charitate & amore officium tuum præstaturus non debes dubitare. 5. 8. Cumulatè reddere officium iamdiu alicui debitur. 9. At. 5. Præstare officia vrbana alicui. 3. 15. Exequi sua officia & studia. 1. V. 47. Satisfacere officio suo. 3. Fam. 8. Fungi officio suo & declarare officium suum. 5. 16. Fungi officio amici. 2. Off. 41. Fungi officio iustitiæ. 3. Fam. 10. Sulcipere officia & partes pro dignitate alicuius. 5. V. 2. Declinare ab religione officij in aliquo re. 11. At. 12. Nihil ab illo factum est, quo minus mea in te offi-

officia constarent. 3. Fam. 13. Nullum officij onus cuiquam reli-
quum fecit. 5. 5. Omnia officia à me in te profecta sunt. ibid.
Desiderare officia ab aliquo. ibid. 6. Desiderare officia alicuius
in aliquem. 1. 6. Expectare officia ab aliquo. 6. 6. Polliceri & de-
ferre officium suum alicui. pro S. R. 70. Quos natura ipsa reti-
nere in officio non potuit. ad Heren. Cum canes fungantur of-
ficis luporum. 5. At. 20. Nicanor in officio est, & à me liberali-
tatis luporum. 5. Fa. 20. Esse in officio. 5. 5. Esse singulari officio
ret tractatur. 1. 5. Fa. 20. In aliquem multa & magna officia con-
ferre. Promereri officium. *Legge, P. R. O. M. E. R. O. R.* 1. At. 2. In of-
ficio manere. 3. Fa. 9. Tueri officium. 7. 3. Deesse officio suo. 3. 4.
Mea in te omnia summa necessitudinis officia constabant. pro
Planc. 2. 4. Vel quia huius ipsius in illum ordinem summa offi-
cia quaesturae tribunatusque constabant. 2. Fa. 1. Non tam mihi
molestum fuit accusari abs te officium meum, quam iucun-
dum requiri. 1. 5. Officiis mutuo respondere. pro Mur. 73. Is vo-
luit ad hoc officium necessitudinis esse gratiosus. pro Font. 1. 5.
Alicui muneris atque officio praesse. 12. Fam. 15. In Syriam ad
meum officium reueri. de Pro. 20. Ut commune officij censuram
communi animo defenderent. 1. Qu. Fr. 1. 14. Quae res ad offi-
cium imperij tui pertinere, de his rebus nihil attingam. 7.
Att. 16. Tua erga me officia plena tui suauissimi studij. Anteq.
16. Qui neque tantorum officiorum impensam egistis in patriam.
de Am. 8. Vsurpare aliquod officium, abduci ab officio,
intermittere officium. 1. 1. Fam. 17. Magna eius in me non dico
officia, sed merita. 12. 2. 9. Officia vel merita potius. 1. 1. Ego om-
ni officio ac potius pietate erga te ceteris satisfacio omnibus,
& c. ibid. Cum summa testificatione tuorum in se officiorum. 6.
1. Sed quoddam dignitati videbatur. 12. At. 24. Leuatio quaedam est,
nostraeque dignitati, at officij & debiti. pro Qu. 55. In vita alicuius
rationem summi officij desiderare. pro S. R. 1. Ita fit, vt adsint,
propterea quod officium sequuntur. pro S. R. 4. Vtrumuis saluo
officio facere poteris. 1. At. 8. Magnopere confido illum fore in
officio. 6. 2. Ac maxima partes istius officij sunt pueri Cicero-
nis. 13. 20. Torquato nostra officia grata esse facile patior, ea-
que augere non desinam. Brut. 6. Hoc ad meam officium pri-
uatarum rerum pertinet. 2. Qu. Fr. 2. Spero Cyrum in officio
fore. 1. Offic. 155. Officiis scientiae praeposita sunt officia ius-
ticiae. de Sen. 34. Massaniusa senex omnia regis officia & mune-
ra exequitur. Ibid. 29. Instruere aliquem ad omne officij mu-
nus. Ibid. 72. Rectè in senectute viuatur, quo ad munus officij
exequi & tueri possis. de Amic. 74. Officia meminisse debet is,
in quem collata sunt, non commemorare qui contulit. pro Mil.
101. Tibi nullum à me amoris, nullum studij, nullum pietatis
officium defuit. 5. V. 144. Aliquando desinat putare se emere
officium, quod ipse semper habuit venale. pro M. Scau. Integris
amicitiis officium praetermissum, imprudentiae, vel negligenti-
ae excusatione defenditur. Incert. Simulatio officij.

ADIVNCT. Antiquius, 12. Famil. Antiquum, saluum, sanctum, atque
solenne, tacitum, pro Quint. Antiquissimum, vrbana, 12. At Aptiora na-
tura, bellica, & ciuilia, commune, inchoatum, maius, malum, maximu,
medium, melius, & perfectum, necessarium, perfectum, rectum, 1. Offic.
Certa, 2. de Orat. Ciuile, 3. de Fin. Consulare, de Arusp. Debitum, recen-
tissima, 6. Ver. Debita, ep. ad Bru. Diuturnum, 2. Phil. Domestica, pro Q.
R. pro Cal. Domestica, forensis, vrbana, & prouincialia, innumerabilia
erga aliquem, 6. Fam. Bgregium, 2. de Fin. Fictum pro Cae. Gratum, in-
terruptum, obscurum, prouinciale, 5. Fam. Gratiore, iucundiora. 4. Fam.
Gratissima, magna, & mutua inter aliquos, magna, paria, mutua, maxi-
ma multa inter aliquos, multa, & magna, mutua, perpetuum, maxi-
mumque, Plurima maximaque, Plurima, paria ac mutua, sum-
mum, 13. Fam. Gratissimum, 3. ad Qu. Fr. Gratius, de Pet. Conf. Honesti,
innumerabilia, propria, communia cum aliquo, 3. At. Honorificentissima
erga aliquem, paria, plena studij, 7. Att. Humanum, rara, eximia, 1. de
Inu. Inuegrum, priuatum, quotidianum, singulare, pro Syll. Iustum, at-
que necessarium, iustum, atque debitum, 3. Tusc. Iustum, & pium, & de-
bitum reip. multa erga aliquem, plurima, summa necessitudinis, su-
ma erga aliquem, vetera, 6. Fam. Leuiora, pro Mur. Liberale, recens,
recentissima in aliquem, pro Arch. Magna in aliquem, 11. Fam. Ma-
gnum & necessarium, 15. Fam. Media, 4. Attic. Mediocre, 5. de Fin. Mi-
nimum, mutua inter aliquos, summum inter aliquos, 10. Famil. Mirifi-
cum, 14. Famil. Multum, & prudens, 2. Famil. Multa, 1. Academ. Nota &
communis, perfectum, & medium, 1. de Finib. Nouum, recentia, 7. Ver.
Perfectum, atque absolutum, 3. Offic. Praesens, pro Sest. Primum, pro-
prium, 1. de Orat. Pristinum, 11. Attic. Priuata, 3. de Orat. Priuatum, non
publicum, pro Marc. Publicum, 2. de Diuin. Quaestorium, 2. Famil. Sim-
plex, pro S. R. Singulare, 1. Attic. & 1. Famil. Summa, 2. Attic.

Syntaxis. Officium solenne, & sanctum. Officium ac munus. Offi-
cium praetermittere, de serere. Ab officio amicorum deseri. Ab officio
discedere. Officium retinere, seruare, tribuere, persolvere. Quod officium
meum est, id praesto. Ego praestabo tuum officium erga silium. Officium
debitum reddere. Exequi officium. Fungi officio suo. Officia & partes
suscipere pro dignitate, &c. Ab officio declinare, is, in quem officia ex-
ant, nisi debet, vt, &c. In aliquem ab aliquo profecta beneficia. In
officio retinere. Officio singulari esse in aliquem. Conserre officia in
officium promereri, tueri. In officio manere. Officio suo deesse. Constans
necessitudinis officia in aliquem. Officiis mutuo respondere. Ma-
gna eius in me non officia, sed merita. Officia studij plena. Officium ac
debitum. Amoris studij, pietatis officium.

OFFIRM 0. 3. de Fi. 11. Ceteras Philosophorum disciplinas non
modò nihil adiuuare arbitror, neque offirmare, quo meliores
simus, sed ipsam deprauare naturam. aliter, affirmare.

OFFVND 0, obucio, offero. 1. de Natur. 6. Philosophia, quae luc-
cem eriperet, & quasi noctem quandam rebus offunderet.
3. Tusc. 82. Si quid tenebrarum offudit exilium. in Sal. 5. Tu
tuis maioribus vitæ, quam turpiter egisti, magnas offudisti te-
nebras.

OFFVND 0, circumfuso. 4. Acad. 81. Ergo vt illis aqua, sic nobis
aer crassus offunditur. 3. de Fin. 45. Obscuratur & offunditur lu-
ce solis lumen lucernæ.

OFFVSVS, pro Dom. 137. Quod in naufragio reip. tenebris of-
fusis demeritò populo, &c. 5. Tusc. 6. Hic error & hæc indocto-
rum animis offusa caligo est. de Vn. 41. Cum ignis oculorum,
cum eo igne qui est ob os offusus, se confudit & contulit. pro
S. R. 91. Tanquam si offusa reipub. sempiterna nox esset.

Syntaxis. Offundere alicui tenebras. Nobis aer offunditur. Offun-
ditur & obscuratur luce solis lumen lucernæ. Ob os offusus ignis: id
est, insitum natura lumen. Noctem reipub. offundere.

OLKEION, Lege, ACCOMMODATVS.

OLBIA, oppidum Sardinia. 2. Qu. Fr. 7. Literas Olbia datas.

OLBIENSIS, Ibid. 2. A te post illam Olbensem epistolam nul-
las literas accepi.

OLEA, pro Cec. 22. Eius fundi extremam partem oleæ directo
ordine definiunt. 2. de Diu. 15. Agricola cum florem oleæ videt,
baccam quoque se videre putat. 1. de L. 2. Athenæ sempiternam
in arce oleam tenere potuerunt. 9. Fa. 16. Antea delectabar oleis
& lucanicis tuis.

ADIVNCT. Sempiterna, 1. de Leg.

OLEARIVS, Top. 17. Cella olearia. de Sen. 56.

OLEASTER, V. 57. Hominem suspendi iussit in oleastro quodâ.

OLENS, 2. de Oratore. 429. At in malè olentem, video me à te
circumueniri.

OLEO, redoleo, indico, translatione. 3. de Or. 97. Vnguentum magis
laudatur, quod terram, quam quod crocum olet. 2. At. 1. Vt mu-
lieres ideo bene olere, quia nihil olebant, videbantur. 1. de Nat.
72. Epicurus nihil olet ex Academia, nihil ex Lyce, nihil ne è
puerilibus quidem disciplinis. 3. de Orat. 41. In qua nihil sona-
re aut olere peregrinum possit. pro Q. R. 20. Supercilia illa pe-
nitens abrafa olere malitiam, & clamitare calliditatem viden-
tur. Orat. 154. Quid illud non olet, vnde sit? quod dicitur, &c. 4.
53. Malè olere omne cœnum. (bene olens. 4. Acad. 21.

ADIVNCT. Bene, 2. Att. Malè, 4. Tusc.

Syntaxis. Nihil ex Academia olere. In oratione hæc multa sonant.
& olent peregrinum. Olere malitiam. Cœnum malè olet.

OLEVM, 6. V. 128. Aristæus inuentor olei. de Sen. 36. Namque
hæc quoque nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguan-
tur senectute. 13. At. 36. Ante lucem cum scriberem contra Epi-
cureos, de eodem oleo & opera exaravi nescio quid ad te. 2. 17.
Ne & opera & oleum Philosophia nostræ perierit. 7. Fam. 1. Is
faterur se & operam & oleum perdidisse. * Oecon. 3. Oleum fi-
cus, poma non habet. Hortens. Ignis gliscit oleo.

Syntaxis. De eodem oleo & opera lucrari, exarare aliquid, Pe-
nit oleum & opera. Oleum & operam perdere.

OLFACTIO, odoror. 5. Tusc. 111. Vt ea quæ gustemus, olfaciamus,
tractemus, audiamus. 2. de Diu. 9. Olfacere aliquid. 1. in Rul. 11.
Nullus nummus tam abstrusus est, quem non architecti huius-
sæ legis olfecerint.

OLIM, quondam, quodam tempore. 6. At. 2. Ante lucem in ambula-
bam domi, vt olim candidatus. 11. 4. Vtinam coram tecum olim
potius quam per epistolas. 4. 16. Locus ille animi nostri, stoma-
chus vbi habitabat olim, concauit. 15. Famil. 20. Quando ad
amorem meum aliquantulum olim discedens addidisti. 6. 1. Nec
nos arbitror victoriam præmiis ductos patriam olim reliquisse,
&c. 2. de Or. 183. Sic enim olim loquebantur. 10. At. 1. Qui mi-
hi dixit olim, &c.

Syntaxis. Olim stomachus concauit.

OLITORE, 16. Fa. 18. Excita Phædrum, vt hortum ipse conducat,
sic olitore commouebis. Ibid. 20. Cum olitore, vt videtur.

OLIVAEA, olea. 3. de N. 46. Aristæus, qui oliuæ inuentor dicitur. 2.
22. Si ex oliua modulatè canentes tibiæ nascerentur.

OLIVETVM, locus oliuæ confusus. 3. 86. Vineta, oliueta. 2. contr.
Rull. 66. Iugera CC. in quibus oliuetum fieri potest. 2. de N. 156.
Quid de vitibus oliuetisque dicam? de Sen. 57. Quid de vinum
oluetorumumve specie dicam?

OLIVITAS, 1. de Repub. Non modò integra eximi, sed etiam
maior quam in arbore vnquam pependit, de oliuitate oleas
eius optime condi scribit Cato.

OLVSCLA, minuta olera. 6. At. 1. Olusculis nos soles pascere.

OLLA, 9. Fam. 18. Implere ollam denariorum.

OLLIS, pro illi, de L. sape legitur. de Clar. 58. Is dicitur ollis populari-
bus olim, qui, &c. ex Ennio.

OLYMPENI, populi. 2. contr. Rul. 49.

OLYMPIA, vrbis Peloponnesi, apud quam Olympia fiebant. 1.

- Tusc. III. & 3. de Or. 12. 5. Cùm Olympiam venisset, in maxima illa quinquennali celebritate ludorum. de Sen. 33. Olympiæ per stadium ingressus esse dicitur Milo, cùm humeris bovem sustineret viuum.
- O L Y M P I A**, ludii Olympiaci, maxima illa quinquennalis ludorum celebritas. de Clar. 243. Pugiles exercitari pugnas & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt. de Optim. 8. Ab Olympiis coronam petere. 2. de Diuin. 144. Cursor ad Olympia proficisci.
- ✠ cogitans, visus est in somnis curru quadrigarum vehi. || 16. At. 7. Quod eâ vituperatione effugisset, me existimari, ad Olympia.
- O L Y M P I A C V S**. 4. ad Her. 4. Quasi si quis ad Olympicum cum venerit cursum: aliter, ad Olympia, cum venerit.
- O L Y M P I A S**, Alexandri mater. 2. de N. 69. 2. Diu. 135.
- O L Y M P I O N I C E S**. I. Tusc. III. Rhodius Diagoras Olympionices nobilis. pro Flac. 3. Acinas pugil Olympionices, quod est apud Græcos propè maius & gloriosius, quam Romæ triumphasse. 2. de Inu. 144. Olympionicarum præmium capito.
- † **A D I V N C**. Nobilis, I. Tusc.
- O L Y M P I V S**, Iupiter. 2. Tusc. 40. & 6. V. in orat.
- O L Y N T H V S**, urbs. 3. V. 56.
- O M E N**, dictum aut factum casu exceptum, quo rei cuiuspiam eveniendi posse videntur. 1. de Diu. 102. Neque solum deorum voces Pythagoræ obseruauerunt, sed etiam hominum, quæ vocant omnia: quæ maiores nostri quia valere censebant, idcirco omnibus rebus agendis, quod bonum, faustum, felix, fortunatumque esset, præfabantur. pro Sest. 7. Exierunt malis omnibus atque execrationibus duo Vulturij. pro Cl. 14. Nullis auspiciis, funestis ominibus omnium. 1. C. 33. Hisce ominibus Catilina cum summa reipub. salute & cum tua peste & pernicie proficiscere, &c. 2. conat. Rull. 91. Neque te Rulle omina illa M. Bruti, atque auspicia à simili furore deterrent. 3. Fa. 12. Neque tristius dicere quicquam debeo ea de re, quam tu ipse optimis ominibus prosequeris. I. P. 31. Ominibus bonis vel tristibus aliquem exeuntem prosequi. 1. de Diu. 103. Tum ille, Accipio omen, inquit, mea filia. ibid. Cæcilia exiit in quoddam facellum, ominis capiendi causa. 2. de Diu. 83. & pro Mur. 35. Prærogatum omen comitorium. 1. de D. 106.
- Sic aquila clarum firmavit Iuppiter omen.*
- II. A. II.** Atque hoc quidem detestabile omen auerrat Iupiter. 4. 10. Quibus Antonius (ò dij immortales auertite & detestamini, quæso, hoc omen) urbem se diuisurum esse promisit. Brut. 10. Sin aliter fuerit (quod dij omen auertant) Reip. vicem dolebo. Ibid. 12. Quod Iupiter omen auerrat. pro Mur. 88. de Arusp. 42. Si ciuitas hæc cadet (quod dij omen obruant.) 9. A. 9. Atque ita locutus est, vt eius oratio omen facti videretur. 12. 19. Proficiscantur legati optimis ominibus. 2. de Diu. 84. Si omni paruisset.
- † **A D I V N C T**. Bona vel tristia, 1. Fam. Clarum, 1. de Diu. Poëtæ. Detestabile, 11. Phil. Funestum, pro Clu. Malum, pro Sest. Optima, 12. Philip. Prærogatum, pro Mur. Urbanum, 4. Ver.
- ✠ **Syntaxis.** Omen capere, accipere. Aliquem prosequi ominibus. Quod Deus omen auerrat, detestatur, obruat. Omen mortis est tua oratio.
- O M Y N O R**, auguror. de Clar. 329. Melius quæso ominare, inquit Brutus. 2. Offic. 74. Sin qua necessitas huius muneris alicui reipublicæ obuenerit, malo enim alteri quam nostræ reip. ominari.
- † **A D V E R B**. Melius de Cla.
- O M I S S V S**, pro Syll. 47. Noli id putare omnino à me esse omissum, si quid est tibi remissum atque concessum.
- O M I T T O**, mitto, prætermitto, relinquo, dimitto, missum facio, prætereo, non exequor. 2. Qu. Fe. 5. Primam nauigationem, dummodo idonea tempestas sit, ne omiseris. de Somin. 2. Ades, inquit, animo, timore omite. pro Cæl. 54. Quod facinus in alienum hominem illatum fuisse accipere, id omisisset curare in hospite? 16. At. 18. Omite Atticum Ciceroni tuo. de Cl. 266. Itaque omittamus lugere. pro Qu. 70. Vt alia omittam, hoc satis est, Alphenus, &c. I. P. 51. Omittamus de reditu Gabinij, &c. pro R. P. 34. At de me omittamus, &c. 8. At. 3. Omitto illa vetera quod istum in rempub. ille aluit, &c. ille legibus, &c. ille Gallia, &c. ille, &c. 3. Off. 41. Omisit hic pietatem & humanitatem, vt id quod, &c. || pro Cæl. 46.
- O M I T T O R**, I. de Fin. 36. Vt voluptates omittantur maiorum voluptatum adipiscendarum causa.
- O M N I N O**, vtrique, vsquequaque, planè, prorsus, funditus. 2. de Ora. 57. Theopompus & Ephorus causas omnino nunquam attigerunt. 5. Fa. 6. Omnino res tota in mensem Ianuarium reiecta erat. 1. 7. Vt ne quis omnino regem reduceret. 2. de Orat. 61. Poëtæ omnino non conor attingere. 1. Off. 66. Omnino amicitia confirmatis iam ingeniis iudicanda sunt. 2. de Orat. 1. Vir omnino omnis eruditionis expertus. 1. de N. 96. Ista siue beatitas, siue beatitudo, vtrumque omnino durum. 6. At. 3. Et ad ipsum hæc per scripti diligentissime omnino. 16. Fa. 11. Cui cum cuperem mederi, cupiditates certorum hominum impedimento mihi fuerunt omnino. ibid. Nunquam improbi ciues habuerunt patientiorem ducem omnino. pro Mar. 28. Quid enim est omnino re aut magna ex parte essem aliquando liberatus, aut omnino? 44. Quæ labore huius aut omnino aut certe facilius consequeretur. 1. Tusc. 5. Vt non multum, aut nihil omnino Græcis ceteramen quantum & cuiusmodi & omnino non posse fieri. 1. de Inu. 12. Et 16. 1. Vis & iniuria & omnino omne quod obfuturum est. 1. 26. Hoc genus & cætera necessaria, & omnino omnis argumentatio.
- ✠ **Syntaxis.** Omnino nunquam. Aut omnino, aut magna ex parte liberatus. Vix, aut omnino non potest fieri. Vis, & iniuria, & omnino.
- O M N I P O T E N S**, rerum omnium præpotens. 4. Tusc. 73. Tæque omnipotens Neptune inuoco. Poëtæ.
- O M M I S**, rotus, cunctus, vniuersus, quicunque, quiuis, quis omnium non? 2. de Diu. 103. Quod omne est, id non cernitur ex alio extrinsecus. 2. de Fin. 112. Omne cælum totamque cum vniuerso mari terram mente complecti. 6. Fa. 7. Si tibi persuaseris, hoc esse tui muneris, si quid rogatus fueris vt facias, sed totum tuum esse, omne onus perficies. I. P. 11. Totum palatium erat ciuitate omni, cuncta Italia refertum. 2. de Orat. 89. Tota mente atque omni animo intueri aliquem. 2. Tusc. 56. In profundanda voce omne corpus intenditur. 2. de Nat. 138. Sanguis per venas in omne corpus diffunditur. pro Clu. 18. Mater sanguinem profundero omnem cupit. pro S. R. 75. Non omnem frugem in omni agro reperire possis. 1. Qu. Fr. 1. 2. 1. Omnes quicunque Romæ ludos faciunt. 2. de Or. 5. Omnia quæcumque in hominum deceptionem cadere possunt, bene sunt oratori dicenda. 1. 9. Qui non aliqua in re vna separatim elaboratur, sed omnia quæcumque, &c. comprehenderunt. 2. 44. Non omnia quæcumque loquimur, ad artem sunt reuocanda. pro Syl. 17. Eo tempore omni Neapoli fui. de Cl. 319. Omnis hic sermo desiderat, &c. 1. de Or. 157. Subeundus est vsus omnium. 1. Off. 128. Et ab omni, quod turpe est, fugiamus. pro Rab. 20. Omnes omnium ordinum homines. I. P. 96. Omnes mortales omnium generum, &c. ibid. 52. Omnes omnium generum, ætatum, ordinum, viri ac mulieres omnis fortunæ ac loci. 3. A. 45. Omnes te dij, homines summi, medij, infimi, ciues, peregrini, viri, mulieres, liberi, serui obdunt. pro Arch. 16. Nam cætera res neque temporum sunt, neque ætatum omnium, neque locorum. 2. de Diu. 92. Omnes omnium interitus, quicunque gignantur terra, eosdem esse. Antea. 1. Neque verius est à singulis quam ab omnibus repetere officij præmium. 2. conat. Rull. 60. Decemuiros portitores omnibus omnium pecuniis constituit. 3. Qu. Fr. 1. Omnia minima, maxima, ad te mitti sciebam. 7. At. 3. Sic omnia facere omnis debet, ne armis decernatur. 2. de Or. 72. Omnium cæterarum rerum oratio, mihi crede, ludus est, &c. 2. de Fin. 13. Omnes qui vbi que sunt, qui Latine sciunt, 5. Tusc. 1. Nihil est enim omnium que in philosophia tractantur, quod grauius dicatur. ibid. 66. Qui est enim omnium, qui, &c. 12. Fa. 10. Πάντων αὐτὸ πάλιν. Orat. 62. Plato longè omnium quicunque scripserunt princeps. 3. de Orat. 117. Gorgias princeps ex omnibus ausus est, &c. 15. At. 15. Ex omnibus tuis studiis in me hoc scito mihi gratissimum esse, &c. de Clar. 378. Ex omnibus oratoris laudibus longè ista est maxima, inflammare, &c. 1. de Or. 99. Cùm te vnum ex omnibus maximè natum aptumque cognossem. ibi. 112. Hic est vnus homo ex omnibus, quo præsentè, &c. 2. de Or. 2. Aculeo, quem Crassus dilexit ex omnibus plurimum. pro S. R. 5. Non electus vnus, qui maximo ingenio, sed relictus ex omnibus, qui minimo periculo possent dicere. de Cl. 236. M. Piso maximè ex omnibus Græcis doctrinis eruditus. 3. de Orat. 141. Sin querimus quid vnum excellat ex omnibus, docto oratori palma danda est. ibid. 127. Soli ex omnibus aurea statua est: id est, Gorgia. 3. C. 16. Ille erat vnus commendus ex omnibus. 3. de Or. 97. Custatus est sensus ex omnibus maximè voluptarius. pro Mur. 34. Cuius ex omnibus pugnis, illa mihi videtur acerrima. 3. de Orat. 62. Stoici soli ex omnibus Philosophis dixerunt, &c. 2. 17. Ex omnibus verbis Latinis huius Philoſophis dixerunt, &c. 2. 17. Ex omnibus verbis Latinis huius Philoſophis dixerunt, &c. 2. 17. Ex omnibus verbis Latinis huius Philoſophis dixerunt, &c. 2. 17. Ex omnibus verbis Latinis huius Philoſophis dixerunt, &c. 2. 17.
- ✠ **Syntaxis.** Tota mente, atque omni animo. Non omnia quæcumque dicis. Omnis quicunque. Ab omni quod turpe est. Omnia minima maxima. Omnia faciant omnes, ne, id est, omnes hoc agant, vt. Omnia cetera negligo. Qui est omnium, qui, &c. Omnes quicunque sciunt, illi princeps ex omnibus audeat, id est, omnium primus. Quid vnus ex omnibus excellit? Nemo omnium.
- O M N I V A G V S**, de N. 68. Diana omnivaga dicitur, non à vniuerso, sed quod in septem numeratur tanquam vagantibus.

✠ **Syntaxis.** Tota mente, atque omni animo. Non omnia quæcumque dicis. Omnis quicunque. Ab omni quod turpe est. Omnia minima maxima. Omnia faciant omnes, ne, id est, omnes hoc agant, vt. Omnia cetera negligo. Qui est omnium, qui, &c. Omnes quicunque sciunt, illi princeps ex omnibus audeat, id est, omnium primus. Quid vnus ex omnibus excellit? Nemo omnium.

O M N I V A G V S, de N. 68. Diana omnivaga dicitur, non à vniuerso, sed quod in septem numeratur tanquam vagantibus.

Operæpretium erat, si animaduertistis, iudices, negligentiam eius in accusando considerare. pro S. R. 108. Si nihil in ista pugna Roscij, operæpretium esset, fecerant, quam ob causam à Chryfologo tantis præmiis donabantur?

OPERARIUS, baiulus. 6. V. 77. Barbari quidam operarij mercede accepta signum illud sustulerunt. 5. Tusc. 104. & 3. ad Here. 26. Quos singulos sicut operarios barbarosque contempnas. 6. V. 116. Operarius appositus ad deferenda onera. 7. At. 2. Operarius homo. de Clar. 157. Operarij autem & baiuli deesse non possunt. Parad. 3. Operarij & baiuli, &c. 1. de Orat. 83. Non oratores, sed operarij lingua celeri & exercitata. Ibid. 263. Operarium quendam nobis Antoni oratorem facis.

Syntaxis. Operarij, & homines operarij.

OPERATIO, opera. 6. At. 3. Huius nebulonis operatione, si Brutus moueri potest, licet eum solus ames. *aliter*, oratione, & rethorica.

OPERCVLVM, quo aliquid tegitur, & operitur. 2. de Nat. 135. Aspera arteria tegitur quasi quodam operculo.

PERIMENTVM, lege, integumentum, operculum. **OBVCO**.

PERIO, teo inuoluo. 2. Tusc. 50. Operite, abcedite.

PERIOR. 6. V. 118. Fons, qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum à mari disunctus esset.

PEROSE, laboriosè, nimis que cum cura & opera. Orat. 149. Vt fiat quasi structura quædam, nec tamen fiat operosè: nam esset infinitus labor.

PEROSVS, laboriosus, actuosus. 1. de Finib. 72. Viuendi artem tantam, tamque operosam relinqueret? 2. Q. Fr. 13. Scribebam illa *τολμή*, ipsium sanè opus & operosum. de Sen. 26. Senectus non modo languida atque iners non est, verum etiam est operosa, & semper agens aliquid. 2. de Natu. 59. Moliri aliquid cum labore operoso & molesto. Ibid. 94. Nec quæ sunt minus operosa. de Cla. 333. Operosa concursatio. 3. Qu. Fr. 5. Res operosa est. 2. Off. 17. Quæ in vsu & tractatione belluarum sunt viliter ad hominum vitam, artibus ea tribuuntur operosis. 2. de Leg. 45. In delubris communibus textile, nec operosius quàm mulieris opus menstruum. ibid. 65. Ne quis sepulcrum faceret operosius, quàm quod decem homines effecerint triduo.

Syntaxis. Opus spissum & operosum. Senectus operosa, & aliquid semper agens. Operosum & molestum.

PERTVS, coopertus, tectus, inuolutus. 2. A. 106. Is lectica aperta latus est per vibem. 2. de Diu. 77. Is lectica aperta facere iter solebat. de Sen. 34. Nullo imbre adduci potest, vt capite aperto sit. Parad. 4. Clodius operum Bonæ deæ accessit. ibid. Et tu quidem in operto fuisisti. 6. V. 111. Contumeliæ, quibus operi oppressique sumus.

Oraculum. 1. de D. 114. Quo ex genere Apollinis opera prolata sunt. 2. 113. Nec Apollinis operis credendum existimo.

Syntaxis. Esse in operto. Apollinis opera prolata sunt. Opera Apollinis.

OPES, potentia, diuitia, facultates, copia. 8. At. 11. Moderatori Reip. beata ciuium vita proposita est, vt opibus firma, copiis locuples, gloria ampla, virtute honesta sit. pro Q. 2. P. Q. cui tenues opes sunt, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiae sint. 9. At. 19. Cæsar iam opes meas, non, vt antè, opem expectat. ad Br. 16. Cæsar qui maximas opes habebat, paucorum virtute sublatu fuit. 2. Off. 40. Bargulus latro magnas opes habuit, & multo maiores Viriatus. 3. 36. Hinc opum nimiarum potentia non ferendæ. 1. A. 19. Opes violentas, & minimè ferendam potentiam concupiscere. de Pro. 41. Cum me firmissimis opibus contra scelus inimicorum munire possem. 2. A. 24. Pompeius omnes opes suas & Reip. ad Cæsarem detulit. 2. cont. Rull. 49. Hæc lex tota ad Pompeij opes euertendas tanquam machina comparatur. pro Pom. 45. Accepta in Ponto calamitate, ex eo prælio hostium opes animiq; creuerunt. 2. cont. Rul. 49. Potestatem hanc tantis confirmat opibus & copiis, vt inuitis eripi nullo modo possit, ornatur apparitoribus, scribis, &c. ibid. 74. Totam Italiam suis opibus obsident. de Ami. 22. Diuitiæ opportuna sunt vt vtare, opes vt colare, honores vt laudè. Antequam 5. Et singulorum opes sæpe sunt tenues & infirmæ ad gratiam referendam. ibid. Vniuersorum auxilium eò plurimum prodest, quò firmioribus opibus est nixum. 1. Fa. 9. Neque pugnandum contra tantas opes. 3. Tusc. 5. Omnibus viribus atque opibus repugnare alicui. 1. de Fin. 52. Opes vel fortuna, vel ingenij liberalitati magis conueniunt 5, & 81. Diuitiæ, honores, opes. de Cl. 279. Si honores quàm opes consequi maluisset. ad Oct. Prostratam Remp. tuis opibus extulisti. 6. Fa. 6. Coniunctione frangi Senatûs opes, disunctione ciuile bellum excitari videbam de Senect. 82. Tibi propter opes & copias tolerabilis senectus videtur. pro Cl. 153. Vir magnis opibus præditus. pro Dom. 108. Nemo fuit, qui non me pro suis opibus in illa tempestate defenderit. 2. de Diu. 5. Iuuetus ita prolapsa est, vt omnium opibus refrænda sit. pro Q. 49. Alterius opes, id quod miserrimum, nõ expectare. 1. Off. 9. Id conducit ad facultates rerum atq; copias, ad opes, ad potentiam. ibid. 86. Qui neque opes aut potentiam

consectabitur, totamq; Remp. sic tuebitur, vt omnibus contentis alicuius opibus circumueniri videatur. pro R. P. 1. Quæ gratia comiferit. 1. de Fin. 51. Quod si qui satis opibus potestati sibi contra conscientiam septi esse & muniti videntur. pro Cornel. 1. Semper hoc per se summis opibus retinendū putauerunt. Oeco. 1. Partis opibus equè fuit oper memoria & diligentia.

† **ADVN C.** Alienæ, præfatiissima, pro Sest. Diuine, firmiores, tenues & infirmæ, Anteq. iret. Exiguæ, nimis, vtiles, 3. Att. Firmissima, de Pro. Incredibiles, pro Mil. Inuidiosa, 5. Phil. Magnæ, pro Plenc. Nimis magnæ accusatorum, nouæ, pro Mur. Maiores, pro Cluen. Maxima, 1. Fa. 13. Famil. Regiæ, pro Arc. Summa, tenues, pro Quint. Tanta, 16. Fa. mil. Violentæ, 1. Phil. Vrbana, 4. Catil.

Syntaxis. Tenues opes, firma, infirma. Opes euertere. Opes & copia. Pro suis opibus defendere aliquem. Facultates rerum, & copia, opes, & potentia. Fundata & bene constituta opes.

OPHELIMATA, lege, DETRIMENTVM, & EMOLVMENTVM.

PHIVCHVS, anguitenens Latine. lege, ANGVITENENS.

PIFEX, artifex. 1. de N. 18. Opifex edificatorq; mundi Deus. 2. 150. & 2. de Fi. 115. Omnia nos consecutos esse adhibitis opificum manibus. pro Fl. 18. Opifices, & tabernarios, atq; illam omnem fecem ciuitatum, quid est negotij concitare? 1. Tusc. 34. Opifices post mortem nobilitari volunt. 5. Tusc. 34. Zeno verborum opifex. Ora. 5. Sed ne opifices quidem se artibus suis remouerunt. 3. de Fin. 4. Nec artifices quidem tueri sua artificia possent, nisi vocabulis vterentur nobis incognitis, vilitatis sibi. 4. C. 17. Omne opificum instrumentum, omnis opera ac quæstus frequentia sustinetur, alitur otio. * Acad. Non vocabulorum opificem, sed rerum inquisitorem decet esse sapientem. 4. Acad. 144. Nisi vt opifices concitentur.

Syntaxis. Opifex edificatorq; mundi Deus. Opificum manus, Opifices & tabernarij. Verborum opifex.

PIFICINA, officina. 1. Off. 150. Nec enim quicquam ingenium habere potest opificina. *aliter*, officina.

PIMVS, Orat. 17. 3. V. 155. in Pis. 95. pro Sest. 140.

PIMVS, pinguis, amplus, magnificus. (gracilis, tenuis, strigosus, subtilis. 5. Tusc. 100. Opimus bos. 1. 24. Tum iccore opimo farina & satiata affatim. 1. D. 119. In extis bouis opimi cornu fuit. de Clar. 64. Qui non tam habitus corporis opimos, quàm gracilitates consecutur. Orat. 25. Opimum quoddam, & tanquam adipale dictionis genus. pro S. R. 8. Opima & præclara præda. 3. V. 93. Contentus tam opimis spoliis non fuisisti. 3. 132. Opimus præda. pro Dom. 23. Syria opima & fertilis. pro Flac. 81. Decianus ad Lælium detulit hanc opimam accusationem. pro Pom. 14. Asia opima est & fertilis.

Syntaxis. Oratio opima, & adipalis. Præda opima, spolia. Opimus præda. Terra opima & fertilis. Accusatio opima.

PINABILIS, quod in opinione positum est. 1. de Di. 24. Artes, quæ coniectura continentur, & sunt opinabiles. ibid. 25. Omnisque opinabilis diuiniatio: coniectura enim nititur. de Vn. 1. Acad. 31. & 3. Tusc. 74. Quod totum opinabile est.

PINANDVM, 3. Tusc. 55. Nihil euenisse quod non opinandum fuisset.

PINATIO, opinio. de Vniu. 3. Sensus mouentia quæ sunt, eadem in opinatione consistunt. 4. Acad. 78. Opinatio & perceptione sublata. 4. Tusc. 26. Hæc autem opinatio est, iudicare se scire quod nesciat.

† **ADVN C.** Vehemens, & penè insita, 4. Tusc.

PINATO, præposita, nec præter opinionem, præter spem, improvidè. 2. A. 77. Nec opinatò cum ostendisses, &c.

PINATOR, qui probabilia tantum sequitur, nihil affirmat. 4. Acad. 66. Ego verò ipse magnus quidam sum opinator: non enim sum sapiens.

† **ADVN C.** Magnus, 4. Acad.

PINATVRVS, 4. Aca. 59. Carneades delabebatur interdum, vt diceret, opinaturum, id est, peccaturum esse sapientem.

PINATVS, Off. 36. Separatim autem in singulis admirantur, si perspiciunt nec opinata quædam bona. 4. Tusc. 11. Partes perturbationum ex duobus opinatis bonis nasci, & ex duobus opinatis malis.

Syntaxis. Ars opinabilis, diuiniatio. In opinatione consistere. Opinatio est, iudicare se scire quod nesciat. Opinator, non sapiens. Ex opinato bono nascitur amor & desiderium.

PINIO, sententia, sensus, existimatio, coniectura. 4. Tusc. 11. Orationem autè (quæ in omnes definitiones superiores includitur) volunt esse imbecillum assensionem. 6. V. 106. Vetus est hæc opinio, quæ constat ex antiquissimis Græcorum literis ac hæc monumentis. 2. de N. 63. Vetus hæc opinio oppieuit Cæciam, exectum esse Cælium à filio Saturno. 1. de D. Vetus opinio est iam vsq; ab heroicis ducta temporibus, &c. 2. de Orat. 1. Magna nobis pueris opinio fuit, L. Crassum, &c. 9. At. 7. In his locis opinio est, coniectura magis quàm nuncio aut literis, Cæsarem Formis citò fore. 2. de Nat. 5. Opinionem commenta dicitur

Quos ferro trucidari oportebat. 3. de Or. 19. Cùm sibi de iis, quæ dici ab oratore oporteret, fumeret. 5. V. 174. Pecunia, quàm oportuit ciuitatibus pro frumento dari. 4. Aca. 10. Totam enim rem Lucullo integram seruari oportuit. Or. 2. 15. Sed id crebrius fieri non oportet. 2. de Orat. 117. Proponi oportet, quid afferas, & id quare ita sit, ostendere. 1. C. 5. Verùm hoc, quod iam pridem factum oportuit. 1. de Inu. 68. Oportet putare. &c. & cõuenit arbitrari, &c. pro Cec. 3. 5. Non oportet, &c. nihil est, quod, &c. quid ego, &c. 6. At. 2. Ne quid fiat secus, quàm volumus, quãq; oportet. 2. A. 112. Beneuolentia ciuim septim esse oportet, nõ armis.

† A D V E R B. Contrà, de Amic. Iam pridem duci, 1. Cat. Omnino non exire, pro Mur.

O P P E R I O R, *expecto*. 10. At. 3. Ego in arcano opperier, dum ista cognosco. 6. Fa. 20. Nihil puto tibi esse vtilius, quàm ibidẽ operiri. 4. At. 2. Scribas ad me velim, si quid erit quod opperire. ibi. 17. Sed quid plura? coram opperier reliqua. 2. 10. ibid. opperiat.

O P P E T E N D V S. 12. A. 30. Mors necessitatem habeat naturæ, aut si antè appetenda est, appetatur cum gloria. 4. Fa. 7. Si appetenda mors esset domi atque in patria malle quàm in externis atque alienis locis.

O P P E T I T V S. 1. Tulc. 116. Claræ mortes pro patria appetitæ.

O P P E T O, *obeo, occumbo*, 14. A. 39. Cùm milites pro salute pop. Rom. mortem oppeterint, pro Sest. 45. Mortem pugnans oppeteris. 1. Offic. 113. At Aiæ quo animo traditur milites oppeteri mortem, quàm illa perpeti ab alio maluisset.

† A D V E R B. Millies, 1. Offic.

O P P I D A N V S. pro Planc. 30. Iure quodam in scenico vetere, maximè que oppidanus. 2. de Or. 2. 40. Senex quidam oppidanus. de Cla. 242. Oppidanum quoddam & inconditum genus dicedi.

O P P I D O, *sanè*. 2. de Or. 2. 59. Tutor minus vetus, oppidò ridiculus. 3. de Fin. 33. Eorum definitiones paulum oppidò inter se differunt. 13. Fa. 4. Præterquam oppidò pauci.

O P P I D V L V M, *oppidum*. 10. At. 6. Melitæ, aut alio in loco, siue in oppidulo me futurum puto. 2. Q. Fr. 11. Neque solùm illud extorsit oppidulū, quod erat postū in Euphrate & Zeugmate, sed. &c.

O P P I D V M, *vrbs*. 6. V. 72. Segesta est oppidum peruetus in Sicilia. 1. de Di. 73. Tum ante oppidum Nolam florentissima Samnitū castra cepit. ibi. 53. Phæaræ, quæ erat vrbs Thessaliæ, in quo oppidò, &c. 15. Fa. 4. Magnas copias ad oppidum Antiochiam accessisse. 5. At. 5. In oppidò Antiochiæ. 4. Fa. 18. Oppida florentissima, nunc prostrata & diruta. 8. At. 13. In oppida præsidia nulla sunt. 1. de Glor. oppidorum appellationem vsurpatione appellatam esse existimo, quod opem darent. Incer. Erythræo oppidò superpositum montem Mimantæ.

† A D I V N C T. Antiquum, ceruum, clarum, & ornatum, complura, non maximum, miserimum, discretissimumque, tenue, 4. Ver. Celeberrimum, pro Cor. Deum, in Pilo. Finitima, 7. Ver. Florentissima, 4. Fam. Lautissimum, 13. Phil. Locuples, honestum, copiosum, peruetus, 6. Ver. Munitissimum, 2. Fam. Minutissimum, & copiosissimum, 12. Fam. Sanum, vetus & nobile, plenissimum signorum optimorum, 3. Ver. Vacuum à bello, 8. Fam.

† Syntaxis. *Vrbs erat in quo oppidò. Oppidū Antiochia & Antiochia.*

O P P I G N E R O, *pignori do*. pro Sest. 110. Libelli etiam pro vino sæpe oppingnerabantur.

O P P I L A T V S, *obstructus, clausus*. 2. A. 21. Nisi ille se sub scalas tabernæ librarie coniecisset, hisque oppilatis impetum tuum compressisset.

O P P L E O, *impleo*. 2. de N. 63. Vetus hæc opinio oppleuit Græciã, excutem esse Cælum à filio Saturno. 2. Tul. 38. Namq; Æsculapij liberorum faucij opplent porcius. Postq. in Sen. 9. Mors praua opplera tenebris ac sordibus. 2. de N. 136. Nilus Ægyptum tota ætate obrutam oppletamque tenet.

O P P L O R O, *ploro*. 4. ad Her. 66. Quin vos auribus meis opplorare definitis.

O P P O N O, *obijcio, contrà statuo*. 2. de Nat. 129. Aues pennis pullos fouent, ne frigore lædantur: & si calor est à sole, se opponunt. 3. Off. 61. Ne qui contra se liceatur, emptor opponet. 2. A. 8. Sed quid oppones tandem? si negem, &c. quo me teste conuincas? pro Sest. 20. Habeo, quem opponam illi. 2. de Fi. 97. Opponere se hostibus. 2. de Fin. 42. Protulit non tam vt probaret, quàm vt Stoicis, quibus cum bellum gerebat, opponeret. 2. Q. Fr. 9. Opposuiti semel *ἀντίστολον* causam Ciceronis nostri valetudinem.

pro Cor. 26. Opponere se periculis, &c. de Ar. 60. Ciuem qui se pro patriæ salute opponat inuidiæ, frustra posthac requiretis. pro Q. Fr. 47. Minas iactare, formidines opponere pro Cec. 21. Ad omnes introitus armatos homines opposuit. 7. At. 22. Pompeiū persequi Cæsar dicitur, vt interficiat (ò me miserum) & non omnes nostra corpora opponimus. 1. C. 24. Et primùm gladiatorum illi imperatores nostros opponite. de Cl. 31. Iis opposuit sese Socrates qui, &c. 1. At. 1. Et illud suum regnum iudiciale opposuit. 1. cont. Rull. 18. Illam urbem huic vrbi volunt opponere. I. P. 81. Cuius ego imperio non Alpium vallum iammanissimis barbarorum gentibus obijcio & oppono. Or. 166. & 20. Par pari referre, contrarium contrario opponere, verbum verbo comparare. 4. Ac. 64. Autoritas tãta planè me mouebat, nisi tu oppo-

fuisses non minorem tuam. 7. V. 75. Opponebant illi interdum nomen Africani. pro Cor. 2. Principio orationis hoc oppono, me, &c. 5. V. 131. Cùm decumani aratoribus ad pactiones faciendas non suam vim, sed tuum scelus ac nomen opponerent. in L. Pison. Caput opponis, cum eo conificans.

O P P O N O R, de Opt. 18. Huic labori nostro duo genera reprehensorum opponitur: vnum, &c. alterum, &c. 3. de Fin. 40. Omijci insidiis coniuratorum, & ad omne periculum atque ad omnem inuidiam opponi. Brut. 15. His quod opponi posset, præsidium non habebamus. 2. de Or. 339. His quatuor causis totidem cõtrariis opponitur cõtraria. Top. 96. Cùm opponitur scripto scriptoris voluntas. Or. 138. Vt antè occupet quod putat opponi.

† A D V E R B. Falsò, formidolosè authores ad perniciem, pro Sest.

O P P O R T V N E, *non incommode, loco, in loco, tempore, in tempore, iniquo loco, alieno tempore*. 9. At. 11. Trebatius opportunè ad me ante aduentum Cæsaris venerat. pro Cl. 165. Opportunè ades. 1. Fa. 9. Te ipsum, inquit, cupio, nihil opportunius potuit accedere. 1. de N. 15. Peropportunè, inquit, venis. 3. de Fin. 61. Si id opportunè facere possit. 14. At. 21. Tu verò cum Crasso, vt cetera, quàm commodè, opportunè autem, quod id ipsum apud me mones, quatruiduo antè ad eum scripseram.

O P P O R T V N I T A S, *occafio, tempus actionis opportunum, utilitas*. 3. de Fin. 45. Quemadmodum opportunum (sic enim appellamus *ὀξεσπλεω*) non fit maior productione temporis: habent enim suum modum quæcunque opportuna dicuntur. 1. de Inu. 8. Locus consideratur, in quo res gesta sit ex opportunitate, quam videatur habuisse ad negotium administrandum. ibi. 40. Occafio est, pars temporis habens in se alicuius rei idoneam faciendi aut non faciendi opportunitatē. 1. Off. 142. Locum autè actionis opportunitatē tēporis esse dicunt. ibi. Opportunitas idoneorū ad agendū tēporū. 3. Fa. 12. pro Mar. 6. Et certè in armis locorū valet opportunitas. 1. de Diu. 93. Ac mihi quid videntur ex locis ipsis, &c. diuinationū opportunitates esse ductæ. 1. Off. 31. Sed credo illos secutos opportunitatē loci, maximè ne, &c. A. 24. Diuina verò opportunitas, vt in fortitione prouinciari, quæ cuiq; apta esset, ea cuiq; obueneret. 8. At. 13. Tenendā hanc horā puto quæ dignitatē & opportunitatē habet. de Am. 21. Amicitia plurimas opportunitates habet. pro Pom. 50. Cùm ad ceteras summas utilitates hæc quoq; opportunitas adiugatur, vt, &c. 16. At. 8. O Brute vbi es? quantam *ὀξεσπλεω* amittis? 1. Off. 142. Deinceps de ordine rerū, & temporum opportunitate dicendū est, 3. 38. Ita q; hæc opportunitate annuli vsus, reginæ stuprum inculcit.

† *Vsus*. 2. de N. 132. Enumerari non possunt fluminū opportunitates. 1. de Leg. 27. Omitto opportunitates habitaretq; reliqui corporis. 2. de Nat. 58. Natura prouida utilitatum opportunitatūq; omnium, lege, D E S P E R A T I O. 1. 93. Considera, quæ sit utilitas, quæque opportunitas in homine membrorum.

† A D I V N C T. Diuina, & alicui apta, 3. Phil. Idonea, melior, 1. de Inu. Magna, 2. de N. Maior, 3. de Fin. Maritima. 8. Att. Maxima, pro Sest. Tanta, de Amic.

O P P O R T V N V S, *commodus*. (*importunus*. 1. Off. 142. Tempus actionis opportunum, Græcè *ὀξεσπλεω*, Latine appellatur occasio. 1. de In. 29. Opportunus locus, tempus idoneum, pro S. R. 68. Locus opportunus captus ad eam rem. 7. Fa. 7. Ætas opportunissima. 10. 16. Nihil post hominum memoriã opportunum accidere vidi. 8. 6. Hęc res mihi accidit opportuna. 2. cont. Rul. 89. Capua non modò non obuiuit, sed opportunissima se nobis præbuit. pro Cec. 14. Magis opportuna opera nonnunquam quam aliquando fideli. 2. de Orat. 234. Requiescam in Cæsaris sermone quasi in aliquo peropportuno diuersorio. de Cl. 333. Si opperiosa est concursatio magis opportunorum. 4. A. 6. Milites Albe confliterunt in vrbe opportuna. de Am. 22. Cætera res quæ expectantur, opportuna sunt singulæ rebus ferè singulis, diuitiæ vt vtare, opes vt colere, &c.

† A D V E R B. Magis, pro Cæc. Maximè, de Clar.

† Syntaxis. *Opportunus locus, tempus, vrbs*.

O P P O S I T I O. 1. de Inu. 42. Disparatum est, quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur: vt sapere, non sapere.

O P P O S I T V S. pro Mar. 33. Non modò excubias & custodias, sed etiam laterū nostrorum oppositis & corporum pollicemur.

O P P O S I T V S, *diuersus, aduersus, contrarius, è regione factus*. 1. Tul. 16. Ne dolorem summum malum diceres, oppositòq; delectore sententia depellerè. 2. Off. 14. Moles opposita fluctibus pro Dom. 63. Hanc ego vim meo corpore opposito à bonorum prouicibus depulsi. Or. 49. Aut aliquid afferit quod oppositum probabilius sit, quàm illud quod obstat. 2. de Diu. 17. Luna subiecta soli, atq; opposita nostris oculis. pro Fon. 3. Propugnaculū hostibus oppositum & obiectum. 3. de Leg. 16. Lacedæmonæ E-phori regibus à Theopompo sunt oppositi.

O P P R E S S I O, *obfessio, oppugnatio, occupatio*. pro Dom. 5. Occupatio fori, oppressio curiæ. 3. Off. 83. Oppressio legum libertatis.

† A D I V N C T. Tetra, & detestabilis. (*gloriosa*, 3. Off. OPPRES

OPPRESSOR. Br. 16. Vindex & oppressor coniurationis.
OPPRESSVS, obfessus, oppugnat. Poltq. in Sen. 17. Senatus oppressus & afflictus. pro Dom. 26. Oppressa captaque rep. 6. V. 111. Contumeliaz quibus operi oppressique erant. 3. 20. Obrutus & oppressus est. 1. de Diu. 1. Quomodo potuit terra oppressus vivere: pro Mur. 32. Quem L. Mufana repressum magna ex parte, non oppressum reliquit. 2. Off. 24. Qui vi oppressos impetno coercent. ibid. Armis oppressa ciuitas.

† **ADVERB.** Funditus, & extinctus, de Arusp. Lampridem tenebris, pro S.R. Indignissime, Anteq. ir. Planè, 7. Att.

† **PRIMO,** seruitute oppressam teneo, subigo, abscondo. pro S.R. 36. & pro Mil. 41. Extinguere & opprimere potentiam alicuius. 15. Att. 1. Cum hominem temperantem tantus improvisò morbus oppresserit. pro Qu. 7. Innocentes iniquo iudicio opprimere. 15. Fa. 16. Cum hæc tertia iam epistola antè te oppresserit, quam tu schedulam aut literam. pro Font. 26. Conficere atque opprimere hostes. 10. Fa. 20. Qui oppresserit Antonium, is bellum confecerit. 4. 3. Opprimere remp. arais.

† **ADVERB.** Improvisò, 15. Att. & 2. Offic.

† **PRIMO,** obruor. pro S.R. 10. Opprimi me onere officij malo, quam, &c. 4. Fa. 6. Opprimi dolore. Br. 2. Opprimemini (mihicrede Brute) nisi prouideritis || 3. de Leg. 3. 4. 2. de Or. 2. 22.

† **ADVERB.** Studiosus, pro S.R.

† **Syntaxis.** Oppidi, castelli, curia oppressio. Contumeliosus operus & oppressus. Obrutus & oppressus. Terra oppressum corpus. Armis, vi opprimere. Extinctus & oppressus. Morbo oppressus, iudicio, epistolis multiti. Conficere & opprimere hostes.

† **PROBRIVM,** dedecus, ignominia. in Sal. 15. Cum omnibus matribus familiarum opprobrio esset.

† **PPVGNATIO.** 1. de Ol. 110. Oppidorum oppugnationes. 2. Q. Et. 7. Sine oppugnatione nostra. in Vat. 4. pro Cæl. 20. Cum hæc genus oppugnationis infereret, propulsare debebitis.

† **ADIVNCT.** Aperta inimicorum, pro Clu.

† **PPVGNATOR,** qui contra pugnat. qui fert arma contra (defensor, propugnator. Anteqam 10. & pro Pl. 78. Qui oppugnator salutis meæ fuisset. 12. A. 8. Antonius oppugnator patriæ.

† **PPVGNATVS.** pro Pomp. 20. Vrbein Cizycenorum obsessam esse ab ipso rege, & oppugnatam vehementissimè.

† **ADVERB.** Acerbè, crudeliter, 5. Fam. Vehementissimè, pro Pomp.

† **PPVGNO,** impugno, contra arma fero, oppugnationem infero, prodo. 6. A. 3. Cum Antonius Brutum oppugnet, Mutinam circumfedeat. Anteqam. 11. Oppugnare nocentes. 1. de Inu. 1. Oppugnare patriam. pro Quint. 4. Oppugnare caput alicuius. Orat. 2. 13. Oppugnare aliquem clandestinis consiliis. 1. Fam. 1. Oppugnare aliquem pecunia. 4. V. 69. Pater rogat eos atque orat ne oppugnet filium suum. 2. de Or. 151. Carneades nullam vnquam rem defendit, quam non probat: nullam oppugnavit, quam non euerterit. 5. Fam. 1. Nec Metellum fratrem ob dictum capite & fortunis per te oppugnatum iri existimaram. Ibid. 2. Quare ego non oppugnavi fratrem tuum, sed & fratri tuo repugnaui. de Ar. 6. Obfidere, oppugnare, & labefactare aliquam vrbein.

† **ADVERB.** Acerrimè, apertè, 1. Fam. Nisariè, 3. Ver. Seuerè, pro Fla. Vehementius, 1. ad Qu. Fr.

† **PPVGNOR,** pro S.R. 120. Quod à vobis oppugnari video, ne in questione dentur, suspiciosum est. 2. Qu. Fr. 4. Vatinius, à quo palam oppugnabamur, arbitrari nostro concidimus. 1. con. Rul. 1. Quæ res apertè perebatur, ea nunc cuniculis oppugnatur.

† **ADVERB.** Crudelissimè, pro Cl. Occultè cuniculis, 1. con. Rul. Palam, 2. ad Qu. Fr.

† **Syntaxis.** Oppugnare Pompeium, caput alicuius, aliquem consiliis, pecunia. Obfidere, oppugnare, labefactare. Oppugnantem concidere. Oppugnare cuniculis.

† **PPVNTIVS.** 4. V. 109. Philodamus Oppuntius.

† **OPIS,** Opus. 1. A. 17. Pecunia vrinam ad ædem Opis maneret. 2. A. 93. de Vn. 35. Ops Saturni soror, Oceani & Salaciæ filia. 6. Att. 1. Scatur, quæ ad Opis per te posita in excelso est. 15. 15. Ad Opis, salicet adem.

† **OPTABILIS,** optatus, optandus, expetendus, potior. 1. de Orat. 22. 1. Quæ vulgò expetenda & optabilia videntur. 5. Fa. 12. Quæ est nobis optabiles in experiundo non fuerunt, in legendo tamen erunt iucundæ. 7. A. 7. Mihi pax semper fuit optabilis. pro Sest. 98. Hoc est maximè optabile omnibus. 1. Offic. 45. Quæ ut concurrant omnia, optabile est. 1. P. 33. Vtrum tandem bono viro optabilis putas, sic exire, & can. & ad Brut. ep. prid. in. 7. Exitus optabilis. || de Vni. 44. Quibus ex rebus, philosophiam adepti sumus, quo bono nullum oprabilis, nullum præstantius, neque datum est mortalium genere deorum concessu atque munere, neque dabitur.

† **OPTABILITER,** cum desiderio optatò. 1. Tusc. 96. Quam optabiliter iter illud incundum est.

† **OPTANDVS.** I. P. 32. Optandam duco mihi fuisse illam expetendamque fortunam.

† **Syntaxis.** Expetendum & optabile. Hæc ut fiant, optabile est. Optandum & expetendum.

† **OPTATIO,** optio, optatum. 3. Offic. 94. Thefeus, cui cum tres optationes Neptunus dedisset, optavit interitum Hippolyti filij sui.

† **Est quoque ornatus orationis.** 3. de Ora. 203. Optatio. (Execratio, &c.

† **OPTATIO,** optabiliter. 13. At. 28. Et mihi optatò veneris. 2. de Or. 20. Otrium, quod nunc peroptatò nobis datum est.

† **OPTATVM,** somnium, desiderium, votum. 1. cont. Rul. 1. Hæc non cogitata sapientum, sed optata furioforum videntur. 1. Offic. 32. Ex tribus enim optatis hoc erat tertium, quod de Hippolyti interitu iratus optavit. 3. 94. Quo optato impetrato, Thefeus in maximis fuit luctibus. 2. Fa. 4. In omnibus tuis rebus meis optatis fortuna respondit. Ibid. 13. Quid est causæ, cur mihi non sit in optatis completi hominem? I. P. 46. Illud etiam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate, ut in furorem & insaniam incidereis.

† **Syntaxis.** Furiosum optata. Optato impetrato. Fortuna respondens optatis. Est mihi in optatis proficisci. Præter optatum accidit.

† **OPTATVS,** optabilis, exoptatus, longus in optatis gratus. I. V. 7. Quid est quod omnibus gratius atque optatius possit esse? 16. Fa. 21. Grati & optati rumores de aliquo. 2. 19. Cum optatissimū nuncium accepissem, te, &c. ibid. Mihi quæstor optatior obtingere nemo potuit. 4. V. 99. Quod igitur erat in tuo iudicio optatissimum. 9. At. 18. Nihil mihi optatius, quam euolare. 2. Qu. Fr. 7. Vale, mi optime & optatissime frater, & aduola. pro S.R. 43. Patres optatissimum sibi putant esse, filios suos rei familiari maxime seruire.

† **Syntaxis.** Gratius & optatius. Optatissimum mihi erit, si veneris.

† **OPTIMAS,** Senator ex summis ciuitatis viris, primarius princeps, nobilis. 10. Attic. 11. Vide ne dum pudet te parum optimate esse, parum diligenter quod optimum sit, eligas. 1. Fam. 9. 1. Tusc. 108. pro Fla. 54. Usque eò orba fuit ab optimatibus illa concio, ut princeps principum esset Meandrius. pro Sest. 97. 98. & 99. Qui ita se gerebant, ut sua consilia optimo cuique probarètur, optimates habebantur. de Cl. 306. Optimates Atheniensium. 2. de Inu. 52. Contra voluntatem omnium optimatum. 7. Fam. 6. Matronæ opulentiæ optimates. 1. At. 17. Hanc viam optimatum non teneo. 8. 25. Philorimus enim me ab optimatibus ait conscindi: quibus optimatibus, &c. 2. Off. 80. Ex quo tantæ discordiæ securæ sunt, ut tyranni existerent, optimates exterminarentur.

† **ADIVNCT.** Grauissimi, neque nocentes, nec natura improbi, nec malis impediti, pro Sest.

† **Syntaxis.** Orba ab optimatibus concio. Optimates matrona.

† **OPTIME,** præclare. 2. Qu. Fr. 8. Si perficiunt, optime: si minus, &c. 4. Fam. 13. Sed hæc tu melius, vel optime omnium. 4. V. 127. & 4. Ac. 115. Optime, inquit, &c. 1. de Diu. 8. Optime verò, inquit, &c.

† **OPTIMVS,** lectissimus, beneficentissimus. 2. de Nat. 64. Iupiter optimus, id est, beneficentissimus. de Opt. 6. Quod omnes laudes habet, id est optimum. 1. de Inu. 52. Nam & tu mulier optimum virum vis habere, & tu Xenophon vxorem habere lectissimam maxime vis de Opt. 4. Optimum vnum est: & quod optimo dissimilimum est, id est, deterrimum. de Cl. 137. In omnibus rebus dissimilimum est optimi perfectio atque absoluto. Ora. 6. Nam neque illud ipsum quod est optimum, desperandum est: & in præstantibus rebus magna sunt ea, quæ sunt optimis proxima, Ibid. 36. In omni re difficillimum est formam exponere optimi quod aliud aliis videatur optimum. de Ar. 27. Viris, qui est optimum à populo Romano iudicatus. P. Scipio. 2. de Fin. 6. Hoc verò, inquit, optimum, ut is, &c. egovixos. 1. de Orat. 150. Stylus optimus & præstantissimus dicendi magister. 3. de Leg. 37. Eamque optimam Remp. esse duco, quam hic consul constituerat, quæ sit in potestate optiorum.

† **ADVERB.** Facile, 3. de Orat. Longè, 1. de Diu.

† **OPTIO,** potestas, electio. 1. de Fin. 33. Libero tempore cum soluta nobis est eligendi optio. 4. Acad. 19. Si optio naturæ nostræ, detur. in Vat. 40. An erit hæc optio & potestas tua: ut dicas, &c. de Fat. 3. Vtro frui malis, optio tua sit de Cla. 189. Quando autem dubium fuisset apud patres nostros eligendi cui patroni daretur optio, quin Antonium optaret, aut Crassum? pro Qu. 32. Cui hæc optio tam misera, tamque iniqua daretur, ut, &c. pro Cæc. 64. Si mihi non copioso homini ad dicendum optio detur, vtrum, &c. 4. Att. 17. Hybernæ legionem eligendi optio delata. * pro L. Varen Optio vobis datur, vtrum velitis.

† **ADIVNCT.** Tam miseræ, tamque iniquæ, pro Quint.

† **Syntaxis.** Eligendi optio soluta Optio & potestas. Optio tua sit. Eligendi optio data, delata.

† **OPTANDVS.** Orat. 59. Bonitas vocis optanda est (non est enim in nobis) sed tractatio in nobis, &c. 2. Q. Fr. 11. Id erat huiusmodi, ut magis optandum, quam sperandum putarem. 3. de Or. 140. Quorum si alterum sit optandum, malim indifertam prudentiam, quam stultitiam loquacem. I. P. 32. Optandam duco nihil fuisse expetendamque fortunam.

† **ADVERB.** Maximè, pro Lig. Maximè quidem, de Amic.

O P T A N S, *desiderans*. 1. de Orat. 2. Neque nobis cupientibus & optantibus fructus otij datus est. 1. de Ora. 96. Insuperanti mihi, sed valde optanti cecidit, vt in istum sermonem delaberetur.

O P T O, *cupio, desulero, exopto, vota facio, eligo*. pro Lig. 9. Quid cupiebas? quid optabas? 2. C. 15. Neque ego à diis immortalibus optabo, Quiritès, vt, &c. pro Cl. 188. Nihil est enim mali, nihil sceleris, quod non illa filio voluerit, optarit, cogitarit, effecerit. 3. Offic. 94. Sol Phaëtoni filio facturum se esse dixit, quicquid optasset, optauit, vt in curram patris tolleretur. 1. 32. Ex tribus optatis hoc erat tertium, quod de Hippolyti interitu iratus optauit. I. P. 46. Hæc ego de vobis semper expetui, hæc optaui, hæc precatus sum. ibid. Optare insaniam alicui. de Ami. 59. Quin etiam necesse est cupere, etiam optare, vt quam sepißimè amicus peccet. pro Pomp. 25. Itaque tantum victus efficere potuit, quantum incolumis nunquam est ausus optare. pro Fl. 34. Quantum sibi ablatum domo impudētissimus dicit, tantum nunquam est ausus, vt haberet, optare. 14. A. 2. Cum ad eum, quem cupimus optamusque vestitum, redierimus. de Cl. 33. Tibi fauemus, te tua virtute frui cupimus, tibi optamus eam remp. quæ, &c. de Fat. 46. Optare hoc quidem est, non disputare.

O P T O R, *eligor, deligor*. 3. Fa. 10. Sed ne optari quidem sacerdotem licebat, qui cuiquam ex collegio esset inimicus.

† **A D V E R B**. Amicissimè, suauissimè, 3. Fam. Salsè quæ fieri non possunt, 2. de Or. Valdè, 1. de Orat.

✧ **Syntaxis**. *Volo & opto. Cupio & opto. Expleto, opto. Cupio etiam opto.*

O P V L E N T I A, *opes*. Sal. in Cic. 4. Opulentiam istam ex sanguine ciuium parasti.

O P V L E N T I S S I M V S, *ditissimus, opibus circumfluens & abundans*. 2. de Diu. 115. Cræsus Asiæ rex opulentissimus. 5. Tuscul. 101. Sardanapalus opulentissimus Syriæ rex. 3. de Natu. 81. Opulentissima & beatissima ciuitas.

O P V S, *munus, opera, artificium*. 2. de Orat. 72. Magnum est quoddam opus, atq; haud sciam, an de humanis operibus longe maximum, dicere, &c. de Clar. 82. Et nimirum princeps ex Latinis illa oratorum propria, & quasi legitima opera tractauit, vt egrederetur à proposito, vt delectaret animos, &c. 6. V. 54. Nunquam mihi opus deest. Or. 75. Magnum opus & arduum, sed ingredientibus considerandum fuit, quid ageremus. 3. Tuscul. 84. Magnum opus & difficile. 9. At. 12. Vtinam aliquod in hac miseria reip. *πολιτικόν* opus efficere & nauare mihi liceat. 7. Fa. 28. Itaque opera efficio tanta, quanta fortasse tu senties. 2. de Ora. 40. Homo vnus cuiusdam operis, vt inquit Cæcilius. 2. Atti. 4. Curabo, vt huius peregrinationis tibi opus extet. 10. 6. 16. Fam. 18. An pangis aliquid Sophocleum? fac opus appareat. 6. V. 126. Opus tam elegans, tam perfectum, tam elaboratum. 2. de N. 138. Opus artificiosum & diuinum. 1. 101. Opera magnifica atque præclara. 2. 57. Quod in operibus nostrarum artium manus efficit, id multo artificiosius naturam efficere. 1. Offic. 147. Pictores, & veri etiam Poëtæ, suum quisque opus à vulgo considerari vult. 1. Acad. 2. Magnum opus in manibus habeo. 1. Fa. 7. Minimè miror te tuis præclaris operibus latari. 1. de Orat. 208. In vno aliquo opere noctes & dies vgeri. 1. V. 12. Publicorum operum depopulatio. pro Dom. 51. Operum publicorum ex actio. Topic. 22. Eius operis vitio: id est, formicis, vel parietis. 6. V. 46. Hæc omnia antiquo opere & summo artificio facta. 6. V. 124. Quorum iste non opere delectatur, sed pondere. Ibid. 32. Hydria præclaro opere, grandi pondere. 6. V. 97. Galeæ celatae opere Corinthio. 2. de Leg. 65. Exornare sepulchrum opere testorio. 5. Tuscul. 61. Stragulum magnificis operibus pictum. de Sen. 24. Nunquam vlla in agro maiora opera fiunt senibus absentibus. 13. Att. 16. Academicam *συνωρίδα* totam ad Varronem traduximus. 3. Offic. 4. Nulla eius ingenij monimenta mandata literis, nullum opus otij, nullum solitudinis munus extat. 13. A. 20. Antonius Mutinam operibus munitioibusque sepit. 14. 33. Erit igitur extructa moles opere magnifico, incisq; literæ, &c. de Sen. 29. Præclarum opus est institueri adulescentes. Par. 1. Hoc tamen opus in apertum vt proferas, nihil postulo. ibid. Qui Corinthiis operibus abundat, 1. de L. 5. Cum sit opus vnum hoc oratorij maximè. pro Mar. 11. Nihil est opere aut manufactum, quod non aliquando consumat vetustas. Top. 62. Causæ, quæ sine vlla appetitione animi, sine voluntate suam quasi opus efficiunt. 6. V. 132. Nimio opere, sicut magno opere. 3. Qu. Fr. 9. De arcano Cæsaris, opus est vel mehercule etiam elegantioris alicuius, scilicet artificis. 2. de Diu. 59. Vt si mures corproserint aliquid, quorum esset opus, hoc vnum monstrum putemus. * Oecon. 1. Cætera conficeret opera, quæ domi deberent administrari.

† **A D I V N C T**. Annuæ, maxima, optimum, 8. Attic. Antiquum, mirabile, perfectum, & elegans, & elaboratum, præclarum, sacra, singulare, 6. Verr. Artificiosum, diuinumque, magnum, & egregium, operosum, 2. de Nat. Bonum, totum, vitiosum, 3. Verr. Censoria, maiora, vrbani, 2. de Orat. Declamatorium, humana, 1. de Orat. Diuina, 13. At. Egregia, publica, 7. Att. Egregium, summum, 1. de Fin. Florentissima, & nunc præclara, 4. Attic. Grata multis, & accommodata, 2. Off. Graue, superuacaneum, de Senec. Grauius, 2. Tuscul. Inchoatum, 3. Off. Inculca, de Prou. Ingens, & magnificum, 7. Ver. Magnificum, 1. Tuscul. & 7. Phil. Magnifica &

exquisita, menstruum, rustica, testorum, 2. de Leg. Magnifica, & præclara, 1. de Nat. Magnum, 4. Ac. Magnum, & multorum dierum, & præclarum, 9. At. Magnum, & arduum, maius, Or. Magnum, & difficile, 3. Tull. Maxima, pro Mar. Minora, quotidiana, & pergrata, 3. de Or. Multum, 1. Att. & 1. Off. Nimum, Par. Optima, 9. Fa. Oratorium, propria horrore, & quasi legitima, de Cl. Publicum, ad Qu. Fr. Pulcherrimum, 12. At. Pulcherrimum, totum, atque perfectum, de Vniuersi. Spillum, 2. ad Qu. Fr. Tanta, 7. Fam.

✧ **Syntaxis**. *Efficere & nauare opus. Homo vnus cuiusdam operis. Fac opus appareat. Opus magnum, arduum, difficile, diuinum, magnificum, præclarum. Vgeri in opere vno. Antiquo opere & artificioso opere præclaro. Operibus & munitioibus sepire oppidum. Opere aut manufactum. Nimio opere, magno opere.*

O P V S C V L V M. 4. Ac. 121. Minutorum opusculorum fabricatorum. 1. de Leg. 4. In isto opusculo, &c. Par. 1. Accipiet igitur hoc paruum opusculum, lucubratum his iam contractioribus noctibus.

† **A D I V N C T**. Lucubratum, paruum, Par. Minuta, 4. Ac.

O P V S E S T, *cōuenit, tempus fert, res fert, si vnus est, si ita commodum vestrum fert, necesse est*. 2. de Or. 43. Illud etiam si opus est, tamen est minus necessarium. 1. Fam. 9. Legem curiam consuli ferre opus esse, sibi necesse non esse. 4. ad Her. 22. Tacito cum opus est, clamas: cum loqui conuenit, obmutescis. 10. At. 4. Sed opus fuit Hircio conuento. 13. 25. Hoc fieri & oportet & opus est. 7. 8. Quid opus est de Dionisio tam valde affirmare? an mihi tuus non faceret fidem? 5. Fam. 11. Et si opus esse videbitur, ipse conueniam. 3. C. 24. Ne dici quidem opus esse, quanta diminutione ciuium, &c. 1. de Or. 223. Acuto homine nobis opus est. 1. A. 25. Expedito nobis homine opus est. Par. 6. Mihi quælibet opus est. in Sal. 12. Vbi rerum testimonio adfuit, non opus est verbis. 3. Offic. 115. Is quod sibi opus esse videbat, non quod resp. censuit. 4. Fam. 5. Illa quæ diu ei opus fuit, vixit. pro Flacc. 16. Græci ex tempore, quod opus est, obsignant. 5. Fam. 10. Nos si quid erit istic opus, defendes. 11. 11. Tu quæ istic opus erunt, administrari prospicies. 6. 11. A. 16. 5. Is omnia pollicitus est, quæ tibi essent opus. 9. 21. Nihil tibi opus est, illud à Trabea. 2. 6. Dux nobis & autor opus est. 5. de Rep. teste Nonio. Sed tamen, vt bono patri familia, colendis, ædificandi quidam vnus opus est. 7. Fa. 31. Sulpitij tibi operam intelligo non multum opus fuisse. 15. At. 20. Video, mihi opus est viaticum. ibid. Mihi opus est vniuerso quidem, scilicet viatico. 2. de Orat. 358. In omnibus rebus, quæ sub aspectum veniunt, sedes opus est. 2. de Inu. 57. Huius nobis exempla permulta opus sunt. 10. Fa. 8. Aliquantum nobis temporis & magni laboris, & multa impense opus fuerunt, vt quæ, &c. 6. At. 9. Dices nunquam mihi opus esse ad apparatus triumphum. 4. Fa. 14. Quibuscumque rebus opus esse intelligam, tibi præsto ero. de Clar. 108. ad remp. duntaxat quod opus esset, satis habuit eloquentia. 2. cont. Rull. Mihi ad huiusce verbi vim vehementer opus est prudentia vestra. 3. Fa. 3. Præsidio firmiori opus est ad istam provinciam. 3. V. 106. Aiebat multa sibi opus esse, multa canibus suis. 5. Tuscul. 92. Alexandro roganti, vt diceret, si quid sibi opus esset? de Amic. 51. Atque haud scio, an opus sit quidem mihi vnquam omnino deesse amicis. 8. Fa. 6. Amabo te, si quid quod opus fuerit Appio facies, ponito me in gratia. * Oecon. 1. Patris opibus æque fuit opus memoria & diligentia.

† **A D V E R B**. Multum, 7. Fam. Planè, 7. Attic. Valdè, 2. Att. Valdè lo co, 12. Att. Vehementer sapientia, 2. cont. Rull.

✧ **Syntaxis**. *Opus est, minus tamen necessarium. Tacito nunc opus est. Oportet, & opus est. Si quid erit opus, te defendam. Hoc non sunt opus. Cæsar opus est nobis, viaticum, viatico.*

O R A, *regio, pars terrarum, extremitas*. pro Cor. 9. Qui tot habet triumphos, quot ora sunt partisque terrarum. e. de Nat. 164. Quacunque in ora ac parte terrarum. 12. Fa. 5. Exteræ nationes à prima ora Græciæ vsque ad Egyptum. 1. Tuscul. 68. Terra duabus oris distantibus habitabilis. ibid. Ora ipsæ locorum illorum, quod peruenerimus. 8. At. 15. Tuscul. 40. Tota hæc maritima ora. 2. de Diu. 45. Ora gentium, in quibus hæc ne oblectantur quidem. 2. de Nat. 100. Amœnitates orarum & litorum. 1. de Nat. 54. Ignibus altissima ora reddita est. 2. 101. Ether extrema ora & determinatio mundi. 2. de Finib. 102. Regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas. 1. de Nat. 54. Immensa regionum magnitudo, in quam se intendens animus, nullam oram vltimi videat. 1. de Diu. 108. Omnes auidi spectant ad carceris oras. pro Pomp. 23. Fani diripiendi causa in eas oras nostrum exercitum esse adductum. * de Le. Agr. Adiectetur communis ora Lyciorum atque Cilicum.

† **A D I V N C T**. Altissima, 3. de Nat. Australis, 1. Tuscul. Extrema, 2. de Nat. Latio, pro Sest. Maritima, tota, 5. Tuscul. Patriæ, 5. de Finib. Prima Græciæ, 12. Fam. Supina, de Vniuersi.

✧ **Syntaxis**. *Ora partisque terrarum. Ora gentium. Amœnitates orarum & litorum. Ora vltimi videre.*

O R A C V L V M, *deorum responsum, uaticinatio*. Top. 77. Oracula ex eo ipso appellata sunt, quod inest in his deorum oraculum. de Diu. 95. Iisdemque de rebus semper aut Delphis oraculum, aut ab Amone, aut à Dodone petebant. ibi. 76. Cui oraculum ab Ioue Dodono petissent, de victoria seiscitantes. ibi. 3. Græcia

bellam coloniam misit sine Pythio, aut Dodonæo, aut Ammonio oraculo. Ibid. 76. Sacerdos, quæ propoſita erat oraculo. pro Font. 20. Nationes quæ quondam Delphos vsq; ad Apollinem Pythium atque ad oraculum orbis terræ ſpoliandum profectæ ſunt. 1. de Diu. 34. Oracula quæ inſtinctu diuino afflatæque fun- ſunt. 1. de Diu. 34. Oracula quæ æquatis fortibus ducuntur. Ibid. 114. Credo etiam anhelitus quosdam fuiſſe terrarum, quibus inſta- ſe. Ibid. Oracula quæ æquatis fortibus ducuntur. Ibid. 114. Credo etiam anhelitus quosdam fuiſſe terrarum, quibus inſta- ſe. Ibid. Oracula quæ æquatis fortibus ducuntur. Ibid. 114. Credo etiam anhelitus quosdam fuiſſe terrarum, quibus inſta- ſe. Ibid.

ANDVCT. Ambigua, falſa. (vera, flexiloqua, & obſcura, verum, 2. de Diu. Tam celebre, tam clarum, verax, 1. de Di. Innumerabilia, 5. Tuſ. Pergracum alicui, proprium, 1. Att. Vera.) (falſa, veriſimilia, 1. de Nat. & Syntaxis. Oraculum duci, dici, dari, edi, fundi. Ex oraculo dici, tuſ. ſum & oraculum.

ORANDVS. Vide ante. ORO.

ORATIO, locutio, ſermo, contio. Or. 64. Quamquam omnis locutio, oratio eſt, tamen vnus oratoris locutio in hoc proprio ſignata nomine eſt. 1. de Nat. 95. Sermo & oratio in homine. Or. 171. Iſocrates orationis faciendæ ac orandæ autor locuple- tiſſimus. 1. de Ora. 63. Ignarus faciendæ ac poliendæ orationis. pro Dom. 19. Cum hi hæc haberi oratio poteſt, qui, &c. 8. Fam. 1. Tu quam orationem Pompeius habuerit tecum, fac mihi perſeribas. 5. Tuſc. 94. Habere multam orationem de aliqua re. 5. Fam. 4. Mitisſima in Senatu orationem habuit. 1. Offic. 132. Magna vis orationis eſt, eadēque duplex, altera contentio, altera ſermonis: contentio, &c. ſermo, &c. 2. Offic. 48. Duplex eſt ratio orationis: quarum in altera eſt ſermo, in altera contentio, &c. Ibid. Contentio orationis maiorem vim habet ad gloriam: ea eſt enim, quam eloquentiam dicimus. Ibidem. Quæ in multitudine cum contentione habetur oratio. 10. Fa. 16. Oratio grauiffimis verbis ſententiſque plena. 1. de Ora. 3. 1. Sapienſiſſimis ſententiis grauiſque verbis ornata oratio & perpolitata. 3. de Fin. 19. Veruntamen cum de rebus grandioribus dicas, ipſæ res verba rapiunt: ita fit cum grauior, tum etiam ſplendidior oratio. pro Corn. 17. Cn. Pompeius, cuius oratio omnibus orna- mentiſ abundauit. pro Cæſ. 45. Genus orationis, eius facultatem, copiam ſententiarum atque, verborum perſepxi. Ibidem. Sed inerat oratio & bonis artibus inſtituta, & cura & vigiliis elaborata, &c. 2. de Inu. 49. Distinguere & illuſtrare orationem ratō inducendis locis communibus. 3. Or. 48. Oratio de horridis rebus nitida, de ieiunis plena, de peruulgatis noua. 2. 62. Flumen orationis & varietas. 4. Ac. 119. Aureum orationis flumen fundens Ariſtoteles. de Clar. 93. Oratio incitata, grauis, vehemens. 7. de Or. 197. Figura orationis plena, & tamen teres. (re- uis, non tamen ſine nervis & viribus, mediocriſ, Orat. 97. Oratio, vel orator grauis, acer, ardens, amplus, copioſus, ornatus. 2. de Nat. 20. de oratione rhetorica & dialectica. 2. de Orat. 2. 14. Multa varia, & copioſa oratio. Ibid. 200. Genus orationis vehemens atque atrox.) (Genus alterum lenitatis & manſuetudinis. de Clar. 119. Genus orationis vāgum, ſuſum, multiplex. 2. de Orat. 159. & 2. 11. Oratio fortis, intentata, acris, vehemens, grandis, incitata. (placida, ſummiſſa, lenis. 3. 94. Oratio grauis, luauis, erudita, liberalis, admirabilis, polita, ſenſus & dolores habens.) (exilis, in- culta, vulgaris, obſoleta. Ibid. Conſperſa quaſi verborum ſenten- tiarumque floribus. 3. 183. Oratio, quæ quidem polita ſit atque facta, quodammodo. Ibid. 98. Concinna, diſtincta, ornata, feſti- ua. Ibid. 170. Iuncta, cohærens, lenis, æquabiliter fluens. Ibidem. 199. Distinguenda & frequentanda eſt omnis oratio luminibus ſententiarum atque verborum. Ibid. 50. Qui diſtincte, qui ex- plicite, qui abundanter, qui illuminat & rebus & verbis dicit, & in ipſa oratione quaſi quendam numerum verſumque con- ſciunt, id eſt, quod dico ornatē. de Clar. 66. Hæc poſteriorum quaſi exaggerata altiſ oratio. 5. de Fin. 11. Oratio ſplendida, il- luſtris. Or. 192. Oratio alta & exaggerata.) (abiecta, humilis. de Cl. 203. Incitata, volubilis, redundans & circumfluens oratio. 2. de Or. 64. Genus orationis ſuſum atque tractum, & cum lenitate quadam æquabiliter profluens, ſine iudiciali aſperitate; & ſine ſententiarum forenſium aculeis. Orat. 25. Opimum quod- dam, & tanquam adipale orationis genus. Ibid. 42. Dulce ora- tionis genus, & ſolutum, & effluens, ſententiis argutum, verbis ſonans, eſt in illo epidictico genere. de Cl. 326. Oratio cum incitata & vibrans, tum accurata etiam & polita. Orat. 187. Oratio collocata atque diſſuſa.) (angusta atque concisa. de Cl. 265. Plena lenitate ſenectutis oratio. Ibidem. Splendida quædam & mini- me veteratiora ratio dicendi. pro Syll. 12. Copioſiſſima atque oratiſſima oratio. de Cl. 272. Oratio ſplendida & grandis &

eadem faceta & perurbana. 4. ad Her. 17. Oratio puris & electis verbis compoſita. 15. At. 1. Eſt autem oratio ſcripta elegantiffimè ſententiis & verbis, vt nihil poſſit ultra. pro Pla. 58. Tua fuit perelegans & perſubtilis oratio. de Clar. 290. Genus orationis ſincerum, ſolidum, & exiccatum. Orat. 53. Lenitas & æquabilitas orationis, & purum quaſi quoddam & candidum genus dicendi. 2. contra Rull. 13. Is explicat orationem ſanè longam, & verbis valde bonis. 1. de Diu. 80. Oratio, vel actio vehemens, & grauis, & copioſa. de Fat. 3. Veritas orationis, & ornamenta dicendi. Orat. 65. Oratio tracta quædam & fluens. Ibidem. Contorta & acris oratio. 6. Fam. 7. Oratio libera, incitata. 2. de Orat. 10. Quid enim tua poteſt oratione aut ſubtilius aut ornatiſ eſſe? pro ſeſt. 138. Sed mihi omnis oratio eſt cum virtute, non cum deſidia. de Clar. 108. Appij volubilis, ſed paulo ſeruidior erat oratio. 82. Exilis oratio, & redolens antiquitatem. Orat. 220. Oratio carens numeris, diſſipata, inſulta, & fluens eſt. Ibidem. 233. Oratio diſſipata, diſfluens, ſoluta. de Clar. 264. Oratio tum obſcura, quia peracuta: tum rapida, & celeritate cæcata ora- tio. Orat. 20. Oratio aſpera, horrida, triſtis, neque perfectata, neque concluſa. Ibid. Lewis, inſtructa, & terminata oratio. Ibid. alia pulchra. Ibidem. 53. Duritas & ſenectus, & quaſi meſtitia orationis. Ibid. 198. Ne immoderata aut fluens aut diſſoluta aut anguſta ſit oratio. de Clar. 275. Eos quorum altiſ oratio, actioque eſſet ardentior, furere & bacchari arbitrabatur. 2. de Natur. 20. Anguſta concluſa orationis non facile ſe ipſa tuta- tur. 4. ad Her. 16. Oratio inſtata, arida, exilis. Ibid. Fluſtuans diſſoluta. & de Clar. 120. Oratio Philoſophorum qualis. Orat. 67. Oratio Platonis & Democriti qualis. Ibidem. 121. Oratio philoſophorum paciſior, oratorum pugnacior. 1. de Leg. 11. Oratio tua non multum à philoſophorum lenitate abeſt. 5. Tuſc. 47. Lenitas orationis. Orat. à 62. ad 66. de oratione philoſophorum multa & pulchra. de Cl. 120. Oratio Stoicorum aſticta & contra- cta. id eſt, Academicorum veterum & Platonis. 1. de Or. 83. Oratio Stoicorum ſpiñoſa & exilis. 3. 63. Stoici orationis genus habent forte ſubtile, & certè acutum: ſed vt in oratore exile, inuſitatum, abhorrens ab auribus vulgi, obſcurum, inane, ieiunum. 2. 62. & Orat. 66. Oratio historicorum qualis. Orat. 230. Siculorum dicendi genus abiectum. de Sen. 28. Compta oratio & mitis. de Senect. 31. Ex Neſtoris lingua, vt ait Homerus, melle dulcior fuebat oratio. Ibidem. 38. Cauſarum illuſtrium quaſcunque defendi, nunc quam maximè conſicio orationes. 1. Att. 10. In illam orationem Metellinam addidi quædam. de Cl. 106. Iſque & orationes reliquit, quæ iam euanuerunt. pro Cor. 4. Etenim ei ſuccedo orationi, quæ non præteruecta ſit aures veſtras, ſed in animis omnium penitus inſederit: vt pluſ volup- tatis ex recordatione illius orationis, quam nõ modò ex mea, ſed ex cuiuſquam oratione capere poſſitis. 2. de Ora. 183. Non ſemper fortis oratio quaritur, ſed ſæpe placida, ſubmiſſa, lenis, quæ maximè commendat reos. Ibid. Exprimere mores oratio- ne. Ibid. Quæſi mores oratoris eſſingit oratio. 2. de Or. 187. Quò deduci oratione facile poſſe videantur. Ibid. Tantam vim habet illa, quæ à bono poëta dicta eſt flexanima atque regina rerum, oratio, vt non modò inclinatem erigere, aut ſtantem inclinare, ſed etiam aduerſantem & repugnantem capere poſſit. 1. de Fin. 29. Vti oratione perpetua malo, quam interrogare aut interro- gari. 2. 3. Perpetua oratione contra diſputatur. Ibidem. Admo- dum delectatus ſum eius oratione perpetua. Ibid. Cum ferrus quaſi torrens oratio, quamuis multa cuiuſque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nuſquam orationem rapidam coërceas. Omnis autem in quaerendo, quæ via quadam & ratione habetur oratio, præſcribere debet, vt 4. Fam. 4. Ora- tionis paupertas & diuitia. Ser. Sulpij. 4. Tuſc. 63. Neque tam terribilis vlla ſando oratio eſt. pro Corn. 1. Ne quem in iudi- cium oratio mea reuocare videatur. in L. Piſon. Qui colore ipſo patriam aſpernaris, oratione genus, moribus nomen. Frag. ep. In quo tua me prouocauit oratio mea conſecuta eſt ſegnīs. Hortenſ. Malo vel vnum paruum de Officio libellum, quam longam orationem pro ſeditioſo homine Cornelio, ibi- dem. Quod veteris ne non conueniat noſtris ataribus iſta ora- tio, quæ ſpectat ad hortandum. Ibid. Vt aliquando terminetur oratio.

ANDVCT. Abiecta, non abundans, non inops, tamen non valde ni- tens, non planè horrida, accurata, & facta quodam modo aſtictior, ali- quantòque contractior, altiſ, antiqua, aptior, bona & nobilis, bre- uis, Cenſoria, dulcis, eruditior, exilioſior, expedita, & per facile cur- rens, feruida & noua, grandis, & ſplendida facta, ieiuna, illuſtris, in- citata, & grauis, & vehemens, incitata, & vibrans, accurata, & polita, incitata, & volubilis, nec redundans ea tamen, nec circumfluens, lan- guidioſior, laudabilis, liberior & latior, magiſtra alicui, mollis & per- lucens, mollis teneraque, & ſuauiſ magis quam grauis, plena animi, & terroris, doloris, ſenectutis, literariæ, popularis, poſtrema, præclara, & nimis veteris, puerilis, pugnacior, & paciſior, pura, reſerua rebus & verbis, ſplendida & grauis, & imprimis faceta, & perurbana, non fatis ſplendida, verbis, ſed acuta, prudentiaque pleniffima, non ven- dibilis, præcepta quædam, & idcirco obſcura, quia peracuta tum ra- pida, & ſenectutis coniectata, veteres, volubilis, ſed paulo ſeruidior, vtilis, de Clar. Accommodatior ad agendum, reſerua verbis grauiſ, aduſi

dilucida, suavis, magis obscura, minus probabilis, inconstans, libera, expressa, naturalis, & non explanata, simplex, & grauis. Part. Accurata, multa & varia, illustrior, 4. Aca. Admirabilis, nobilissima, inter se contraria, ornatio sententis, tolerabilis, de Opt. Gen. Admirabilior, aliena, angusta, atque concisa, apta atque numerosa, ardens, aspera, tristis, horrida, neque perfecta, neque conclusa, casta, & verecunda, ciuilibus, contorta, & acris, dissipata, & inculta, & fluens, dissoluta, aut fluens, horribiles, humilis, nec humilis, nec abiecta, nec nimis alta, & exaggerata, plena tamen grauitatis, moderata, aut dissoluta aut angusta, aut fluens, implicata, atque permitta, incitata. (Nimis tarda, ingrediens aqualiter, constanterque, nec claudicans, nec quasi fluctuans, iudicialis, & forensis, leuis, & instructa, & terminata, liberior, modica, & temperata, mollis, & tenera, & flexibilis, mollis & vmbra, multa & subtiles, & graues, multa, & varia, multiplex, & aequaliter in omnia genera fusa, nuda, ac rudis, numerosa, & apta, par & equalis, proba, subtilis, & incompta, stabilis, subtilis, & pressa, temperata, tracta & fluens, non contorta & acris, volubilis, Orat. ad Brut. Aliena a ratione iudiciorum, & quotidiana dicendi consuetudine, 6. Ver. Anceps, 2. de Diu. Apta ad illa tempora, mollis & liberalis, 6. Famil. Assidua, 10. Fam. Benigna, capitalis, longior, breuior, 2. Offic. Blanda & supplex, 7. Philip. Breues, consulares, breuissima, singulares, 2. Attic. Celer, & concitata, firmior, flexanima, atque omnium rerum regina, fortis, placida, summissa, leuis, grauior, non modo miserabilis, sed etiam irridenda, moderata, placida, summissa, leuis, fortis, acris, vehemens, perpetua, probabilis, propria questionis, subtilis, & ornata, temperatio, varia, & copiosa, 2. de Orat. Cohærens, concinna, distincta, ornata, confusa, & perturbata, contracta, cygnea, digna expectatione, egregia, exercitata, exilis, inculta, vulgaris, fluens aequaliter, grandis, grauis, suavis, erudita, liberalis, admirabilis, polita, grauior, atque antiquior, iuncta, cohærens, lenis, fluens, leuis, locuples, magna, nitida, noua, paulò obsoletior, ornatisima, plena quadam, & tamen teres, & tenuis, & participes vtriusque generis plenior, & melior, polita, soluta, 3. de Orator. Commentata, 16. Fam. Composita, & ornata, & artificio quodam distincta, fortis, & virilis, grauis & ornata, & hominum sensibus, ac mentibus accommodata, longa, ornata & perpolitata sapientibus sententis, grauiusque verbis, ornatisima, perpetua, propria, sita illis, spinosa & exilis, subita & fortuita, totæ viciosissima, 1. de Orat. Compta & mitis, dulciior, vetus, de Senec. Constans, digna persona, vberior, nec minus faceta, 1. Offic. Continens, 1. Tuf. Contumeliosa, perelegans, & subtilis, pro Plan. Contumeliosa, honorifica, iniucunda, mitissima in aliquem, 5. Pam. Copiosa, vel elegans, humilis, & supplex, turpis, 1. de Fi. Copiosa & grauis, pro Cor. Copiosa magis quam sapiens, erudita, Parat. Copiosissima, atque ornatisima, pro Syll. Dilucida, grauior, & splendidior, 3. de Fin. Discrepans verbis, sententis congruens, interpretis mentis, 1. de Legib. Extrema, gratissima, pro S. R. Frustruosa, 5. Tuf. Grata, 13. Famil. Gratiior, de Per. Conf. Grauis, horribilis, seuera, pro Mur. Grauis & suavis, illustris, & perspicua, tota, 1. de Inn. Honestata, 7. Ver. Honorifica, plenissima, grauitatis, 1. Att. Immanis, inuita, nobilis, vniuersa, 3. de Nat. Improba, infinita, atque ingrata, pergrata, & grauis concioni, perniciosa, reliqua, summa, pro Selt. Immensa, inimica, longa, & altè repetita, pro Cal. Et iniqua, & noua, 1. Fam. Inuita, & grata, par virtuti, pro Pomp. Inucunda, 3. Fam. Laudabilis, 15. Fam. Media, vera, 5. Ver. Miserabilis, 2. de N. Mollis & enervata, per exigua, terribilis, vitior, 4. Tuf. Ornata & grauis, 4. de Fin. Pergrata alicui, splendida & illustris, 5. de Fi. Pressior, 4. de Rep. Prudens, superior, 9. Fam. Rapida, varia, 2. de Fin. Stabilis, & non mutata, pro Mil. Tam tristis, tam grata, de Arusp. Vana, vendibilis, de Amic. Vehemens, interdum irata, & plena iusti doloris, pro Fl. Vehemens, & grauis, & copiosa, 1. de Diu.

† Syntaxis. Sermo & ratio. Orationem habere multam. Oratio ornata, perpolitata, flexanima, omnium regina, mitis, grandis, elaborata. Oratio flumen. Oratio incitata, grauis, vehemens, teres, fortis, intenta, placida, lenis, summissa liberalis. Sensus & dolores habens, facta, concinna, festiua, iuncta, cohærens, aequaliter fluens, alius exaggerata, volubilis, circumfluens, fusa, tracta, opima & adipalis, vibrans, sincera, solida, exiccata, feruida, dissipata & fluens, distuens, rapida, & celeritate cacata. Neque perfecta, neque conclusa. Conclusa orationis angustia. Inflata oratio, arida, fluctuans, ascripta, spinosa, ieiuna, compta. In orationem addere.

ORATIUNCULA, oratio. 13. At. 19. Scripsit enim ad me Balbus & Oppius, mirificè se probare, ob eamque causam ad Cæsarem meam se oratiunculam misisse. 15. 3. Brutum omni re, qua possum cupio iuare, & cuius de oratiuncula idem te, quod me sentire video. de Cl. 77. Indicant cum oratiuncula, tum historia quædam Græca, scripta dulcissimè. 3. de Nat. 43. Oratiuncula aureola.

† ADIVNCT. Aureola, 3. de Nat.

ORATOR, eloquens, legatus. 1. de Orat. 64. Is orator erit mea quidem sententia, hoc tam graui dignus nomine, qui quæcunque res inciderit, quæ sit dictione explicanda, prudenter, compositè, ornate & memoriter dicat, cum quadam etiam actionis dignitate. Ibid. 59. Orator plenus atque perfectus is est, qui de omnibus rebus possit variè copiosèque dicere. Ibid. 213. Oratorem eum puto esse, qui & verbis ad audiendum iucundis, & sententis ad probandum accommodatis vti possit, in causis forensibus atque communibus: eumque esse præterea instructum voce & actione & lepore quodam volo. Ibid. 260. Sit orator nobis, qui, vt Crassus descripsit, accommodatè ad persuadendum possit dicere. Ibid. Oratorem vbiçunque constiterit, consistere in suo. Ibid. 127. Nihil in hominum genere rarius perfectio oratore inueniri potest. Ibidem. 118. Pingendus est nobis detractis omnibus vitis orator, atque omni laude cumulat. 3. 141. Si querimus, quid vnum excellat, docto oratori palma danda est. Ibid. In oratore perfecto inest omnis philosophorum scientia. 1. Offic. 1. Oratoris proprium, aptè, distinctè, ornateque dicere.

Orat. 61. Oratorem hoc vno excellere, id est, oratione: cetera in eo latere, indicat nomen ipsum. Non enim inuenitur, aut ab eloquendo præter, & Latine eloquens dicitur est, & Græcè Dicendi, id est, eloquendi maxima vis foli oratori conceditur. Ora. 113. Disputandi ratio & loquendi, Dialecticorum fit: Oratorum autem, dicendi & ornandi. Part. 139. Vt oratorem dixerim, actorèque rerum. Or. 232. Orator compositus. (Inconcordia. de Cl. 105. Orator canorus & volubilis. Ibidem. 256. Orator præstat minutis imperatoribus. Ibid. 251. Antonius & Statius mali oratores, pro Mur. 30.

Spernitur orator bonus, horridi miles amat.

1. de Orat. 8. Quom boni per diu nulli, vix autem singulis ætatis singuli tolerabiles oratores inuenirentur. Ibidem. 21. Vt oratoris professioque ipsa benedicenti, hoc suscipere ac polliceri videtur, vt omni de re, quæcunque sit profectus, ab eo ordinate, copiosè loqui. Ibidem. 72. Nemo est in oratorum numero habendus, qui non sit omnibus iis artibus quæ sunt libero homine dignæ, perpolitus. 3. 22. 23. 24. 25. De oratorum tam Græcorum quam Latinorum differentia. Oratorum genera, vide de Opt. 5. 6. & 7.

† Legatus. de Cl. 55. C. Fabricius ad Pyrrhum de captiuis reddendis missus orator. de At. 34. Oratores contra ius fasque interfectos. id est, legatus. 2. de L. 21. Fœderum pacis belli, iudicatum oratores, faciales, &c. Lege, O R A T I O .

† ADIVNCT. Accommodatus ad probandum, Attici, grandes, aut graues, aut copiosi, alij tenues aut subtiles aut breues, alij his interiecti, & tanquam medij, mediocres, optimus, præstantissimi, simplex, & grauis, de Opt. Gen. Or. Acer, incensus, agens, & canorus, acutus, acutior, quam ornator; amplus, copiosus, grauis, ornatus, antiqui, argutus, verbis dulcis, bonus, canorus, & volubilis, & satis acer, atque idem & vehemens, & valdè dulcis, & perfaceus, industrius, etiam de diligens, clarissimus, compositus, copiosior, & mollior, copiosissimus, deterrimus, si minus doctus, at tamen exercitatus, magnificus, suavis, & ornatus, vehemens, & grauis, nec satis politus, & sapiens, 3. de Ora. Ampli ad aliquod genus, boni, callidi, sed impoliti, & consilio similes rudium, concinniores ieiunitate, id est, facti, florentes, & leuiter ornati, grandiloqui, vehementes, varij, copiosi, graues, ad permouendos animos extructi, & parati, graues, intermedij, & qualiter peratus, vicinus amborum, magnus si non maximus, magni, & maximi, minor, mirabilis, temperati, tenues, acuti, omnia docentes, subtili quadam ratione limati, vber & fecundus, vendibilis. Orat. ad Brut. Aptus ad erudiendum, 1. Tuf. Asiatici, parum preffi & redundantes, dulcis, eruditior, externi, fortis, grandis, & vt ita dicam tragicus, grauis, acer, ardens, grauis in laudando, & acerbis in vituperando, in tentis argutus, in docendo diserendoque subtilis, grauis & miserabilis, grauior, callidior, temperatio, ieiunior, sane illustris, paulò illustrior, laudabilis, leuis, magnus, & grauis, maximus, modicus, ac temperatus, optimi, aequales, ornatus, acer verborum, & actionis genere comotior, ornatus, & grauis, ornator, sed tam affectior, peritissimus, politus, simplex quidè, & antiquus, pressus, parè pressi, & minus egredientes, principes, probabilis, propior, ardore & ætate coniunctior, proximus, optimus, acutus, remissus, & leuis, sanus, propè singularis, statarius & fermomis plenus, minimè tardus in excogitando, verum tamen vultu & simulatione, multo acutiior, quam videbatur, suavis, grauis, faceus, summissus, & humilis, elegans, audax, infacundus verbis, & in transferendis verecundus, & parcus, in ornamentis præcis demissor, translatione crebrior, summissus, sed magnus tamen & germanus, summissus, sapiens, medius, suavis, summus, minimè ineptus, tardus ad excogitandum, & rerum inmemor, tenuis, non vulgaris, sed excellens, tolerabilis, vehemens, parum vehemens, dulcis tamen, veruocofus, de Cla. Cæteri, discretissimus, dignus nomine graui, Græci, grandior, operarius, pauci, perfectius, plenus, atque perfectus, sapiens, summus, tolerabilis, 1. de Orat. Coniunctior, copiosus, & sapiens, diligentes, & memores, & sobrij, eloquens, & disertior, excellens, ieiuni, atque inanes, inurbanus, & inops vrbanitatis, iucundus, iucundior, & probabilior, malus, mediocres, ornatisimi, subtiles, acuti, breues, sententis magis quam verbis abundantes, tolerabiliores, virtuosissimi, 2. de Or. Grauis ac disertus, de Arusp. Locuples oratione, rebus dignior, otiosus, in dicendo eloquens, pro Mur. Summa, mediocres, veteres, 1. de Inn.

† Syntaxis. Orator plenus & perfectus, compositus, inconditus, canorus, volubilis.

ORATORIE, ornate, copiosè, splendide. Or. 227. Pulchre & oratorie dicere. 4. ad Her. 70.

ORATORIVS. Ac. 32. Huic quasi ex altera parte oratoria vis dicendi adhibebatur, explicatrix orationis perpetuè ad persuadendum accommodata. Par. 81. Et illam disputandi prudentiam concertatio captatioque verborum, & hanc oratoriam vim inaus quædam profluentia loquendi imitatur. 1. de Orat. 231. Sic illam orationem disertam sibi & oratoriam videri, fortem & virilè non videri. de Cl. 261. Illa oratoria ornamenta dicendi. Par.

† I. Stoicè nullis oratoriis ornamentis adhibitis dicere. 14. At. 11.

ORATVS, rogatus. pro Flac. 92. An etiam scripsit oratu tuo?

ORBATVS, priuatus. pro Cl. 45. Mater orbata filio. 4. Fa. 9. Nec si multus claris viris orbatâ priuare etiâ aspectu tuo. 66. Omni spe salutis orbatu. Postq. in Sen. 4. Cum resp. non solum parentibus perpetuis, verum etiâ tutoribus annuis esset orbatâ. pro Mur. 83. Ne orbetur auxilio resp. de Cl. 6. Cum forè voce erudita spoliata atq; orbatu videret. 1. Off. 32. Thefeus filio Hippolyto orbatu.

Omnes societates, omnes ordines. I. P. 88. Quid per tuum feruum ordines assignati? 8. At. 17. Aliter video ceteri Marcello, & ceteris nostri ordinis qui hic sunt. pro Mil. 4. Amplissimorum ordinum delecti viri.

† *Militaris manus.* 1. A. 20. Vir fortissimus, qui ordines duxit.

† *Gradus in sublellis.* 2. 44. Sedisti in quatuordecim ordinibus, cui lege Roſcia prohiberetur.

† *ADIVNCT.* Accommodatus ad probandum, amplissimi, equeſter, maximi, proximi, summus, pro Sest. Admirabilis, caeleſtis, rari adorum alienus, pro Luc. Mur. Amplissimus, miser, inuidiosus, pro Clu. Certus, 1. de Finib. Commendatissimus, communis, 13. Famil. Coniunctissimus, 1. Famil. Cunctus, Postq. ad Quir. Cuncti, florentissimi, pro Mil. Descriptus, Orat. Directus, olearius, pro Cec. Directi, de Senec. Equeſter, plenus artis, de Clar. Firmior, 13. Philip. Frequens inferior, vniuersus, 3. de Orat. Grauiſſimus, sanctissimusque, pro Deior. Honestus, malus, miserimus, odiosus, infensus paucorum culpa, 5. Ver. Incredibilis, 3. de Fin. Infirmus, 2. Phil. Infinitus, tenuior, 3. de Legib. Modestus, 3. Ver. Liber, & solutus, pro Rab. Magnus, pro Flac. Perturbatus, 3. de Nat. Praelari, 15. Att. Secundus ad regum principatum, 2. de Fin. Sempiternus, 4. Acad. Senatorius, 2. Ver. summi, & mediocres, ep. ad Brut. Totus, 4. in V. Varij, Top.

† *Syntaxis.* Ordinem conseruare, desinire. Ordine, momento, & iudicio disponere. Hoc ordinem habet. In ordinem adducere, redigere, & conseruare. Recte, ordine, & Rep. facere. Ex ordine dicebant illi. Habere ex ordine locos. Modus & ordo, honestas & decus. Tenere ordinem in legendo. Ordine scribere. In ordinem ex inordinato adducere. Ducere ordines.

† *ORESTES,* vir tragædiis decantatus, Agamemnonis & Clytemnestra filius, Pyladis amicus. de Am. 24.

† *ORESTIS,* pars Macedonia. de Ar. 35.

† *ORICALCVM,* eris genus, auri colere, seu natium sit, seu cadmia tinctum. 3. Offi. 92. Si quis aurum vendens, orichalcum se putet vendere. 2. de Fin. 23. in Cod. Germ. aliter. *ODRILITVM.*

† *ORIENS,* ortus. 2. de Na. 164. Qui terras ab Oriente ad Occidentem colunt.

† *Nascens* Orat. 218. Oratio, vel oriens, vel media, vel cadens. oriens, id est, prima. pro Dom. 67. Vis oriens & congregata. (iam distincta & extincta.)

† *ORIGO,* principium, initium, causa, ortus, stirps, semen, fons, caput, autor. de Vni. 3. Nullius rei causa remota, reperiuntur origo potest. de Clar. 253. Verborum delectum originem esse eloquentia. de Vni. 7. Quæ causa impulerit eum, qui hæc machinatus sit, vt originem rerum & molitionem nouam quæreret. 3. Tuf. 23. Doloris igitur huius origo nobis explicanda est. * ad Timæ. Ratione & mente diuina ad originem temporis curriculum inuentum est Solis & Lunæ.

† *ORION.* in Arato, Fabula Orionis & Diane.

† *ORIO,* nascor, exorior, in vitam introeo, proficiscor, mano. 2. de Fin. 78. Sed ipsum a se oritur, & sua sponte nascitur. pro Mur. 66. Tu quid ab illo ortus es. 2. de Leg. 4. Hoc solum, in quo tu ortus & procreatus es. de Vni. 35. Vos qui deorum fatu orti estis. 5. de Fin. 69. Officia, quæ oriuntur à suo cuiusque genere virtutis. 2. de Ora. 171. Ea quæ sunt orta de causis. pro Dom. 69. Sed ne quis oriretur aliquando, qui diceret, &c.

† *ADVERB.* B. sem feditonem, pro Sest.

† *Syntaxis.* A se oriri, & sua sponte nasci. In hoc solo ortus & procreatus. Nobilium fatu ortus. Oriri de.

† *ORITHIA.* l. de Leg. 3. Orithiam aquilo sustulit.

† *ORIVNVS,* ortus. Top. 29. Qui ab ingenuis oriundi sunt.

† *ORIZONTE.* Lege, HORIZON.

† *P.M.H.* 2. de N. 58. Sic natura mundi omnes motus habet voluntarios, conatusque & appetitiones, quas *oppoies* Græci vocant. 4. Ac. 24. Nam aliter appetio (eam enim esse volumus *oppoies*) qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod est visum. *Lege, APPETITIO, & APPETITVS.*

† *ORNAMENTVM,* honor, dignitas, decus, insigne, lumen. 5. Fam. 8. Suscepitque mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis. 3. C. 26. In animis ego vestris omnes triumphos meos, ornamenta omnia honoris, monumenta gloria, laudis insignia condi volo. de Pro. 22. Intueor coram hæc lumina atque ornamenta reip. Ibid. 28. Sed decus illud & ornamentum triumphi minuendum non putauit. ibid. Alij sine vllis verborum ornamentis dabant. 3. A. 13. Flos Italia, firmamentum imperij nostri, ornamentum dignitatis. pro Syll. 88. Omnia generis insignia atque ornamenta occiderunt. 1. de Or. 199. Equidem mihi hoc subsidium comparavi, non solum ad vsum forensem, sed etiam ad decus atque ornamentum senectutis. pro Cec. 28. Falcula decus atque ornamentum ciuitatis. pro Cor. 43. C. Cæsar populum istum maximis ornamentis affecit. de Cl. 140. Sententiarum ornamenta & confirmationes. Ibid. 261. Illa oratoria ornamenta dicendi. 2. de Or. 112. Neminem omnium tot ac tanta, quanta essent in Crasso, habuisse ornamenta dicendi. 8. A. 24. Cum ad nos mitteret Corylam, ornamentum atque arcem amicorum suorum pro Mil. 38. Qu. Hortensius lumen & ornamentum reipub. 2. cont. Rull. 60. Prædas ac manubias in vrbis ornamenta conferre. 13. A. 24. Illa ornamenta in virtute & industria posita lucent. con. C. Anton. Spoliatus ornamentis om-

nibus. Frag. ep. Amplitudinem gloriæque tuam magno munita ipsa turpauit.

† *ADIVNCT.* Aptum ad animos conciliandos, magnum orationis, & amplum ad aliquid faciendum, tot, ac tanta, 3. de Orat. Cetera, hæc præcipua, 6. Fam. Commune, 2. de Orat. 80, per gratum, singulare. Actio Domestica, 5. Fam. Extranea, plurima, 1. de Lu. Inania, quædam & leuissima, & maxima, summa, pro Planc. Innumerabilia, maiora & leuissima verborum, & sententiarum, prisca, Orat. Maxima, pro Corn. & 13. Fam. Meliora, propria, summa dicendi, 1. de Orat. Minora, pro S. R. Non sicut Phil. Plurima, & maxima, pro Deioc. Proprium, 11. At. Prouincialia, reliqua, Postq. ad Quir. Reliqua vrbis, de Pro. Summa honoris, pro Pomp. Tanta, 7. Ver. Vetera, Diu.

† *Syntaxis.* Lumen & ornamentum Reip. Decus & ornamentum. Insignia & ornamenta. Habere ornamenta. Ornamentum & ars tantum. Roma omnium populorum.

† *ORNANDVS.* Or. 102. Fuit ornandus in Manilia lege Pompei, temperata oratione ornandi copiam persecuti sumus. 9. Fa. 14. Tibique non modò tuendos, sed etiam ornandos illos viros. 11. 14. De adornando adolescente. 1. de Or. 199. Senectuti vero celebrandæ & ornandæ quod honestius potest esse per fugi, quam iuris interpretatio?

† *ORNATE,* non inornate, eleganter, politè, non inculte, splendide, iuculenter. 3. de Orat. 50. Qui distinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè & rebus & verbis dicunt, & in ipsa oratione quasi quandam numerum versumque conficiunt, id est, quod dico ornate. 3. de Fin. 19. Philosophicas res ornate dicere velle, puerile est. 1. Offi. 4. Ornate splendideque dicere. pro Cæli. 8. Ornate politèque dicere. 1. de Ora. 48. Oratoris est, compositè, ornate, copiose loqui. Tufc. 7. Qui profitentur se neque distinctè, neque distributè, neque eleganter, neque ornate dicere. 1. de Or. 51.

† *ORNATVS,* lux verborum, flos orationis. Ibid. 49. Ornatu verborum oratoris putandus est. 2. 366. Distinctio & ornatu oratoris. de Cl. 262. Ornatu orationis tanquam vestis. 3. de Orat. 23. Eloquentia quacumque in oras disputationis, regionelue delata est, & quocunq; ingreditur, eodem est instructu ornatuque comitata. Or. 78. Tum remouebitur omnis insignis ornatu quasi margaritarum, ne calamistri quidem adhibebuntur. Ibid. Collocata verba habent ornatu, si aliquid concinnitatis efficiunt, quod mutatis verbis non maneat manente sententia. de Cl. 274. Verborum sententiarumque illa lumina, quæ vocant Græci *κίμωμοι*, quibus tanquam insignibus in ornatu distinguebatur omnis oratio. 1. de Finib. 10. Quando enim nobis vllis orationis vel copiosæ vel elegantis ornatu defuit Orat. 134. Hæc quasi lumina magnum afferunt ornatu orationis. 3. de Orat. 94. Sed ita distinctum, vt sint quasi in ornatu disposita quædam insignia & lumina. de Cla. 2. Ante Periclem litera nulla est, quæ quidem ornatu habeat. 1. de Or. 49. & 50. *Vestitus.* 1. Offi. 61. Status videmus ornatu ferè militari de Se. 59. Cyri purpura ornatuque Persicus, multo auro multisque gemmis. pro Cel. 49. Non in cessu solum, sed ornatu atque comitatu. pro Dom. 111. Hoc simulachrum quidam ad ornatu ædilitatis suæ deportauit. 7. de Ora. 235. Ornare aliquem alieno ornatu. 2. de Fin. 69. Pulcherrimo vestitu, ornatu regali. * in Clod. Quem decet muliebri ornatu. Oecon. 1. Quibus ad virilem dicium solennium ornatu vti solemus.

† *ADIVNCT.* Acerbus, & lugubris, magnificus, 3. Ver. Admirabilis, amplus, insignis, magnus, Orat. Admirabilis, cæli loco proximus, perpetuus, 2. de Nat. Aptus ad actionem, non dignus viro, militaris, 1. Offi. Elegans, 1. de Finib. Mirabilis, 4. Acad. Muliebri, 1. de Inuent. Nouus, & alienus, 2. de Orat. Oratorius, grauior, de Clar. Regalis, 2. de Fin. Rati, varij, 1. de Diu. Regius, 1. Tufc.

† *Syntaxis.* Distinctio & ornatu. Instructus & ornatu eloquentia. In ornatu disposita lumina orationis. Ornatu habens oratio. Status ornatu militari, regali.

† *ORNATVS,* politus, iuculentus, excultus, comptus, expolitus, nitens, elaboratus. 1. V. 29. & de Cla. 147. Frater tuus lectissimus & ornatissimus adolescens. pro Flac. 50. Splendidissimus atque ornatissimus vir. de Senect. 57. Agro bene culto nihil necesse vberius, nec specie ornatius. pro Qu. 98. E fundo ornatissimo deiici. 1. de Orat. 42. Homo in dicendo ornatu & grauis. Orat. 36. Omnes apud Pacuuium ornatu elaboratèque sunt versus. L. P. 5. Prouincia exercitu & pecunia instructa & ornata. 2. de Fi. 112. Sapiens plurimis & grauiſſimis artibus atque virtutibus instructus & ornatu. pro Pom. 1. Locus ad agendum amplissimus, ad dicendum ornatissimus. ad Brut. 18. Vir coniuge, liberis, multis affinis ornatu. item 1. de Or. 50. Composita oratio & ornata, & artificio quodam & expolitione distincta. 1. Fa. 2. Cum tu à me rebus amplissimis atque honorificentissimis ornatus esses. pro Dom. 88. A populo Rom. semper sum defensus, amplificatus & ornatu. 10. A. 9. Græcia M. Bruti imperio auctoritate, copiis non solum instructa, sed etiam ornata, decorem tendit Italia. Brut. 12. Lepidus ornatu cum honoribus amplissimis à Senatu. pro Flac. 95. Sepulchrum L. Catilinae fignis & picturis ornatu est. 2. de Nat. 95. Domicilium ornatu fignis & picturis

pietatis, instructumque rebus omnibus necessariis. pro Cec. 60. Armatus verè appellamus, qui fecit telisque parati ornatique sunt. 1. de Leg. 35. Muneribus deorum nos esse instructos & ornatos. pro Pom. 21. Domicilia regia omnibus rebus ornata atque referta. de Ar. 29. Deiotarus clarissimorum imperatorum testimonium ornatus. pro Mur. 85. Respub. suis praefidiis ornata. pro Syll. 75. Per quos res eius secundè quondam erant ornatae, nunc subleuantur aduersæ. 3. Qu. Fr. 4. Ille à me singularibus meis studiis ornatus est. Postquam ad Q. 16. Qui vestris maximis beneficiis honoribulq; sunt ornati. pro C. Corn. 1. Q. Metel li adolefcentia ad summam laudem omnibus rebus ornata.

ADVERB. Copiosè, copiosius, 6. Ver. Leuter, Orat. Maximè virtutibus, 1. Off. Amplissimè, 3. Fam. Propè fatis exercitibus auxiliis, 2. Fam.

Syntaxis. Exercitu instructum oppidum, & ornatum. Locus ad dicendum ornatus. Scelerè ornatus.

ORNO, exorno, distinguo, illustro, illumino, noto, pingo, vario, ornatum offero, ornamento congero, ornamento sum, ornamento afficio, honoro, decoro, honesto, augeo, amplifico, collocopleto, commodis augeo, laudo, adorno, paro, instruo. 1. de Ora. 235. Nouo & alieno ornatu ornare iuris ciuiliis scientiam. 1. Att. 3. Caietam si quando abundare ceperit, ornabo. 2. contra Rul. 32. Deinde ornat apparitoribus, scribis, librariis, &c. pro Pomp. 9. Qui maximas edificasset ornatissetque classes. 6. V. 44. Ornare & apparare conuiuium. pro Quint. 93. Ornare conuiuium magnificè splendideque. 2. A. 25. Hic non solum meis laudibus me ornat, sed etiam honorat alienis. pro S.R. 138. Non modò non læsi te, verumeriam ornauit. 1. At. 14. Quos ego non solum tuli, sed ornauit. 1. Tusc. 112. Tu verò istam artem ne reliqueris, quam semper ornasti: illa enim, si verè loqui volumus, te ornauerat. 7. Fam. 5. Si vis, ad me alium mitte, quem ornem. 3. V. 34. Ornare aliquem beneficiis omnibus. 6. At. 1. Ornare ciuitatem beneficiis omnibus. 3. C. 29. Quæ gestis in Consulatu, priuatus tuebor atque ornabo. Brut. 17. Ornare aliquem omnibus decretis. 3. At. 24. Ornare prouincias Consulibus. I. P. 31. Qui frequentia sua aduentum vestrum ornauerunt ac celebrauerunt. 1. de Orat. 94. Mirabilius & magnificentius augere aliquid atque ornare. 2. Qu. Fr. 3. 2. Fam. 15. Ornare aliquem veris & diuinis laudibus. 1. Fam. 9. Ornare aliquem insignibus gloriae. 1. de Orat. 142. Vestire atque ornare oratione res inuentas.

ADVERB. Magnificè, splendide conuiuium. pro P. Qu. Mirabilius, Part. Rhetoricè, & tragicè mortem, de Clar. Vehementer, 3. Tusc.

ORNOR. || 3. de Fin. 26. Potest id quidem fusè & copiosè & omnibus electissimis verbis grauissimisque sententis Rhetoricè, & augeri & ornari. 1. A. 36. Ornari & exornari ab aliquo. pro Plan. 22. Tora illa regio se huius honore ornari, se dignitate augeri putabat. de Cl. 164. Oratio, in qua autoritas ornatur. Senatus. 3. de Ora. 25. Quibus orationem ornari & illuminari puto. pro Cluent. 14. Lectum sibi ornari & sterni iubet.

ADVERB. Iustissimè, 2. cont. Rul. Meritò verbis amplissimis, 4. Phil.

Syntaxis. Ornare Casarem. Rebus amplissimis ornatus. Defensus, amplificatus, ornatus. Telis paratus & ornatus. Regium domiciliū ornatum. Praefidiis ornare, studiis aliquem. Edificare & ornare classem. Ornare & apparare conuiuium. Laudibus ornare, & honorare. Res alicuius ornare. Ornare & celebrare sua frequentia aliquem. Oratione vestire & ornare. Ornare & illuminare.

ORANDVS. Postquam in Sen. 1. Quis possit vestra in nos vniuersa promerita, non dicam complecti orando, sed percensere numerando; 3. Off. 43. Iudex amicus orandæ liti, rempus, quoad per leges liceat, accommodet. 6. V. 101. Quòliberos adire ne orandi quidem causa fas erat. id est, in quod sanum. 4. Tusc. 78. Rogandi sunt, orandique, vt, &c.

ORORO, obsecro, obtestor. 1. Att. 1. Te etiam atque etiam oro, vt me tuendum suscipias. ad Brut. 16. Orare aliquem. pro salute alicuius. 4. At. 8. Dic oro te clariùs. 4. V. 96. Rogare atque orare aliquem. Ibid. 42. Orare atque obsecrare aliquem, & obtestari. pro Planc. 104. Téque, C. Flau, oro & obtestor, &c. pro S.R. 9. Quapropter vos oro atque obsecro, iudices, vt, &c. 10. Fam. 34. Ego vos P. C. oro atque obsecro, vt, &c. 12. At. 31. Orat multis & supplicibus verbis, vt liceat. 7. V. 118. Idque postremum parentes suos liberi orabant, vt, &c. 1. Qu. Fr. 1. 36. Illud ad extremum te oro & hortor, vt, &c.

Orationem habeo. de Clar. 47. Nemo vnquam meliùs vllam orauit capitis causam.

ADVERB. Etiam, atque etiam, & rogare, 13. Fam. Meliùs causam capitis, de Clar. Planè, 10. Fam. Vehementer, ac petere, 15. Att.

Syntaxis. Orare litem. Orandi causa sanum adire, Rogare, & orare. Causam capitis orare. Oro & obsecro.

ORNDICVS, vrbs. 2. contra Rul. 49.

OROPVS, oppidum. 12. At. 24.

ORPHEVS. 1. de Nat. 108. Orpheum poetam docet Aristoteles nunquam fuisse.

ORPHICVS. 3. de N. 58. Sacra Orphica Dionysio putantur confici. 1. 108. Orphicum carmen. Lege, CERCOVS.

ORVS, incipit. de Clar. 128. Eius collega L. Bestia bonis initiis

orsus tribunatus, tristes exitus habuit consulatus.

ORSVS, subst. initia, exordium. 2. de Diu. 63. Auguris vt nostri Calchantis fata queamus Scire, ratò sine habeant, an vnanos pectoris orsus.

ORTVS, exortus. (occasus. 2. de Diuin. 50. Sed quid plura? ortum videamus aruspiciar. Ibid. 91. Cum ortum nascentium luna moderetur. 3. de L. 19. Tribunatus, cuius primum ortum inter arma procreatum videmus. 1. 20. Iuris ortum à fonte repetamus. 1. Offic. 22. Non solum nati nobis sumus, sed ortus nostri, partem patria, partem parentes vendicant. 2. 5. Cato ortu Tusculanum fuit, ciuitate Romanus. 3. C. 20. Simulachrum solis ortum curiamque conspicens. de Vniuers. 5. Quæ ortum habere dignique diximus. ibid. Quod semper est, neque vllum habet ortum. ibid. Mundum nullo ortu fuisse generatum. 2. de Nat. 49. Sol ab ortu ad occasum commean. 1. de Inuen. 59. Signorum ortus & obitus seruant. 1. de Diu. 128. Siderum ortus oblitulq; cognoscere. 2. de Diuin. 92. Ortus occasusque siderum non fieri eodem tempore apud omnes.

ADIVNCT. Clari, 5. Tusc. Grauior, & verior, similis, & minime generosus, de Amic. Moderatus, & constans, de Vniuers. Nitidi, 1. de Diu. Præclarus, Arat.

Syntaxis. Ortus nascentium. Ortus procreatus. Iuris ortum à fonte repetere. Cato ortu Tusculanus. Ortum id habet ac gignitur. Nullo ortu genitum. Ortus & obitus. Ortus & occasus.

OS, pars animantis, in quam cibis inseritur. 2. de Nat. 122. Quædam animalia cibum oris hiatu & dentibus ipsis capeunt. 1. de Diu. 78. Midæ dormienti formicæ in os tritici grana congefserunt. 2. de Ora. 162. Inferere cibum in os alicui. I. P. 23. Os fetidum. 2. de Diuin. 135. Draco cum radicem ore teneret, locutus est. 1. 27. Necessè est ossa obiecta cadere fructum ex pulli ore, cum pascitur. ibid. 108. Sic expectabat populus. atque onera tenebat. de Clar. 265. Nihil non consideratum exibat ex ore. Orat. 134. Verbum ex ore nullum nisi elegans exeat. in Vat. 4. Non putas fas esse verbum ex ore exire cuiusquam, quod non, &c. pro Syll. 72. Verbum equod vnquam ex ore huius excidit, vnde quisquam posset offendi? 1. Att. 15. Præbere os alicui ad malè audiendum. Acad. Quem incomptis vnguibus bacchantes asperòque ore discerpant.

Cum vt vocum Coram, Palam, Conspectus, Presentia, Facies, pro S.R. 16. Eo tempore Roscius erat Romæ frequens atq; in foro & in ore omnium quotidie versabatur. 4. V. 81. Quæ palam in ore atq; oculis omnium gesta sunt. 3. 121. Istius iniquitatis rum in ore vulgi & in communibus prouerbis versabatur. pro Mil. 43. Ora omnium atque oculos intuemur. 4. C. 1. Video, P. C. in me omnium vestrum ora atque oculos esse conuersos. 6. Att. 2. Tu, cuius mihi os ante oculos solet versari. Orat. 8. Vnde illud, vt ex ore aliquo quasi imago exprimitur. 3. V. 1. Ora iudicum aspiciere, & os suum populo ostendere. pro Deio. 5. In tuis oculis, in tuo ore vultuque acquiesco. pro Mar. 10. Te verò, cuius mentem sensulq; & os cernimus, quibus laudibus efferemus?

Sermo. 6. Atti. 3. Tibi autem valde solet in ore esse. 10? A. 14. Brutus erat in desiderio ciuitatis, in ore & in sermone omnium. de Am. 2. Sermo, qui tum ferè erat multis in ore. de Clar. 169. Cui orationi Capionis ore respondit Aelius. pro Deio. 28. Non debebas optimo viro fugitui ore maledicere. 1. Tusc. 39. Plato, quem ex ore tuo admiror. 14. Att. 24. Deinde habent in ore, nos ingratos. 6. Fa. 18. Habere aliquid semper in ore. 1. Tusc. 116. Vigere in ore. 2. de Fin. 76. Illa semper tibi in ore sunt. 5. Fa. 16. Consolatio peruulgata, quam semper in ore atque in animo habere debemus. 2. de Ora. 29. Studium dicendi nisi accersit os, nullum potest esse.

Introitus, aditus, angustia. 7. V. 30. In ipso aditu atque ore portus. 6. 129. In ore Ponti & angustis.

Caput. 6. 124. Gorgonis os cinctum anguibus.

Impudentia. 4. 48. Nostis os hominis, nostis audaciam, pro Q. 77. Mihi videtur ore durissimo esse, qui præsentè Roscio gestum agere conentur. 3. Tusc. 41. Cum os perficisti. 1. de Ora. 175. Quod tandem os est illius patroni, qui ad eas causas sine vlla scientia iuris audent accedere? 9. Fam. 8. Nosti profectò os adolefcentioris Academiae. I. P. 63. Sed os tuum ferreum Senatùs conuicio verberari nolisti.

ADIVNE. Alacre, & promptum, 1. de Orat. Aptissimum, 1. de Natur. Ardens, 2. de Or. Coruscum, ferum, Arat. Durissimum, pro Quint. Ferreum, fetidum, incolume, pristinum, in Pilo. Importunissimum, 2. Phil. Impurissimum, 5. Philip. Infame, infestum, 1. Philip. Intimum, 2. de Na. Plenus, 1. Offic. Pulcherrimum, vacitum, 3. Verr. Superius, supinum, de Vniuers.

Synt. Ex ore verbum exiens, excidens. Versari in ore omnium. Palam in ore & oculis. In ore vulgi & communibus prouerbis versari. conuersa ora & oculi in oratorem. In oculis, in ore, vultu, alicuius acquiescere. In ore & in sermone omitti. In ore qui est sermo. Ex alterius ore amare aliquem. Quid habes in ore? In ore esse, vigere. Orator, nisi accedat os, nullus est. Aditus & os portus. Os hominis, audacia. Os, offis. 2. de Nat. 139. Quid dicam de offibus: quæ subiecta corpori mirabiles committuras habent. & ibi multa de utilitate.

offium. de Clar. 68. Atque utinam imitentur nec ossa solùm, sed etiam sanguinem. 3. V. 113. Cur hunc dolorem cineri eius atque ossibus inuulsi: 7. 127. Cineri atque ossibus filij.

† Syntaxis. *Cinis & ossa, de mortuo.*

O S C I N I S, vel **O S C E N**, teste *Chariso*, *avis auspiciam ore canis que faciens: omnis avis qua canit.* 2. de N. 160. Aues, & alites, & oscines, ut augures nostri appellant. 1. de Diui. 120. Aues, quæ tum huc, tum illuc volant alites: quæ tum à dextra, tum à sinistra parte canant, oscines. 6. Fa. 6. Ex cantu sinistro oscinis, augurari. * de Augur. Oscinis.

O S C I T A N S, *negligens, ignavus, segnis.* 1. de Na. 72. Ista quæ Epicurus oscitans hallucinatus est. 2. de Orator. 144. Ista oscitans & dormitans sapientia. de Clar. 200. Oscitans iudex. pro Milon. 57. Adde inficitiam pransi, poti, oscitantis ducis. pro Cl. 71. Et eum, quod iamdiu nihil quæsierat, tristem atque oscitantem impellit. pro Qu. Gall. Hesternæ potatione oscitantes.

O S C I T A N T E R, *negligenter, indiligenter.* de Clar. 276. Tam solute egit, tam leniter, tam oscitanter.

O S C I T O R, *dormito, otior.* 4. ad Heren. 49. Cùm etiam maiores calamitates impendere videantur, sedetis & oscitamini.

O S C U L A N S, de Som. 5. Ille me amplexus atque osculans flere prohibebat.

O S C U L A T I O, *osculabam* pro Cæl. 49. Complexu & osculatione, &c.

O S C U L O R, *suauior, suauium do.* pro Mur. 88. Mater filium suum osculata est. 1. Tusc. 92. Ut eum dormientem oscularetur. 6. V. 94. In precibus & gratulationibus, non solùm id simulachrum venerari, sed etiam osculari solent. pro Mur. 23. Quoniam mihi uideris istam scientiam iuris tanquam filiolum osculari tuam, non patiar, &c. 1. Fa. 9. Inimicum meum sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fouebant, sic osculabantur, &c. 16. At. 5. Complecti & osculari aliquem.

O S C U L V M, *suauium.* 12. 1. Atque utinam continuò ad complexum meæ Tullia, & ad osculum Atticæ possim currere. lege, FAMOVS.

O S C I, ludi. *id est, rustici & obscæni. nam & obscænum ab oscis deducunt. Oscis uero Italia populi fuerint.* 7. Fam. 1.

O S I M, pro *ausim, Comitorum more.* 12. At. 5. Quod autem osim hanc rem, *épeuo* à te. Quod, inquit, ausim sub tyranno Cæsare uiuere, mandatum à te habeo.

O S T E N D E N D V M, 2. ad Herenn. 23. De his primùm partibus ostendendum est: deinde, &c.

O S T E N D O, *demonstro, doceo, propono, planum facio, declaro, significationem habeo.* 1. de Orato. 151. Omnes loci artis inquirentibus nobis ostendunt se & occurrunt. pro S. R. 87. Os tuum non modò ostendis, sed etiam offers. 3. V. 1. Nec tam nefariis criminibus, & tam multis testibus euctus, ora iudicum aspicere, & os suum Pop. Rom. ostendere auerit de Ar. 24. Hæc nobis & scelerum iudicia ostendit, & periculorum signa patefacit. de Som. 3. Hic tu ostendas oportet patriæ lumen animi consilijq; tui. pro Cec. 10. Sicut & uiuus multus ipse rebus ostendit, & in morte sua testamentum declarauit. 9. Fa. 8. Et si munus flagitari, quamuis quis ostenderit, ne populus quidem solet, nisi concitatus: tamen, &c. *id est, promiserit.* 6. V. 75. Iste tum metum, tum spem ostendere. 1. At. 1. Demonstrari hæc Cæcilio, simul illud ostendi, &c. 8. 15. De Italia nihil mihi unquam ostenderas. 1. Qu. Fr. 2. Tribuni sunt nobis amici, Consules se optimè ostendunt, Praetores habemus amicitiosos.

O S T E N D O R, de Vniuers. 35. Palam ostendi, *id est, palam apparere.* pro Arch. 16. Si non hic tantus fructus ostenderetur. 11. At. 11. Cùm præferim ne spes quidem vlla ostendatur. 2. contra Rul. 5. Cui errato nulla uenia proponitur, non dubitandi fidele consilium ostenditur.

† **A D V E R B.** *Apertè, de Legib. Apertè spem libertatis,* 4. Attic. Contra, insidiosè falsam spem, pro S. R. Nec opinatò se, 2. Philip. Optimè se, 1. Qu. Frat. Palam, de Vniuers. Paulum modò, 1. Fam. Probabiliter, 1. de Inuent. Quam breuissimè quid sit, Orat. Ultra viam salutis, de Arusp. Vulgò, & proferre, 6. Ver.

† Syntaxis. *Ostendere se, & occurrere, de locis argumentorum. Ostendere & offerre. Lumen animi ostendere. Ille se optimè ostendit semper. Iam ostenditur, id est, patet.*

O S T E N T A T I O, *uenditatio, simulatio, uanitas, gloria.* 4. ad Herenn. 64. pro R. P. 38. Quod genus tandem est illud ostentationis & gloriæ. 2. de Orato. 333. Vitanda est ingenij ostentationis que suspicio, ibid. 31. Et eò magis, quod nulla mihi ostentatione uideris esse usurus. 2. de Finib. 77. In fronte ostentatio sit, intus ueritas occultetur. 4. 68. Ostentatio gloriosa. 1. contra Rul. 23. Consul ueritate, non ostentatione popularis. 2. Off. 43. Qui simulatione & inani ostentatione, ficto non modò sermone, sed etiam vultu stabilem se gloriam consequi posse rentur, vehementer errant. 2. Tusc. 11. Philosophorum disciplina, ostentatio scientiæ, non lex uitæ. 1. Off. 44. Quæ ab ostentatione proficisci potius, quam à uoluntate uideantur. pro Flac. 52. Vbi illa magnifica & gloriosa ostentatio ciuitatis? 5. At. 13. Intelligis ostentationes nunc in discrimen esse adductas, &c. de Amic.

88. Virtus uenditatio quædam atque ostentatio esse dicitur. *Rad. 6. Quæ est ista in commemoranda pecunia tua insolens ostentatio?*

† **A D V E R B.** *Gloriosa, 4. de Finib. Inanis, 2. Attic. Insolens, Parad. Magnifica, & gloriosa ciuitatis, pro Fla. Popularis, 1. cont. Rul. Puerilis memorie, Part.*

† Syntaxis. *Ostentatio & gloria. Veritate, non ostentatione plus. Simulatio, inanis ostentatio, ficto sermone ac vultu. Uenditatio & ostentatio. Insolens ostentatio.*

O S T E N T A T O R, *gloriosus.* 4. ad Heren. 64. Ut si uelis ostentatorem pecuniosum describere.

O S T E N T A T V S, pro Qu. R. 16. Pecunia quæ ex liberalitate huius promissa sit & ostentata. pro Cluent. 22. Cùm ei filij recuperandi spes esset ostentata.

O S T E N T O, *uendito.* 2. At. 23. Clodius omnibus præ se fert & ostentat. 1. Fa. 4. Quid enim me ostentem? qui, &c. 10. 3. Ostentare prudentiam. 4. ad Her. 30. Hic qui se magnificè iactat & ostentat. 2. 47. Uenditare ingenium, & ostentare memoriam.

† *Mimitor.* pro Clu. 25. Illum qui sibi delationem nominis & periculum capitis ostentaret. 4. Fa. 14. Bellum ex altera parte eadem ostentat, ex altera feruitutem.

† *Expono, præbeo.* 1. At. 13. Ostentare iugulum pro capite alterius. *id est, exponere se periculo uitæ.*

† *Pra me fero.* 2. cont. Rul. 10. Aliud obscure moliri, aliud specie simulationis ostentare.

† *Laudo.* 2. contra Rul. 77. Agrum quem uobis ostentant, ipsi concupiuerunt.

† *Trado.* pro Marc. 29. Huic tu inferuias, huic te ostetes oportet.

O S T E N T O R, *promissor.* 2. contra Rul. 10. Largitio, quæ uerbis ostentari potest, reuera fieri nullo pacto potest.

† **A D V E R B.** *Apertè iugula,* 1. Attic.

O S T E N T V M, *portentum.* 1. de Diu. 93. lege, **M O N S T R V M**, 6. V. 108. Cùm magnorum periculorum metus ex ostentis portenderetur. de Arusp. 10. Gaudeo mihi dicendum esse de toto hoc ostento, quod haud scio an grauissimum multis his annis huic ordini nunciatum sit. 1. de Diu. 121. Cresci filius infans locutus est: quo ostento regnum patris concidit. 8. Fa. 14. Scis Appium hic ostenta facere de signis & tabulis.

† **A D V E R B.** *Grauisissimum, de Arusp. Tristius, 2. de Diu.*

O S T I A T I M, 6. V. 48. Nolite expectare, dum ego hoc crimen a gam ostiatim. ibid. 53.

O S T I V M, *ianua.* 5. Tusc. 13. Solane beata uita relinquat extra ostium limenq; carceris. 2. de N. 135. Aspera arteria ostium habet adiunctum linguæ radicibus. Qu. de Pet. 34. Quæ si significat uoluntatem esse adbitam, parui refert patere ostium. 6. V. 118. Infula in utriusq; portus ostii aditumq; proiecta pro Pom. 33. Ante ostium Tyberinum. ibid. Intra Oceani ostium. pro S. R. 65. Aperto ostio dormientes eos repertos esse. 2. A. 26. Ad ostium fluminis Cydni. 2. de Or. 276. Etique ab ostio querenti Ennium ancilla dixisset.

† Syntaxis *Ostium aspera arteria. Portus ostium & aditus. Ostium Tyberinum. Fluminis ostium.*

O S T R E A, 2. de Diu. 33. Ostreis & conchylis omnibus contingit, ut cum luna crescant pariter, pariterque decrescant. 7. Fa. 26. Qui me ostreis & muranis facile abstinebam. * Hortens. Solertiam eam, quæ potest uel in regulis profectuarie ostreas.

O S V R V S, de Amic. 60. Ita amare oportere, ut aliquando sis otiosus.

O T I O L V M, *otium.* 8. Fa. 3. Cùm otiosus sum, plane ubi delectem otium meum, non habeo.

O T I O R, *nihil ago, cesso, uaco, otio perfruo.* 3. Off. 58. Cùm se Syracusas otianti causa, non negotiandi (ipse dicere solebat) contulisset.

O T I O S E, *per otium, uacuo animo.* 6. V. 33. Contemplari unum quodque otiosè. 4. de Fin. 12. Tum licebit otiosè ista querere. 3. Off. 79. Otiosè uiuere domi.

O T I O S V S, *cessans, nihil agens, feriatas, uacuus, laxatus, curio, otio nimio affluens, qui animo uacuo est, solutus opere, qui cura uacat & negotio: qui secum est, secumq; ut dicitur, uiuit: uacuo animo, iners, languidus.* (operosus, semper agens aliquid, de Cl. 10. Cùm inambularem in Xysto, essetque otiosus domi. 12. At. 38. Nihil eris ualde otiosus. 3. de Nat. 94. Cur non rebus humanis aliquos otiosos deos præfecit. pro Planc. 66. Quid dicam de occupatis meis temporibus, cui fuerit negotium nunquam otium. 3. Qu. Fr. 8. Idque perficiam his supplicationum otiosis diebus. 9. Fa. 25. Si otiosum eum reddiderit. 3. Off. 1. Dicere solitum Scipionem accepimus, nunquam se minus otiosum esse, quam cum esset otiosus. de Sen. 81. Otiosam ætatem & quietam sine ulla labore & contentione traducere. 1. de L. 10. Cessatio libera atque otiosa. de Sen. 49. Si uero habet aliquid tanquam pabulum otiosa. de Sen. 49. Si uero habet otiosa uita iucundius. 11. A. 24. dii atque doctrina, nihil est otiosa uita iucundius. 11. A. 24. otiosus & nihil agens. 1. de Orat. 19. Quo in studio hominum ingeniosissimorum, otiosissimorum totas ætates uidemus esse contritas. 1. Offic. 70. Sed & facilius, & minus aliis grauis esse molesta uita est otiosorum. 2. 26. Spectatoresque se præbeant

✠ Syntaxis. Ad pactiōnem venire. Hac pactio fit. Res ad pactiōnem venit. Pactiōibus obligari. Pactiōnes facere, conficere, constare. De mea parte tecum pactiōnes faciam.

PACTOR. 7. V. 54. Societatis pactores recitantur.

PACTVM, pactio, conuentum, conuentus, conditio. 2. de Inu. 68. Pactum praestit iuri. 6. At. 3. Pomptinus enim ex pacto & conuentione (nam ea lege exierat) iam a me discesserat. 2. V. 16. Manere conditione atque pacto. 2. de Orator. 100. Pacta, conuenta, stipulationes. pro Cecin. 51. Pacti & conuenti formula. de Vniu. 13. Nullo pacto, nullo modo. 1. de Inu. 30. Alio pacto. 2. 68. Pactum est, quod inter aliquos conuenit. 3. Off. 92. Pacta & promissa semper ne seruanda sint, quae nec vi, nec dolo malo, vt Praetores solent dicere, facta sunt. *Ac. Quoniam pacto explicet.

PACTVS, promissus. 3. Off. 107. Vt si praedonibus pactum pro capite pretium non attuleris. 3. Qu. Fr. 3. Magna inuidia sunt Cōfules propter suspicionem pactorum a candidatis praemiorum. pro Sest. 33. Pacto iam federe prouinciarum. 5. At. 2. 1. Deiotari filius, cui pacta est Arthabaldis filia. 1. C. 2. 4. Scio pactam & constitutam esse cum Manlio diem. 1. Off. 33. Cū triginta dierum essent cum hoste pactae induciae. 2. At. 9. Si quae de me pacta sunt, ea non seruantur, in caelo sum.

✠ Syntaxis. Pacto praestant legibus, iuri. Ex pacto & conuentione facere. Conditione & pacto manere. Pacti & conuenti formula. Pactum pretium, foedus. Pacta & constituta dies. Pacta cum hostibus inducia. Quae de illo pacta sunt, iam non seruantur.

PACVVS, poeta tragicus. Or. 3. 6. Omnes apud hunc ornati elaboratique sunt versus. 1. de Or. 2. 46. Teucer Pacuuij.

*PADVS, fluvius Italiae. in L. Pifo. Hic cū ad Padum Placentiae forte confedisset.

PAEAN, pes in versu, aut oratione, & hymnus, Graecè, ποιῶν, αἶνος, 3. de Orato. 181. Pæan est duplex, aut sic, -vvv: aut sic, vvv- & ibid. A superiore pæane. Or. 2. 14. Aristoteles pæana, vt optimum probat, a quo dissentio. 1. de Or. 2. 51. Pæanem aut munionem cantate. Or. 188. aliter, Πæων, ποίον, αἶνος.

† ADIVNC. Duplex, par, posterior, superior, 3. de Ora. Minimè aptus, sed aduersus, sextuplex, Orat. ad Brut.

PÆDAGOGVS, pueri custos. 12. At. 32. Et pædagogi probitas, & medici auiditas, id me suspicari vetat. de Ami. 76. Isto enim modo nudrices & pædagogi maximè erunt diligendi. 4. ad Her. 15. Conturbatus est adolescens; nec mirum, cui etiam nunc pædagogi lites ad auriculas verferentur.

*PÆON. Vide, PÆAN.

PÆSTANVS. 16. At. 6. Pæstanus sinus.

PÆSTVM, oppidum Italiae. 11. 17.

PAGANVS, pro Dom. 74. Nullum est in hac vrbe collegium, nulli pagani, aut montani, qui non, &c. Paganus & Montani, conuenticula erant plebis Romanae. || Paganus quoque ille erat, qui militiam cupiens erat, & illi cingi, seu adscribi volebat, eo enim interuallo quo id quarebat, & ad militiam adspirare ventabat. Paganus, mox militiam adeptus, Miles dicebatur, unde illud Persij: Ipse semipaganus: ad sacra vatatum carmen adfero nostrum. Vide Cardinalem, pag. 219.

PAGELLA. 2. Fa. 13. Extrema pagella pupugit me. 2. Fa. 13. Non imitor λακωνισμῶν tuum: altera iam pagella procedit.

† ADIVNC. Extrema, 2. Famil.

PAGINA, altera folij pars. Orato. 41. Etenim, vt scis, quasi in extrema pagina Phædri his verbis loquens Socrates: Adolescens, &c. 6. At. 2. Quoniam respondi tuae paginae postremae prima mea nunc ad primam reuertar tuam. 5. 4. Et si meam in eo parsimoniam huius paginae contractio significat. 15. 10. Epistolae prior pagina. 13. 34. Etenim hæc decantata erat fabula, sed complere paginam volui. 1. Qu. Fr. 2. Cū hanc paginam tenerem, L. Flavius ad me venit. 4. de Fin. 53. Vtrū igitur tibi videor, an totas paginas commouere. 16. Fa. 4. Variè sum affectus tuis literis valde priore pagina conturbatus, paulū altera recreatus. 6. At. 2. Respondebo primū postremae tuae paginae, quae mihi magnae molestiae fuit.

† ADIVNC. Extrema, Orat. Postrema, 6. Attic. Totæ, 4. de Finib.

PAGINVL A. 4. At. 8. Longae paginulae in codicillorum fastis futurorum consulum.

† ADIVNC. Longae, 4. Attic.

PAGO, pagis, pepigi, vel pegi, pactum, pacifcor. pro Q. R. 26. Dic pactiōnem fecisse non pepigit. 2. ad Her. 20. Ex pacto ius est, si quid inter se pepigerunt, si quid inter quos conuenit. I. P. 37. Obtinuisti prouinciam iis finibus, quos lex cupiditatis tuae, nō quos lex generi tui pepigerat. 3. Off. 92. Nec ab eo qui cum pepigerat, impereret, vt, &c. 1. de L. 56. Requiritur placet terminos, quos Socrates pepigit, iisque parere. 2. ad Her. 20. Rem vbi pagunt, oratione pagunt.

PAGVS, villa curia. Qui. de Per. 23. Collegium omnium pagorum, vicinitatum.

PALA, annuli pars plana & laetior, in qua vel gemma includitur, vel signum aliquod insculpitur. Off. 38. Is cū palam annuli ad palmam conuerterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat.

PALÆMON, omis. lege, LEVCOTHEA.

PALÆSTRA, gymnasium. 2. de In. 2. Illi statim hominem, dixerunt in palæstram, atque ei pueros ostenderunt multos, magna praeditos dignitate. Orat. 14. Palæstra adiuuant histrionem, magna Numerus quasi quondam palæstram & extrema lineamentum orationi attulit. ibid. 228. In quo non motus hic habeat palæstram quandam. 1. de Orat. 81. Sed palæstra magis & olei, quàm huius ciuilibus turbat atque fori. 2. At. 4. Palæstra Palatina. palæstra, qui tædas cadentes accipit, celerior est in cursu continuo, quàm ille qui tradit: ita melior imperator nouus qui accipit exercitum, quàm ille qui decedit: propterea quod defatigatus cursor integro facem, hic peritus imperator imperito exercitum tradit.

† ADIVNC. Modica, 2. de Legib. Priuata, 7. Verr.

✠ Syntaxis. Numerus quasi palæstram orationi addidit. Motus hic habet palæstram. Hoc habet palæstra multum, & olei.

PALÆSTRICE, palæstritarum more. de Opt. 8. Palæstricè spartari in Xysto.

PALÆSTRICVS. 4. V. 54. Nunquàm vos Praetorem tam palæstricum vidistis. 1. Off. 130. Nam palæstrici motus saepe sunt odiosiores.

PALÆSTRIA. 4. V. 36. Facimus vt palæstritæ ne gent ex testamento esse possint.

PALAM, manifestè, apertè, in conspectu, in oculis omnium, in ore atque oculis omnium. (clām, per praestigia, ex insidiis, obscure. 4. V. 81.

Quae in foro palam Syracusis in ore atque oculis omnium gesta sunt, pro Cæl. 20. Palam in eum tela iaciuntur, clām subministrantur. Postq. in Sen. 10. Cuius primum tempus atrox palam fuisset ad omnes libidines diuulgatum. I. P. 23. Cū arma in templum Castoris luce ac palam comportarentur. ibid. 88. Stipendium militibus numeratum est, mensis palam propositis. 5. A. 17. M. Antonius palam secum habuit armatos. 5. V. 53. Non per praestigias, sed palam totum oppidum compilauit. 3. Off. 93. Luce palam in foro saltare. pro Mil. 25. Palam agere cupit, apertè dicere, occidendum Milonem. I. P. 11. Mitto enim domestica: hæc commemoro, quae sunt palam, pro Flac. 68. Quisq. situm & prolatum palam non negas. Postq. in Sen. 17. Nondum palam factum erat concidisse Rempublicam, cū, &c. Orat. 18. Nō ex insidiis, sed apertè ac palam facere aliquid. 2. V. 18. Apertè palamq; dicere aliquid. 16. At. Octauius rem gerit palam. 13. 21. Credo enim palam factum esse. pro Clu. 23. A. Aurius in foro palam, multis audientibus & clarissima voce, nomen Oppianici delatum esse testatur. 4. Acad. 13. Alterum quidem palam alterum obscurius. 1. Fa. 1. Is palam sic egit causam tuam, vt &c. 7. V. 64. Palam ante oculos omnium esse.

✠ Syntaxis. Palam, in ore, oculis. Luce & palam. Non per praestigia, sed palam. Non ex insidiis, sed apertè & palam.

PALAMEDES, dux Graecus, in bello Troiano indignè proditus. 2. ad Heren. 28. & Top. 76.

PALATINVS. 2. At. 4. Palæstra Palatina. pro S. R. 18. Ad balneas Palatinas. pro Domo 49. Vt etiam Palatinam linguam tuam perderent.

PALATIUM, mons Roma. pro Dom. 103. In Palatio atque in pulcherrimo vrbis loco. Antequam 24. & 3. de N. 63. Iouis Statoris exemplum a Romo in Palatij radice est collocatum pro S. R. 133. Alter tibi descendit de Palatio & ædibus suis. 1. C. 1. Nihilne te nocturnum praesidium Palatij mouet?

PALATVS, pars oris interior, superiorque, in qua sensus est gustatus. Alij autores palatum genere neutro usurpant. 2. de Finib. 24. Nec enim sequitur, vt cui cor fapiat, ei non fapiat palatum. ibid. 29. Voluptas, quae palato percipitur, quae auribus. 2. de Nat. 48. Epicurus dum palato quid sit optimum iudicat, caeli palatum, vt ait Ennius, non suscepit.

† ADIVNC. Extremus, & finitimus, varius, 2. de Nat.

PALAEA. Parad. 3. Auri nauem euertat gubernator, an palæa, in re aliquantum, in gubernatoris inscitia nihil interest. 4. de Finib. 76. Gubernator aequè peccat, si palæarum nauem euertit, & si auri. ibid. Itaque aurum palæamue porret, ad bene aut male gubernandum, nihil interest.

PALILIA, Feria XIII. Cal. Septembris Roma vrbis natali consecrata, vt Varro & Ouidius testantur. lege, VINALIA.

PALINODIA, contraria cantio retractatio. 4. At. 5. Subturpicula mihi videbatur esse palinodia. 7. 7. Mihi autem nulla de eo palinodia detur, propter, &c. 2. 9. Quarum expecta diuinam praedictionem.

PALINESTVM, vel PALIMPSESTVM, vel potius, PALIMPSESTOS, charta, seu tabula, in qua cum aliquid scriptum est, deleri ab aliis commodè potest, rursusq; scribi. delictum Vlpianus Iurisconsultus vocat. 7. Fa. 18. Nam quod in palinesto, laudo equidem parsimoniam: sed miror, quid in illa chartula fuerit, quod delictum fueris, quàm hæc scribere.

PALLA, vestis genus, praesertim muliebris honesta. 3. A. 16. Qui cum palla & cothurnis nummos populo de rostris spargere solent.

sed paria paribus respondimus. 16. 4. Si quid cui debetur, vt sit vnde par pari respondeatur. pro Pl. 27. Aliquis alicui omni virtute & laude par. Para. 1. Reges sunt omnes pares inter se, prater superbium. 1. de Or. 2. 40. Ille cum differendo par esse non possit, &c. pro Fon. 26. Esse parem alicui belligerando. ibid. 70. Poeta oratori multis ornandi generibus socius, ac penè par. 1. Offic. 124. Equo & pari iure cum ceteris viuere. 3. de Natur. 2. Neque enim mihi par ratio cum Lútilio est; ac tecum fuit. pro Corn. 1. Ingenium minime voluntati par. 1. de D. 5. Cratippus, quem ego parem summis Peripateticis iudico. pro Planc. 60. Honorum gradus summis hominibus & infimis sunt pares, gloria dispares. pro Lig. 27. Mihi omnia paria cum illo sunt. 3. de Leg. 11. Noxiæ pœna par esto. 8. At. 48. Nos disiecta manu, pares aduersariis esse non possumus. ibid. 19. Distracti pares aduersariis esse non possumus. pro Pomp. 55. Hi nullo in loco pares iam prædonibus esse poterant. de Sen. 7. Pares cum paribus, veteri proverbio, facillimè congregantur. 2. de Orat. 209. Inuidet autem homines paribus & inferioribus, sed etiam superioribus inuidentur. 4. ad Her. 53. In æquos & pares fastidiosus. L. P. 8. Qu. Metellus, cuius paucos pares hæc ciuitas tulit. Postq. in Sen. 16. Tu es ausus in circo Flaminio productus cum illo tuo pari dicere, te semper misericordem fuisse. 16. At. 13. Duo pares æque inter se. de Amic. 15. Ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum. pro Dom. 27. Quod enim par amicitia fuit inquam in hac ciuitate coniunctus, quam fuimus inter nos ego & Pompeius? ibid. 70. Atque hanc rem, par illud simile Piso & Gabinius vidit. I. P. 27. Vter perisset in huiusmodi pari, lucrum fieri putabat. de Opt. 17. Gladiatorium par nobilissimum. 10. A. 22. T. Plancus, ceteriq; pares id agunt. 1. 12. Ecce tibi geminum in scelere par inustatū, &c. de Clar. 126. Gracchus si vixisset, eloquentia nescio an habuisset parem neminem. 4. V. 47. Scyphorum paria complura.

† **A D I V N C.** Coniunctus, simile, pro Dom. Geminum, in scelere vstatum, inauditum, ferum, & barbarum, 11. Philip. Nobilissimum gladiatorum, de Opt. gen. Orat.

† **A D V E R B.** Absolutè, perfectè, 4. Acad. Acquè inter se, 16. Attic. Omnino nequaquam, pro S. R. Planè, 1. de Leg. Propè laus, pro Sest.

P A R E S T. decet, æquum est. 2. de D. 114. Casum prælij omnes timebamus, sed ita vt constantibus hominibus par est, non apertè. pro Muræ. 15. His rebus frerum ad consulatus petitionem aggredi par est. 9. At. 11. Dubito, quid me facere par sit. de Am. 84. Par est autem, primum ipsum esse bonū, deinde, &c. 11. Fa. 27. Quibus tu, vt par erat, resististi. 7. V. 10. Statim, vt par fuit, comprehensi sunt. pro Rab. 3. 1. Quod ei præmiū dari par fuisset. Or. 4. Sed par est, omnes omnia experiri. 15. At. 17. Tu verò quicquid erit quod me scire par sit statim, &c. 2. Off. 83. Sic par est agere cum ciuibus. 2. de Leg. 12. Ex quo intelligi par est, eos qui, &c.

† **Syntaxis.** Par & æquale. Par & simile. Par alicuius. Hoc mihi par tecum est. In ijs omnia paria. Inter se paria. Dimensa & paria verba. Par esse alicui. Par & mutua benevolentia. Paria paribus referre, respondere. In differendo par non sum. Equo & pari iure viuere. In æquos & pares fastidiosus. Pares aquè inter se. Quid facis cum illo tuo pari? Amicorum paria duo. Par amicitia coniunctissimum. Cas. & Brutus.

P A R A B I L I S, paratus, facilis inuentu & paratu. 1. de Finib. 45. Ipsa natura diuitias, quibus contenta est, & parables & terminatas habet. 5. Tusc. 93. Diuitias naturæ parabileis.

P A R A D O X A. de Fin. 74. Hæc paradoxa illi, nos admirabilia dicamus. 4. Acad. 136. Illa mirabilia Stoicorum, quæ παράδοξα nominantur. Parat. 1. Quæ quia sunt admirabilia, contrarij opinionem omnium, ab ipsis etiam παράδοξα appellantur.

† **A D I V N C.** Longè verissima. Parat.

P A R A L Y S I S, resolutio neruorum, vt Cor. Celsus interpretatur. 16. At. 7. Quid est, quod audiui de Bruto? Pyliam παράλυτον, περιελθόντα, te scripsisse aiebat.

P A R A S I T V S, mensarum affecla. de Am. 98. Assentatio parasitorum in comediis faceta viderur. 1. Fa. 9. Dixi me facere quiddam, quod in Eunuchis parasitus suadeat militi.

P A R A T E, aduerbium. de Clar. 241. Is tamen ad dicendum veniebat magis audacter, quam paratè. 1. de Or. 150. Quamobrem in istis ipsis exercitationibus, etsi vtile est etiam subito sæpe dicere, tamen illud vtilius, sumpto spatio ad cogitandum, paratius atque accuratius dicere.

P A R A T V S, instructus, armatus, promptus, expeditus, præstò. (imparatus. 1. V. 41. Quò paratior ad vsum forensis promptiorque esse possem. 2. 7. Paratus atque instructus ad iudicium venit. pro Quint. 39. Cum paratus mediatusque venisses. 4. V. 17. & 4. ad Her. 14. Paratior instructiorque veniret. 3. de Nat. 1. Spero te, vt soles, bene paratum venire. 3. A. 1. Antonius instructus paratusque venit. 1. de Orat. 38. Gracchi omnibus vel naturæ vel doctrinæ præsidis ad dicendum parati. 2. 118. Quos locos multa commentatione ac meditatione paratos atq; expeditos habere debetis. Or. 20. Alij ad permouendos animos instructi, &

parati. pro Cec. 15. Paratus ad hoc munus. de Clar. 154. Prompta & parata in respondendo celeritas. 4. Tusc. 51. Fortitudo satis est quid quaq; de re dicant. Qu. de Pet. 16. Iis fac, vt propositum ac paratum auxilium tuum esse videretur. de Cl. 145. Q. Scævola in iure paratissimus. ibid. 139. Non satis paratus ad cauendum fui. Cum aliter ad mentionem paratus est. 2. contra Rull. 81. Ad vim promptus, ad seditionem paratus, expeditus ad eadem. 2. Off. 33. Deinde consuetudine beneficentiæ paratior es erunt. 2. tanquam exercitiores ad bene de multis promerendum. ibid. Ad idem semper expectandum paratior. pro Sest. 36. Consensu contentionem expedita. pro Qui. 8. Si id, quod parati sunt factus ab exercitu. 10. 8. Paratus ab omni re. & ibid. Paratus animo. uigandum. 15. 23. Ego hunc paratum video peditatu, equitatu. 2. de Leg. 66. Sed fuit hic vir. & ciuis, & Reip. maximè, tuendæ que ciuitatis paratissimus. 3. de Na. Faber materia vitur, quæ sit parata, ibid. Quam materiam haberet paratem.

† **A D V E R B.** Bene, 3. de Nat. Bene ad fortitudinem, 6. Fam. Iam pridem ad eadem, pro Dom. Omnino, 15. Fam. Optimè, & armatus contra fortunam, 5. Fam. Præclare, 1. de Diuin.

† **Syntaxis.** Paratus atque instructus. Paratus & meditatus. Paratus & expeditus. Promptus & paratus. Instructus, paratus, armatus. Propositum & paratum auxilium. In iure is paratissimus. Facere paratus. Ab exercitu paratus, ab omni re, animo ad Paratus urbis tuendæ. adijce animum Lector.

P A R C A. 3. de N. 44. Parcæ deæ sunt, quas Erebo & Noctæ natas ferunt. ibid. Parcæ Hesperides, sorores Ætheris & Diæ.

P A R C E, restrictè, sobriè, continenter. 1. Fa. 9. Etenim id feci parcè & molliter. 1. Off. 106. Parcè, continenter, sobrièque viuere. 2. de Fin. 42. Nec cur id tam parcè tamque restrictè faciant, intelligo. 6. Fa. Scripsi de te parcè & timidè, pro Muræ. 29. Itaque si latis profecissem, parcus de eius laude dicerem.

† **Syntaxis.** Parcè, continenter, sobriè viuere.

P A R C E N D V M. 2. de Ora. 237. Parcendum est maximè charitati hominum, ne temerè in eos dicas, qui diliguntur. 3. de Or. 168. Auribus consuetudinique parcendum.

P A R C I T V R. 2. A. 59. Omnes mihi censebant parci oportere.

P A R C O, ignosco, concedo, remitto, condono, veniam do, tempero, impunitatem do, impunitum scelus fero. pro Qu. 51. Viri boni malum commemorare, se cum perdere possent, pepercisse, quam cum parcere possent, perdidisse. 4. Fa. 12. Cui inimici propter dignitatem pepercant, inuentus est amicus, qui ei mortem attuleret. Parcere alicui scelerato. id est, ignoscere. 2. de Or. 211. Crassus parcebat aduersarij dignitati, in quo ipse seruabat suam. Or. 89. Parcet & amicitia & dignitatibus. 6. V. 120. Itaque Marcellus adificiis omnibus pepercit. 13. Fa. 8. Te rogo, vt Albinio parcas, & prædia eius ne attingas. de Ar. 59. & pro Cl. 168. Quis minus vnquam pepercit hostium castris, quam hic omnibus corporis sui partibus? pro Planc. 86. Ego fateor, quod viderim mihi auxilium non deesse, idcirco me illi auxilio pepercisse. 16. Fa. 4. Te rogo, sumtui ne parcas vlla in re. 13. 27. Sed tamen non parcam operæ. 11. 27. Quem cum obiurgarem, quod parum valetudini parceret, tum ille, &c. V. 95. Pater flens vnquamque rogabat, vt filio suo parceret. 8. At. 1. Nec sum miratus eum, qui caput ipsum reliquisset, reliquis membris non parcere. pro Cel. 42. Parcat inuentus pudicitia suæ, ne spoliè alienam. pro Rab. 8. Hunc nec suæ, nec alienæ pudicitia pepercisse.

† **Obtempero,** morem gero. pro Qu. 40. Parcere auribus alicuius.

† **A D V E R B.** Gratis alicui, 2. cont. Rull. Omnino, 3. Phi. Omnino non pro S. R. Parum valetudini, 11. Fam.

P A R C V S, paruo contentus. 2. de Or. 287. Cum optimus colonus parcissimus & frugalissimus esset. pro Cor. 50. M. Crassus vel nimium parcus in largienda ciuitate. Orat. 81. In transferendis verbis verecundus & parcus. ibid. Non parcus solum, sed elegans. 4. ad Her. 47. Homo prodigus & luxuriosus. (parcus & diligens. de Cl. 148. Crassus erat elegantium parcissimus, Scævola parcorum elegantissimus.

† **Tenax, cupidus, auarus.** pro Cæl. 36. Pater parcus & tenax. 3. de Nat. 73. Postremo à parco patre, quod sumas, quanto dissipatibentius.

P A R D I I, populi. 6. V. 50.

* **P A R E N S,** qui parer. Incert. Cui parentem sanctissimæ legi, iustè ac legitime necesse est viuere.

P A R E N S, pater & mater vnà & distinctè pater vel mater. Postq. in Sen. 2. Parentes charissimos habere debemus, quod ab iis vta, patrimonium, libertas, ciuitas tradita est. 7. V. 118. Idque potestatem parentum liberos orabant. ibid. 107. Veniunt Syracusam parentes propinquitque miserorum adolescentium. ibid. 148. Hæc si tibi tuus parens diceret. pro Sylla 81. Parens tuus Torquate, &c. 5. Fa. 8. Me sicut alterum parentem & oblerat & diliget.

partibus plures. 1. de Nat. 9. Omnes partes philosophiæ, atque omnia membra tum facillimè noscuntur, cum totæ quæstiones scribendo explicantur. 2. de Orat. 3. 43. Virtus habet plures partes, quarum, &c. pro Qu. R. 55. Ut socius in societate habet partem, sic cohæres in hereditate habet partem. 7. V. 84. Quibus illi vrbis suæ partem ademerunt, iis tu nostri imperij partem dedisti. 2. de Or. 3. 66. Quis Antonio permisit, ut partes faceret, & vtram vellet, prior ipse sumeret. 11. At. 32. Is partes fecit in ripa nescio quoternorum iugerum pro Cec. 12. Mulieres in partem vocatæ sunt. pro Do. 1. 46. Vrbis partes celeberrimæ & maximæ, ut forum, curia, &c. pro Cecin. 12. Ei partem bonorum maiorem legauit.

¶ *Regio, locus.* 12. Fa. 5. Ab Orientis partibus. Ibid. 7. Omnes quæ in istis partibus sunt copiæ. 3. V. 154. Quæremus etiam, quid iste in extremis Phrygia partibus fecerit. 1. Tusc. 94. Hypanis, qui ab Europæ parte in Pontum influit. pro Mur. 89. Ibis igitur in exilium, miser, quò ad Orientis partes? I. P. 29. Qui in Italia omnes omnium gentium partes tribus triumphis deuinxit. 10. Fa. 11. In his partibus. * pro M. Scau. Redimunt se ea parte corporis, propter quam maximè expetuntur. Hortens. Eius partes, quasi membra quædam, cædendæ. i. de Leg. in frag. Mundus omnibus partibus inter se congruentibus cohæret ac nititur.

¶ *Officium, munus, numero multitudinis.* 1. Qu. Fr. 1. 34. Etsi mea pars nemini cedit, fac ut tua cæteros vincat. 2. contra Rull. 19. Creationem Pont. Max. populi ad partes dare. 7. At. 4. & 3. Fam. 10. Pompeius hortabatur, ut partes suas susciperem. 3. 12. Suscipere officia & partes pro dignitate alicuius. 7. At. 25. Si erit bellum, ut video fore, partes meæ non desiderabuntur. 6. 2. Ac maximè partes istius officij sunt pueri Ciceronis. 3. Fa. 1. De mea beneuolentia erga te, etsi potes ex eodem Phania cognoscere, tamen videntur etiam aliquæ partes meæ. 3. de Orat. 142. Sed cæterè hæ partes fuerunt tuæ de illustranda oratione ut diceres. 2. 26. Sed cur impedimus Antonium? cuius audio esse partes, ut de tota eloquentia differat. Ibid. 15. Sed tranfactis iam meis partibus ad Antonium audiendum venistis. 10. At. 8. Iudicabam duriores partes mihi impositas esse ab offensione nostra. 1. de Na. 33. Eique eius partes tribuit, ut, & o pro Font. 11. Næ multò vestræ maiores grauiorèsque partes sunt ad cogitandum, quam ad dicendum meæ. pro Quin. 8. Qui. Hortensius, qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet. 3. Fa. 10. Cùm te ex fratre meo, ne tum quidem, cùm tibi propè necesse esset eas agere partes, inimicū mihi fuisse cognossem. 1. Offi. 98. Nobis à natura constantiæ, moderantionis, temperantiæ partes datae sunt. 9. Fam. 8. Tibi dedi partes Antiochianas, mihi sumpsi Philonis. 3. 10. Cùm tibi propè necesse esset eas agere partes: id est, esse inimicum, pro Mur. 6. Ego has partes lenitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter: illam verò grauitatis seueritatisque personam non appetiui, sed ab republica mihi impositam sustinui. de Arusp. 61. Nisi hanc personam & has partes possem sustinere. 3. Fam. 12. De me autem suscipe paulisper partes meas, & eum te esse finge, qui ego sum. pro Flac. 65. Quis vnquam Græcus comœdiam scripsit, in qua seruus primarum partium non Lydus esset? pro Dom. 10. An meæ partes in ea causa non præcipuè fuerunt? pro R. P. Nulla pars non fuit mea. pro Corn. 1. Quæ sunt igitur partes meæ? 3. V. 65. Munus hoc meum non est: cùm meæ partes sunt hospitum recipiendorum, id libenter facio. 7. At. 4. Et suscipere partes suas. 1. de D. 105. Quid de auguribus loquar: tuæ partes sunt, tuum, inquam, auspiciozum patrociniū debet esse. 6. V. 9. Cur tuas partes suscipio, cur tuum onus sustineo? 3. Fa. 10. Suscipere officia & partes pro aliquo. in Va. 35. Eripuisti partes illo tempore charissimas partim à Cæsare, partim à publicanis. 14. At. 14. Tuas partes esse arbitror, ut pueri animum tenerum his opinionibus imbuas, pro Rabirio Posth. 4. Dare partes alicui, & mittere in negotium.

¶ *Magnam partem.* 1. de Diuin. 59. Cùm magnam partem noctis vigilasses. 9. Fa. 15. Non omnino quidem, sed magnam partem. pro Font. 11. In rebus iudicandis, ad vnamquamque rem ponderandam, non minimam partem sapientia iudicis tenet. Orat. 189. Magnam partem ex iambris nostra constat oratio. 6. 8. Fa. 9. V. 54. Maiorem partem dici federe alicubi. Amabo te, hoc cura, soles libenter, ut ego maiorem partem nihil curare. 1. Offi. 24. Maximam autem partem ad iniuriam faciendam aggrediuntur nonnulli, ut, &c. 4. Tuf. 9. Stoici magnam partem in his partiendis occupati sunt. 16. Att. 6. Remis magnam partem: id est, nauigauit. Postquam ad Quir. 8. Nam mulieres filique parui &c. itineribus necessariis, aut magnam partem tectis ac tenebris continebantur. 4. Fa. 3. Et si abfui magnam partem consulatus tui. pro S. R. 97. Nullam partem noctis requiescere.

¶ *In vtramque partem, alia huiusmodi.* 15. At. 23. Per multa mihi de nostro itinere in vtramque partem occurrunt. 1. de Diu. 78. Flumina in contrarias partes fluxerunt. 2. de Or. 215. Omnium rerum in contrarias partes facultas ex iisdem suppeditatur locis. 2. Offi. 19. Magna vis est in fortuna in vtramque partem, vel ad secundas res, vel aduersas. ibid. Hæc sine hominum operi-

bus & studiis neutram in partem effici possunt. pro Sest. 38. Alter multum interesse rei familiaris tuæ, te quæ primū, idque in odendum putes. 1. Offi. 7. Præcepta quibus in omnes partes defuit confirmari possit. 13. Fa. 1. Hoc tua nullam in partem vultum interest. 8. 6. In hanc partem tutum erit tibi gratificari. id est, in Appium. 16. At. 1. Hæc scripsi in eam partem, ne me motum putares. 4. C. 3. Moueor his rebus omnibus, sed in eam partem, ut salui sint nobiscum omnes. 2. Offi. 46. Facillime in optimam partem cognoscuntur adolecentes, qui, &c. 10. Att. 3. Accipere partem accipies. 3. 7. Hoc assequere, ut inquam partem rem accipias, minis laborem. 8. 1. Id ego in eam partem accipi, hæc apida, &c. pro Mur. 64. Quod dixisti, aut non dixisses, aut mitiorem in partem interpretare. 11. A. 3. Aliquid in beneficii partem numerare. 7. V. 7. Durum hoc fortasse videatur, neque egovillam in partem disputo. 7. At. 3. Nunc in alteram partem magis timendi armorum exitus. pro S. R. 56. In eam partem potius peccant, quæ cautiore est. 8. Fa. 11. In hac partem errare malo, ut faciam, &c. quàm, &c. Ibid. 8. Aliquando tamen sæpe te dilata, in eam partem, ut eum decedere post. Calend. Martias placeret, senatusconsultum factum. 4. 1. V. 192. An ab hac eius infamia nequitia vestros animos in aliam partem fortitudinis commemoratione traducat?

¶ *Cæsus, ordo, numerus.* pro Syll. 77. In impiorum partem, atque in patricidarum numerum aliquem transferre.

¶ *Formula pro parte mea, &c.* 1. Fa. 9. Quicque meus in repub. sit pro mea parte capeffenda status. 3. 10. Atque etiam ut ita fieret, pro mea parte adiui. 1. Tuf. 94. Omnia ita perinde ut cuius data sunt, pro rata parte, à vita longa aut breuia dicuntur. 6. V. 81. In his artibus pro mea parte verfor, quarum ille princeps fuit. 15. Fa. 15. Ego pro mea, tu pro tua, pro sua quicque parte ferre potuisset. 12. 13. Ita pro nostra parte celeriter iter nobis expediri posse confido. 11. 27. Ac debeo pro ciuili parte temp. velle saluam. pro S. R. 136. Pro illa tenui infirmæque parte nobilitatem defendi.

¶ *Ex parte, &c.* de Di. 23. In eo Senatu quem maiore ex parte coopasset. pro Clu. 67. Hæc enim ille, & aliqua ex parte habebat, & maiore ex parte habere se simulabat. pro Dom. 38. Itaque populus Romanus breui tempore neque Salios habebit, neque ex parte dimidia reliquos sacerdotes, pro Muren. 42. Quæstio peculatus ex altera parte lacrymarum, ex altera cæcarnarum. de Som. 11. Extrema ex altera parte grauitur, ex altera acutè sonant. ibid. & 15. Cœli verticibus ex vtraque parte subnixi. 3. Off. 53. Mundus ex quadam parte mortalis, ex altera autem parte, &c. 2. de Diu. 32. Caput iecoris ex omni parte diligentissime considerant. ibid. Semina malorum in contrarias partes feruntur. de Ar. 11. Vestræ domus multò maxima ex parte sunt liberæ religione. 1. Off. 131. Magna autem ex parte clementi castigatione licet vti. Orat. 114. Rhetorica quasi ex altera parte respondet Dialecticæ. pro Qu. R. 33. Qui ager neque villam habuit, neque vlla ex parte fuit cultus. pro Cec. 38. Si vlla ex parte hæc sententia infirmata fuerit. pro Q. R. 28. Is seruus ex qua parte erat Fannij, non erat H-S L I I I. ex qua parte erat Rofcij, amplius erat H-S C C C L I I I. de Leg. 51. Si quis de hereditibus exegisset pro sua parte, id quod, &c. 3. Qu. Fr. 1. Ex parte gaudeo. 7. At. 3. Etsi ex parte magna tibi assentior. 5. Fa. 15. Ex omnibus partibus amor tuus mihi se ostendit. 2. 18. 9. 14. & 5. de Finib. 38. Tua laus ex aliqua parte fuerit. 11. Fa. 4. Ex magna parte communi commodo inferuieris. pro Flac. 52. Flaccus bellum Cretense magna ex parte gessit. 1. Tusc. 1. Aut omnino aut magna ex parte liberatus. 5. Tibi nos ut antea magna ex parte, sic nunc penitus totòque tradidimus. 4. Acad. 36. Si magna ex parte quidem ad verum ipsum, aut quàm proximè accedunt. ibid. 40. Si ex omni parte eiusdem modi sunt. 10. Fa. 5. Ex maxima parte. 5. Tusc. 22. Ex maiore parte plerisque; res nominati. ibid. 23. Ex maiori parte vnamquamque rem appellari spectant. ferre dicunt. ibid. 86. Si multò maiore & grauiore ex parte bona propendent. Orat. 175. Quod ab iis vere quadam ex parte, non totum dicitur.

¶ *Primas, secundas, & tertias partes alicui dare, &c.* id est, primam laudem, seu primam locum & gradum. Or. 18. Tribuere primas alicui. 8. A. 13. Pater tuus primas omnium ciuium P. Naticæ, qui Tiberium Gracchum interfecit, dare solebat. 3. de Or. 211. Hinc primas dedisse Demosthenes dicitur, huic secundas. huic tertias. Or. 56. Demosthenes tribuit & primas & secundas actioni. ibi. a. 8. Pericles, cui primæ sine contropertia deferebantur. de Cl. 84. Etsi vtrique primas, priores tamen deferunt Lelio. 1. de Nat. 15. Vellicius ad quæ tū Epicurei primas deferebat. de Cl. 308. Primas in causis agebat Hortensius. ibi. 327. Hortensius facile primas tenebat. ibi. 183. Ex his illi duo facile primas tulerunt. 3. Qu. Fr. 4. Tibi illius generis in scribendo priores partes tribuo, quæ mihi. 1. V. 48. Ne in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe illi qui est secundarius aut tertiarium partium, cùm possit aliquatò clarius dicere, quàm ipse prima

Ami. 45. Sed nihil est, quod illi non persequantur suis argutiis, partim fugiendas esse nimias amicitias, ne, &c. alios autem dicere aiunt, &c. 2. de Diuin. 23. Cæsar à nobilissimis ciuibus, partim etiam à se omnibus rebus ornatis trucidatus est, &c. 8. Att. 17. Domitius suas XII Cohortis tribus in oppidis distributas habet, vnum partim Albæ, partim Sulmonæ collocavit. 1. Q. Fr. 3. Amici partim deseruerunt me, partim etiam prodiderunt.

† Syntaxis. *Illorum partim fuerunt illustres, &c. Partim præda vorat, libido, partim, &c. Bestiarum alia terrena, partim aquaticæ. Partim, alia, quadam. Vnam legionem partim Albæ, partim Sulmonæ collocare. Retine locutiones: grauissima sunt.*

† PARTIOR, diuido, partio, partitionem facio, communico. de Vniuer. 19. Idque ipsum in ea, quæ decuit, membra partitus est. 3. V. 113. Patres bona sua cum filiis partiuntur. de Clar. 190. Hortensius cum Cicerone causas partitabat. 2. de Orat. 366. Antonius ita partitus est tecum, vt, &c. pro Dom. 23. Tamen ærarium cum eo partitus est. 6. V. 37. Cum bona pupillus erepta cum illo partitus est. 1. de Fin. 22. Epicurus nihil de diuidendo ac partiendo docet. Orato. 117. Is genus vniuersum in species certas, vt nulla neque prætermittatur, neque redundet, partitur ac diuidet. de Clar. 141. Actio partienda est in gestum atque vocem. 14. A. 15. Partiuntur inter se, qui Capitolium, qui vrbs portas occuparent. † Partendi vi. Orat. 188. Pes qui adhibetur ad numeros, partitur in tria.

† ADVERB. Aequaliter, pro Q. Rosc. Breuiter, commodè, I. de Inuent. † Syntaxis. *Bona sua partiri cum sociis. Diuidere & partiri: & contra, Partiri inter se multa.*

† PARTITE, distribuit. Or. 99. Partitè, definitè, distinctè dicere. † PARTITIO, diuisio. 1. de Or. 22. Græcos partitionem quandam artium fecisse video. de Claris. Orat. 302. Partitiones, quibus de reb. dicturus sis, pro Syl. 13. Atque inter nos partitio non est temerè facta. 2. de Or. 248. Hæc sit prima partitio, quod faceret dicitur, id aliàs in re habere, aliàs in verbo faceretur. 1. de Fin. 45. Partitio qua vsus est Epicurus, qui posuit vnum genus cupiditatum, &c. alterum, &c. tertium, &c. pro Cec. 13. Cum præsertim pecunia ex partitione deberetur. 1. A. 13. Vrbis Italique partitio. pro Sest. 54. Partitio ærarij. 4. Offic. 40. Propter æquabilem prædæ partitionem Bargulus, &c. 2. de Leg. 53. Partitionis caput scriptum cautè. De Partitione vide multa præclara Top. 28. & 29. 30. & 1. de Inu. 31. 32. 33.

† ADIVNCT. Aequalis prædæ, 2. Offic. Commodior, generalis, utilis, in aliquo genere, 1. de Inuen. Iniqua, 2. de Orat. Oratoricæ, Part. Vtilior, & aptior ad bene beatèque viuendum, 1. de Finib.

† PARTITVS. 3. de Orat. 117. Sed paulò secus à me, atque ab illo partita sunt.

† ADVERB. Paulò secus, 3. de Orat.

† PARTVRO, ut partiendo laboro, enitor, conor. pro Muræ. 84. Dij faciant, vt hoc quod conceptum respub. periculum parturit, consilio discutiam & comprimam. 2. A. 119. Vtinam aliquando dolor populi Romani pariat, quod iamdiu parturit. de Ami. 54. Securitate frui non potest animus, si tanquam parturiant vnus pro pluribus.

† ADVERB. Iamdiu, 2. Philip.

† PARTVS, collectus, comparatus. 2. con. Rull. 16. Libertas plurimo sudore & sanguine maiorum nostrorum parta, nobisque tradita. pro Syll. 77. Existimatio parta. 1. de Ora. 202. Vt ipsum quod erat hominis proprium, non partum per nos, sed diuinitus ad nos delatum videretur. pro Qu. 74. Honestè partis bonis priuari. de Pro. 28. Præda parta. 2. A. 66. Malè parta malè dilabuntur. 2. de Or. 209. Aliqua non esse virtute parta, sed vitii & peccatis. ibid. Aliqua magno labore, magnis periculis esse parta. Br. 15. Magna pestis erat depulsa per vos, vobis verò parta diuina gloria. pro Syll. 49. Consulatus vobis pariebatur, sicuti partus 1. de Fin. 51. Præda improbè parta. Frag. ep. Maiora cura tuenda esse quæ parta sunt. Oecon. 1. Partis opibus.

† ADVERB. Bene fundus, pro Cæc. Bene res, 1. Offic. Honestè bona, pro Quint. Improbè præda, 1. de Fin. Improbissimè, 5. Verr.

† PARTVS, pariendi actus. 3. de Nat. 47. Natio dea, quæ partus matronarum tuetur, à nascentibus nominata, 2. 69. Diana adhibetur ad partus, quod ij maturefcunt aut septem aut nouem lunæ cursibus. Ibid. 119. Luna sole illuminata grauiditatis & partus affert. Ibid. 127. Ceruæ paulò ante partum perpurgant se quadam herbula. 2. de Diu. 49. Conceptio multa cõtra naturam fortasse, sed partus propè necessarius. 1. de Diu. 35. Itridetur partus hic mulæ. ibid. Partus malorum. pro Cl. 31. Cum mulier esset grauida, & iam appropinquare partus videretur. 6. Fam. 18. Me Romæ tenuit Tullia partus. 2. de Diu. 49. Quæ natura partum animantis faciat.

† Fætus. 2. de Or. 168. Fere partus suos diligunt. 1. de Fin. 12. An partus ancille in fructu sit habendus. 2. Tul. 20. Quantū vna vecors Oenci partu edita. ad Oct. Marris tuæ partu aureū esse dixi.

† ADIVNCT. Aureus, ep. ad Octa. Bonus, melior, longus, quàm breuis, postremus, 3. de Orat. Incredibilis, 1. de Diu. Necessarius, 2. de Diu. Recentes & veteres, de Cl.

† Syntaxis. *Ad partus adhibere aliquem. Grauiditatis & partum. Suos partus fera diligunt. Partum habere in fructu.*

† PARVIDUCO, paruiendo. pro Arc. 14. Pericula mortis parui esse ducenda. 2. de Fin. 24. Sed quia parui id duceret.

† PARVIFACIO. Lege, FACIO, & MINIMI facio.

† PARVIPENDO, paruiduco. 15. Att. 3. Sed si ista paruipependimus, certè & maiora contemnimus.

† PARVITAS. de Vn. 41. Quæ cerni non possent propter paruitatem.

† PARVM, paulum, modicum, paululum, leuiter, ad exiguum tempus, minus, nò. pro Sest. 32. Parumne est Piso, vt omitam Gabinium, quòd tantum homines sefellisti: vt negligeres auctoritatem Senatus? Remp. proderes: etiamne audes: &c. 1. Tul. 109. Nemo diu vixit, qui, &c. 10. Att. 11. Vide, ne dum pudet te parum optimatem esse, parum diligenter quod optimum sit, eligas. Ibid. 13. Sunt ea quidem parum firma. 1. de Inu. 88. Cum parum memineris, quod concesseris. 3. de Nat. 3. Quæram ex te ea, quæ parum accepi. ibid. Quàm ea quæ minus intellexi, requirere. de Senect. 74. Ad exiguum tempus durat.

† Syntaxis. *Parum non est aduenisse.*

† PARVMPER, paulisper, aliquantum, ad breue tempus, ad punctum temporis, paulum. 1. de Di. 47. Discedo parumper à somniis, ad quæ mox reuertar. de Clar. 322. Digredi parumper à causâ. 9. At. 3. Abduco parumper animum à molestiis. 3. de Or. 141. Parumper ipse conticuit.

† PARVVLVS, pusillus. 2. de Inu. 10. Dum paruum hoc consequimur. Ibid. 25. Et impulsione paruum quandam fuisse dicit. 4. Ac. 83. Videre, quæso, quàm in paruulis sitis.

† PARVVS, pusillus, exiguus, modicus, breuis, angustus, tenuis, minutus, modica magnitudine. 3. contra Rul. 2. Paruum exigui temporis versusuram bonæ de me opinionis postulo. ibid. 84. Parua pars. de Som. 14. Ipsa verò terra ita parua mihi visa est, vt, &c. pro Pom. 55. Insula Delos parua. 2. de Orat. 84. Parua aut mediocri res. 3. Qu. Fr. 8. Non enim commoda quædam sequebatur parua ad mediocria. pro Clu. 94. Sylla magis opibus, cognatis, &c. hæc autem apud Iunium parua atque infirma sunt. 1. de Leg. 8. Sed est quædam inter nos parua disensio. ibid. 17. In paruum quendam & angustum locum concludi. pro Cec. 26. Beneficium non paruum. 6. V. 134. Vendere aliquid paruo pretio. 1. At. 1. Ea abste diligenter paruoque curata sunt. 2. de Leg. 9. A. paruis enim didicimus, &c. 1. Off. 67. Ea quæ eximia plerisque & præclara videntur, parua ducere, & contemnere. * Hortens. Malo vel vnum paruum de Off. libellum.

† ADVERB. Admodum, 1. de Diu. Foris, 1. Off.

† Syntaxis. *Cura sui omnia paruo, id est, faciliè, vel paruo pretio paruis. Perparuus.*

† PASCOR. 6. At. 1. Lancibus & splendidissimis canistris, non oluiculis nos soles pascere. 2. Off. 14. Sine hominum opera aut pascere equos, aut domare non possumus. pro Cec. 59. Qui colendi aut pascendi causa esse in agro conlueuerant. 1. de Diuin. 31. Qui cum propter paupertatem sues pasceret, vna ex his amissa vouisse dicitur, &c. pro Mil. 3. Quos P. Clodij furor rapinis & incendiis paut. 7. V. 64. Cum eius cruciatu pascere oculos, animumque exaturare vellent. 2. Off. 88. Ex quo genere comparationis illud est Catonis senis à quo cum quæretur, quid maxime in re familiari expediret? respondit, Bene pascere. Quid secundum? bene vestire. quid tertium? Satis bene vestire. quid quartum? Arare. 11. A. 8. At in eius corpore lacerando cum animum fatiare non posset. oculos paut suos.

* PASCOR. 2. Off. 40. Qui maleficio & scelere pascuntur. 4. At. 9. Ego hic pascor bibliotheca Fausti. I. P. 45. Hisce ego rebus pascor, his delector. his perfuror, quod Senatus, &c. 2. de Nat. 8. Cum caetera liberati pulli non pascere. 1. de Diu. 27. Necessè est offa obiecta cadere fructum ex pulli ore, cum pascitur. pro Clu. 67. Bestiæ fame dominante plerunque ad eum locum ubi pasta aliquando sunt, reuertuntur. * Chorogr. Vt sues, quali capræ ex ramis, glande pascuntur.

† ADVERB. Bene satis, 2. Off.

† Syntaxis. *Lancibus & splendidis canistris amicos pascere. Maleficio & scelere pasci, delectari, perfrui pacis fructu.*

† PASCVA. contra Rull. 3. Vtrum tandem hanc syluam in relictis possessionibus, an in censorum pascuis inuenisti?

† PASTIPHÆ. 3. de N. 48. Circe & Pasiphæe à Perseide Oceani filia nata, patre Sole.

† PASTHÆA. 1. de D. 96. In Pasitheæ fano.

† PASTER. ibid. 72. Calchas apud Homerum, ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. 2. de Fin. 75. & 2. de Diu. 65. & 64.

† PASSERCVLVS. 2. de Di. 65. De passerulis coniecturam facere.

† PASSIM, dispersè, ubique, vndiq; sine ordine. pro Mur. 73. Ad prandium vocare vulgò, passim, quid est vulgò? vniuersos. 11.

† Fa. 13. Ille enim it passim, ego ordinatim. pro Syll. 41. Illaribus describi ab omnibus statim librariis, diuidi passim & per uulgari, atque edi populo imperari. pro S. R. 135. passim per focum volitare.

volitare. 1. de Or. 191. Passim carpere & colligere vndique. 2. de D. 80. Aues huc & illud passim vagantes. 2. de Ora. 23. Aues passim ac liberè volitare.

† Syntaxis. *Passim vulgò ad prandium vocare. Quid est vulgò? vniuersi. Non ordinatio, sed passim. Passim diuidere librum. Et peruulgare, atque edere populo. Passim et liberè volitare, vagari.*

P A S S I S, apertus. 2. de Nat. 111. Minorem septentrionem Cepheus passis palmis subsequitur. 1. Tusc. 119. Quò etiam velis passis peruchi liceat.

P A S S V S, gradus. pro Sest. 29. Edixitque, vt ab vrbe abesset mille passus. 16. At. 7. Erat enim Brutus citra Veliam millia passuum ambulatoria. pro Quin. 79. Triduo septingenta millia passuum ambulatore. 3. Qu. Fr. 1. Sese mensum pedibus aiebat passuum CCCCM. 3. de Fin. 45. Er gradus vnus in ea via quæ est hinc in Indiam. 1. 3. de Fin. 45. Qui me deduxit in Academiam per pauculis passibus. 7. A. 26. Ne proprius urbem millia passuum ducenta exercitum admouerit. pro Mar. 5. Difinictissimas terras passibus peragrarè.

† A D I V N C T. Per pauculi, 1. de Leg.

P A S T I O, pabulum, passus. pro Pomp. 14. Asia fertilis est magnitudine pastionis. *Illias, pactionis.*

P A S T O R. pro Fl. 39. O pastores, nescio quos cupidos literarum, &c. con. C. Anton. Pastores retinet.

† A D I V N C T. Cupidi literarum, pro Flac. Regius, 3. Offic.

P A S T O R A L I S, pastorinus. 1. de D. 107. Atque ille Romuli auguratus pastoralis, non vrbano fuit.

P A S T O R I T I V S, pastoralis. 1. Attic. 13. Pastoritia fistula. pro Cæl. 26. Fera quædam sodalitas & planè pastoritia, atque agrestis germanorum lupercorum.

† A D V E R B. Planè, pro Cæl.

P A S T V S, adiect. pro Clu. 72. Hic ille planus quæstu iudiciario passus contrahit frontem. 8. Fam. 15. Nunc tibi nostri milites malis orbicularis esse passu videntur.

P A S T V S, passio, cibus, locus pasceus. 2. de Nat. 99. Volucrum lapsus, pecudum passus, vita syluestrium. 121. Passum animantibus largè & copiosè natura comparauit. ibid. Partes corporis ad passum capessendum cõficiendumque. 2. de Fin. 110. Terra fundit ex sese passus varios bestiis. Ibidem. 39. Pecudes ad passum procreatæ. 1. de D. 94. Cilices passu pecudum maximè vtuntur. 2. de N. 126. Bestiæ in passu circumspectant. 5. Tusc. 66. Oblectatio indultæ, qui est vnus suauissimus passus animorum, 11. A. 3. Qui popularetur agros, non ad spem cõstituendæ rei familiaris, sed ad præsentem passum mendicitatis suæ. 1. Offic. 11. Omne genus animantium, omnia quæ sint ad viuendum necessaria, inquirunt, parant, vt passum, vt latibula.

† A D I V N C T. Aptus, 2. de Nat. Ferus, retri, 2. Tusc. Diuersi, 4. de Finib. Immoderatus, 1. de Diu. Noui, veteres oratorum, de Cl. Præfens, 11. Phil. Suauissimus, 5. Tusc. Varij & abundantes, 2. de Fin.

† Syntaxis. *Pecudum passus. Passum capessere et conficere. Vri pecudum passu. Animorum passus. Ad mendicitatis passum laborare.*

P A T A R A N I, à Patara Lycia oppidò.

P A T A V I N I, populi. 12. A. 10.

P A T A V I N V S. 12. Attic. 30.

P A T E F A C I E N D V S, pro Flac. 5. Qui ea proferenda patefaciendæque curauit.

P A T E F A C I O, in lucem profero, diuulgo, aperio. 1. de Or. 98. Nunc vterq; vestrum patefecit earum rerum aditum, quas quærimus. Ibid. 204. Hæc quæ patefecit oratione sua Crassus. de Ar. 24. Hæc nobis & scelerum indicia ostendit, & periculorum signa patefecit. pro Mil. 104. Indicia cõmunis exitij indagauit, patefecit, protuli. Top. 75. Patefacere aliquid, in iudiciumque proferre. 4. Ac. 44. Patefacere aliquid obscurum. 7. Fam. 1. Ex quo tibi patefecisti Scianum. 13. 78. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio, & innoo cognitu. 4. C. 21. Patefacere nobis prouincias, quò exire possumus. 11. Attic. 13. Patefacere odium suum in aliquem. 6. Fa. 10. Itaque Theudæ liberto tuo totum me patefecit. de Am. 97. Patefacere & illustrare veritatem.

† Syntaxis. *Indagare, patefacere, proferre. Patefacere et illustrare obscura. Totum se alicui patefacere.*

P A T E F A C T I O, euolutio, explicatio. 2. de Fin. 5. Definitio est patefactio quasi rerum operarum, cum quid quicq; sit, aperitur.

P A T E F A C T V S, illustratus, diuulgatus, apertus. 1. Diu. 86. Neque ante philosophiam patefactam hac de re quisquam dubitauit. 1. de Or. 104. Ab hoc aditu ianuæque patefacta. 5. Tusc. 65. Aditus patefactus. 3. C. 15. Lentulus patefactus est indicij & confessionibus suis. pro Pomp. 21. Patefactum nostris legionibus esse pontum, qui ante populo Rom. ex omni aditu clausus esset. pro Syll. 4. Quare ista coniuratio si patefacta per me est, tam patet Hortensio quàm mihi. 1. Fam. 9. Quibus patefactis, &c. pro Pomp. 30. Per Galliam legionibus nostris in Hispaniã iter, Gallorum internecione patefactum est. 1. de Or. 177. Obscuri sanè & ignoti patefactum est in iudicio atque illustratum Patrono.

† Syntaxis. *Patefactus indicij et confessionibus suis Cethegus.*

P A T E L L A, vas picatum, vel fictile, sacrificij faciendis aptum. 6. V.

46. Patella grandis cum sigillis simulachrisq; deorum. 2. de Fin. 22. Reperiemus afotos primùm ita non religiosos vt edant de patella. *Lege, V E N O R, et T V R I B V L V M.*

† A D I V N C T. Argentea, grandis, 6. Ver.

P A T E N S, apertus. *(clausus. 1. de Diu. 2. Cælum ex omni patre patens atq; apertum intueri. pro Qu. 93. Habere domum clauilam pudori, patentem atque adeò expositam cupiditatibus.*

† A D V E R B. Longè, & latè locus, Ora. Latè pars quæstionum, 2. de Or. Latissimè societas, 1. Offic.

P A T E N T I V S, aduer. apertius. 2. de In. *Lege, A B S C O N D I T E.*

P A T E O, apertus sum. 2. A. 112. Cur valux Concordia non patent? pro S. R. 145. Mea domus tibi patet, mihi clausa est. de Clar. 32. Domus Iocrationis cunctæ Græciæ quæsi ludus quidam patuit. 3. Si cuius aures ad hanc disputationem patent. de Cl. 16. Aditus, qui nobis patuit, obstructus est. 10. Attic. 15. Si nobis is cursus, quem sperarãm, patèret. pro Muræ. 28. Quod omnibus patet, & quæ promptum est mihi & aduersario meo. 2. de D. 4. Vt nullum philosophiæ locum esse pateremur, qui non Latinis literis illustratus patèret. 1. de Ora. 23. Cum illa pateant, in promptuq; sint omnibus. pro Qu. R. 5. Non habere se hoc nomen in codice fateretur, sed in aduersariis patère contendit. 1. Offic. 73. In philosophorum vita minùs multa patens, quæ fortuna feriat. 1. Qu. Fr. 1. 20. Facillimos esse aditus ad te, patère aures tuas querelis omnium. 2. A. 93. Septies millies festerium, quod in tabulis, quæ sunt ad Opis, patebat. * Alij, Parebat, legunt, de Consolat. Nec omnibus eundem cursum in cælum patere. Iocul. lib.

Ni tamen exciderit, quæ causa funda patet.

† Concedor, nõ negor, facilis sum. de Ar. 52. Quid existimatis eum, si reditus ei gratiæ patuerit, esse facturum? 6. Fa. 10. Vt intelligat, omnia Ciceronis patère Trebatio. pro Cor. 24. Is præmijs exclusos esse socios, quæ pateant stipendiariis. de Am. 85. Qui existimauit peccatorum omnium patère in amicitia licentiam. 4. At. 13. Velim domum ad tuos scribas, vt mihi libri tui pateant.

† Vim habeo magnam, amplam naturam, hic rationem vniuersalis, et communioris natura cognoscat. 1. de Or. 235. Hæc enim ars & latè patet, & ad multos pertinet. 1. Offic. 92. Hoc latissimè patet ad plurimòsque pertinet. Ibid. 24. In quo vitio latissimè patet auaritia. 1. de In. 86. Hoc maiorem quandam vim habet, & latius patet quàm hic explicetur. 3. Fa. 6. Latè enim patet hoc vitium, & est in multis. Or. 72. Locus longè latèq; patens. 2. Offic. 66. Cuius beneficia latè patent. 15. Fa. 4. Cappadocia, quæ patet à Syria. 1. de D. 93. Babylonij in camporum patentium æquoribus habitantes. 1. Offic. 51. Ac latissimè quidem patentes hominibus inter ipsos, omnibus inter omnes societas hæc est.

† A D V E R B. Fideliter iter, 10. Fam. In posterum, 2. cont. Rull. Latè, 3. Fam. Longè, latèque, 5. Tusc. Maximè orbem terrarum, 7. Ver. Periatè in consuetudine sermonis, 2. de Or.

P A T E T, constat. pro Mil. 15. Quid porò quærendum est, factumne sit: at constat à quo? at patet. 1. Tusc. 54. Cum pateat igitur æternum id esse, &c. 12. A. 5. Discussa est caligo, diluxit, patet, videmus omnia.

P A T E R, parens, generator, genitor, procreator, sator, educator, altor, sennator, de multis, patres, dicimus maiores nostros. pro Rab. 27. Quem verè patrem patriæ, parentem, inquam, reipub. possumus dicere, 1. de Inu. 105. Si ad senes de patribus, aut parentibus cogitent. 3. A. 15. Pater naturalis. pro Dom. 77. Pater vitæ necesse potestatem habebat in filios. 2. de Orator. 257. Quibus nec pater, nec mater sit. de Am. 6. Scimus L. Acilius apud patres nostros appellatum esse sapientem. pro Mar. 75. Fuit eodem ex studio vir eruditus apud patres nostros Quint. Tubero. 1. de Ora. 183. Quid, quod vsu memoria patrum venit. 3. Offic. 47. Vt Petronius apud patres nostros, Papius nuper. 3. V. 93. Patrès maioreque nostri. Or. 18. Patrum nostrorū atas. pro Cæl. 18. *Sapiens.*

† A D I V N C T. Aerumnosus, fortissimus, miser, pro Flac. Alcionans, 1. de Diu. Amens, certus, pro Quint. Amicissimus, 6. Ver. Beatior quàm, 4. de Fin. Boni, de Senec. Clarissimus, Catil. Conscripti, innocentissimus, 4. Verr. Consularis, felix, importunus, & crudelis, 1. de Finib. Doctus, 15. Fam. Ferrei, leuis, & clemens, maiores, paruis, ac tenax, parum splendidus, pro Cæl. Extorres, negligens, & dissolutus, 5. Verr. Facilis, & liberalis, imberbis, 3. de Nat. Ferus, & arrogans, & infestus, mendax, aut auarus, amans suorum, 10. Atric. Grandis natu, 7. Verr. Imprimis honestus, naturalis, 3. Philip. Honestissimus, pro Mur. Humanissimus, & carissimus, 16. Fam. Humilis, pro Mil. Improbis, pro Q. R. Nobilissimus, 6. Fam. Optimus, de Cl. Paratus, pro Cæc. Sanctissimus, atque optimus, Som. Scip. Sapiens, pro Syll. Setterus, 4. Tusc. Turpissimus, & fidelissimus, pro Pl. Veri, certique, de Amic. O T A T

P A T E R F A M I L I A S. *Lege, F A M I L I A S.*

† A D I V N C T. Prudens, & attentus, vna in re minus, consideratus, pro Quint. Rusticanus, pro S. R.

† Syntaxis. *Quæstum est apud patres nostros. Patres et maiores nostri. Apud patres nostros vir clarus N. N.*

P A T E R A, poculi genus, latum ac patens. 3. de N. 84. Patera coronæque quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur. 1. de D. 46. Mercurius è patera sanguine est funderè de Cl. 41. Excipere sanguinem patera. *Lege, F I L I C A T V S, et T V R I B V L V M.*

† **ADIVNCT.** Aurea gravis, 1. de Diuin. Felicitate, Parad. Molestia, 7. Fa.
PATERNVS, patris. pro Cael. 34. Bonâ paterna. 16. At. 16. Paterna necessitudo. pro Dom. 147. Satis amplum patrimonium paterni nominis. 1. de Orat. 175. Egissetque lege in hereditatem paternam testamento exhaeres filius. ibid. Possitne paternorum bonorum exhaeres esse filius. *Lege, MATERNVS.* * pro M.
 † Tull. Fundus paternus, pro M. Scau. Paternus inimicus. || 1. de Orat. 244. Paterni iuris defensor. 13. P. 34. Nam paucis diebus & in domum & in hortos paternos immigrabit.
PATERPATRATVS, qui ad iusiurandum patrandum, id est, faciendum in foederibus mittitur. 1. de Ora. 181. Cum propter inuidiam Numantini foederis paterpatratvs ex senatusconsulto C. Mancini Numantini dedisset. pro Cec. 98.
PATESCO, I. A. 15. Quæ res patefcit P. C. sed suo tempore totius huic sceleris fons aperietur, sic enim legendum est. non, patefcit: aut, patefcata est.
MAOTH, vel παθος. *Lege, MOTVS, & PERTVRBATIO, & MORBVS.*
PATHEICVS. Or. 12. 8. Alterum, quod Græci παθος nominant, quo perturbantur animi, & concitantur.
PATIBILIS. 3. de Natur. 29. Omne animal patibile naturam habet.
 † *Tolerabilis.* (*impatibilis, intolerabilis.* 4. Tufcu. 50. Negligenda mors est, patibiles & labores, & dolores putandi.
PATIBVLVM, crux. 6. V. 90. Tibi Marcelli statua pro patibulo in clientes Marcellorum fuit.
PATIENTVS. 10. At. 33. Sed ea omnia mihi sunt patientia. pro Font. 23. Quod in turpi reo patientium non esset. 2. Tufcu. 18. Res ad patientium tolerantiumque difficilis. 4. de Finib. 23. De dolore patienti. 4. Tufc. 63. Quod non natura humana patienti doferat.
 † *Syntaxis.* Animal natura patibili. Dolor non patibilis. Res ad patientium, tolerantiumque, difficilis. De patienti dolore, id est, patienti potestate.

† **ADVERB.** Nimiùm penè, 1. Phil.
 † *Syntaxis.* Et patienti, & libenti animo facere. ferre. Vir patiens & lenis. Aures patientissima. Facere aliquem patientem ac lenem. In labore patiens. Via non patiens errare.

PATIENTER, toleranter, placidè, sedatè, moderatè, tranquilè, patienti animo, lenitè, leuiter, tolerabiliter, non repugnanter. de Am. 93. Et monere & moneri proprium est amicitia, & alterum liberè facere, non asperè: alterum patienter accipere, non repugnanter. 1. Fa. 8. Patienter ferre potentiam alicuius. 2. Tuf. 58. Patienter, placidè, sedatè ferre dolorem.

PATIENTIA, tolerantia. 2. de Inu. 163. Patientia est honestatis aut vilitatis causa, rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpassio. Part. 81. Patientiam duritia, immanis imitatur. 2. contra Rull. 63. Homo patientia pauperatis ornatus. 1. C. 26. Habes, ubi ostentes illam præclaram tuam patientiam famis & frigoris, inopia rerum omnium. pro Dom. 146. Externorum bonorum & in vtendo orationem, & in carendo patientiam semper expetendam putauit. I. P. 5. Ego Antonium collegam patientia atque obsequio meo mitigauit. pro Mil. 77. Sed nescio quomodo vsu obduruerat, & percaluerat ciuitatis incredibilis patientia. 10. A. 9. Brutus vsus est incredibili patientia. 7. V. 34. Obduruisse in patientia eiusmodi turpitudinis. 2. cont. Rull. 19. Tentare patientiam alicuius. 1. Off. 122. Adolescentia à libidinibus arcenda est, exercendaque in labore patientiaque & animi & corporis.

† **ADIVNCT.** Incredibilis, pro Mil. Mira, ac singularis, populi, 6. Verr. Præclara famis, ac frigoris, 1. Cat.

† *Syntaxis.* Patienter accipere, non repugnanter. Patienter, placidè, sedatè ferre.

PATIOR, fero, perfero, suffero, tolero, perpetior, sustineo, haurior, subeo, capio, facio, sino, quiesco. 2. C. 20. Ista non modò homines, sed ne pecudes quidem mihi passuræ videntur. 7. V. 12. 5. Patimur enim iam multos, & silemus. 1. C. 19. Non feram, non patiar, non finam. 9. Att. 18. Asperius quam tui patientur mores, de Dionysio scripsisti. pro Clu. 83. Cluentius Stalenum abesse patiebatur. 5. V. 36. Et imbrum frumentum corrumpi in area patiebatur. *Lege, SINO.* 1. Off. 113. Multa passus est Vlysses in illo diuturno errore. 1. de Fin. 42. Etiam si dolores tolerabilius patientur. 2. Tuf. 43. Pati dolorem tolerantè. de Cl. 32. 0. 2. de D. 4. Vt nullum philosophi locum esse pateremur, qui non Latinis literis illustratus pateret. 8. Attic. 9. Aut si per Trib. Pl. non patiatur, tamen

quiescat rem adduci ad interregnum. pro Qu. 87. Neque enim tribunus appellari, idcirco minus iudicio pati paratum fuisse. 16. Att. 17. Non modò faciliè patior, sed etiam gaudeo. 5. Fam. 7. Quibus officiis si quando non mutè responderetur, apud me plus officij residere facillimè patior. 13. Att. 23. Facile patiebar non potius Romæ vnâ esse, quam alibi. pro Planc. 62. Populus Romanus deligit magistratus: in quibus si qua præterea est ars, facile patitur: sin minus, virtute eorum & innocentia contentus est. 1. Att. 20. Torquato nostra officia grata esse faciliè patior, & augere non desinam. 5. V. 5. Patior non molestè eam vitam, & 7. 31. Indignè pati. 12. Fa. 18. Pati aliquid peritiquo animo. 1. Att. 2. Consilium meum à te probari faciliè patior. 1. Off. 28. Vt eos, quos tutari debeant, desertos esse patientur. 6. A. 19. Alio belli patitur iniuriam. de Vni. 16. Mundus pro se, & à se & passus est. 2. de Orat. 3. Quantum illius incuntes ætatis negotio tiebatur pudor in L. Pison. Neque hæc mea natura fert, nec participij dignitas patitur.

† **ADVERB.** Aegrè, 1. At. Aegerrimè, 1. Tuf. Demisè, ad Br. ep. 16. Difficillimè aculeum, 5. Verr. Diutius, molestè, 2. con. Rul. Grauer & iniquo animo, Sall. in Cicer. Indignè, 2. de Inu. Tolerabilius, dolorem, 2. Tufc. Turbulentè humana, 4. Tufc.

† *Syntaxis.* Pati, ferre, sustinere. Et faciliè patior, & gaudeo. Indignè pati, peritiquo animo. Per se, & se pati.

PATINA, lanx. 9. Fam. 10. & 4. Attic. 8. Patina Tyrotarichi. *Lege, TYROTARICHS.*

PATRÆ, vrbs Peloponnesi. 5. At. 9. & 13. Fa. 17.

PATRENSIS. 13. Fam. 17.

PATRATVS, perfectus. lege, PATRO. 2. de Leg. 19. Feris iurgia amouento, eaque in famulis, operibus patris habento. 12. 9.

PATERPATRATVS.

PATRIA, sedes natalis, dij penates, patrij: terra parens, alrix, patria solum. 5. Tuf. 108. Patria est vbi cunq; est bene. *Tencri voc. 1. C. 17.* Patria quæ communis est omnium nostrum parens. 4. 16. Patriæ solum cum omnibus est charum, tum verò dulce atque iucundum. 1. de Orat. 196. Ac nos id quod maxime debet, patria nostra delectat: cuius rei tanta est vis, tanta natura, vt Ithacan illam in asperimis saxulis tanquam nidulum affixam sapientissimus vir immortalitati anteponeret. 8. At. 2. Pro patria & in patria mori præclarum est. 1. Off. 57. Pro patria nemo bonus dubitat mortem oppetere, si fit ei futurus. 3. de Fi. 64. Decechariorem esse patriam nobis quam nosmetipsos. Postquam in Sen. 1. Patria qua nihil potest esse iucundius: de Som. 4. Omnibus qui patriam conseruarint, adiuuerint, auxerint, certum esse in celo ac definitum locum, vbi beati æuo sempiterno fruuntur. 2. A. 75. Patria, dij penates patrij, aræ, foci, lar familiaris. pro Flac. 62. Et eorum eadem terra parens alrix, patria dicitur. 9. At. 11. Patria antiquissima & sanctissima parens, pro Sest. 48. Mortem virgines regis, opinor, Erichthei filia: pro patria contempsisse dicuntur. 5. de Fini. 72. Patriæ conseruator Codrus. (*patria proditor Pullus Numitor Frogellanus. I. P. 6. Me Qui. Catulus parentem patriam nominauit. 1. de Inu. 35. Patria Atheniensis, an Lacedæmonius. 1. Tufc. 104. Quærentibus amicis, vellente Clazomenas in patriam, si quid accidisset, afferri? Nihil necesse est, inquit, &c. 1. de Or. 249. Ne in nostra patria peregrini atque hospites esse videamur. Parad. 1. Cuius cum patriam Priem cepisset hostis, admonitus est, &c. 2. de L. 3. Hæc est mea & huius fratris mei germana patria: hic enim orti stirpe antiquissima sumus, hic sacra, hic genus, hic multa maiorum vestigia, &c. ibid. 5. Ego & Caroni & omnibus municipibus duas esse censeo patrias: vnâ naturæ, alteram ciuitatis: vtilis Cato, cum esset Tusculi natus, in populi Rom. Ciuitatem susceptus est, itaque cum ortu Tusculanus esset, Ciuitatem Romanus, habuit alteram loci patriam, alteram iuris. ibidem. Patria, pro qua mori, & cui nostros dædere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. Para. 1. Quid egit Brutus in patria liberanda? quid reliqui item eiusdem consilij socij? quid spectarunt? quid secuti sunt? 1. Off. 22. Ortus nostri partem patria vendicat. de Finib. Non sibi soli senatum meminert, sed patriæ, sed suis: in L. Pison. in Fr. Qui colore iplo patriam aspernaris.*

† **ADIVNCT.** Afflicta, carissima, pro Sest. Cara, pro Dom. Carior quam de Finib. Multò carior alicui, parens communis omnium, 1. Cat. Communis, 2. cont. Rull. Deformis, 4. Famil. Germana, 2. de Legib. Ingrata, de Amic. Media, 1. de Diuin. Propria, 3. Attic. Pulcherrima, 4. Catill.

† *Syntaxis.* Patria solum charum, dulce, iucundum. Terra patriæ alrix patria est. Hæc illi germana patria.

PATRICIDA. 2. de Leg. 22. Sacrum sacroque commendatum, qui clepserit rapierique, patricida esto, aliter, patricida.

PATRICIUS, ex partum & senatorum ordine. (*plebeius, pro Mur. 15. & 2. de L. 57. Sylla primus & patricius Cornelius igne voluit cremari. de Cl. 62. Vt si ego me à M. Tullio esse dicentem, qui patricius cum Ser. Sulpitio Consul fuit. 9. Fa. 1. Quid est*

venit in mentem, negare Papyrium quoniam unquam nisi plebeum fuisse fuerunt enim patricij minorum gentium. Bru. Dum unus erit patricius magistratus, auspicia ad partes redite non possunt. pro Cecin. 10. Omnes patricij antiquissimi que ciues. pro Dom. 37. Exire à patricijs, id est fieri plebeum. 2. de Leg. 6. Fibrenus præcipit in Lirem, & quasi in familiam patriciam venerit, amittit nomen obscurius.

† *Syntaxis. Patricij minorum gentium. Ex patricijs exire.*
PATRIMONIUM, bona, hereditas. pro R.P. 38. Qui duo lauta & copiosa patrimonia accepisset. 2. Off. 54. Effundere patrimonium. pro Cæl. 12. pro Dom. 147. Liberis nostris satis amplum patrimonium paterni nominis ac memoriæ nostræ relinquimus. 2. A. 101. Quæ arationes in populi Romani patrimonio glandifera & fructuosæ ferebantur. 1. de Orat. 244. Mutius paterni iuris defensor, & quasi patrimonij propugator fuit. pro Cec. 75. Non minus diligenter publica patrimonia iuris, quam primatæ rei vestræ retinere debetis. pro S.R. 147. Quem tu è patrimonio, tanquam è naufragio nudum expulisti. pro Flacc. 90. Qui patrimonium suum lautum, quod hic nobiscum conficere potuit, Græcorum conuiujs maluit dissipare. 1. Fam. 9. Ve frater meus verè existimet, adiuncto isto fundo patrimonium fore suum per te constitutum. pro S. R. 6. Patrimonium tam amplum & copiosum obtinere. ibid. Sperat de posse quod adeptus est per scelus, id per luxuriam effundere atque consumere.

† *Ibidem* 143.
ADIVNCT. Satis amplum, 2. Famil. Amplum, & copiosum, tantum, S.R. Laeta, & copiosa, pro C. Rab. Satis lautum, pro Flac. Luculentum, 12. Philip. Magnum, 7. Verr. Oratissimum, pro Syll. Publica iuris, pro Cæc. Publicum, 1. Acad.

† *Syntaxis. Patrimonium lautum & copiosum accipere, effundere. Et patrimonio expellere. Patrimonium conficere, dissipare, constituere.*

PATRIMVS, cuius pater viuit adhuc. Lege, M. A. TRIMVS.

PATRIVS, patrius. I. Tusc. 45. Hæc enim pulchritudo etiam in terris patricam illam & auitam, ut ait Theophrastus, Philosophiam cognitionis cupiditate incensam excitauit Nonius.

PATRIVS, paternus, quod est patris, vel patriæ. pro S.R. 46. Intelligere qui animus patrius in liberos est. ibid. 146. & pro Flacc. 106. Percipere sensum ex more patris. 2. V. 13. Res patriæ atque auitæ. 1. Tusc. 45. Patria & auita Philosophia.

† *Antiquus*. 1. de Orat. 84. Hic enim mos patrii Academia, aduersari semper omnibus in disputando.

PATRO, committo, perficio, persoluo. Lege, PATRATVS. I. V. 38. Quæ C. Verres in Asia patrauit. 1. Attic. 11. Tunc & promissa patrauit.

PATROCINIUM, defensio, aduocatio. 5. Fa. 9. Si tuam consuetudinem in patrocinijs tuendis seruas, P. Vatinicus cliens ad te venit, qui pro te causam dicere vult. de Clar. 112. Hoc dicendi genus ad patrocina mediocriter aptum videtur. 1. de Natur. 6. Suscipere patrocinium alicuius deserti. 1. de Ora. 242. Arripere patrocinium equitatis. Ora. 120. Legitimum & ciuiliu conuentionum patrocina suscipere. 7. A. 3. Suscipere patris patrocinium. 2. de Fi. 67. Aut hæc tibi sunt vituperanda, aut patrocinium voluptatis repudiandum. 2. Offic. 27. Itaque illud patrocinium orbis terræ verius quàm imperium poterat nominari. pro Dom. 20. Cum in eius bona, fortunas patrocinium huius imperij immisisses. † *aliàs*. latrocinium. Parad. 2. Voluptas plurimorum patrocinijs defenditur.

† *ADIVNCT*. Nec opinatum, 1. de Natur. Repentinum, 12. Philip.

† *Syntaxis. Patrocina tueri. Patronium suscipere deserti, arripere, repudiare.*

PATRONA, defensor, tutrix. 2. de Orat. 199. Aduocatio patrona illa ciuitatis, & index libertatis. † *aliàs*. prouocatio.

PATRONVS, defensor, custos, tutor, in cuius fide aliquis est. pro S.R. 5. His de causis ego huic causæ patronus extiti. 2. de Orat. 280. Dare patronum causæ alicui. pro Cæl. 13. Quis eum unquam non modò in patrone, sed in laudatoris, aut aduocati loco videtur. 1. Offic. 35. Qui ciuitates, aut nationes in fidem cepissent, eorum patrone erant more maiorum. pro Syl. 60. Colonorum defensio dilata ad patronos est. ibid. Hic patronus, custos, defensor illius prouincia. 2. Offic. 51. Patronus nonnunquam verissimile, etiam si minus sit verum, defendit. pro Sest. 9. Conuentus ille me vnum patronum adoptauit. 6. A. 12. Atqui quinque & triginta tribus patronum adoptarunt. pro Cor. 25. Hanc tu igitur patrone fœderum & fœderatorum conditionem statuis tuis ciuibus. pro Mur. 4. In quibusdam ciuitatibus patronus causis publicè constituitur. 2. contra Rul. 81. A vestrorum commodorum patrono conscripta hæc lex est. 7. Fa. 29. Ergo patrone mi bene vale. 13. 2. Peto à te, ut Antonium libertum in patrone eius negotio tueare. de Amic. 25. Qualis tum iustitiæ patronus fuit contra accuratam orationem Phil. pro Mil. 16. Ille vir, &c. Senatus propugnator ac penè patronus.

† *ADIVNCT*. Acuales, & consulares, minime diligens, in causis conuentionis, exponendisque diligentissimus, Peruidior paulò toto genere, atque commocior, diligentia tamen, virtute animi atque vita bonis auctor in Senatu, maxime incautus, luculentus, asper, maledicus,

optimus, principes, tolerabilis, nec rudis in iure ciuili, & virtute, & genere orationis liber, de Clar. Amplissimi, pro S.R. Antiquissimi, 5. Ver. Certissimi, antiquissimi, ingeniosi, 6. Ver. Certissimi, idem que acerrimi, 11. Phil. Consulares, 5. Phil. Deterrimus, obscurissimus, magni, 2. Fa. Dignus, indignus tamen Consulatu, de Per. Conf. Diligentes, Top. Multi, veteres, 1. Ver. Malus, 2. de Nat. Mercenarius, in Sall. Noui, 1. At. Pertinaces, 3. de Finib. Plures, 2. de Orat.

† *Syntaxis. Patronus causa, in causa. Patronus, custos, defensor. Patronum adoptare. Patrone mi bene vale.*

PATRVELIS, fratrum inter se filij, quoniam qui alteri pater est, alteri est patruus. 5. de Fin. 1. L. Cicero frater noster, cognatione patruelis, amore germanus. pro Planc. 27. Torquatus C. Plancij frater patruelis & focer.

PATRVVS, mei patris frater: quoniam & alijs modis patruus dicitur, ut est apud Iurisconsultos de gradibus affinitatis. de Aruf. 26. Pater tuus & patruus tuus. 3. V. 139. M. Ionius patruus pueri. 2. de Orat. 1. L. Cicero patruus M. Ciceronis, 5. At. 19. Qui cum fororis tuæ filij patruo certaret. pro Cæl. 25. Is fuit in hac causâ pertristis quidam patruus, censor, magister, obiurgauit M. Cælium, sicut neminem unquam parens.

† *ADIVNCT*. Amplissimi, pro S.R. Clarissimi, pro Rab. Pertristis, pro Cæl.

PATVLYS, patens. 2. de Natu. 123. Pinna duabus grandibus patula conchis. 3. de Fin. 63. Illa, quæ in concha parula pinna dicitur. 1. de Orat. 18. Platanus parulis diffusa ramis.

PAUCITAS, exigua quantitas, paruus numerus, inopia. 1. de Inu. 32. & 2. de Or. 145. Genera esse definita non solum numero, sed etiam paucitate. & pro Rab. 18. 2. Fa. 11. De pantheris agitur mandato meo diligenter: sed mira paucitas est. 10. 15. Ex paucitate eius decem fugerunt. Antequam 12. Paucitas amicorum. 1. de Or. 8. Magna oratorum est, semperque fuit paucitas.

† *ADIVNCT*. Magna oratorum, 1. de Or. Mira, 2. Fa. Summa, 4. Fam.

PAVCVLVS. 9. Attic. 18. Pauculos dies alicubi commorari. 1. de Leg. 54. Qui me ex nostris penè conuellit hortulis, deduxitque in Academiâ perpauculis passibus.

† *Syntaxis. Definita genera non solum numero, sed paucitate.*

PAVCVS, rarus, modicus, exiguus, minus multi. Innumera, multum. 3. V. 147. Quanta pauca opera, & mercede laborum tulertur. pro Mur. 25. Possit agi lege, necne pauci quondam sciebant. 2. contra Rul. 17. Paucos tribus ad usurpandam libertatem vocare. pro Cl. 129. Paucos ex multis ad ignominiam sortiri. 2. de Orat. 140. Generum quæstiones modicæ & paucæ. de Cl. 86. Paucis impostis diebus iterum rediit. 4. ad Here. 16. Qui cum plures erant, paucis nobis exequari non potuerunt. 3. Qu. Ft. 1. Spero paucis mensibus opus Diphili perfectum fore. 3. Offic. 84. Perpauca res sunt, in quibus dolus iste malus non versetur. 4. Acad. 132. Si perpauca mutauisset.

† *ADIVNCT*. Admodum, Top. Oppidum, 14. Fam. Valde quam, 11. Fam.

† *Syntaxis. Modica & pauca dicere.*

PAVEO, timeo. 5. A. 12. Pauet animus apud consilium illud pro reo dicere. 2. Tusc. 23. Nauem ut horrifono freto noctem pauentes timidi adnectunt nauitæ.

PAVIMENTVS, pro Do. 116. Porticus pauiméta CCC. pedum.

PAVIMENTVM, solum arte factum, & stratum aliqua materia in adibus ambulando pauimus, id est, tundimus & terimus. 2. A. 105. Natabant pauimenta vino, patietes madebant. 3. Qu. Fr. 1. Villa mihi valde placebat, propterea quòd summam dignitatem pauimenta porticus habebant. 3. de Orat. 169.

† *Quam lepidè lexæis composita, ut tessera omnes. Arte, pauimento, atque emblemate vermiculata.*

† *Lege, TECTORIOLVM.*

† *ADIVNCT*. Marmorea, 2. de Leg.

PAVIO, serio, peto, tundo. 2. de D. 73. Sed quia cum pulli pascuntur necesse est aliquid ex ore cadere, & terram pauire terrapauium primò, post terpidium dictum est, hoc quidem iam terpidium dicimus.

PAVLATIM, sensim, minutatim, leniter. 8. Fa. 17. Cuius amicitia me paulatim in hanc perditam causam imposuit.

PAVLISPER, aliquantum, paulum, ad breue tempus, ad punctum temporis. In perpetuum. 6. V. 39. Absisse ab domo paulisper maluit, quam illud argentum amittere. I. P. 13. Paulisper iterimus in illo tuarum ganearum nidore atque fumo. 7. Fa. 18. Quæ ego paulisper à te desideravi. 3. 12. Suscipe paulisper meas partes. 6. V. 53. Lectica paulisper deposita. pro Mil. 28. Milo paulisper dum fe vxor comparat, commoratus est. 4. Att. 16. Recordor quam bella nobis paulisper gubernantibus ciuitas fuerit.

PAVLO, haud multò. Or. 82. Hoc ornamento liberius paulò utendum est. 1. de Orat. 70. Poëta numeris astrictior paulò. 2. 122. 2. Orator paulò illustrior. Orat. 151. Næ ille quidem haud paulò melior scriptor Plato. 2. At. 7. Cuius haud paulò melior, quam isti nostri. 1. de Or. 255. Sermo paulò intentior. Orat. 108. Quædam etiam paulò hilariora. 1. Att. 10. Nec Epeioricis paulò liberiores literas committere audeo. 2. Tusc. 40. Ille vero melius, ac non paulò quidè. 8. Ar. 16. Non solum gloriosius consilij vram, sed etià paulò salubrioribus. Br. 15. Cognoui eo die paulò

- plures in Senatu maleuolos esse quam grates. Par. 3. Histrio si paulò se moueat extra numerum exploditur.
- P A V L O** amplius, paulò plus. pro Flac. 68. Auri viginti pondo paulò amplius. 4. ad Herenn. 7. Quilibet enim audierit de arte paulò plus, omnia videre poterit.
- P A V L O** ante, modò, dudum, iam dudum. 6. V. 6. Nuper, quid dico nuper? immò verò modò, ac planè paulò antè. Part. 1. 37. Quæ paulò antè. & quæ proximè diximus.
- P A V L O** minùs. pro Fl. 68. Auri pondo centum paulò minùs. pro Syll. 72. Ecquod illius factum est, quod cui quam paulò minùs consideratum videatur. pro Syl. 72. Ecquod huius factum aut commissum, non dicam audacius, sed cuiquam paulò minùs cõsideratum videretur, factum quæro. pro Qu. 11. C. Quintius vna in re paulò minùs consideratus, qui, &c. 11. Fa. 24. Sullana confers, in quibus omnia genere ipso præclarissima fuerunt: moderatè paulò minùs temperata.
- P A V L O** magis. de Cl. 83. Verba paulò magis prisca. 4. V. 83. Paulò magis animum cuiuspiam commouere. 6. V. 42. Quòd isti paulò magis placeret. 2. V. 14. Paulò magis affabrè. I. Arat.
- Et clinata magis paulò est Aquilonis ad oras.*
- P A V L O** nimium. 2. de Or. 88. Paulò nimium redundans.
- P A V L O** post, non multò post, breui tempore post. 2. de Orat. 310. De quibus paulò post dicemus. ad Oct. Post paulò. 2. de Or. 149. In iis locis quos proponam paulò post. 1. Fa. 9. De qua ostendam equidem paulò post, qui sit meus sensus.
- P A V L O** fecus, lege, Secus.
- Syntaxis.** Nummi centum paulò amplius, paulò minùs. Est præclarus eruditio paulò minùs mirifica. Verbum paulò magis o. soletum. Paulò antè, imò proximè. Breui tempore post. Melius paulò: & contra. Melius, ac non paulò quidem. i. paulò rideas extra decorum.
- P A V L V L V M**, pusillum. 2. de Nat. 118. Nihil ferè, aut admodum paululum. ad Brut. ep. pr. in 4. Itaq; manè hoc paululum exarauit. 5. Fa. 14. Quæ tamen paululum videor leuari. 5. Tuf. 23. Huic paululum ad beatam vitam deest. ibid. 21. Sed habeo paululum quod requiram. pro Qu. 53. Respirare paululum. * Hort. Si quando paululum aberrauerit timor. 5. de Leg. Sol paululum à meridie iam deexus viderut.
- P A V L V M**. 3. de Or. 177. Hæc paulum immutata coherere non possunt. 1. 95. Paulum huic aliquid poterit addere. 4. Acad. 128. Sed paulum antè dicendum est. pro S. R. 115. Et ex eo non paulum nescio quid in rem suam conuertit. 2. cont. Ru. 84. Quasi verò paulum differat ager Campanus & Stellatis. 3. de Fi. 33. Paulum oppidò inter se differunt. 9. At. 4. Tuas nunc epistolas à primo lego: hæc me paulum recreant. de Cl. 82. Inter hos ætate paulum his antecedens Galba. 1. Ac. 1. Paulum abesse ab aliquo loco. 1. Fa. 5. Quòd si Pompeius paulum modò sibi placere ostenderit, faciet.
- Syntaxis.** Paulum mihi deest ad. Habeo paululum, quod dicam. Respira paululum, hic paululum, & ut nomen, & ut aduerbium sumitur. Paulum adde hoc.
- P A V O**. 3. de Finib. 18. Alia autem, nullam ob vtilitatem, quasi ad quandam ornatum à natura esse donata: vt cauda pavoni, &c.
- P A V O**. 9. Fa. 20. Sed vide audaciam, Etiam Hirtio cœnam dedi sine Pauone.
- P A V O R**. 4. Tufc. 19. Pauor metus est, mentem loco mouens. 3. de Orat. 152. Vnde illud Ennij,
- Pauo, sapientiam mihi omnem ex animo expectorast.*
- P A V P E R**, inops, egeus, qui eger, tenuis, tenuior, humilis paruis opibus ac facultatibus præditus, inanissimus, cui egestas imperat, cui parua est res familiaris, qui in paupertate est. Par. 6. M. Manilius pauper fuit habuit enim ædiculas in Carinis, & fundum in Labicano. ibid. Hic non modò non copiosus & diues, sed etiam inops ac pauper existimandus est. in Vat. 30. Ex paupere diues factus est. * Incer. An verò multorum in terris prædiorum domino diuites appellamus: omnium virtutum possessores pauperes nominabimus.
- P A V P E R T A S**, tenuitas, angustia rei familiaris, domestica difficultas, inopia, egestas, mendicitas. 3. Tufc. 57. Vt de paupertate, cuius onus disputando leuamus, docentes, quam parua & quam pauca sint, quæ natura desiderat. 5. Tufc. 29. Paupertas, ignobilitas, humilitas. 5. de Finib. 84. Paupertas si malum est, mendicus beatus esse nemo potest. 2. con. Rul. 63. Homo nõ solum honoribus populi, verum etiam patientia paupertatis ornatus. 1. de Diu. 31. Qui propter paupertatem sues puer pasceret. Parad. 6. Ista paupertas vel potius egestas ac mendicitas tua. * Oecon. 1. Paupertatem certissimam esse, cum alicuius indigeas, vt eo non posse.
- P A V P E R T A T E M**. 2. Leg. 25. Paupertatem inter homines etiam diuitiis æqualem esse volumus.
- † A D I V N C.** Summa, 3. Tufc. Terribilis, 5. Tufc.
- Syntaxis.** inops & pauper. Homo patientia paupertatis ornatus. Paupertas, imò egestas & mendicitas.
- P A X**, concordia, otium, quies, tranquillitas, compositio. 1. At. 13. Pax vel iniusta vtilior est, quam iustissimum bellum, in ciuibus. 1. Off. 35. Paci, quæ nihil habitura sit infidiarum, semper est, consulendum. 3. 109. Consules nostri pacem cum Samnitibus fecerunt. 12. A. 14. Cum his facta pax, non erit pax, sed pactio serui-

tutis. 2. P. 90. Pacem habere quæ erat facta per obsidiam puerum M. Antonij filium. ibid. 113. Et nomen pacis dulce est, & res ipsa salutaris. ibid. Pax est tranquilla libertas. 7. 8. Ego paucio. ibid. Esse pacem cum aliquo. 12. 9. Pacis dulciss. & pulcherrimum nomen. ibid. 11. Quæ est enim conditio pacis, & facere pacem, sed differre bellum. Antequam 9. Pax & concordia ceteris continetur, eum iam domesticis non infideat, sed publicè prouidentè eripiar. ibid. 14. Et vos vt turam tranquillamque pacem traheretis, mea perfecti vigilantia. 1. Qu. Fr. 2. 4. Tibi data est summa pax, summa tranquillitas. 1. Qu. Fr. 2. 4. nique per eum cum præstantissimis ciuibus confirmata. 1. A. 2. Pax de Fa. 27. Conciliare pacem inter aliquos. 7. At. 14. Spero etiam in presentia pacem in nos habituros. pro Flac. 29. Pompeius pacem maritimam confecit. pro Mur. 32. L. Sylla Michidarem, &c. cum pace dimisit. 5. Tufc. 83. Nos illud quidem cum pace pacis & concordia non probatur. pro Corn. 35. Nihil est aliud in foderè, nisi vt pia & æterna pax sit. 7. A. 16. Poteris igitur exploratam habere pacem, cum in ciuitate Antonium videris. ibid. 22. Cum his pacem seruabit Antonius: de Pro. 4. Qui vt pace vterentur, vim argenteam dederunt. de Cl. 45. Eloquentia pacis est comes, otique loca. 1. contra Rull. 24. Summa tranquillitas pacis & otij. 5. Tufc. 48. Placidissima pax. pro Cec. 31. In pace & otio copias parare. 9. At. 16. Rursus in spem pacis veni. de Pro. 4. Macedonia à Barbaris quibus est propter auaritiam pax erepta, vexatur. de Somn. 4. Pax sit rebus. 6. V. 115. Conferre hanc pacem cum illo bello. 1. de Fin. 47. Quia pacem animus afferat volupras.

† Venia. pro Rab. 5. Ab Ioue pacem & veniam peto, precorque vt, &c. 1. de Nat. 80.

*Pace mihi liceat caelestes dicere vestra,
Mortalis visus pulchrior esse Dei.*

5. Tufc. 12. & 3. de L. 29. Cuius ego iudicium (pace tua dixerim) longè antepono tuo. 1. de Or. 79. Tu vix vllam cæteris oratoribus (pace horum dixerim) laudem reliquisti. de Fat. 5. (Pace magistrum dixerim.) 3. Off. 41. Peccauit igitur, pace vel Quirini vel Romuli dixerim. pro Mil. 104. Pace tua Patria dixerim (metuo enim ne sceleratè dicam in te, quod pro Milone dicam pie.)

† A D I V N C. Certa, maior, 8. Phil. Ciuilis, explorata, magna, optabilis, periculosa, perpetua, presens, turpis, 7. Phil. Communis Italie, pro Cluen. Diuturna, 6. Ver. Externa, 2. Con. Rul. Fraternalis, & æterna, pro Cor. Nondum satis firma, de Pro. Honestas, 5. Phil. Iniqua, 7. Fa. Iniquissima, 6. Fam. Inuisita, vtilior, 5. At. Maritima, pro Flac. Operatima, 11. Fam. Pestifera, vera, 14. Fam. Placidissima, 5. Tufc. Semperata, 2. ad Q. Frat. Stabillis, 13. Phil. Summa, 4. Verr. Tanta, tranquillaque, Anteq. ir. Vtilis, 2. Philip.

Syntaxis. Paci consulere. Pacem facere, habere cum aliquo, trahere, confirmare, dare, conficere. Dimittere aliquem cum pace. Cum pace agas, non iracundè. Vt pace. Pacis & otij tranquillitas. Pax sit rebus. Pace tua.

P A X I L L V S. Ora. 153. Literam X, è vexillo & paxillo conuertendo euellit: vnde velum, & palus, li, ducta sunt.

P A X A N, Apollo. 6. V. 127. Pæan apud Syracusanos cum Æsculapio colebatur. ibid. Signum Pæanis.

P E C C A T V M, delictum, erratum, crimen, culpa, error, vitium, noxia, noxia, maleficium, prauus actus, animi labe. (rectè factum. 3. de Fini. 69. & 1. Aca. 36. Sic inter rectè factum atque peccatum, officium & contra officium media locabat quædam: rectè facta sola in bonis actionibus ponens, praua, id est, peccata, in malis. de Am. 37. Nulla est excusatio peccati, si amici causa peccaueris. ibid. 85. In iis perniciosus est error, qui existimant libidinum peccatorum; omnium patere in amicitia licentiam. 3. de Fin. 32. Peccatum est, proderè patriam. pro Mu. 61. At leue delictum est, omnia peccata sunt paria. 2. de Nar. 11. Vir sapiens confitetur peccatum suum maluit, quam hære in republica religionem. 1. de Or. 125. Oratoris peccatum si quod est animaduertitum, stultitiæ peccatum videtur. 7. At. 3. Nostrium quidem si est peccatum, in eo est, quòd, &c. 5. Fa. 20. Præter culpam & peccatum, quo semper caruisti, homini accidere nihil potest, quod sit horribile & pertimescendum. ibid. De quibus memini mihi à te Smyrna literas esse allatas, non mei errati, sed tui: in quo peccatum videbatur esse, si modò erat, fratris tui & Tullij. 2. A. 43. Quam facultatem mihi multitudo istius vitiorum peccatorum; largitur. 3. Off. 95. Gladium reddere peccatum est: non reddere officium. 3. At. 15. Scio nos nostris multis peccatis in hanc ærumnam incidisse. 8. 21. Id quantis nostris peccatis vitisque venenat, non possum sine molestia cogitare. 9. 4. Sic ego decem annorum peccata recordans succensebam.

† A D I V N C. Aequalia, Parad. Aliena, 5. Ver. Commune, 3. Tufc. Magna crebra, & iam propè quotidiana, leuiora, pro S. R. Innumerabilia, 2. Off. Leuius, tanta, 3. Ver. Magna, maius, tolerabilia, 4. de Fin. Manifestum, 4. Verr. Non medio cre, 1. de Inuent. Minora, propria, reliqua, 2. Phil. Multa, 3. Att. Par. 1. de Orat. Parua, pro Mur. Summa, 2. Ver.

Syntaxis.

Syntaxis. *Nostri sunt peccatum, in eo est, quod. Culpa & peccatum, quo carere. Vitia, peccataque. Multis nostris peccatis incidimus in hanc arumum. Id nostris peccatis venit. Vita totius peccata.*

PECCATUR. Or. 70. Decorum ignorantia in poematis lapsissime peccatur.

PECCATURVS, peccatum. 4. V. 191. Nemo ita in manifesto peccata tenebatur. Ita legendum asserit Aul. Gell. lib. 13. cap. 19.

PECCO, delinquo, aliquid admittit, committo, scelus admittit, scelere me asfringo, obfringo, deuincio, re nefariam, committo, facinus edo. scelus in aliquo edo, flagitium committit, scelera facio, culpam suscipio, contraho, committo, vitium (scelus concipio). (recte facio). 3. de Fin. 48. 3. Offic. 64. Nunquam est vitium peccare, quia semper est turpe. Or. 157. Impetratum est a consuetudine, ut peccare lauaretur. 2. de Nat. 12. In his si qui errauerunt hominum coniectura peccant. 1. 31. Xenophon eadem ferere peccat. Ibid. 29. Empedocles multa alia peccat pro Mura. 60. Non multa peccas, inquit ille, &c. sed si peccas, te regere possum: at ego te verissime dixim peccare nihil. 2. de Fin. 32. In hoc eodem peccat Hieronymus. pro S. R. 56. In eam partem potius peccant, quae est cauetior. 4. Fa. 13. Ut ipsum quod maneat in vita, peccare me existimem. 7. At. 1. Peccare in Republica.

ADVERB. Consulto, 1. de Inuent. Impune, ad Ota. Vehementius, 3. ad Attic.

PECCOR. Parad. 3. Quicquid peccatur, perturbatione peccatur rationis atque ordinis.

Syntaxis. *In aliquo peccare. Hoc idem peccas. In hoc eodem, in eam partem. Ipsum quod sciam, peccare me iuto. In Repub. Peccare. Quicquid peccatur. Peccare multa.*

PEXVS. C. 22. Quos pexo capillo nitidos videtis.

PECTVS, interior pars a gula usque ad ventrem, animus, nerui, vires. 3. de Orato. 119. Onerandum & complendum pectus maximarum rerum & plurimarum suauitate, copia, varietate. de Amic. 97. In amicitia nisi (ut dicitur) apertum pectus videas, tumque ostendas, nihil fidem habes, &c. 1. de L. 49. Amicus per se amari debet toto pectore, ut dicitur. 13. At. 13. De hortis toto pectore cogitemus. 10. Fami. 10. Incumbere ad laudem toto pectore. * Incer. Omnium pectora sic attingit, ut cogat in gemitum.

ADIVN. Apertum, de Amic. Auidum, 5. de Fini. Clarum, latum, valida, Arat. Iucunda, 1. de Diu. Scabrum, 3. Tusc. Sordida, 4. Attic. Totum, 9. Famil. Validum, 2. de Nat.

Syntaxis. *Toto pectore amare, conari, cogitare, incumbere.*

PECVARI, pecorum greges, & armenta. 4. ad Her. 47. Cum canes fungantur officiis luporum, cuiam praesidio pecuaria credemus: de Cl. 85. Quae societas pecuaria. de P. Corn. L. Mummio Conf. redemisset.

PECVARIVS, adiect. ad pecora pertinet. pro Quint. 12. Erat ei pecuaria res ampla & rustica sane bene culta.

PECVARIVS, subst. magister, pecoris. pro Deiot. 27. Deioratus diligentissimus agricola & pecuarius habebatur. 4. V. 17. Aratores, pecuarij, mercatores, &c. pro Font. 2. Aratores, pecuarij, coloni, &c.

PECVLATOR, ararij violator. 3. Offi. 73. Fures, peculatores, id est, qui peculatum faciunt.

PECVLATORVS, crimen eius qui publicam pecuniam auertit, pecunia publica furtum. pro Rab. 7. An de peculatu factu, de tabulario incenso longa oratio exprimenda est: 2. de Or. 105. De sicariis, de beneficiis, de peculatu inficiari necesse est. 1. ad Her. 22. Si quis peculatus accusetur, quod vasa publica de loco priuato dicitur sustulisse. pro Fl. 43. Damnari peculatus, & damnari pecuniae publice. 12. A. 12. Cum pecuniam publicam auerterit, num fraudare poterit carere peculatus?

ADIVN. Certissimus, 5. Verr.

Syntaxis. *Factus peculatus. Peculatus accusari, damnari. Illo non caret fraude peculatus, quia publicam pecuniam auertit.*

PECVLIARIS, proprius. 5. V. 172. Quid? peculiarem habes aliquam Siciliam, quae tibi ex alio genere frumentum suppeditat? pro Flac. 51. Venio ad Lysaniam, peculiarem tuam Decianae testem. 2. Qu. Fr. 9. Hoc mihi peculiare fuerit, hic etiam isto frui. 5. V. 36. Peculiare edictum, id est, ad aliquod tempus proprium.

PECVLIATORVS, nummatus, pecuniosus. 10. Fam. 32. Balbus plane bene peculiatos. Pollionis.

PECVLIVM, proprium, lucrum, praesertim seruorum. Parad. 5. Qui cupiditate peculij nullam conditionem recusant durissime feruntur. 3. V. 93. Peculia omnium vicarijque retinentur.

PECVNIA, fortuna, nummi, patrimonium. 4. Atti. 14. Pecunia omnium dignitatem exequat. 2. de Fini. 55. Magni aestimabant pecuniam, non modo non contra leges, sed legibus partam, quae quidem vel cum periculo est quaerenda nobis: est enim effectrix multarum & magnarum voluptatum. 1. de Diui. 111. Ut

ostenderet etiam Philosophum, si ei commodum esset, pecunia facere posse. 2. contra Rull. 33. Potestas innumerabilis pecuniae conficienda de vestris vectigalibus alienandis. Ibid. 97. Redigere pecuniam ex rebus venditis, vel ex vectigalibus. Lege. R. E. D. 160. 5. Fa. 20. Erat enim curata nobis pecunia Valerij mancipis nomine. 7. V. 118. Dare pecuniam alicui. I. P. 38. Nondum commemoro exactas pecunias, non captas, non imperatas. pro S. R. 6. In alienam pecuniam tam plenam atque praecalam inuasit nullo iure. 2. de Orato. 269. Breui ad maximas pecunias venturus es. pro S. R. 6. Pecunia fortunaeque Sex. Roscij. pro S. R. 23. Ipse amplissima pecunia fit dominus. 5. A. 5. Pecunia neriui belli. pro R. P. 8. Iubet lex Iulia persequi ab iis, ad quos ea pecunia, quam is accepit, qui datus sit, peruenit. Ibid. 9. Quod ea pecunia peruenit. 1. Qu. Fr. 1. 12. Graeci omnes vias pecuniae norunt, & omnia pecuniae causa faciunt. 5. A. 5. Quam pecuniam militibus in singulos Caesar pollicitus sit. tantam dari placet. 5. V. 164. Omnem te hanc pecuniam domum tuam auertisse. ibid. 165. In hac pecunia publica insunt tria genera furtozum. Primum eam, cum posita esset apud eas societates, unde erat attributa, binis centesimis foeneratus est. ibidem. Pecunia publica ex arario erogata, ex vectigalibus populi Ro. ad emendum frumentum attributa, fueritne tibi quaestur? Pensitaritne tibi binas centesimas? Ibid. 167. Ut si hanc ex foenore populo pecuniam non retuleris, reddas societati. Ibid. 168. Magistratus a publicanis pecuniam pro vsuris auertere auferte? ibid. Si te tuam pecuniam, non populi Rom. in provincia foeneratum docerem: tamen effugere non posses. Sed publicam, sed ob frumentum decretam, sed a publicanis foenore accepto: hoc licuisse cuiquam probabis? ibid. De hac tota pecunia auerfa quaeso cognoscite. ibid. 171. Pecuniam cogere a ciuitatibus. ibidem. Pecuniam Volcatio dedisse. ibidem. Pecunias, quas ciuitatibus distribuere debebat, eas omnes auertat atque auferat. Ibid. 172. Quin ista omnis improbatio cogenda pecuniae causa nata sit. ibid. Ab iis exigis tantum pecuniae. ibidem. A ciuitatibus pecunias ad emendum frumentum cogere: cum ex arario acciperis. ibidem. Siculorum pecunia frumentum emere: a Siculis. ibidem. Iam vero ab isto omnem illam ex arario pecuniam, quam his oportuit ciuitatibus pro frumento dari, lucrifactam videtis. Ibid. Pecuniam publicam teneris omnem. ibid. Eosdem manicipes, abs te illarum ciuitatum nomine pecunias abstulisse. ibid. 175. Mancipes a ciuitatibus pecunias extorserunt. Ibid. 176. Cui pecunia a ciuitate numerata est. ibidem. Frumentum emptum Siculorum pecunia misisse: publicam domum tuam conuertisse. ibidem. Vidimus huic ab arario pecuniam numerari Quaestori ad sumptum exercitus. ibidem. Illa omnis pecunia laeuis in illa caligine ac tenebris. ibidem. Commissa est pecunia tanta Praetori. ibidem. Deorare omnem pecuniam non dubitauit. Ibid. 179. Cum a ciuitatibus pro frumento pecuniam exigebas. ibid. His populis pecuniam dissoluisti. ibid. 180. Hic ciuitatibus omnem pecuniam, quae pro frumento debita est, dissoluta est? ibid. Qui vel ad statum pecuniam contulerunt. Ibid. Ex omni pecunia, quam aratoribus soluere debuisti, certis nominibus deductiones fieri solebant. ibid. 181. Quomodo hoc nomen ad pecuniam publicam allatum est? ibid. Scriba nomine de tota pecunia, binas quinquagesimas detrahebantur. pro Cl. 82. Albianna pecunia vestigijs vobis odoranda est? pro Flac. 55. Quae pecunia fuerit apud se Flacci patris nomine a ciuitatibus: hanc ab se ablatam queruntur. Ibid. Suamne dicant pecuniam, sibi a ciuitatibus collatam in vsus suos? ibidem. Delatam ad nos, creditam nobis L. Flacci patris nomine, ad eius dies festos atque ludos, Quid tum? Hanc te, inquit, capere non licuit. ibidem 56. Quo in oppido vno pecunia tota Asia ad honores L. Flacci poneretur. Haec pecunia tota ab honoribus translata in quaestum & foenerationem, recuperata est multis post annis. Ibidem 59. Istam pecuniam huic capere non licuit. ibid. Ad eius honores collatam, patris pecuniam recte abstulit filius. ibidem. Cum ipsi graui foenore istam pecuniam multos annos occupauissent. 5. At. 2. Se a me soluere pecuniam. Frag. epist. Ex certis generibus pecunia expeditur. Hortens. Eundem non modo ex mediocri pecunia, sed etiam ex tenui percipere possumus. Topic. 53. Pecuniam numeratam mulieri deberi. ibid. Si pecunia signata argentum est, legata est mulieri.

ADIVN. Abundans, pro Quint. Aduentitia, 1. At. & 2. de Inuent. Aliena, amplissima, immanis, paruula, honesta, sordida, iucunda, acerba, propria in causa & in iudicio collocata, tam plena, tamque praecleara, pro S. R. Alienae, multa, mutuae, tantae, 7. Verr. Antiqua, extraordinaria, grandis, haereditaria, innumerabiles, maior, minor, parua, patris, summa, 4. Ver. Antiquior, & suauior aliqua re, 1. de Inu. Certa, maxima, 1. cont. Rull. Cruentia, 1. Phil. Dux ad rem aliquam, 5. Fam. Desperata, pro Mur. Effectrix multarum rerum, 1. de Finib. Expediissime, 1. Famil. Extraordinaria, 5. Philip. Funesta, necessaria, 2. Philip. Grandis, residua, pro Cluen. Satis grandis, & satis impudens, praefens, 3. Verr. Inanis, 2. Attic. Inanis, par, aduentitia, pro Rab. Infinita, leuissima, pergrandis, tanta, tam infinita, pro Qu. Rosc. Infinita, iucunda, acerba, tanta, nulla, & sordida, tenuis, vectigalis, 5. Ver. Ingens, 1. Verr. Ingentes, insperatae, repentinque, 2. Cat. Innumerabiles, 2. contra Rull. Inuidiosa, publica, pro Cornel. Magna, 1. Offic

& pro Pomp. Maximæ, vniuersa, 12. Famil. Mediocris, modica ad opinionem alicuius, Parad. Non mediocris, sed etiam tenuis, Horren. Mutua, 10. Phil. Per magna, pro Font. Publica, 2. Famil. Publica, 7. Phil. Publica, & priuata, 8. Attic.

✠ Syntaxis. Pecuniam facere, id est, cogere. Conficere, redigere, exigere pecunias. In pecuniam inuadere. Ad magnas venire pecunias. Quod tanta pecunia peruenit?

PECUNIARIUS, ad pecuniam pertinens. 10. Att. 16. Cum propter alterius crudelitatem, alterius audaciam, tum propter utriusque difficultatem pecuniariam. ad Brutum 18. Maximus autem, nisi me forte fallit, in Repub. nodus est, inopia rei pecuniariae. pro Cl. 120.

PECUNIOSVS, nummatius, peculiatius. pro Q. R. 44. Vir copiis rei familiaris locuples & pecuniosus. Para. 6. Nocens & pecuniosus reus. 4. ad Her. 34. Quæro igitur, vnde iste tam pecuniosus factus est? 7. V. 24. Homo pecuniosissimus. 1. de In. 35. Pecuniosus.) (tenuis.

PECVS, armentum. 1. Tul. 69. Tum multitudo pecorum partim ad vescendum, partim ad cultus agrorum, partim ad vehendum, partim ad corpora vestienda. 3. A. 31. Antonius cedit greges Armeniorum, reliquique pecoris, quodcumque nactus est. 2. contra Rul. 38. Multa in mancipiis, multa in pecore, &c. 1. Off. 105. In promptu habere, quantum natura hominis pecudibus reliquisque bestis antecedit. 7. At. 7. Ut pecudes sui generis sequuntur greges, vt bos armenta. 2. de Na. 160. & 5. de Fin. 38. Sus verò quid habet præter escam? qua pecude nihil genuit natura fræuadiet. 2. de Or. 284. Agros publicos depasci à pecore alicuius. 3. de N. 68. Agnum inter pecudes aurea clarum coma. 2. de Fi. 39. Tarda & languida pecus. 1. At. 11. Non modò homines, verum etiam pecudes sciebant. 2. C. 20. Ista non modò homines sed ne pecudes quidem I. P. 19. Ego istius pecudis consilio niti volebam? ibid. 72. Istius impurissimæ atque intemperantissimæ pecudis fordes. 8. A. 9. Si homines sunt illi potius, quam pecudes. 2. Off. 11. Expertes rationis sunt equi, boues, reliquæ pecudes. de Repub. Cum adhibent in pecuda pastores. * con. C. Antro. Pecore omni vendito Prognost. Caprigeni pecoris custos.

† ADIVNCT. Apra hominibus ad vescendum, reliquæ, 2. de Nat. Expertes rationis, 2. de Orat. Impurissima, ac intemperantissima, in Piso. Languida, & tarda, 2. de Fin. Mutuæ, 1. ad Q. Frat. Reliquum, 13. Phil.

✠ Syntaxis. Armenta, reliquæ, pecora. Pecudes, aliæ, bestia. Tarda pecus. Sus, qua pecus, &c. Istam pecudem, de homine dictum. Pecus impurissima & intemperantissima, de homine.

PEDALIS, quod pedis vnus mensuram continet. 4. Acad. 82. Mihi quidem sol quasi pedalis videtur.

PEDARIUS, qui in Senatu ipsi sententiam non dicunt, sed in aliorum pedibus eunt. 1. At. 16. Est enim illud S. C. summa pedariorum voluntate nullius nostrum autoritate factum. ibid. 17. Et raptim in eam sententiam pedarij cucurrerunt.

PEDES. 8. 19. Equitum & peditum copiarum.

PEDESTER. 9. A. 13. Statua ænea pedestris, vel equestris. de Sen. 13. Pedestres naualæ sue pugnae. 2. de Fini. 112. Equestris pedestresque copiarum.

PEDERENTIM, sensim. 1. Tul. 54. Sensim enim & pederentim progrediens extenuatur dolor. 9. Fa. 14. Legi concionem tuam nihil illa sapientius: ita pederentim & gradatim tum accessus à te ad causam facti, tum recessus. 1. de Inu. 24. Pederentim in defensionem ingredi. 1. ad Her. 9. Pederentim ad causam accedemus. pro Cl. 118. A me omnia cautè pederentimque dicentur. 16. At. 13. Quod me mones, vt pederentim, assentior. pro Q. 51. Timidè ac pederentim ad aliquid agendum descendere. 1. Off. 120. Sin minus, sensim erit pederentimque; mutatio facienda.

✠ Syntaxis. Sensim & pederentim. Pederentim & gradatim. Cautè & pederentim. Timidè ac pederentim adorandum descendere.

PEDIBVS, aduerbium, teste Charisio, li. 2. de Sen. 34. Ingressus iter pedibus.

PEDISSEQUA, famula. 1. de Or. 236. Iuris scientiam eloquentia tanquam ancillulam pedissequamque adiunxisti. 4. ad Her. 66. Gorgia pedissequa puerorum, ibid. 2. Diuitiæ non sunt idoneæ, quæ virtutis pedisseque sint.

✠ Syntaxis. Ancilla & pedissequa. Gorgia puerorum pedissequa. Diuitia virtutis pedissequa.

PEDISSEQVVS, famulus. pro Do. 110. Cum hunc à pedissequis conculcari iuberet. 2. At. 16. Clamor pedissequorum nostrorum.

PEDITATUS, pedestres copia. 5. A. 6. Tu ciuem sceleratum peditatu, equitatu, copijs instrues? 7. Fam. 1. Armatura varia peditatus & equitatus. 15. 4. Et equitatu, & peditatu, & pecunia paratus. * pro M. Fon. Peditatus amplissimæ copiarum è Gallia.

† ADIVNCT. Magnus, 13. Phi. Magnus, & firmus, 15. Fa.

PEDOR, factor. 3. Tul. 26. Si tu nidoris barba pedore horrida. ibi. 62. Pedores.

* PEDVM. de Leg. Agra. Pedum, manubias, sectionem, castra denique decemviri vendent. Legendum puto, prædam. Gell. 13. cap. 24.

PEGASVS, equus pennatus, vt in fabulis est. pro Qu. 80. O formatum hominem, qui huiusmodi nuncios seu potius pegalos habet.

PEGMATA, sunt ornamenta & machina quadam lignea, aut ex alia materia, quibus imponuntur statue. signa, libri. & alia ad edicum ornamentum. 4. Att. 8. Nihil venustius, quam illa tua pegmata.

PEIERO, fidem iusurandumque, negligo vel relinquo. pro R. P. 36. Vbi semel quis peieret, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet. pro Q. R. 46. Nihil interest inter peritum & mendacem qui mentiri solet, peierare consuevit, quem ego vt mentiat, inducere possum, vt peieret, exorare facile potero. pro Cl. 134. Peierare conceptis verbis. 3. Off. 118. Non enim fallueris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, peritium est.

✠ Syntaxis. Conceptis verbis peierare.

PEIOR, deterior. 8. A. 29. Turpis fuga mortis omni est morte peior. 2. Tul. 15. Malum id quidem, sed alia peiora. pro S. R. 103. Versa & mutua in peiorem partem sunt omnia. 4. Acad. 60. Quid, si vtrumque num peius est. 2. Tul. 31. Turpitudine peius est quam dolor. 11. A. 12. Quo neminem peius odi. 7. Fa. 2. Oderam multò peius hunc, quam illum ipsum Clodium. 4. de Fin. 54. Quod aliud alio melius esset, aut peius.

✠ Syntaxis. Turpitudine peius est quam dolor.

PEIΩ, lege, SVADA.

PELAGVS, mare. 3. de Or. 155. Feruet æstu pelagus. Pacuij.

PELAGVS, Gracorum, natio & gens. 2. de Fin. 12.

PELIGNVS. 8. At. 4. C. Accius Pelignus. I. Var. 37.

PELLVS, pro Cæl. 18. Vtinam ne in nemore Pelio. de Fat. 31. Top. 61.

PELLA, vrbs. 2. At. 8.

PELLEX, qua cum eo, cui vxor sit, corpus misceat: concubina. Ora. 108. Ab hac indole iam illa matura vxor generi, nouerca filij, filia pellex.

PELLICATVS, pellicis flagitium. pro Cl. 13. Filia nefaria matris pellicatum ferre non posset. 2. Off. 25. Dionysius ab vxore est propter pellicatus suspicionem interfectus. * pro M. Scan. Vxor pellicatus dolore concitata.

† ADIVNCT. Nefarius matris, pro Cluent.

PELLICIO, allicio, induco, capio, delinjo. pro Cl. 13. Ea animus adolescentis pellexit omnibus rebus, quibus illa ætas capi & deliniri potest. pro Flac. 72. Mulierem imbecilli consilij satis locupletem pellexit Decianus ad sese. 1. de Or. 243. Multò maiorem partem sententiarum sale tuo & lepore pellexisti.

PELLICVLA, pro Muræ. 75. Atque ille statuit pelliculis hædinis lectulos Punicanos.

PELLIS. 1. de N. 83. Sospita dea cum pelle caprina, hasta, & scuto. 2. de Or. 71. I. P. 87. Omni totius provinciarum pecore compulso pellium nomine. 1. Ac. 4. Vt non multum imperatori sub ipsius pellibus orij relinquantur. 1. Tul. 45. Pellis inaurata arietis.

† ADIVNCT. Caprina, 1. de N. Inaurata arietis, 1. Tul. 45.

PELLITVS, pro M. Scauro. Vt M. Æmilius fordidissimè genti ac propè dicam, pellitis testibus condonetur. pellitos testes, fugidos & subornatos dicere videtur.

PELLO, moueo, agito, depello. 3. Off. 41. Species vtilitatis animum eius pepulit, qui, &c. de Ar. 39. Cum lapidibus optimos viros foro pellis. pro Dom. 312. Hæc me domo mea pellet? pro Mil. 75. Pellere aliquem possessione. 1. de Fi. 43. Pellere castitiam et animis. 4. Fa. 13. Nulla me ipsum priuatum pepulit insignis iniuria, aliter, perculit. Orat. 177. Quod cum animos hominum auresque pepulisset, notandum certè genus fuit. 2. de Fi. 32. Nec vllum habet ictum, quo pellat animi statum. 4. Acad. 30. Quem admodum prima visâ nos pellerent, deinde appetitio ab his pulsa sequeretur.

PELLO R. Or. 142. Si vitiosum est dicere ornate, pellatur è ciuitate eloquentia. 3. Off. 17. Quamobrem hoc deliberantium genus pellatur è medio. 2. de Or. 56. & 3. de Leg. 26. Thucydides scripsit libros suos, cum in exilium pulsus esset. pro Cec. 31. Qui armis fugatus, pulsusque est, non est deiectus.

† ADIVNCT. Acriter, 4. Acad. Priuatum, 4. Fam. Vehementius, 1. de Diuin.

✠ Syntaxis. Visa animum pellunt, improbos è medio pellere. Fugari & pellere armis. Vtilitatis species pellit animum.

PELLVCEO, lege, PERLVCEO.

PELLVCENS, vel PERLVCCENS, id est, perlucidus. de Cl. 173.

Mollis & pellucens oratio.

PELOPIDÆ, à Pelope immanissimo rege dicti: idcirco crudes & immanes, quales erant Cæsariani, quos hic intelligit Cicero. 14. At. 12. Vbi nec Pelopidarum facta, nec nomen audiam. 8. Fa. 30.

Hinc euolare cupio, & aliquò peruenire, vbi nec Pelopidarum

darum nomen, nec facta audiam. Ibidem 28. Vbi nec Pelopida-
rum, nostri cetera.
PELOPONNESIACVS. 1. Off. 84. Peloponnesiacum bellum.
PELOPONNESIVS. 9. At. 12. Peloponnesiæ ciuitates.
PELOPONNESVS. *Apia, Pelasgia*. 1. de Diuin. 91. Elis vrbis Pe-
loponnesi.
PELOPS. *Tant alii filius, qui in Peloponneso regnavit*. 3. Tuscul. 26. Pe-
lops qui quondam sotero Ocnomao rege, Hippodamiam, rap-
ta est nactus nuptiis.
PELORIS, terra. *Et Sicilia pars, Peloro monti subiecta*. 7. V. 6.
PELORVS, promontorium Siciliæ. Ibid. 90.
PENARIVS, *ut cella penaria*. Lege, PENVS. 4. V. 5. & de Sen. 56.
PENATES, *dij patrij, lares, foci*. 2. de N. 68. Dij penates, siue a penu-
ducto nomine, siue quod penitus inuisent. pro Dom. 144. Illi
dij penates ac familiares mei per vos in meam domum
cum erant restituti. ibidem. Vos patrij penates familiaresque.
pro Selt. 45. Vos penates patrijque dij. pro Syl. 86. Dij patrij ac
penates, qui, &c. pro Dom. 106. Vniuscuiusque vestrum sedes aras,
focos, deos penates subiectos esse libidini tribuntia. 6. V. 17.
Deos penates à te patrios reposcit. pro Selt. 30. Exterminare
aliquem à suis diis penatibus. pro Quin. 83. Quintus à suis diis
penatibus præceps eiectus. pro Deiot. 15. In conspectu deorum
penatium necare hospitem.

† ADVERB. Patrij familiarisque, incurui, pro Dom. Penetrates, 1. de N.
Syntaxis. *Dij penates, ac familiares mei. Patrij penates, ac fami-
liares. Penates patrijque, dij. Dij penates, patrij. A diis suis penatibus
aliquem exterminare, præcipitem eicere. In conspectu deorum pena-
tium necari.*
PENDENS. Top. 59. Causæ ex æternitate pendentes. Hor. Al-
ra est nexa cum superiore, & inde apteque pendens. de suo
Consul.

Atque animo pendens noctis euentus timebat.
PENDEO, *suspensus sum, orior, proficiscor*. 2. de Diu. 134. Quidam
somniauit ouum pendere ex fascia lecti sui cubicularis. 3. Tus-
cul. 37. Si prudentia extrinsecus religata pendeat, & non oriatur ex
te. 5. V. 36. Tamdiu pendit in arbore locus populi Romani,
quamdiu voluntas Apronij tulit. Ibid. 66. Pendere ex arbore. 7.
74. Sagittæ pendebant ab humero. I. P. 43. Vt tu vsipiam faxis fi-
xus asperis euisceratus latere penderes. 1. Offic. 65. Qui ex er-
rore imperitæ multitudinis pendet, hic in magnis viris non est
habendus. 2. de Finib. 50. Quid turpius est, quam sapientem ex
insipientium sermone pendere? pro Syll. 66. Omnis terror, &
omnis suspitionis timor ex Antonij improbitate pendebat. 5.
V. 189. Vt intelligas non ex æstimatione pendere crimen, sed
ex coniunctione, &c. 4. Acad. 116. Rationes quæ ex coniectura
pendent. 2. de Orat. 139. Causas non ex personis, sed ex genere
quæstionis pendere. pro Cecin. 52. Non ex verbis aptum pen-
dere ius, sed verba seruire hominum consiliis. 14. At. 22. Respu-
blica è Bruto pendet: quæ aut nulla erit, aut ab isto seruabitur.
pro Mar. 23. Quis non intelligit ex vnus tui vitam pendere
omnium? 10. Fam. 26. Comitia tamen, quando ex his pendes,
quantum facere possumus, in Ianuarium mensem protendi-
mus. Ibid. 21. Puderet me inconstantie literarum, si non ex aliena
leuitate pendere. 6. 22. Tu ique qui ex te pendet. 5. Tuscul.
36. Cui ex ipso apta sunt omnia, nec suspensa aliorum bono
casu aut contrario, pendere ex alterius euentis coguntur. 1. de
Fin. 62. Pendere ex futuris. 5. Fa. 13. Pendere aliunde. 3. Qu. Fr. 5.
Promissis iis quæ ostendis, non valde pendeo. pro Flac. 4. Salus
nostra, quæ spe exigui extremæque pendet. 2. contra Rull. 65. Sus-
pensus & incertus obscuræ spe, & cæca expectatione pendeo.
hic agnosce vim dubij mirandum, toties indicatam. Ibid. 76. Cætera
vestigialia perleui sæpe momento fortunæ, inclinatione tem-
poris pendere.

¶ *Heuo*. 8. Fa. 5. Ego quidem vehementer animi pendeo. 8. Att.
5. & 4. Tuscul. 35. Pendeo animi, expectatione Corfiniensis. 1. de
Leg. 9. Et animi pendere soleo, cum quid orsus sum, si traducor
alio. 16. At. 12. Animi pendeo de te & de me. 11. 12. Pendeo ani-
mi, quamnam rationem, &c. 1. Tuscul. 96. Si expectando & de-
siderando pendemus animis, cruciamur, angimur. 4. At. 14. Ne
diutius pendeas, palmam tulit. 2. de Orat. 107. Ex quo verbo
lege Apuleia tota illa causa pendebat. I. P. 98. Non in tabellis
paucorum iudicum, sed in tabellis omnium iudicum famam
nostram fortunamque pendere. Parad. 1. Cui omnis spes, & ra-
tio, & cogitatio pendet ex fortuna.

† ADVERB. Aliunde, 5. Famil. Diutius, 4. Attic. Valdè promissis, 3. ad
Q. Frat. Vehementer animi, 8. Fam.

¶ Syntaxis. *Extrinsecus pendere, & non ex se nasci. Pendere in cruce,
ex cruce, ab cruce, cruce. Rationes ex coniectura pendentes. Non
valdè promissis pendeo. Suspensum & incertum obscura spe, & cæca
expectatione pendere. Perleui momento fortuna ac temporis inclina-
tione pendere.*

PENDEO, *estimo*. 6. V. 1. Rem vobis proponam, vos eam suo nomi-
nis pondere penditote. 11. Fa. 20. Totamque istam cantilenam
ex hoc pendunt, vt quamplurimum lucri faciant.

¶ *Soluo*. 3. contra Rull. 9. Ego pro aqua vectigal pendam. 1. Qu.
Fr. 1. 26. Pendere vectigal. de Pro. 5. Achæi ingentem pecuniam
pendunt L. Pisoni quotannis. 6. Att. 1. Vedius H. S. centena pen-
dat necesse est. 12. 25. Pendere vsuram pecuniæ cuiquam. Ibidem
23. Pendere vsuram ei à quo emeris.
¶ *Patrij*. 11. 8. Maximas pœnas pendere temeritatis meæ. Ibid. 17.
Tuscul. 23. Pœnas illum pependisse audiri.

PENDEO, *pro Quinto*. 5. Si ex opibus, non ex veritate causa pen-
detur. pro S. R. 62. Tamen non temere creditur, neque leui con-
iectura res penditur. Orat. 57. In Philosophia res spectatur, non
verba penduntur.

PENES, *propè, nihil propè est factum, quàm, ut, &c.* 1. de Orat. 70.
Oratori, poeta multis ornandi generibus penè par, in hoc au-
tem propè idem, nullis in terminis, &c. 1. Fa. 4. Bibulum habui-
mus multo iustiore, penè etiam amicum. pro Q. R. 16. Iudi-
cia summæ existimationis, & penè dicam capitis. 2. Fa. 9. Penè
factus sum ille. 5. At. 20. Brutum non minùs amo quam tu, pe-
nè dixi, quam te. 16. 7. Ibi penè valentem videram Piliam.
PENES, *in manu, in potestate*. 5. V. 171. Cum omnis copia frumen-
tibus istum esset redacta. 2. cont. Rull. 51. Agri quorum ad-
huc penes Pompeium omne iudicium & potestas more maio-
rum debet esse. pro Dom. 130. Censor, penes quem maiores no-
stri iudicium Senatus de dignitate esse voluerunt. pro Mil. 67.
Serui centum dies penes accusatorem fuerunt. Orat. 142. Elo-
quentia eos ornat, penes quos est. 4. ad Heren. 15. Vt nè ad sola-
rium quidem idoneus, sed penes scenam & in eiusmodi locis
exercitus sis. de Cl. 258. Locutionis emendatæ ac Lutinæ laus
penes Cæsarem fuit. 7. V. 39. Cum penes te prætorium nomen
esset. Postquam ad Quir. 21. Imperium quod erat penes ipsos.
4. Fa. 7. Ille penes quem omnis est potestas. 4. ad Heren. 8. Si pu-
tabit posse omnia penes vnum autorem consistere.

¶ Syntaxis. *Penes Cæsaris fuit emendatæ ac Latine orationis. Penes
Cæs. imperium, potestas.*

PENETRANS. 13. A. 20. Antonio in Galliam penetranti D. se
Brutus obiecit. de Vni. 30. Astra per cælum penetrantia solsti-
tiali se & brumali reuocatione conuertunt.

PENETRALES, *loca interiora & secretiore domus vel templi*. de
Ar. 57. Abditi & penetrales foci. 2. de Natu. 68. A penu penetra-
les à poetis vocantur.

PENETRO, *peruado, pertineo, permanso, serpo*. pro Arch. 23. Cupere
debemus, quò minùs manum nostram tela perueherint, eod-
em gloriam famamque penetrare. de Somn. 17. Cum Romili-
us hæc ipsa in templa penetravit. de Prou. 32. Non ipse ad eo-
rum vrbes sedesque penetravit. 6. V. 107. Subito, non longe à
Syraculis, penetravit sub terras. 4. Aca. 122. Nulla acies humani
ingenij tanta est, quæ penetrare in cælum possit. 1. Tuscul. 43.
Animus penetrat, & diuidit omne cælum. 2. de N. 13. Ratio ho-
minis in cælum vsque penetravit. Part. 123. Desinendo verbo
penetrare ad sensum opinionemque iudicis. de Clar. 142. Nulla
res magis penetrat in animos. 1. Tuscul. 45. Per quas angustias pe-
netrauit. Argo.

† ADVERB. Non longè à, 6. Ver.

¶ Syntaxis. *In templum penetrare, ad sedes & vrbes, sub terras, in
cælum, vsque ad sensum, opinionemque, iudicis, in animos.*

PENICILLVS. Orat. 74. Picior vidit obuoluendum caput Aga-
memnonis esse, quoniam summum illum luctum penicillo
non posset imitari. 2. Qu. Fr. 14. Mihi date Britanniam, quam
pingam coloribus & penicillo meo.

PENIS. 9. Fam. 22. Caudam antiqui penem vocabant, ex quo est
propter similitudinem peniculus: at hodie penis est in obscæ-
nis. At verò ille frugi in annalibus suis quæritur, adolescentem
peni dedit esse.

PENITVS, *proversus*. 1. de Natu. 120. Euhemerus religionem peni-
tus totam sustulit. 5. Fa. 13. Rationes à te collectæ vetabant me
Reipublicæ penitus diffidere. 2. Offic. 27. & 3. de Or. 122. Hanc
consuetudinem penitus amissimus. pro Qu. R. 20. Supercilium illa
penitus abrasa. 1. de Orat. 108. Res penitus perspectæ, planæque
cognitæ. 2. 319. Res penitus ex causa efflorescere. 1. 92. Attem
cognitis penitusque perspectis rebus contineri. Ibid. 17. Omnes
animorum motus penitus pernoscendi. de Clar. 178. Totam
enim Rempublicam tenebar, penitusque cognorat. 2. contra
Rull. 48. Penitus abstrusas insidias contra aliquem ponere. pro
Syll. 11. Nondum penitus in Republica versabar. 5. de Finib. 19.
Habere aliquam rem penitus cognitam. 7. V. 67. Opus multo-
rum operis penitus excisum. 5. Tuscul. 5. Tibi nos vt antea ma-
gna ex parte, sic nunc penitus totosque tradimus. 13. Fa. 53. Eum
tibi penitus commendo atque trado. 16. 8. Tamen te penitus
rogo, ne, &c. 1. de Fin. 49. Ob eamque causam multi se ipsos pe-
nitus perdiderunt. 8. At. 16. Explicari mihi tuum consilium pla-
nè volo, vt penitus intelligam.

¶ *Interius*. 2. Offic. 13. Nec aurum effoderetur penitus abditi.
1. de Leg. 17. Sed penitus ex intima philosophia haustendam
iuris disciplinam puto. Ibid. 16. Natura in specie oris penitus

reconditos mores effinxit. 2. de Nat. 68. Dij penates dicti, eò quod penitus insident. pro Milon. 69. Si tibi penitus insedit ista suspicio. 1. C. 31. Periculum autem residebit & erit ineluctum penitus in venis atque visceribus Republicæ. de Arusp. 37. Vicia in aliquo penitus defixa atque herentia. 2. contra Rull. 14. Odiū penitus insitum. 4. Acad. 32. Natura in profundo veritatem, ut ait Democritus, penitus abstruit. ibid. 122. Videamus terrane penitus defixa sit. 10. Fa. 33. Legiones penitus in Lusitania in hybernis collocatam. 8. Ar. 12. Dimittam me penitus in causam. 101. Q. Fr. 1. Qui in tuam familiaritatem penitus intravit. 4. V. 169. Is bene penitus in istius familiaritatem sese dedit. pro Cl. 107. Euellam ex animis hominum tantam opinionem tam penitus in mentibusq; mandate. 12. de Or. 96. Penitus in eam ipsam huius studij disputationem intimam peruenistis. * Eleg.

Iam mare Tyrhenum longe penitusq; palumbes Reliquit.
 Syntaxis. Penitus rogare. Penitus pernoscere, versari in Repub. se totum alicui tradere. Penitus reconditum, desiccum & reconditum. Manare suis menibus. & animis aliquid penitus. In intimam penitus disputationem venire.

PENNA, penna. 2. de N. 129. Aves pullos ex ouis exclusos pennis fouent, ne frigore lædantur. 5. de Fin. 32. Pennarumque contextu corporis tegmenta faciebat. in Aarat.

Quæ volat, & serpens geminis secat aëra pennis.

AD VINC. Gemine, tremebunde, Arat. Leuisima, 5. Fam.

PENNATUS, pinnatus. 1. de D. 186.

Hic Ionis altisona subitò pinnata satelles, & in Aarat.

PENNIGER, de Vn. 31. Animalium genus pennigerum & ærium. lego. **ARMIGER**.

PENNYLA, parua penna. 2. de N. 129.

PENSIO merces, vectigal. 6. Fa. 18. Teneor tamen dum a Dolabelæ procuratoribus exigam primam pensionem. pro Qu. R. 51. Cum altera pensio solueda esset. 1. At. 4. De pensione altera, oro te, omni cura considera, quid sit faciendum. 12. 9. Sed de prima pensione antè videamus. adest. 2. A. 113. Ista coniunx tuam nimium debet diu populo Romano pensionem tertiam. 16. At. 2. Hortensius verò impudenter: nihil enim debetur ei, nisi ex tertia pensione, quæ est Calend. Sextil. ex qua pensione ipsa maior pars est, & ei soluta aliquantò ante diem.

AD VINC. Exigua, 6. Fam.

Syntaxis. Pensio prima est Cal. Iunij: ea est soluta ante diem.

PENSITIO, pendio. pro Pom. 16. Qui vectigalia vobis pensitant, aut eos qui exercent atque exigunt. 3. cont. Rull. 9. Immunia commodiore conditione sunt, quam illa quæ pensitant. 5. V. 165. Pensitare pecunias alicui.

PENSIO, Off. 68. Pensare operis & officii, id quod violatū est.

PENSVM, a pendeo, quod in colu est, è quo fila ducunt nendo mulieres. 3. de Or. 117. Nunc ad reliqua progrediar, meq; ad meum munus pensumq; reuocabo. 5. V. 109. Pensum in agro Leontino magis est exigendum.

PENULA, pallium quo utimur in itinere propter pluiam, lacerna. pro Mil. 29. Milo de theda, reiecta penula, desiluit. 13. At. 33. Sed ita egi, vt non scinderem penulam. ibid. Horum ego vix attigi penulam. pro Sest. 82. Is Mulioniam penulam arripuit, &c.

PENULATUS, penula indutus aut amictus. pro Mil. 29. lege,

RHEDA.

PENURIA, paucitas. de Cl. 2. Magna sapientium ciuium bonorumq; penuria. de Am. 63. Sunt igitur constantes eligendi amici, cuius generis magna penuria est. 2. de Inu. 115. Penuria agri. (copia).

PENVS, 2. de Nat. 68. Penates à penu ducto nomine: est enim omne quo vescuntur homines, penus.

PER, cum accusatio, ratione opera, auxiliij. pro Qu. 69. Qui per vim & scelus plurimum possunt. ibid. 56. Ista causa abs te tota per summam fraudem & malitiā facta est. pro S. R. 6. Quod per scelus adeptus est, per luxuriam effundit ac consumit. 3. Off. 110. Quod per vim actum est, ratum esse non debet. 3. de Leg. 42. Agere aliquid per vim. 3. V. 57. Per scelus & latrocinium asserere aliquid. 1. Qu. Fr. 1. 17. & 6. V. 147. Per vim & metum facere, vel auferre aliquid. pro D. 59. Per insidias interficere aliquem. 3. de Nat. 84. Potestas, quam ipse per scelus erat nactus. 1. P. 30. Lex iniusta per seruos, incisa per vim, imposta per latrocinium. 3. Qu. Fr. 8. Per vim perferre legem de Ar. 42. Post exercitū sollicitato per nefandum scelus fugit illinc. pro S. R. 30. Per summū dedecus vitam amittere. pro Qu. 10. Mihi summam per iniuriā omnia inimica sunt. 8. Fa. 14. Per iniuriam facere, vel eripere aliquid alicui. pro Qu. R. 21. Fannium per malitiam fecisse, & Roscium per imprudentiam deceptum esse. ibid. Vtrumque incredibile est. & Roscium quicquam per auaritiā appetisse, & Fannium quicquam per se bonitate amisisse. pro Mil. 17. Mors illata per scelus. 2. ad Her. 34. Per dolum facere aliquid. 4. Tusc. 79. Per iram interficere aliquem. 3. Fa. 10. Per vim violare

aliquem. 1. de Inu. 106. 107. 108. 109. Aliquid per vim, per manum opulentum factum esse. 2. ad Heren. 23. Per culonitum ferre non potes. pro S. R. 83. Ascendere per altitatem incommodum & calamitatem. ibid. 33. Sequola ciues suos stratus aliquem defendere. pro S. R. 8. Per sententiam insequi assequi consueueris. Or. 92. Translata, quæ per similitudinem ab alia re transferuntur. 1. de Nat. 36. Rebus inanimis per quantam significationem, deorum nominata esse tributa. 3. de Or. 155. Verbum per similitudinem translatum. ibid. 11. C. Cora depulsus per inuidiam tribunatu. pro Do. 81. Ferre legem alicui vel hoc modo. 2. de Diu. 56. Hoc igitur per gallinas Iupiter tantæ ciuitatis signum dabat. ibid. 123. Æsculapius potest præteritæ re per somnium curationem valetudinis. 2. de Nat. 9. Quæ sit Actio Nauio per lituum regionum facta descriptio. 2. de Diu. 47. Quam scire per notas nos certiores facit Iupiter. 2. de Inu. 152. Nemo potest omnes res per scripturam complecti. ibid. 17. Per impulsione facere aliquid. Top. 77. Per exta præsentio. 1. de Orat. 161. Per quædam inuolucra & integumenta perpicere aliquid. 2. de N. 142. Natura membranas oculorum pericidas fecit, vt per eas cerni possit. 6. V. 54. Non per prætigra, sed palam per imperium oppidum compilare. ibid. 6. Per simulationem ædilitatis. 2. cont. Rul. 95. Illam copiam cum hac per rillum ac per iocum contemnent. 7. V. 108. Honores ad quos & per ludum & per negligentiam peruenistis, &c. 1. At. 14. Cæsar cum eo coire per Arrium cogitat, & Bibulus cum hoc se putat per C. Pisonem posse coniungi. 1. de Or. 38. Plura detrimenta publicis rebus, quam adiumenta per homines eloquentissimos importata. 4. C. 8. Ne quis penam eorum aut per Senatū, aut per populum leuare possit. pro Mil. 94. Tranquilla rep. sine me ipsi, sed per me tamen perfruantur. de Ar. 40. Ne per optimum discordiam pericula patribus creentur. pro Mil. 5. Habere spem ad salutem alicuius per iudices expugnamus. de Pro. 44. Liberè per aliquos gloriarī aliquem, se, &c. 1. A. 2. Pax deniq; per eum, per liberos cum ciuibus confirmata est. pro Mur. 45. Exturbare aliquem, qui & per se, & per suos, & verò etiam per alienos defendatur. pro Fla. 25. Si ciuitas per viros bonos græque homines querelas ad vos detulisset. pro Domo. 53. Cum meam domum refertam viris bonis per amicos suos complerent. 4. At. 15. Nihil interest, vtrum per procuratorem agas, an per te ipsum. pro S. R. 112. Recede de medio, per alium transigam. 6. At. 1. Per binos tabellariis misi Romam literas. 5. 15. Tu autem sapere poteris tabellariis publicanorum, per magistrōs scripturæ. pro Cluent. 172. Venenum datum alicui per aliquem. I. P. 88. Quid per tuum seruulum ordines assignam? pro Cluent. 47. Comparare insidias alicui per aliquem. 1. At. 13. Biduo per vnum seruulum confecit totum negotium. 1. C. 18. Nullum iam tot annos factius stitit nisi per te nullum flagitium sine te. 2. 7. Quod nefarium stuprum non per illum? 1. At. 17. Enitere per seruos tuos, vs scheda nequa deperat. 3. de Nat. 84. Per præconem vendere aliquid. Brut. 8. Bibulus vellet per te aliquid autoritatis assumere. 4. V. 9. Iniurias suas per vos vlcisci statuerunt. pro S. R. 79. Vulgo occidebantur, per quos? 5. Att. 21. Appius aliquot turmas equitum dedit Scaprio, per quas Salaminius coërceret. 2. Qu. Fr. 11. Misisti mihi & per se, & per Pompeium blanditur Appius. 6. Attic. 3. Rex non in Pompeium prolixior per ipsum, quam per me in Brutum fuit. pro Quint. 17. Pertet C. Aquili decidit Quintius, quod liberis Scapula dissolueret. Ibidem. Hoc eo per te agebatur, quod, &c. 1. Qu. Fr. 1. 20. Complures vrbes dirutas ac penè desertas per te esse recreatas. de Senect. 20. Respublica per adolescentem labefacta. pro Flacc. 68. Ante pedes Prætoris in foro expensum est auripondo centum, paulò minus per Sex. Cæsum, &c. Brut. 16. Atqui non esse, quam esse per illum præstat. 11. At. 6. Clodius suspicetur aliquid à suis, vel per suos potius inimicos ad te esse delatum, quo, &c. Ibidem. 8. Per eos diligentissime contendas opus est, vt, &c. 2. de Orat. 290. Ego cum doctior per te, tum etiam audacior factus sum ad iocandum. 9. Att. 11. Id assequetur, si per prætores consules creentur. 8. 16. Volo etiam exquiras, quid Domitius agat (habebis autem per quos possis) Ibidem. Memini quid mihi suaseris per Theophanem Culeonem. 1. Fam. 4. Per te factum est, quo minus pax fieret. 14. Att. 22. Hircium per me meliorem fieri volunt. 4. Acad. 93. Per me vel stratus licet, non modò quiescas. 7. Fa. 32. Trahantur per me peccibus omnes rei. 4. Tusc. 46. Digladiantur ibi per me licet: id est, quod ad me attinet. 13. Fa. 29. Per quos homines fecerim. 3. 10. Memetipsum per illum restitutum puto. Ibidem. 17. Per aliquem fieri certiore. &c. 7. 32. Quæ sunt à me in 2. lib. per Antonij personam disputata. 10. 5. Nunquam per M. Antonium quietus fui. 1. Tusc. 48. Liberari metu per aliquem. pro Lig. Cui id neq; per te scires, neq; aliunde scire potuisses. pro Syll. 67. Vt

Vargunteium & Antonium nihil auctoriter ipso per se sine P. Sylla facere potuisse. pro Plan. 46. Is omnibus officiis per se, per partem, per maiores tuos totam Atinatam praefecturam comprehendat. 2. de Orat. 5. Caetera ferè artes se ipsa per se tuerentur singula. 3. 20. Nullum genus rerum auulsum a ceteris per se ipsum potest constare. 33. Fam. 8. Hoc cum per se mihi gratum est, tum quod, &c. Ibid. 9. Hoc est mihi charum non propter, &c. sed per se, &c. 4. Tul. 4. Quod cum ipsum per se, tum, &c. 1. Or. 158. Jam verò ipsa per se multum prodest. 1. C. 28. Homo per se cogitans nulla commendatione maiorum. 1. Famil. 9. Per se se facere aliquid. (cum alio. pro Dom. 72. Exul, ipsum per se no-men est calamitatis. de Arc. 36. Hoc quid sit, per se ipsum non facile interpretor, sed ex eo, quod sequitur, suspicor. pro Sest. 60. Virtus splendet ipsa per se semper, nec alienis unquam sordibus obsolescit. 2. de Orat. 228. Hoc non minus est per se ipsum inuidendum. 2. de Natu. 31. Ignis per se ipse se sua sponte mouetur. 2. de Orator. 11. Tu qui rationem dicendi per te ipsum vsum autem per nos percipere voluisti. 1. 97. Cum & per me ipsum egissem, & per Brutum saepe tentassem. 1. C. 1. Quotiescunque me petisti, per me tibi obtulisti. 15. Atti. 15. Agere gratias alicui per literas. 13. 10. Brutus per literas purgat Caesarem de interitu Marcelli. 10. 3. Caesari mihi ignoscit per literas, quod non venerim. 13. 2. Inuito eum per literas, ut apud me diuersetur. I. P. 4. Is à Senatu supplicationem per literas postulauit. 5. V. 125. Per literas supplicare alicui. Brut. 9. Consulari alicui per literas. 1. At. 14. Ea pars epistolae, per quam te mihi purgatum esse voluisti. Ibid. 16. Qu. frater purgat se mihi per literas. pro Flac. 90. Nunc patri purgat se per epist. 11. At. 13. Accusasti eum per literas grauioribus verbis. 6. 1. & 1. Famil. 7. Colloqui eum per literas. Ibid. 9. Per literas colloqui cum aliquo, vel ostendere aliquid. 2. 6. Per literas petere aliquid ab aliquo. pro Syll. 55. Literae, per quas ille precibus à Sylla petit, ut gladiatorum emat. 1. de Diuin. 34. Vatinianus per furorem, ut Sibylla, &c. de Pro. 39. Per manus prouinciam alteri tradere.

Loey spatij. 12. A. 3. Sed quasi per caliginem perstrinxerat acie animi Bruti falus. 3. de Orat. 157. Nexum, quod per liberam agitur. in Vat. 13. Ut nemo per tuum latus (quod soles dicere) laucietur.

Potestatis, concessio. pro Dom. 51. Ne id quidem per legem Luciniam, ut ipse tibi curationem ferres. facere potuisti. I. P. 18. Tamen id iis non licere per interdicta crudelitatis tuae potestatis erat non ferendae. pro Mil. 44. Hoc neque per naturam fas est, neque per leges licet.

Culpa, vel gratia. 16. Fam. 7. Cum per valetudinem & per anni tempus nauigare poteris, ad nos veni. 7. 1. Cum per valetudinem posses, noluisti. 2. A. 54. Omnes consulares, qui per eam valetudinem exequi fugam illam non possunt. Brut. 5. Nunc per auspicia longam moram video. pro Pomp. 70. Nec Pompeij gratia mihi per hanc causam conciliari puto. 2. V. 48. Per gratiam contendere aliquid ab aliquo. 3. 191. Per beneficium concedere aliquid.

Prætextus. 1. de Inuen. 71. Per fidem fallere alicuium. Postquam ad Quir. 21. Qui per simulationem amicitiae me prodiderunt. pro Dom. 65. Cato inuisus, quasi per beneficium Cyprum relegatur, alter eiicitur per honorem turpissimum, alter per honestissimam calamitatem. pro Cecin. 7. Per tutelam aut fiduciam rationem fraudare quempiam. 6. Ver. 102. Res per castimoniam mulierum ac virorum sacra: per alicuius stuprum violata.

Iurandi modo. pro R. P. 36. Per plures deos iurare. 2. Offic. 5. Quid est enim per deos optabilius sapientia? pro Fl. 7. Per deos immortales iudices vos quaeritis? &c. 6. Ver. 80. Quisnam per Deos immortales tuebitur. P. Scipionis mortui memoriam? pro S. R. 146. Si tibi omnia mea tradidi, per deos immortales, quae est ista crudelitas? pro Sest. 102. Haec imitamini per deos immortales, qui gloriam quaeritis. 1. de Nat. 106. Hoc per ipsos deos quale tandem est? Brut. 15. Propera per deos. 4. ad Heren. 66. Et tu per deos, inquit, hunc amplectare. ad Oct. Na per deum immortalium fidem, perque fortunam populi Romani, quis, &c. 2. de Orat. 242. Per tuam nobilitatem, per vestram familiam per tuas statuas, &c. pro Quin. 97. Neuium obsecrauit per fratris sui mortui cinerem, per nomen propinquitatis, per ipsius coniugem & liberos, ut, &c. 4. ad Herenn. 66. Parce, inquit, & per ea quae tibi dulcissima sunt in vita, miserere nostri.

Temporis rationes. 2. de Diu. 27. Animus per somnium curis vacuus. de Clar. 285. Duo fratres per idem tempus dissimiles inter se. 7. At. 9. Tenuisti prouinciam per decem annos, non tibi à Senatu, sed à te ipso per vim & factionem datos: ibidem. Hunc per annos decem alium contra nos. 10. Fa. 3. Per tot annos respu. diuexata. 2. Q. Fr. 2. Consecuti sunt dies comitiales, per quos Senatus haberi non poterat. pro S. R. 80. Per ista tempora iidem fuerunt, &c. pro Clu. 169. Per hos annos, &c. Ibid. 24. Per illam vim atque victoriam L. Syllae, id est, eo tempore. 3. C. 20. Ludi decem per dies facti. 8. Fam. 8. Vtique eius rei causa per dies comitiales Senatui haberent. 16. 8. Tamen te penitus rogo, ne te vie per hyemem, nisi bene firmum committas. 7. 1. Neque tamen

dubito, quin per eos dies matutina tempora lectiunculis consumpseris. ibidem. Binæ venationes per dies quinque magnificae. pro Pomp. 1. Cum antea per aetatem nondum huius autoritatem loci contingere auderem pro Dom. 35. Factus es eius filius contra fas, cuius per aetatem pater esse potuisti. ibid. Ille tibi loco filij per aetatem esse potest. 12. Fa. 23. Quod nullam partem per aetatem sanæ & saluæ reip. gustare potuisti. Qu. de Pet. 29. Qui per aetatem & per negotium possunt.

PER SE, ex se, vi sua, propter se, suo nomine, suis viribus, sua sponte, à natura, natura & specie sua, separatus. de Vniu. 16. Mundus per se & à se, & paritur & facit omnia. 5. Tul. 95. Voluptas per se, quia voluptas est, semper optanda est. 2. de Diu. 126. Sine externis pulsus dormientium animos commouet, siue per se ipsi animi mouentur. ibidem. 120. Vtrum censemus animos per semetipsos in somnando moueri? an externa & aduentitia visione pulsari? 1. de Finib. 25. Si concederetur ista sua sponte & per se esse iucunda, per se esset virtus & cognitio rerum expectanda. pro Planc. 41. Non enim si, &c. idcirco ista editio per se non acerba est. 10. A. 4. Per se nullo adiuuante conficit. 2. Offic. 32. Quod honestum est per se, nobis placet, animosque omnium natura & specie sua commouet. de Am. 82. Naturalis illa amicitia per se & propter se expectanda. ibidem. Per se quisque charus. 2. de Fi. 83. & 537. de Cl. 140. Rectum ipsum quod per se, sua vi, sua natura, sua sit sponte laudabile.

Syntaxis. Per scelus, vim, metum, fidem, gratiam, beneficium, tutelam, amicitiam, simulationem aliquid agere. Sic per malitiam, fraudem, imprudentiam, per vim violare. Per culpam venire in necessitatem. Per ignauiam aufugere. Per resum & per iocum contemnere. Per ludum & negligentiam. Per latus alterius vulnerari. Per naturam est fas. Per leges licet. Per hanc causam non venio. Per valetudinem quiesco. Per hyemem non licet. Per te non vides. Per procuratorem agere. Per tabellarium, tyronem, literas mittere. Per te omne facinus est. Si per te liceat. Per Caesaris personam disputare. Per te nunquam quiesco. Per te satis es cognitus. Per te mihi semper obitas. Per illam victoriam, illud tempus quidem per negotium non possum.

PER ABSURDVS. Part. 54. Nam haec quia videntur perabsurda cum grauiora sunt, quam causa diligenter ferè quid quemque deceat, iudicandum est.

PER ACCOMMODATVS. 3. Fa. 5. Tunc mihi ille dixit, classe te velle decedere perfore accommodatum tibi, &c.

PER ACER. 3. de Or. 122. Ingenium peracere. 9. Fam. 16. Sed tamen ipse Caesar habet peracere iudicium.

PER ACERBVS. Lege, DVLCESCO.

PER ACVTVS. 4. V. 108. Qui eo vultu nos intuetur, ut sibi ipse peracutus esse videatur. de Clar. 114.

PER ACUTE. a uerb. acutè. 1. Ac. 35. Peracutè moueri. 3. Fa. 7. Et simul peracutè querebaris, quod eos tributa exigere vetarem prius, quam ego re cognita permisissim.

PER ACTIO. finis extremum. de Sen. 86. Senectus peractio aetatis est tanquam fabula.

PER ADOLESCENS. admodum adolescens. pro Pomp. 61. Quid tam praeter consuetudinem, quam homini peradolescenti, cuius à senatorio gradu aetas longè abesset, imperium atque exercitum dari.

PER A B I A. regio. I. P. 96.

PER AEQUE. 5. V. 121. Atque hoc peraeque in omni agro decumano reperietis. Or. 20. I. P. 86. Quod cum peraeque omnes, tum acerbissimè Bœotij senserunt. 10. Fa. 33. Legiones omnes peraeque Antonij casas.

PER AEQUE. 6. V. 46. Ut hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peraequa proportione caetera.

PER AGO. perficio. 2. de N. 10. Gracchus cum comitia nihilominus peregisset, rem ad Senatum retulit. I. P. 7. Atque ita est à me consulatus peractus, ut, &c. de Senect. 69. Nec histrionum placet, peragenda est fabula, modò in quocunque fuerit actu, probetur.

PERAGRANS. 3. Offic. 1. Et ob eam causam vrbe relicta, rura peragrantes saepe soli sumus.

PERAGRATIO. percurratio, lustratio. 2. A. 57. Peragratio itinerum, lustratio municipiorum.

PERAGRATVS. de Clar. 315. Post à me Asia tota peragrata est cum summis oratoribus. pro Mur. 11. Asia ab eo in militari labore peragrata est.

PER AGRO. pedibus oboe, lustro, concursu. 6. V. 106. Ceres dicitur orbem omnium peragrasse terrarum. 12. de Orator. 258. Cum quidem omnes prouincias se peragrasse gloriaretur. de Clar. 51. Eloquentia omnes peragravit insulas, & peregrinata tota Asia est. pro Milon. 99. Fama de interitu Clodij fines imperij Romani iam peragravit. de Pro. 33. Has regiones populi Romani iam peragravit. de Ar. 24. Agros & nemora peragrasse. pro Cornel. 16. Cn. Pompeij res gestae omnes gentes cum clarissima victoria terra marique peragravit. 5. de Finib. 87. Plato Aegyptum peragravit. de Vniuers. 28. Annus, ubi sol summus

totum confecit & peragrauit orbē. pro Cæl. 53. Possum omnes latebras suspicionum peragrare dicēdo. 1. de Or. 2. 22. Oratorem dicendo peragrare per animos hominū, sensus mentēsq; pertrahere. 2. de Fin. 102. Qui innumerabiles mundos, infinitasq; regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, mentes peragrasset. Ibid. 112. Maria pedibus peragrare, classibus montes.

PERAMANS, *amans*. 4. Atti. 8. Homo peramans semper nostri fuit.

PERAMANTER. 9. Fa. 20. Me quidem perofficiōse & peramanter obseruant.

PERAMOR. 1. de Leg. 49. Vbi illa sancta amicitia, si non ipse amicus peramatur toto pectore?

PERAMPLVS. 6. V. 110. Signa perampla.

PERANGVSTVS. 7. V. 169. Perangustum fretum.

PERANGVSTE, *aduerb.* 1. de Orat. 163. Perfice, vt Crassus hæc quæ coarctauit, & perangustè referat in oratione sua, dilatet nobis atque explicet.

PERANTIQVVS. 6. V. 4. Sacrarium perantiquum.

PERAPPOSITVS. 2. de Orat. 274. Nō solum mimis perapposita, sed etiam quodammodo nobis, &c.

PERARDVVS. 5. V. 66. Mihi perarduum est hoc commōstrare.

PERARGVTVS. de Cl. 167. Homo perargutus.

PERATTENTE audire aliquem, *attentissimè*. pro Cæl. 25.

PERATTENTVS, *attentus*. 5. V. 10. Perattentos animos habere.

PERBACCHOR, *bacchor*. in Sal. 10. Posteaquam ille suum annum in rep. perbacchatus est. 2. A. 104. Quamdiu in illa villa turpissime es perbacchatus?

† **ADVERB.** Turpissimè, 2. Philip.

PERBEATVS. 1. de Orat. 1. Perbeati fuisse Quæ frater illi videri solēt, qui in optima repub. cum & honoribus & rerū gestarum gloria florerent, eū vitæ cursum tenere potuerunt, vt vel in negotio sine periculo, vel in otio cum dignitate esse possent.

PERBELLE, *aduerb.* 4. At. 4. Perbellè feceris, si ad nos veneris. 16. Fam. 18. Sed si me amas, quod quidem aut facis, aut perbellè simulas, quod, &c.

PERBENIGNE, *aduerb. benignè*. 1. Qu. Fr. 1. Perbenignè respondere alicui.

PERBENEVOLVS, *beneuolus*. 13. Fam. 4. Cænius est perbeneuolus nobis.

PERBENE, *Lege*, **BENE**.

PERBLANDVS. pro Rab. Posth. 21. Huic perblandus repericndus fuit, &c. 1. Qu. Fr. 2. Successorem habes perblandum.

PERBONVS. 6. V. 38. Perbona toreumara. pro Flac. 71. Agros natura perbonos habent. 6. At. 1. Quoad mecum rex fuit, perbono loco res fuit.

PERBREVIS. 5. V. 22. Perbreue tempus. de Cl. 158. Quodque perdifficile est, idem & perornatus, & perbreuis. pro Cl. 2. Per mihi breuis videtur. 6. Fa. 12.

PERBREUITER, *breuiter*. pro Dom. 40. Sed hæc de auspiciis quæ ego nunc perbreuiter attingo, acta sunt à te. 2. de Ora. 235. Perbreuiter exponam.

PERCALLO, *obdureſco*. Ibid. 147. Si modo vsum rerum percallueris. pro Mil. 77. Sed nescio quomodo vsum obdurerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.

PERCAVTVS. 1. Qu. Fr. 15. Delectus percautus.

***PERCELEBRATVS**. pro M. Cæl. 69. Audita & peruulgata, & percelebrata sermonibus res est.

PERCELEBROR. 7. V. 80. De qua muliere plurimi versus tota Sicilia percelebrabantur.

PERCELER, *celer*. pro M. Cæl. 58. Interitus perceler.

PERCELERITER. 6. Fa. 12. Perceleriter aliquid afferre.

PERCELLO, *Lege*, **PERCVLSVS**. 5. V. 132. Hæc te vox non perculit: non perturbauit? pro Cæl. 80. Ne adolescentiam plenam spei maximæ percussit atque afflixit videamini. pro Dom. 27. Iisdem machini sperant me restitutum posse labefactari, quibus antea stantem perculerunt. pro Mil. 57. Mars communis qui sapespoliantem iam & exultantem euerit & perculit ab abiecto. pro Sest. 140. Quos repentina aliqua vis ac tempestas percussit popularis. 2. de Orator. 275. Scipio, qui Tib. Gracchum percussit. pro Mil. 65. Quæ quamuis etiam mediocrium delictorum conscientiam percussissent. pro Mar. 17. Quos amissimus ciues, eos Martis vis percussit, non ita victoria.

† **Syntaxis**. *Percellere ac perturbare. Percellere & affigere. Euertere & percellere exultantem.*

PERCENSEO, *recenseo, pereuero*. Part. 127. Quo in genere percensere poterit plerisque inueniendi locos. 2. contra Rull. 47. Italiam percensuisti, perge in Siciliam. Postq. in Sen. 1. Qui possit vestra in me vniuersa promerita non dicam complecti orando, sed percensere numerando?

PERCEPTIO, *collectio, comprehensio*. 2. Offi. Frugum fructuūque reliquorum perceptio & conseruatio. 4. Ac. 22. Ars ex multis animi perceptionibus. constat. 1. 44. Turpe est cognitioni & perceptioni assertionem approbationemque percurrere. 4. 17. Perceptio, quæ κατὰ ψῆφον Græci vocant.

† **ADIVNCT.** Firma animi, 1. Attic. Inchoata, Part. Multæ, 4. Acad.

***PERCEPTVM**. de Fat. 11. Quælibet natura à perceptis animi proficiscitur. Percepta appello, quæ dicuntur Græce *ὑπολήψεις*. Non enim credo nullo percepto aut cæteros artifices versari in suo munere, aut eos qui diuinatione vtantur, futura prædicere. Sunt igitur Astrologorum percepta huiusmodi, *Alj*, *Præceptum legunt*.

***PERCEPTVS**. 2. de Fl. 98. Memoria corpore perceptarum voluptatum.

† **ADVERB.** Exploratè, 1. de Nat. Affidè, Postq. ad Quir. Malè, 5. Ver. Penitus, 3. Tusc.

PERCIPENDVS. 1. Qu. Fr. 1. 23. Cui in doctrina, cui in virtute atque humanitate percipienda plurimum à pueritia studij fuisse & temporis. 2. de Orator. 2. 19. Philosophia oratori necessario percipienda est. 1. Off. 59. Vicinum citius adiueris in frugibus percipiendis, quàm propinquum.

† **ADVERB.** Necessariò, 1. Offi.

PERCIPIO, *capio*. 14. Fam. 1. Capere voluptatem, percipere iustum. 1. de Fin. 37. Percipere voluptatem vel dolorem sensibus. de Sen. 22. Themistocles omnium ciuium nomina perceperat. † *Colligo*. de Sen. 24. Serere, percipere, & condere fructus. † *Retineo*. 1. de N. 11. Nam si singulas disciplinas percipere magna est quantò magis omnes?

† *Assequor, intelligo*. 6. V. 54. Percipere aliquid oculis. 1. de Orat. 127. Aliquid percipere animo, & memoria custodire. 1. Offi. 60. Nec oratores, quamuis artis præcepta perceperint, qui eorum sine vsu & exercitatione consequi possunt. 1. de Fin. 64. Cognoscere & percipere aliquid. 1. C. 27. Percipite quæso diligenter quæ dicam. * Hortens. Eundem non modò ex mediocri pecunia, sed etiam ex tenui percipere possumus.

† *Ineo*. 8. At. 13. Vt quodcumq; tu consilium perceperisses, id nobis persequendum putaremus.

† **ADVERB.** Bene, planè, 3. de Nat. Celeriter, expeditè, 5. de Finib. Diligenter, 1. Cat. Diligentissimè, 11. Fam. Extrinsecus, 4. Acad.

PERCIPIOR. Or. 8. Quæ neq; oculis, neq; auribus, neq; vilo sensu percipi potest. 4. Aca. 34. Id tamen percipi ac cõprehendi potest.

† **ADVERB.** Rectè, de Amic. Summatim ius, 1. de Orat. Tardè, pro Q. Rosc. Com.

† **Syntaxis**. *Percipere omnium nomina popularium, iustum. Percipere & condere fructus. Percipere consilium. Cognoscere & percipere aliquid.*

PERCITVS, *incitatus, concitatus*. pro Mil. 64. Animo irato & percito facere aliquid.

PERCOMMODO, *valde commode*. 4. Tusc. 64. Itaq; siue casu accidit, siue consilio, percommode factum est. pro Cec. 77. Hoc loco percommode accidit, quod, &c. 2. V. 5. Verum hoc adhuc percommode cadit, quod cum incredibili eius audacia, singularis stultitia coniuncta est.

PERCOMIS. de Cl. 212. Qui peritissimus iuris, idemq; percommis habitus est.

***PERCOQVO**. Oecon. 3. Nullo modo facilius posse terram à Sole percoqui.

PERCREBRESCO, *increbresco, diuulgor*. 4. V. 56. Res percrebuit, in ore atque sermone omnium cæpit esse. 1. At. 1. Cum hoc percrebescit plurimos nostros amicos inueniri. pro Mur. 50. Cum voces illius nefarij percrebuisent, qua, &c. 3. Off. 58. Quod cum percrebuisset, Pythias quidam, &c. 10. Fa. 10. Tamen ipsa fama, quæ de tua voluntate percrebuit, magnam es laudem consecutus. 6. V. 94. Cum hæc fama de cupiditate nostrorū hominum percrebuerit. 21. Opinio apud exteras nationes omnium sermone percrebuit. 1. 12. & 6. 68.

† **ADVERB.** Omnino famam, 6. Ver.

PERCREPO, *perſono*. 7. V. 31. Lucus ille totus percrepabat multorum vocibus, cantūque symphoniarū.

PERCVLSVS, *percussus*. Br. 3. Timore magno percussa ciuitas tota ad te se effundebat. 2. C. 21. Catilina iam se percussus & abiectum esse sentit. pro Fl. 16. Græcia, quæ iamdiu suis consilijs percussa & afflicta est. pro Mar. 24. Percussus & prostratus. 3. At. 2. Sum animo percusso & abiecto. 6. 9. Vehementer percussus, atter, percussus. 4. Fa. 4. Ita percussa & prostrata iacent omnia. 7. † At. 22. Improbos esse quasi percussos. 1. 10. Fa. 18. 2. de Clot.

† *Qui quondam Hæctoro percussus concidit igne.*

† **ADVERB.** Iamdiu, pro Flac. Vehementer, 5. Fam.

† **Syntaxis**. *Percussus & abiectus. Percussus & afflictu. Percussus & prostratus. Percussa & prostrata omnia.*

PERCVNTANDO. 2. de Fin. 2. Socrates percuntando & interrogando elicere solebat eorum opiniones, quibuscum diserebat. 6. Att. 7. Sed tamen percuntando de nominibus Milonis aliquid proficies. 2. de Orat. 2. Doctores nostris eā ponere in percuntando.

PERCVNTANS. 1. 97. Quo in genere vquam mihi percuntant

cantanti aut aliquid defuisti. 2. 287. Quarentibus & quasi percuntantibus lente respondere. 7. Fa. 16. Negant te percuntantibus respondere de Sen. 20. Sic enim percuntanti respondetur.

PERCUNTATIO, *interrogatio*. 3. de Orat. 201. Rogatio, & huic finitima quasi percuntatio. 2. 327. Seruili percuntatio. de Vn. 2. Ac primum quidem tempus salutationibus, reliquum percuntatione consumpsimus. pro. Clu. 184. Adiungere aliquid quod non percuntatione quaesitum, sed dolore expressum videretur. de Cluent. 218. Sermo ductus è percuntatione filii quid in Senatu esset actum. 2. de Inuen. 150. Percuntatione. *aliter*, Percuntationem.

† ADIVNT. Finitima alicui, seruili, 3. de Orat.

PERCUNTOR, *quaro, susceptor*. 1. de Orat. 100. Nunquam te, nisi omnia quae percuntari erimus, explicaris, dimittemus. de Som. 1. & 1. Ac. 2. Deinde ille me de nostra repub. percuntatus est. de Clar. 172. Cum Theophrastus percuntaretur ex anicula quadam quanti illud venderet, & c. 2. ad Her. 22. Et ab aduersariis percuntabatur accusator, quid futurum sit si, & c. 2. de Diu. 76. & 2. con. Rull. 93. Is solebat ex me percuntari nostri angurii disciplinam, & ego illius. Part. 47. Cum interrogamus nosmetipsos, aut percuntamur. 8. Fa. 7. Percuntari singulos.

† Synt. *Percuntari aliquem de. Ex aliquo, ab aliquo. Percuntor & interrogo.*

PERCUPIDVS. 1. Fa. 7. Cognoui Hortensium percupidum tui.

PERCURIOSVS, *curiosus*. pro Cl. 183. Nicostrius quidam fidelis Oppianici seruulus percuriosus, & minimè mendax, multa dicitur, & c.

PERCURRENDVS. Incert. Si mihi ritæ spatium duplicetur, vel iis tantummodo potèris non esset siffecturum.

PERCVRRIVR. 2. Or. 428. Si sic constituitur, aliquando, ac non ista breuitate percurretur.

PERCVRRO, *percenso, oboeo, siffectim attingo, breuiter decurro*. pro Ccc. 94. Id tamen extra causam est, percurram tamen breui. 2. de Diuin. 96. Hæc percurrere oratione facile est pro Cor. 50. M. Crassus, à quo hæc, quæ ego nunc percirro, subtilissimè sunt omnia perpolita. Orat. 47. Orator percurat omnes locos. 2. de Orat. 177. Hæc properans percirro. 3. ad Her. 37. Et identidem primos quosque locos imaginum renouandarum causa celeriter animo percurramus. 1. de Orat. 218. Et boni oratoris, multa auribus accepisse, multa vidisse, multa animo & cogitatione, multa etiam legendo percurrense. 3. 49. Pates, quas modo percurre, vel potius penè præterij. 5. V. 100. Per omnes ciuitates percurrit oratio mea.

† ADVERB. Breui, pro Cæc. Valdè breuiter, 1. de Orat.

PERCVRSATIO, *peragratio*. 2. Att. 62. Italiarufus percursatio. Ibid. 100. O claram illam percursationem.

† ADIVNET. Clara, 2. Philip.

PERCVRSIO. 4. Tusc. 31. Propter animi multum rerum breui tempore percursioem.

PERCVRSVS, *perceptus*. 2. de Or. 140. Quæstiones omnes animo percursas, & propè decantatas habere. 1. 205. h quæ valdè breuiter à te Crasse de ipsa arte percursa sunt.

† Syntaxis. *Breuitate nimia percurretur. Breui percurrere. Oratione percurrere. Locos percurrere. Percurrere animo, cogitatione, legendo. Multa animo percursio. hoc participium patiens aerte.*

PERCVRSIO. 3. de Orator. 180. Sed sunt insignesorum numerorum percursiones. Or. 198. Non sunt in oratione tanquam tribini percursioem modi. 3. Tusc. 62. Percursioes capitis. 3. Off. 67. Si dares hanc vim M. Crasso, vt digitorum percursioem posset hæres scriptus esse.

† ADIVNET. Insignes numerorum. 3. de Orat.

PERCVSSOR, *intersector*. pro S. R. 93. Ij quos qui iuiore nomine appellant, percussores vocant, pro Dom. 13, & 74. Quippe in his ipsis temporibus domi Cæsaris percussor è isto missus, deprehensus dicebatur esse cum sic.

PERCVSSVS, *percussus*. 3. de Nat. 57. Is fulmine percussus dicitur humatus esse Cynofuris. pro Mur. 49. Homines percussi Syllani temporis calamitate. 1. Ac. 11. Percussus grauissimè fortunæ vulnere. 9. Fa. 25. Percussus atrocissimè literis. 2. de Or. 29. Cum Cato percussus esset ab eo qui arcam ferebat. 3. C. 19. Irres de caelo esse percussus. pro Dom. 13. A quibus ille se lapibus appetitum & percussum esse dixit. 2. de Orator. 197. M. Anilium lapide percussum esse constabat. pro Mil. 66. Deinde gladio percussus est ab vno de illis.

† ADVERB. Vehementer, 6. Attic.

PERCVTIO, *ferio, cado*. 3. de Na. 84. Hunc igitur Iupiter ulmine non percussit. pro S. R. 97. Non quæro quis percussit cuius manu sit percussus non laboro. 5. Tusc. 33. Quodcunque nostros animos probabilitate percussit, id dicimus. pro Mil. 80. Qi vos mortuus inani cogitatione percussit.

† Syntaxis. *Numerorum percursiones. Percussi populi calamitate fortunæ vulnere, literis. Turris de caelo percussa. Appetitus & percussus lapidibus. Id meum animum probabilitate percussit. Ille te inani cura-*

tione percussit.

PERDIFFICILIS. (*perfacilis*. pro Pla. 5. 5. & 1. de N. 1. Perdifficilis & perobscura quæst. Part. orator. 84. Quæ perdifficilia sunt, perinde habenda sæpe sunt, ac si effici non possint.

PERDIFFICILITER. 4. Ac. 47. Aut si ea quoque possit, cur illa non possit, quæ perdifficiliter: internoscantur tamen.

PERDIGNVS. 13. Fa. 6. Suspitor ipsum hominem perdignum esse tua amicitia.

PERDILIGENS. 3. Qu. Fr. 5. Res operosa est, & hominis perdiligentis.

PERDILIGENTER. de Cl. 14. 1. At. 9.

PERDISCENDVS. 1. de Orat. 249. Num igitur, si, & c. Magonis Carthaginensis sunt libri perdiscendi. 2. 142. Voluntatem discendi simul cum spe perdiscendi abiicere. 1. 69. Hic locus de vita & moribus totus est oratori perdiscendus.

PERDISCO. 7. Fam. 14. Si maluisses beneuolentiæ quàm litium iura perdiscere. 1. de Fin. 27. Illa perdiscere ludus. 3. Qu. Fr. 1. Mea in illum pueri omnes tanquàm dictata perdiscant. 1. de Orat. 250. Contortas res, & sæpe difficiles necessariò perdiscimus.

† ADVERB. Diligenter, 4. de Fin. Necessariò res contortas. 1. de Orat. Omnino nunquam, 3. de Orat.

PERDISERTE. 1. de Orat. 62. Perdisertè populo rationem operis sui reddidisse.

PERDITE, *flagitiosè, nequiter*. 9. Atti. 2. 2. Qui hinc potest se gerere non perditè?

PERDITOR. pro Planc. 89. Ergo ego committerem vt perditor reip. nominarer, qui seruator fuisset: in Cat. 7. Etsi ego te perditorem & vexatorem Reip. fero, tu me conseruatorem & custodem feras.

PERDITVS, *profligatus*. 8. Att. 11. Nihil fieri potest miserius, nihil perditius, nihil fœdus. 2. contra Rull. 54. O consilia dissoluta & perditia. 4. Tusc. 55. Adolescens perditus & dissolutus. 5. V. 65. Tu omnium profligatissimè & perditissimè. 2. 8. Iudicia perditia & profligata. pro Sest. 2. Aliquis scelere & egestate perditus. pro S. R. 38. Omnia in eo ad perniciem profligata atque perditia. pro Mur. 86. Morbo confectus, lacrymis ac mœrore perditus. 5. Tusc. 29. Perditia valetudo. Antequàm. 17. Nemo tam perditia autoritate inuentus est, qui, & c. pro Cecin. 90. Exoritur hic iam obrutus rebus omnibus ac perditis illa defensio, & c. 2. Ver. 13. Classes à lamissæ ac perditæ. pro Rab. Post. 23. Profligatus & perditus. Frag. epist. Perditia impiæque consilia. Incer. Aduersæ & perditæ res.

† ADVERB. Planè, ære alieno, 2. Phil. Maximè, 3. Famil.

† Syntaxis. *Nihil illo perditius. Perditus ac dissolutus. Consilium dissolutum ac perditum. Iudicium perditum ac profligatum. Lacrymis perditus. Scelere perditus & egestate.*

PERDIU, *valdè diu*. 3. Att. 22. Per Thesaliam si irem in Epeirum, perdiu nihil eram auditurus. 1. de Orat. 8. Boni oratores perdiu nulli, & c.

PERDIUTVRVS. pro Sest. 58. Bellum perdiuturnum. 2. de N. 85. Natura aut sempiterna sit necesse est hoc eodem ornatu, quem videmus: aut certè perdiuturna, permanens ad longinquum & immensum penè tempus.

PERDIUES. 6. Attic. 1. Amici regis duo trèse perdiuites: sed ij suum tam diligenter tenent, quàm ego, aut tu. 6. V. 59. Mulier est Segestana perdiues & nobilis, Lamia nomine.

PERDO, *amitto, deperdo, offensionem accipio, iacturam alicuius rei facio, damnum facio, detrimentum facio vel accipio, aliquid damni contraho*. Postquàm ad Quir. 20. Recuperata verò sua dignitate se non commissurum, vt cum ea quæ amiserat sibi restituta essent virtutem animi non haberet, quam nunquam perdidisset. de Ar. 37. Aut quòd oculos non perdidisti. 1. Fam. 9. Vt mihi stomachum facerent, quem ego funditus perdidisti. 5. 15. Nisi id verbum in omne tempus perdidisset. Ibid. 5. Quæ ego si non profunderè ac perdere videbor, omnibus meis viribus sustinebo. ib. 16. Minus autem miseri, qui his temporibus liberos amiserunt, quàm si eosdem bona, aut denique aliqua rep. perdidissent. 4. ad Her. 58. Vitam amisit, aut non perdidit. 4. Fa. 6. M. Cato summa virtute filium perdidit. ibid. Existimabà omnes me, & industriæ meæ fructus, & fortunæ perdidisse. 9. 16. Nunc cùn tam æquo animo bona perdas, non eo sis consilio, vt, & c. 10. 23. Ne quid ex amore tuo perdam. pro Mur. 23. Quòd ius ciuile didicisti, operam perdidisti. 1. de Or. 126. & Parad. 5. Perdere operà apud aliquem doctorem. 7. Fa. 1. Perdere oleum & operam. 3. de Or. 144. Si non potuero, tempus non perdam. pro Q. R. 10. Perdere causam. 1. de Or. 167. Perdere litem. 11. Att. 7. Perdere iudiciu bonorù. pro R. P. 24. Perdere libertatè. de Sen. 21. Perdere memoriã.

† Disperdo, *prosterno, affligo, profigo*. pro S. R. 131. Iupiter vrbes delevit, fruges perdidit. 6. Atti. 1. Ciuitates funditus perdidisset. pro S. R. 31. Mors Quin. Scæuolæ omnes ciues suos perdidit & affixit. 2. C. 1. Sine dubio perdidimus hominem, magnificè vicinus. 1. de Fin. 49. Multi parentes, multi amicos, nonnulli patriã, pluriq seipos penitus perdidierunt. 2. Offi. 84. Si hoc non fuerit vt locupletes suum perdant, debitores lucentur alicna.

† ADVERB.

- † **A D V E R B.** Funditus iudicium, 11. Att. In perpetuum, pro Planc. Miserere, 3. Attic. Penitus se, 1. de Finib.
- ✠ **Syntaxis.** *Perdere oculos, stomachum, verba latitia. Amisit, non perdidit, vitam. Ex amore multum perdere. Operam perdere; oleum & operam, tempus, causam, litem. Amittere ac perdere. Perdere & affligere, suum perdere.*
- P E R D O C E O,** edoceo, pro Sest. 96. Res difficilis ad perdocendum. pro Cornel. 60. Aliquis rerum varietate atque vsu ipso iam perdoctus.
- P E R D V C O,** pro Cluent. 37. pro Planc. 99. Is Thessalonicam me in quaestoriumque perduxit. 4. Tusc. 51. Aiaccem quidem ira ad furorem mortemque perduxit. 16. Att. 8. Octavius veteranos perduxit ad suam sententiam. 4. V. 69. Expositis suis difficultatibus hominem ad H. S. L. X. X. X. perducit, eamque ei pecuniam numerat. de Senect. 60. Is ad centesimum annum vitam perduxit. pro Quint. 27. Perducere aliquam ad suas conditiones iniquis rationibus. de Ami. 110. Perducere aliquem ad amplissimos honores. 5. Attic. 21. Scaptius rogat, vt eos ad talenta C. C. perducam. 1. cont. Rull. 27. Quae vitae via facillime viros bonos ad honorem dignitatemque perducit.
- P E R D V C O R.** 10. Fa. 1. Quae si ad tempus tuum perducitur, facillima gubernatio est. 9. 20. Ita vsq; ad assum vitulinum opera perducitur. 12. 19. Dum ad te legiones perducantur, quas audio duci.
- ✠ **Syntaxis.** *Ad suam sententiam aliquem perducere, ad aequas conditiones, ad decem talenta.*
- P E R D V C T O R,** qui vel inuitum ducit. 3. V. 33. Lenones, aleatores perductores.
- P E R D V E L L I O,** crimen imminute maiestatis. I. P. 4. C. Rabirius perduellionis reus. pro Mil. 37. Actionem perduellionis alicui intendere. pro Rab. 9. Perduellionis iudicium a M. Tullio Cicerone sublatum. & ibi de perduellione multa. 3. de Leg. 36. & 4. ad Her. 13. Nam qui perduellionibus venditant patriam, non satis supplicij dederit, &c.
- P E R D V E L L I S,** hostis patriae, qui maiestatem minuit. 3. de Offic. 107. Nam pirata non ex perduellium numero definitus, sed communis hostis omnium. 1. 37. Equidem animaduerto, quod qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante.
- P E R E D O,** exedo. 3. Tusc. 26.
Lacryma peredere humore exangues genas. Poetae.
- P E R E G R E,** in peregrinatione, foris. 5. A. 30. L. quidem frater eius, vt pote qui peregre depugnauit, familiam ducit.
- P E R E G R I N A T I O,** 9. Att. 12. Hac fuga, quam tu peregrinationem *πρωγείζων* appellas. 5. Tusc. 107. Exilium non multum a perpetua peregrinatione differt. 2. de Fin. 109. Turtures cursu & peregrinatione latantur. 2. A. 101. At quam nobilis est tua illa peregrinatio. de Ami. 103. Peregrinationes rusticationesque. 2. Att. 4. Curabo, vt eius peregrinationis tibi opus extet. 6. 2. In hac autem peregrinatione militiave nostra saepe incensum ira vidi, sepe placatum. 16. 3. Omne tempus in peregrinatione consumemus.
- † **A D V E R B.** Communes, de Amic. Mediocris, 1. Tusc. Nobilis, 2. Phil. Obscura, & sordida, perpetua, 2. Famil.
- P E R E G R I N A T O R,** 6. Fa. 18. Non tam sum peregrinator quam solebam; aedificia mea me delectant.
- P E R E G R I N I T A S,** mores peregrini, vel peregrinorum multitudo. 9. Fa. 15. Tunc cum in urbem est infusa peregrinitas.
- P E R E G R I N O R,** peregrinator, vel peregrinus sum. de Cla. 51. Eloquentia peragravit omnes insulas, atque ita Peregrinata tota Asia est, vt se externis obtineret moribus. 3. de Fin. 40. Philosophia peregrinari Romae videbatur. pro Rab. 28. Peregrinari in aliena ciuitate. 1. de Nat. 54. Longe lateque peregrinari. 5. Tusc. 114. Ille infinitatem omnem peregrinabatur, vt nulla in extremitate consisteret. 4. Acad. 3. Tanta vis ingenij peregrinata absfuit ab oculis fori pro Mil. 33. An vero tu solus ignoras: tu hospes in hac urbe versaris: tuae peregrinantur aures: neque in hoc peruagato ciuitatis sermone versantur?
- † **A D V E R B.** Delicate, inepte, 2. Attic. Late, longè, 1. de Natur.
- ✠ **Syntaxis.** *Tota Asia peregrinari, in Asia, Roma, longè, lateque. Infinitatem peregrinari.*
- P E R E G R I N V S** aduena, hospes, alienus, externus. 1. Offic. 3. Hostis apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. 2. cont. Rull. 93. Nos autem iam non hospites, sed peregrini atque aduena nominabamur. 1. con. Rull. 13. Lex qua peregrini Roma eiiciuntur. 1. de Or. 218. Orator nulla in re tyro ac rudis, neque peregrinus atque hospes esse debet. 6. V. 77. Nemo neque cuius, neque peregrinus. 6. Attic. 3. Est enim quidam, aduenientem non esse peregrinum atque hospitem. 1. Offic. 125. Peregrini & incolae officium est, nihil praeter negotium suum agere. || pro Syll. 22. At hic etiam id quod tibi necesse minime fuit, faceret esse voluisti, cum Tarquinium & Numam, & me tertium peregrinum regem esse dixisti. ibid. Nam si ita sum non tam est admirandum regem esse me, qui, vt tu

- vis etiam peregrini reges Romae fuerunt, quam Consulium Romae fuisse peregrinum.
- ✠ **Syntaxis.** *Peregrinus & aduena. In re nulla tyro, aut rudis, peregrinus, aut hospes.*
- P E R E L E G A N S,** perpolitus, pro Pl. 58. Lege, P E R S V B T I L I S. de Orat. 270.
- P E R E L E G A N T E R,** de Cl. 195. Pereleganter dicere.
- P E R E L O Q V E N S,** de Cl. 247.
- P E R E M P T V S,** de Arusp. 23. Si ludi non intermissi, sed perempti atque sublati sunt. 1. Tusc. 89. Nec potest esse miser quisquam, sensu perempto. 1. de Diu. 18. Luna, &c. stellanti nocte pereta est.
- P E R E N D I E** perendino die, 13. At. 43. Scies igitur cras summum perendie. 13. 130. Vt spero perendie. 16. Fa. 17. Hodie, cras, perendie.
- P E R E N D I N V S,** pro Mur. 27. Tot homines tam ingeniosos per tot annos etiam nunc statueret non potuisse, vtrum diem tertium an perendinum dici oporteret.
- P E R E N N I S,** perpetuus, continuus, iugis continuatus. pro Flac. 25. Ab hac perenni contestataque virtute maiorum non, degenerauit L. Flaccus. de Pro. 23. Meus in temp. animus pristinus & perennis. Postquam in Sen. 8. Si illud de duobus Consulibus perenne ac proprium manere potuisset. de Som. 18. Sermo nunquam de vilo perennis fuit. 2. de Diu. 64. Tarda ac fera nimis, sed fama & laude perenni. 3. de Orat. 183. Loquacitas perennis profluens. de Cl. 332. Continet te in tuis perennis studiis. 2. de N. 56. Stellarum perennes atque perpetui cursus. 6. V. 107. Aque perennes. 1. Tusc. 12. Continuata morio & perennis. 1. Fa. 9. Ille perennis inimicis amicorum suorum. 2. de Nat. 9. Perenne auspiciam. ibid. Nula perennia seruantur.
- ✠ **Syntaxis.** *Pristinus a perennis animus meus erga te. Perennis ac profluens loquacitas. Studia tua perennia. Perennes & perpetui flumini.*
- P E R E N N I T A S,** perpetuitas. 2. de Nat. 98. Adde huc fontium gelidas perennitates.
- † **A D V E R B.** Communs, de Amic. Gelidas, 2. de Nat.
- P E R O,** intereo. 14. A. 10. Liberalia tu accusas, quid fieri tum potuit: iam pridem perieramus. 3. de N. 81. Varius summo cruciatu supplicioque priit. 9. Fa. 18. Scipio & Afranius sordè perierunt. 1. Q. Fr. 1. 2. Vt & publicanis satisfacias, ac socios perire non sinas. 2. A. 17. Ne opera & oleum philologiae nostrae perierit. 1. 19. Meo initio perco. 5. At. 11. Tantam pecuniam populi: Rom. tam brai tempore perire potuisse.
- † **A D V E R B.** Certe, 6. Att. Breui, de Senec. Crudelissime, pro Syll. Præde, præclare, 9. Famil. Funditus, planè, 3. Att. Necessario, 4. Tusc. Proflus, 2. de Rep. Ad summum quadrudum, pro Mil. Tacite, occultè, que, pro Quint. Tupiter, 2. Catil.
- ✠ **Syntaxis.** *Tuo vno peris.*
- P E R E R V D I T V,** 14. At. 14.
- * **P E R E X I G V E,** 16. At. 1. Xenocratem perexigè & *πρωγείζων* præbere minutumque.
- P E R E X I G V S,** de Nat. 81. Perexiguum semen. 1. Qu. Fr. 1. 4. Aut nulla aut perexigua pars. 2. V. 6. Dies perexigua. ibid. 24. Sollicitabar reus maximis vno atque eo perexiguo tempore. 2. Tusc. 30. Boa corporis & fortunae perexigua & perminuta. 2. de Finib. 45. Vt perexigua pars ipsi relinquatur.
- ✠ **Syntaxis.** *perexiguum & perminutum.*
- P E R E X P E D I T V S,** 3. de Fin. 36. Sed hac quidem est perfacilis & perexpedita sententia.
- P E R F A C E V S,** pro Planc. 35. Si non perfacetum, atramen fortasse non rificum.
- P E R F A C E S,** 3. V. 121. Perfacetè dicta.
- P E R F A C I S,** de Or. 93. Carneades dicere solebat, me sibi perfacile in dendo, te autè perpugnacè in disputando esse vitum. Ora. 122. a perfacili cognitione versari, id est, facile cognosci.
- P E R F A C T E,** adverb. 3. V. 153.
- P E R F A M I L I A R I S,** 5. de Fin. 94. 13. Fa. 51. de Cla. orat. 168. 1. Qu. Fr. 1. pro Quint. 24.
- P E R F E C T E,** absolute, plene, cumulate, ex toto. 1. de Diu. 23. Nunquam perfecte veritate casus imitatur. 1. de Or. 130. Roscius nihil nisi perfecte, nihil nisi cum summa venustate faciebat. de Cl. 281. Perfectè planèq; eruditus. 4. de Fin. 18. Perfectè absolute de Cl. 01. Oratio neq; nimis infans, neq; perfectè diferta.
- P E R F E T I O,** expletio, absolutio. (inchoatio, adumbratio. 1. de Or. 17. Hanc ego absolutioem perfectionemq; in oratore considerde Cl. 137. In omnibus rebus difficilis optimi perfectio atq; absolutio. 3. de Fi. 32. Sic ea quae proficiscuntur a virtute, susceptione prima, non perfectione sunt iudicanda. pro Mar. 26. Tarum abes a perfectione magnorum operum, vt fundamenta, quae cogitas, nondum ieceris. Or. 103. Rei alicuius si non perfecta, at conatus tamen & adumbratio. & || 3. de Or. 190.
- † **A D V E R B.** Constans, & absoluta, 1. de Inu. Difficilis, de Cl. Non diffinitis, de Leg. Excellens mentis, 5. de Fin. Facilior, 2. Tusc.
- ✠ **Syntaxis.** *Perfectè, planèque eruditus. Perfectè absolute.*
- P E R F E C T O R,** 1. de Or. 257. Stylus perfectior dicendi, ac magister. 8. At. 11.
- P E R F E C T V S,** absolutus, perfectè absolutus, planus, summus, exemplum

expletus, expletus, cumulatius, elaboratus, perpolitus, maturus, verus, expletus omnibus suis partibus, quod, ut Stoici dicunt, omnes numeros habet, quod omnes habet in se numeros virtutis, recte facta qua Græcis appellat *ἁρμόδιος*, omnes numeros virtutis continens. In quo Græcis appellat *ἁρμόδιος*, conatus. 2. de In. 3. Nihil simplici in genere omni ex parte perfectum natura expoliuit. Or. 3. Illud cui nihil addi possit, quod ego summum & perfectissimum iudico. 6. V. 126. Mitto, inquam, hæc omnia, quæ ab isto per triennium perfecta sunt. 1. de Or. 37. Tametsi ipsam exactione mente, non lingua perfectam videmus. 7. Attic. 3. Ac primum illud, & si cupidissime expeditum à me sit, & approbatum à te, ne diutius anno in provincia essem, tamen non est nostra contentione perfectum. 2. Qu. Fr. 13. Eo die nihil perfectum est. 3. Omnino spero paucis mensibus opus Diphili perfectum fore. 1. de L. 2. Ratio cum adoleuit atque perfecta est, nominatur ritè sapientia. de Vn. 36. Quibus prætermisissis, & ali absolutur perfecta non erit. 1. de Or. 13. Athenis summa dicendi laus & inuenta est, & perfecta. pro Cl. 18. Hoc totum malum à matre constat & perfectum. 2. de Nat. 37. Quod vndique aptum atque perfectum, expletumque sit omnibus suis numeris & partibus. 1. de Orat. 131. Quis ad ista summa atque in omni genere perfecta potest pervenire? de Opt. 3. Vnum est genus perfecti, à quo qui absunt, non genere differunt, ut ab Accio Terentius, sed in eodem non sunt pares. 1. de Orat. 59. Orator plenus atque perfectus is est, qui, & c. ibidem. Perfectus homo in dicendo, & perpolitus. ibid. 35. Statuisti oratore in omni genere sermonis atque humanitatis esse perfectum. 1. Tul. 109. Nemo parum diu vixit, qui virtutis perfecta perfectio functus est munere. 2. de Diu. 130. Ad hæc non modici opus est prudentia, sed ingenio præstanti & eruditione perfecta. 2. de N. 33 & de Cl. 120. A primis inchoatisque naturis ad ultimas perfectasque procedere. de Cla. 247. Præclara inchoata multa, perfecta non planè. M. Memmius perfectus literis Græcis. Ibid. 114. Rutilius penè perfectus in Stoicis. 2. de Diu. 150. Philosophi qui propè iam absoluti & perfecti videntur. 1. de Fi. 21. Homo eruditus, in Geometriaque perfectus. I. P. 59. Homo ad persuadendum concinnus, perfectus politus. de Pr. 29. Ut ea quæ per eum effecta sunt, perfecta reip. tribuantur. Or. 168. Perfectus completusque verborum ambitus. 1. de In. 60. Perfectus & absolutus. pro Pomp. 36. Summus atque perfectus imperator. pro Sest. 86. Perfecta cumulatæque virtus. 2. de Fin. 48. Expleta & perfecta forma honestatis. 5. Tul. 39. Hic igitur, & c. sit perfecta mens, *absoluta ratio*. 3. de Or. 16. Utèque in suo genere perfectus. 5. Tul. 37. Natura in suo quodque genere perfectum esse voluit. ibidem. Omniaque in omnibus, quantum in ipsis est, nulla vi impediante perfecta sunt pro Pomp. 1. Perfectum ingenio, elaboratum industria. 6. Ver. 64. Candellabrum è gemmis clarissimis, opere mirabili perfectum. 1. de Or. 104. Socratem illum solum aiunt dicere, perfectum sibi opus esse, si quis, & c. de Cl. 70. Nihil est simul & inuentum, & perfectum. Ibidem. 318. Iam videbatur illud in me perfectum esse, & habere maturitatem quandam suam, 5. Fam. 12. Videbant Italicelli historiam iam penè à te esse perfectam. 1. 1. Quoniam tu nisi perfecta re de me non conquiesci. de Amic. 81. Omnia præclara, rara nec quicquam difficilius est, quam reperire, quod sit omni ex parte in suo genere perfectum. 1. Offi. 46. Quoniam non vivitur cum perfectis hominibus, plenèque sapientibus, & c. Ibid. Homo non perfectus, nec sapiens. 3. 14. Quod perfectum atque absolutum est, & c. ut Stoici dicunt, omnes numeros habet. Qu. de Pet. 45. Volo enim hoc commentariolum petitionis haberi omni genere perfectum. de Vn. 14. Ut vnum opus totum atque perfectum, ex omnibus totis atque perfectis absolueretur. 1. de Fin. 21. Homo in Geometria perfectus. Hortens. Actæ perfectæque res.

† ADVERB. Cumulatè, plenè, 2. de Diuin. Diligentissimè argumenta, 6. V. Facilè, 1. Famil. Græcè. 1. Attic. Planè signa, de Clar.

† Syntaxis. *Omni ex parte perfectum. Summum & perfectum. Perfectum atque expletum omnibus suis numeris & partibus. Ad summa & perfecta pervenire. Plenus & perfectus orator. Perfectus in dicendo & perpolitus. Ultimum & perfectum. Literis perfectus Græcis. In literis perfectus. Ad persuadendum concinnus, perfectus, politus. Perfecta cumulatæque virtus.*

PERFERENS. 2. de Or. 184. Perferens iniuriarum.

PERFERO, perfero, tolero, obduro. 5. At. 22. Fortasse tibi molestus sum, qui hæc prædicem de me, perfer, si me amas. 2. de Ora. 77. Ac mihi quidem non ita molesti sunt, facile omnes perferat ac perfero. pro S. R. 10. Id quod suscepi, quoad potero perferam. 2. C. 23. Pruinas ac niues perferre. 2. Tul. 17. Expecta fortasse dum dicat, Patietur, perferet, non succumbet, & c. pro Sest. 145. Pertuli crudelitatem inimicorum. ibid. Pertuli penarum satis. pro Dom. 106. Perferre impetum in aliquem. *id est, in eum irruere*. 1. Ar. 16. Perferre legem. 6. 1. Si Curio legem pertulerit. pro Dom. 24. Si quæ promulgasti, perferre potuisses. 11. Fa. 29. Et At. ad me sermonem tuum pertulit. 11. Fa. 29. Hæc cum ad me fra-

† PERFEROR. 2. Fam. 5. & 6. Cum has ad te quamprimum literas

perferri magnoperè vellemus. Ibidem. 9. In his enim sum locis, quò, & propter longinquitatem & propter atrociam tardissimè omnia perferuntur. Brut. 18. Tamen existimaui à me quoque tibi huius molestiæ nuncium perferri oportere. * pro C. Cornel. 1. Est vitæ ius vetandi, cum ea lex feratur, quandiu non perferuntur. § 6. Fa. 14. 7. 11. & 6. 2. 1.

† ADVERB. Diligentius literas, 5. At. Fidelius literas, 11. Fam. Tardissimè omnia, 2. Famil.

† Syntaxis. *Perpeti facile & perferre. Perferre niues, provinciam susceptam. Penarum perferre satis. Hæc ad me sunt perlata.*

PERFICIENDVS. pro Cluent. 194. Hostiæ cæcæ ad scelus perficiendum. pro Syll. 76. Itaque eos ad perficiendum scelus furie quadam incitarunt. pro Cæl. 53. Perficiendi & occultandi maleficii spes. pro Ar. 28. Nam res nostras gestas attigit hic versibus, & inchoavit: quibus auditis, eum ad perficiendum sum hor tatus. 15. At. 18. Ista nobis ad pridie Calendarum tractanda & perficienda sunt.

PERFICIO, absolvo, conficio, transigo, efficio, perago, extrema persequor, absolutonem alicuius rei perficio, perpolio, manus susceptum expleo. pro Deiot. 21. Perficere cogitata. Antequam. 30. Antè laude dignissimi ducebantur, qui se perfecerunt: nunc scelerati dicuntur, qui hæc administrant. 2. de Diuinat. 17. Ea enim predicant, quæ naturæ necessitas perfecta est. 6. Fam. 7. Perficere onus vel munus, 1. cont. Rull. 27. Quod si quis, & c. perficiam profectò, id quod, & c. vt, & c. 2. de Diuin. 110. Calidè enim qui illa composuit, perfecit, ut quodcunque accidisset, predictum videretur. Orat. 105. Demosthenes multa perficit, nos multa conamur: ille potest, nos volumus, & c. Orat. 210. Id nos fortasse non perficimus, conati quidem sumus. de Clar. 333. Quorum tamè ipsorum ad ætatem laus eloquentiæ perfecta nondum erat. 13. At. 18. Ego interea admonitu tuo perfecit sanè argutulos libros. ad Varronem. 3. Qu. Fr. 8. Institutum poema perficere. 2. de Diu. 5. Si instituta perficero.

† ADVERB. Callidè, 2. de Diu. Castè, ritè nihil, pro Dom. Perficiè, & protinus benevolunt, 1. de In. Omnino, 2. de Orat. Omnino nihil, Top.

PERFICIOR. 2. de Nat. 36. In natura necesse est absolui aliquid atque perfici.

† Syntaxis. *Perficere munus & onus. Instituta perficere.*

† PERFIDELIS. 2. At. 19. Posthac ad te, aut si perfidèlem habeo cui dem, scribam planè omnia: aut si obscure scribam, tu tamen intelliges.

PERFIDIA, fraus destitutio. 2. Qu. Fr. 3. Cato Pompeij in me perfidiam increpavit. 2. de Or. 101. In quo illa magna offensio est, vel negligentia susceptis rebus, vel perfidia receptis. pro S. R. 110. Istius fide ac potius perfidia deceptus sum. 1. 1. A. 5. Dextræ, quæ fidei testes esse solebant, perfidia sunt & scelere violata. 3. Fam. 2. In tanta hominum perfidia & iniquitate. 8. Atti. 16. Perfidiæ suspicionem fugere. 2. A. 72. Vtriusque vestrum perfidia in Dolabellam. * pro A. Gabin. Si quid est commissum, id non imprudentiæ, sed perfidiæ assignari solet.

† ADIVNCT. Similis, 3. Ver. Summa, pro Q. R. Tanta, 7. Famil.

PERFIDIOSE, fallaciter. 1. ad Her. 8. Spurcè, Superbè, perfidiosè.

PERFIDIOSVS, perfidus. 3. de Nat. 80. Homo perfidiosissimus C. Marius. 2. de Orat. 297. Homo improbus & perfidiosus. 3. Fa. 10. Perfidiosus, infidiosus, fallax.

† ADVERB. Aequè & nefarium, pro Qu. Rosc. Com.

PERFIDVS, perfidiosus. Postquam ad Quir. 21. Perfidus amicus. pro Qu. 26. Si fide societas colitur, qui socium prodit, perfidus est. 3. Offi. 60. Omnes aliud agentes, aliud simulant, perfidi, improbi, malitiosi sunt.

† Synt. *Dextra fidei testes perfidia sūt violata. Perfidia & iniquitas.*

PERFLABILIS, per quod status penetrare potest, tenuè. 2. de Diu. 40. Epicurus deos induxit perlucidos, & perflabiles.

PERFLAGIOSVS, pro Cæl. 50. Vide, FLAGIOSVS.

PERFLVENS, affluens. 2. de Finib. 118. Perpetuis voluptatibus perfluens.

PERFODIO, perforo, perfringo. I. Vat. 11. Licet impunè per me parietes in adolescentia perfoderis.

† ADVERB. Impunè, in Vat.

PERFORATVS. 1. Tulcul. 46. Viæ ad oculos à sede animi perforata. 3. de Nat. 9. Duo lumina ab animo ad oculos perforata.

PERFORE. 3. Fam. 5. Perfere accommodarum tibi scio, si, & c.

PERFORO, perfodio, patefacio. 7. 1. Ex quo tibi Stabianum perforasti, & patefecisti Scianum. * Incert. Ut naudem perforat.

PERFOSSVS. 2. de Fin. 112. Atho perfosso.

PERFRACTE. 3. Offi. 88. Perfracte aliquid defendere.

PERFREMVS, 2. de N. 89. Perfremunt Delphini. Accij.

PERFRIANS. I. P. 61. Scriba caput sinistra manu perfricans, & c.

PERFRICO. 5. V. 62. Cum interea Apronius caput atque os suum vnguento perfricaret. 3. Tulcul. 43. Quæ tu idem cum os perfricisti, soles dicere. *id est, cum pudorem & verecundiam depoluisse*

- PERFRIGIDVS.** || 6.V.86. Hyems perfrigida, vt ipsum Sopatrum dicere audistis.
- PERFRINGO,** *infringo, effringo, labefacto.* de Clar. 38. Suauitas, quæ perfundat animos, non quæ perfringat. de Arulp. 49. qui omnium obiecta tela semper vi & virtute perfrigit. 2. de Diuin. 85. Itaque perfractio saxo sortes eruperunt. 1.C. 18. Deuincere & perfringere leges. 4.2.2. Perfringere & labefactare conspirationem bonorum.
- Syntaxis.** *Deuincere & perfringere leges. Perfringere & labefactare bonorum conspirationem.*
- PERFRVENDVS.** 1. Offi. 25. Expetuntur diuitiæ tum ad vsus vite necessarios, tum ad perfrundas voluptates.
- PERFRVOR,** *utor, potior.* de Cl. 9. Fortunati, quibus sapientiæ laude perfrui licuit. 1.C. 26. Hic qua lætitia perfruire: quibus gaudiis exultabis? 5. Tuscul. 72. Omnesque sapientes iis gaudiis perfruntur. 5. Fa. 12. Vt suauitate ingenij tui viui perfruiamur. 4.C. 11. Ita mihi Rep. salua vobiscum perfrui licet. 7. Famil. 1. Perfrui otio. 1. de L. 56. Vita modica & apta virtute perfrui. I.P. 45. Hisce ego rebus pascor, his delector, his perfruo, quod Senatus, &c.
- † ADVERB.** Mirificè fruûu otij, 6. Famil.
- PERFRVCTVS.** * Hort. Amœnitate summa perfructus est.
- PERFUGA,** *transfuga, qui ad hostes profugit.* Orat. 2. 23. Cur de perfugis nostris copias comparat contra nos? pro S.R. 117. Ille qui initio proditor fuit, deinde perfuga. 3. Off. 86. Perfuga à Pyrrho venit in castra Fabricij.
- PERFUGIO,** *transfugio.* pro Corn. 24. Qui hostes ad nostros Imperatores perfugissent. I.P. 89. In oppidum Beroam perfugisti.
- PERFUGIVM,** *portus, præsidium, arx.* pro Cluent. 7. Spero hunc locum eius fortunæ miseræ atque iactatæ portum ac perfugium futurum. 1. Off. 58. Tota domus quæ spectat in nos solos, neque aliud potest habere perfugium. pro Rabir. 4. Perfugium & præsidium salutis Reipub. pro Syll. 79. Munite communem arcem bonorum, obstruite perfugia improborum. pro Arch. 16. Hæc studia rebus aduersis perfugium ac solatium præbent. 4. C. 2. Domus commune perfugium. 2. de Diuin. 150. Somnus est perfugium omnium laborum & sollicitudinum. 5. Fa. 15. A portu & perfugio excludere aliquem. 4. V. 101. Postremo illo desperatissimo perfugio vti posset. 1. de Orat. 199. Senectuti verò celebrandæ quod honestius potest esse perfugium? pro S.R. 150. Vnum perfugium, vna spes reliqua est. 1. Tus. 118. Portum potius paratum nobis & perfugium putemus.
- † ADIVNC.** Commune, vnum, 8. Fam. Desperatissimum, honestius, postremum, 4. Ver. Honestum, 1. de Or. Melius, aut paratius, 15. Att. Paratum, 1. Tus. Paratissimum, 3. Ver. Præfens, 12. Fam. Sanctum, pro Dom. Tantum oratorum, 5. Ver.
- Syntaxis.** *Portus & perfugium. Perfugium & præsidium. Obstruite perfugia improborum. Scudua literarum perfugium & solatium præbent. Laborum perfugium somnus. A perfugio excludere aliquem.*
- PERFVNCTIO.** 1. de Fin. 49. Perfunctio laborum. 3. de Orat. 7. Honorum perfunctio.
- PERFVNCTVRVS.** Brut. 11. Et dignitatem perfuncturus es.
- PERFVNCTVS,** 2. A. 119. Mihi iam optanda mors est, perfuncto rebus iis, quas adeptus sum, quasque gessi. de Clar. 8. Etas nostra perfuncta rebus amplissimis. 1. de Orat. 199. Senex perfunctus honoribus & Reip. muneribus. pro Mar. 4. Qui eadem pericula, quibus nos perfuncti sumus ingrediuntur. 1. Fa. 8. Cum & honoribus amplissimis, & laboribus maximis perfuncti essemus 4. 5. Reminiscere illam omnibus bonis perfunctam esse. pro Mar. 32. Respubl. perfuncta est hoc misero fatalique bello pro Dom. 134. Ab Hercule iam perfuncto laboribus sacra didicisse. 9. Fa. 12. Cateris verò nulla perfunctis propria molestia, &c. pro Clu. 116. Aut quod se perfunctos iam esse arbitrantur, cum de reo iudicantur. pro Dom. 54. Equidem iam perfunctus sum, expleui animos inuidorum. 1. Fa. 9. Vt mihi tam multa pro se perpeffo atque perfuncto concederet. * Hortens. Nobis perfunctis muneribus humanis.
- PERFVNDO,** *respergo.* 4. Tus. 20. Perfundere animum voluptate, 1. de Nat. 113. Perfundere aliquem omni voluptate. de Clar. 3. Phalaræus suavis fuit: sed suauitate ea, qua perfunderet animos, non qua perfringeret. 8. Attic. 6. Dij immortales, qui me horror perfudit? pro S.R. 80. Mihi videris Eruci, vna mercede duas res assequi velle, nos iudicio perfundere, accusare autem eos à quibus mercedem accepisti.
- PERFVNDOR,** de Cla. 188. Multitudo audiens ducitur oratione, & quasi voluptate quadam perfunditur. 2. de Finib. 7. Perfundi voluptate, vel iucunditate. 3. V. 67. Aqua feruenti à Rubrio ipso Philodamus perfunditur.
- Syntaxis.** *Animus voluptate perfusus. Aliquem voluptate perfundere. Seueritate, horrore. Horror illum perfudit.*
- PERFVNGOR,** *utor, exantlo.* de Scene. 77. Nam dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur.
- Syntaxis.** *Perfungi honoribus, periculis, laboribus, bello. Iam perfunctus sum. Multa pro te patior & perfungor.*

- PERFVSVS.** 2. de Fini. 114. Cum omnes census dulcedine carni perfusi mouerentur. 4. ad Her. 15. Corpit postquam perius est defricari.
- PERGA,** *vrbs.* 3. V. 54. & 6. 71.
- PERGAMENVS.** pro Fl. 70. Annos iam xxx. in foro pergamenno versaris. pro Flacc. 74. At qui homines? Pergameni. Ibidem. Ceuitas Pergamena.
- PERGAMVM,** *vrbs in Asia.* pro Flacc. 71. Cur non Pergamæ Smyrnæ, &c. & 1. de Diu. 42.
- PERGAVDERE.** 3. Qu. Fr. 1.
- PERGENS.** 3. de N. 64. Neptunum esse animum cum intelligentia per mare pergentem.
- PERGO,** *eo, iter facio, tendo, peto, contendo, sequor, continuo.* pro Pl. 94. Qui antequam de meo aduentu audire potuissent, aliquorum dierum viam in Macedoniam ad Planciumque perrexi. 5. de Fi. 96. In oppidum ad Pompeium perrexi omnes. 5. Tus. 13. Vt ad eas scursum perrextura beata vita videatur. 4. ad Her. 65. Pergere obuiam alicui. 1. de Leg. 14. Quin igitur ad illa scitia nostra sedesque pergitus? 9. At. 18. Brundisium pergere cogit. 1. de Diu. 123. Quibus querentibus, cur non eadem via pergeret? deterreri à Deo dixit. Ibidem 26. Conclauē illud vbi erat mansurus, si ire perrexisset proxima nocte corrui. 1. Acade. 1. Itaque confestim ad eum ire perrexi. 3. ad Her. 1. Nos proficisci ad instituta pergemus. || 9. Attic. 18. Arpinum pergamus Arat.
- Posthunc ore fero Capricornus vadere pergit.*
2. de Orat. 290. Perge conficere iter reliquum. 1. Att. 8. Hæc tu perge, vt facis, mitigare, pro Cecin. 59. Perge porò hoc idem interdicitum sequi, homines, &c. Qu. de Per. 42. Perge tenere vitam viam, quam instituisti. 1. de Or. 34. Quam obrem pergit, vt factis, adolescentes. 1. C. 10. Perge, quod cepisti egredere, &c. 9. At. 72. Perge, vt facis, & scribe quantum potes. 10. Fa. 11. Perge igitur, vt agis, &c. 4. de Finib. 75. Perge porò, &c. 1. Off. 166. Sed ad reliqua pergamus. 5. V. 51. Pergam atque insequar longius. Partit. 28. Perge igitur ordine quatuor mihi istas partes explicare. 4. At. 10. Perge reliqua. 5. 20. Cum graues de Partibus nunciij venirent, perrexi in Ciciliam. de Cla. 158. Sed perge Pompei de Cæsare, & redde quæ restant. Brut. 10. Quamquam dolebam, &c. tamen perrexi, Romamque perueni. 1. Qu. Fr. 1. Rogo te, vt Romam protinus pergas & properes.
- † ADVERB.** Cursim, 5. Tus. Longius, 5. Verr. Porò, 4. de Finib. Protinus, 1. de Diuin. Reçta, 1. Catil.
- Syntaxis.** *Viam pergere in Italiam. Perge Brundisium. Hæc via perge. Perge ire ad. Conficere iter, perge. Perge vitam istam tenere. Perge verò, porò. Pergere reliqua.*
- PERGRANDIS.** 6. V. 6. Vas vinarium ex vna gemma pergrandi. 1. con. Rull. 10. Pergrande vestigal. pro Clu. 65. & pro Qu. R. Pergrandis pecunia.
- PERGRATVS.** 5. At. 20. Vtrique nostrum existimo, tum mihi erit pergratum. 1. 17. Per mihi, per inquam mihi gratum feceris. de Amic. 16. Pergratum mihi feceris.
- PERGRAVIS.** pro Sest. 139. pro Cæl. 63.
- PERGRAVITER.** 1. de Orato. 227. Pergrauiter reprehendo aliquem. 1. At. 8. Pergrauiter illum esse offensum.
- PERGRATVM.** *lege, PE, in compositione.*
- PERHIBENDVS.** 5. Fam. 12. Nec minus est Spartiatus ille Agellus perhibendus: id est, celebrandus.
- PERHIBEO,** *dico, aio, uoco.* 2. de D. 12. Bene qui conciet, vatem hunc perhibeto optimum. 2. de Nat. 109. Quem clero perhibet Ophiuchum nomine. ibid. 91. Hoc quod memoro Gray perhibet æthera. ibid. 65. Hunc summum habeto diuum, hunc perhibeto Iouem in Arat.
- Cum quibus, vt perhibent, ausa est contendere forma.*
1. At. 1. Qui sine eo, quem Cæcilius suo nomine perhibet, facile communem causam sustinerent. pro Lig. 24. Prohibiti estis in provincia vestra pedem ponere, vt perhibetis, summa cum iniuria.
- PERHIBEO.** 2. Tus. 28. Ille adiutor fuisse perhibetur.
- PERHONORIFICVS,** *adverb.* 14. At. 12. Octauium sui perhonorificè & amicè Cæsarem salutabant.
- PERHONORIFICVS.** de Pro. 45. & 1. At. 10. Collega in me perhonorificus.
- PERHORRESCO,** *exhorresco, pertimesco.* pro Sest. 87. I. P. 49. Nemo cuius est, qui hos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur: recordatione denique ipsa consilulatus vestri perhorrescat. 13. A. 31. Tu illius diei memoria non perhorrescis. Hæc de Orat. 226. Tu imagines ipsas non perhorrescis? 6. V. 78. Hæc tantam religionem non perhorrescis. 4. C. 12. Tum lamentationem matrum familiâs, tum fuga virginum ac puerorum perhorresco. pro Qui. 72. Quorum frequentiam & consensum non modò Quintius, qui de capite decernit, sed quisvis, qui extra periculum sit, perhorrescat. 5. de Fini. 31. Et si hoc quidem est in vitio, dissolutionem naturæ tam valdè perhorrescere. 1. V. 1. Non solum commoueor animo, sed etiam toto corpore perhorresco.

horresco. 13. At. 25. Sed quid est tandem quod perhorrescas?

ADVERB. Valde, 5. de Finib.

Syntaxis. Memoria & memoriam perhorrescere.

PERHOSPITALIS. 6. V. 3. Domus perhospitalis.

PERHYMANVS. 16. At. 12. Epistola perhumana. 2. Qu. Fr. 5. Sermo perhumanus.

PERHYMANITER. 7. Fam. 7.

PERICLES, orator Atheniensis. Ora. 15. Pericles Anaxagoræ Phisici auditor. Ibid. 29. Pericles ab Aristophane poeta fulgurare, & permiscere Græciam dictus est. 3. de Orat. 136. Pericles, in cuius labris veteres comiti leporem habitasse dixerunt. 2. 93. Pericles, Thucydides & Alcibiades, eadem ætate fuerunt. Ibid. 27. & de C. 27. & 43. Lege. P. Y. T. H. O.

PERICLITANDVS, tentandus, de quo faciendum periculum. 1. de Orat. 157. Subeundus vsus omnium, periclitandæ vires ingedij, & illa commentatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. 2. de Diuin. 97. Babylonij CCCC LX. millia annorum in periclitandis experiundisque pueris quicunque nati essent, potuerunt.

Periculo expono. 1. C. 11. Non est sapius in vno homine salus periclitanda Reipub.

PERICLITATIO, experientia. 2. de Natur. 161. Quarundam herbarum vtilitates longinqui temporis vsu ac periclitatione percepimus.

PERICLITATVS, exploratus. de Am. 64. Vt vtamur quasi equis temperatis, sic amicis, aliqua ex parte periclitatis moribus amicum.

PERICLITOR, periculum facio, experior, tento, cum periculo experior. 3. de Orat. 144. Mihi non est difficile periclitari, & c. 10. Fa. 18. Itaque potius periclitari volui, si possem mea præsentia exercitum facere meliorem, quam nimis cautus videri. 7. V. 131. Homines in præliis belli fortunam tentare ac periclitari solent. pro Qui. 96. Omnia circumspexit Quintius, omnia periclitatus est. 3. de Offi. 72. Periclitemur (si placet) in iis quidem exemplis, in quibus, & c.

Discrimen subeo. 2. de In. 152. Periclitari omnium iura, si similitudines accipiantur, id est, periculum subire.

PERICULOSVS, cum periculo. 7. A. 7. Periculose dico, sed oro vos, & c. 16. Famil. 11. Periculose hyeme nauigatur. 8. Attic. 1. Homo quotannis periculose ægrotans. pro Milo. 9. Periculose facere aliquid.

PERICULOSVS, lubricus, anceps, præceps, non procul à periculo. 13. At. 27. Aliter fuisset in hos inofficiosi, & in nosmetipsos penè periculosi. 1. Fa. 7. Offensionem esse periculosam video. Ibid. Ratio rei gerendæ periculosa tibi videbitur. 4. Ac. 68. Res periculosa & lubrica. 3. de N. 62. Periculosa consuetudo. 1. Offic. 83. Periculosa & anceps curatio. 12. A. 25. Infestum & periculosum iter. 14. At. 16. Dolabella sustulit simulationem desiderij, & c. ne periculosa nostris tyrannoctonis esset. pro Cec. 34. Ea sunt & turbulenta, & temeraria, & periculosa. pro Pomp. 4. Bellum graue & periculosum. 14. A. 26. Duobus periculosus vulneribus acceptis.

Syntaxis. Periculosum ac lubricum. Periculosum & anceps. Infestum & periculosum. Turbulentum, temerarium, periculosum.

PERICVLVM, discrimen, dimicatio pro S. R. 110. Adire periculum capitis. Ora. 98. Etiam si quando minus succedet, magnum tamen periculum non adibis: alitè enim cadere non potes. 3. C. 28. Offerre se periculis pro patria. Par. 66. Subire periculum pro amico. pro Syll. 15. Quibus ipsis periculum tum constari putabatur. 2. At. 19. pro S. R. 7. & pro Qu. 47. Periculum, vel pericula alicui, vel in aliquem intendere. pro Cec. 83. Cui periculum mortis sit iniectum. pro Pomp. 31. Committere se periculo mortis. Ibid. 12. In periculum ac discrimen vocari. pro Corn. 25. In periculum capitis atque in vitam discrimen pro aliquo se inferre. 2. de Orat. 192. In amicorum periculis aliquid accidere. 2. de N. 166. Dij discriminum periculorumque comites. 7. V. 115. A securi negat ei esse periculum. de Clar. 313. Qui habitus non procul abest à periculo vitæ, si accedat labor, & c. 4. Fa. 15. Tamen hoc tempore breuiter commendandum putavi, ne quo periculo te proprio existimares esse: in magno omnes, sed tamen in communi sumus. 1. Offi. 154. Si ei subito sit allatum periculum, discrimenque patriæ, & c. 1. V. 45. Facere periculum innocenti. Anteq. 23. Nemini iniuste periculum creauit. 2. Att. 22. Si mihi periculum procrearetur ab eo, quem ipse armasset. pro Mur. 55. Qui dum conatus est, & c. in periculum veni ne amittat, & c. 16. Fa. 27. Maximum ab vniuerso naufragio periculum est. 7. At. 3. Maximo in periculo res est. 8. 17. Donatium periculo obfidionis liberari cupio. 5. Tusc. 118. Quæ qui recorderur, aut sanè periculum est, ne, & c. & item. Ne moueat, & c. periculum non est. 1. de Orator. 209. Nullum periculum est, ne quid tu, & c. 1. Attic. 4. Summum erat periculum, ne si nihil impetrarent, à Senatu alienarentur. 3. de Natur. 50. Quo libentius Reipub. causa periculum adiret optimus quisque. pro C. Cornel. 1. Homines sacros in medium ad tentandum periculum proicctos.

Meo periculo, tuo, suo, alicuius. 7. V. 49. Sumptu periculog; suo armatam nauem aliquò mittere. Ibid. 59. Periculo suo versari in aliqua re. pro Seft. 111. Quid tu meo periculo gurgis patrimonij helluabare? 6. Att. 1. Brutus scripsit rem illam suo periculo esse. pro Flac. 41. Iniuste facis, si putas periculo nostro viuere tuos contubernales. pro Seft. 50. Ego qui periculo Reipub. viuam. 4. Att. 7. Quòd quidem tibi nummi meo periculo sint. 13. 25. Sed etiam atque etiam dico, tuo periculo fiet. 12. A. 16. Ita fit, vt meo semper periculo peccet Antonius. 3. de Leg. 23. Dux enim suo periculo progredi cogitat. pro Mur. 28. Quæ consulantur, minimo periculo respondentur. * pro Dom. 137. In vrbe, quam suis laboribus ac periculis conseruasset. pro M. Tull. Cui concedi sine summo omnium periculo potest.

Experimentum. 2. V. 34. Facere periculum innocenti alicuius. 1. 27. Tu verò qua in re specimè cæteris aliquod dedisti? quòd tute tui periculum fecisti? de Prou. 35. Si quis fortunæ muneribus amplissimis ornatus, sapius eius deæ periculum facere nollit. I. P. 65. Fachuius odij tanti ac vniuersi periculum, si audes. 5. A. 14. Qui quotidie periculum conuertit facit.

ADIVNCT. Alienum, propria, pro Seft. Alienissima, pro Mur. Asperima belli, 7. Phil. Certum, 1. de Inuent. Communè incertumque, exterium, 7. Verr. Communia, non legitimum cædis, perspicuum, plura, pro Cluent. Domesticum, magnum, Diuin. Domestica, tanta, 1. ad Qu. Erat. Dubia, recentia, pro Arch. Grauius, 1. Offic. Grauius, 3. Philip. Honestissimum, 9. Attic. Incertum vitæ, 9. Phil. Integerrima, & maxima, 9. Famil. Leuia, 4. Ver. Leuio, 4. Fami. Magna, & imprudentia, pro Dom. Maius, maximum, 16. Famil. Maxima, publicum, 33. Catil. Minora, 12. Famil. Minimum, tantum, pro S. R. Minus, 14. Attic. Multa, fordidissimum, 5. Ver. Multa, & magna, præcipua, repentina, pro Syl. Plurima, 4. Cati. Perpetuum, de Aru. Præfens, 1. Phil. Proprium, ep. ad Octau. Quotidiana, 3. Offic. Simile, ad Brut. Subita, 6. Fam. Summum, 2. Verr. Summa, 6. Att. Summum Reipub. 3. Ver. Tanta Reipub. 1. Catil. Tanta, tamque improuisa, pro Mur.

Syntaxis. Periculum adire, subire. Offerre se periculis. Periculū alicui consilare. In aliquem pericula intendere. Vocari in discrimen & periculum. Ab amicis non est periculum. Periculum facessere, creare. Id meo fiat periculo.

PERILLVSTRIS. 5. At. 4. Perillustres fuimus.

PERIMBECILLVS. 10. 20. Quod quidem est natum, perit abecillum est.

PERIMVS, interimo, debeo. pro Plan. 101. Si mihi vis aliqua maior reditum peremisset. pro Seft. 49. Si causam publicam mea mors peremisset. 2. de Diu. 64.

Vbi tam teneros volucres matremq; peremit.

de Vn. 35. Nec vos vlla mortis vnquam fata periment. 1. Tusc. 117. Sin autem perimit ac delet omnino, quid melius? * Frag. ep. Ne quis casus perimeret superiora.

PERINCOMMODE. 1. At. 14. Sed accidit perincommodè, quòd eum nusquam vidisti.

PERINDE, proinde, quasi, similiter, eo loco. 7. de Orato. 71. Non possum dicere me hæc perinde, vt dicam discenda esse, didicisse. Ibid. 210. Sed hæc omnia perinde sunt vt aguntur. 3. Offic. 121. Habes à patre munus magnum, sed perinde erit vt acceperis. 12. Attic. 14. Bene facis cum id efficis, mihi crede, perinde vt tu existimare non posses. 8. Fa. 12. A te peto, vt meas iniurias perinde doleas, vt me existimas dolere tuas solere. de Cl. 188. Hæc perinde accidunt, vt eorum qui audiunt montes oratione tractantur. 14. A. 19. Perinde homines, vt quisq; meretur iudicant. pro Cluent. 70. Perinde vt opinio est de cuiusque moribus, ita quid ab eo factum aut non factum sit, existimari potest. 2. de D. 89. Signiferi orbis vnaqueque pars alia alio modo mouet cælum, perinde vt quæque stellæ in his finitimisque partibus sunt quoque tempore. Ibid. Perinde vtunque temperatus sit aër, ita pueros orientes animari atque formari. 4. Acad. 31. Difficilis est de eorum temeritate, perinde vt causa postulat, dicere. 9. Fam. 15. Non perinde vt est re absens percipere potuisti. 1. Tusc. 94. Omnia ista perinde vt cuique data sunt, pro rata parte à vita vel longa vel breuia dicuntur. 10. Fam. 4. Si perinde vt mereor, mihi successerit. pro Cec. 61. Perinde valebit, quasi armatissimi fuerint si reperientur, & c. pro Qu. 83. Atque hæc perinde loquor, quasi debueris, & c. 3. Tusc. 62. Perinde stultissimum regem in luctu capillum sibi euellere, quasi caluitio mæror leuaretur. pro Qu. 45. Quod nunquam factum est, perinde quasi factum sit confirmare. 1. Tusc. 86. Metelli sperat sibi quisque fortunam, perinde quasi certi quicquam sit in rebus humanis. aliter. proinde quasi. 13. At. 47. Quod ego perinde tuebar, ac si vsus essem. 3. 14. Perinde habeo, ac si scripsisses nihil esse. Parr. 84. Perinde habere aliquid ac si non esset. pro Qu. R. 15. Perinde ac si, & c. perinde dicemus. 11. Fam. 27. Perinde ac si iam vicerint. aliter. Proinde ac si. 5. Tusc. 6. Philosophia non perinde ac de hominum est vita merita, laudatur. 1. de Finib. 72. Viuentem artem tantam, tamque operosam, & perinde fructuosam relinquerent. 1. ad Her. 4. Res gestæ, aut perinde vt gestæ. pro Mar. 12. Perinde habeatur, quasi eam pecuniam cepit. Vereor, vt quod dicam, non perinde intelligi auditu possit, atque ego ipse cogitans sentio.

⚡ Syntaxis. *Id perinde est ut putas. Perinde quasi. Perinde ac si res gesta, aut perinde ut gesta.*

PERINDVLGENS. 3. Off. 112. Perindulgens in patrem, idem acerbè seuerus in filium.

PERINFIRMVS. 2. de Fin. 53.

PERINGENIOSVS. de Cl. 92.

PERINIQUVS. II. Fa. 18. Periniquo animo pati. pro Pom. 63. Periniquum & non ferendum.

PERINSIGNIS, *notabilis, conspicuus.* I. de Leg. 51. Perinsignis corporis prauitas.

* PERINVISVS, *valdè inuisus.* pro C. Cornel. 1. Hominem iis ac nobilitati perinuisum Cn. Pompeium.

PERINUITVS, *inuicè, inuidè.* 7. Fa. 33. Tu vellem ne veritus esses, ne perinuitus legerem tuas literas.

PERIOCHA, *argumentum, complexio totius rei breuior.* 13. At. 25. Ego ne Tyrone quidem dictaui, qui totas *περιοχάς* persequi solet, sed Spintheri syllabam.

† ADIVNC. Totæ, 13. Artic.

PERIODVS, *ambitus, circuitus.* Orato. 204. Circuitus orationis quem Græci *περίοδος*, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem, aut circumscriptiorem dicimus. de Cl. 162. Comprehensio & ambitus ille verborum (si sic periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis. 4. ad Her. 27. Exempla periodorum, quæ in tribus commodissime fieri solent: in sententia, in contrario, in cõclusionem. 7. V. 73. Exempla periodorum. ibi. 125. Cui, & c. hæc, & c. 2. de Fi. 93. Cui, & c. ibid. 86. Quin, & c. 5. Tusc. 36. Nam cui, & c. huic, & c. *Exemplum pulcherrima periodi*, de Amic. 92. Nam cuius aures claustræ sunt veritati, vt ab amico verum audire nequeat, huius salus desperanda est. *Exemplum periodi figura tantum.*

PERIPATETICVS, *licet studiosus.* 3. de Or. 59. Ab ipso Platone Aristoteles & Xenocrates: quorum alter Peripateticorum, alter Academicus nomen obtinuit. 1. Acad. 17. Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant in ambulantes in Lyceõ. 3. Tusc. 22. Peripatetici familiares nostri, quibus nihil est vberius, nihil eruditius, nihil grauius. 3. Off. 20. Peripatetici, qui quondam iidem erant, qui Academici. 5. de Finib. 7. Peripatetici & Academici veteres iidem. 1. de Nat. 16. Stoici cum Peripateticis re consentire, verbis discrepare videntur. 3. de Fin. 41. Est enim Peripateticorum consuetudo dicendi non satis acuta, propter ignorationem Dialecticæ. 4. Tusc. 9. Peripatetici ad placandos animos multa afferunt: spinas partiendi & diffinienti prætermittunt. 1. de N. 16. Peripatetici honesta commiscet commodis, vt ea inter se magnitudine, & quasi gradibus, non genere differant. 4. Tusc. 43. Peripatetici libidinis vel cupiditatis genus ad summam utilitatem esse dicunt à natura datum: nihil enim quenquam, nisi quod libeat, præclare facere posse. 3. de Fin. 41. Peripatetici omnia, quæ ipsi bona appellat, pertinere dicunt ad beatè viuendum. Ibid. 43. Peripatetici corporis commodis compleri vitam beatam putant. 4. Tusc. 42. Peripatetici imperia seueriora nulla esse putant sine aliqua acerbitate iracundiæ. Ibid. Peripatetici perturbationes istas, quas Stoici extirpandas putant, non modo naturales esse dicunt, sed etiam vtiliter à natura datas. 3. 34. Peripatetici reprehendunt præmeditationem rerum futurarum: sed malè. 2. de Fin. 68. Peripatetici plurimum tribuunt honestati: sed tamen & in corpore, & extra, esse quædam bona censent. Brut. 120. Peripateticorum disciplina, quantum ad dicendum conferat. Orat. 127. Peripateticorum elegans exercitatio. 1. Acad. 17. Platonis autem autoritate, qui varius & multiplex & copiosus fuit, vna & contentiens duobus vocabulis Philosophiæ forma instituta est, Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes, nominibus differant. 5. de Fin. 12. Peripateticorum librorum duo genera sunt: vnum populariter scriptum, quod *ἐξωτερικόν* appellabant: alterum limatius, quod in commentarijs reliquerunt. de Vniu. 2. Peripateticorum facillè princeps Cratippus. 4. Tusc. 38. Molis & enervata Peripateticorum ratio & oratio, qui perturbari animos necesse esse aiunt, & c. Brut. 119. Peripateticorum ratio in Philosophia & ratione dicendi. 3. Tusc. 22. Peripateticis nihil est vberius. & c. 5. de Fi. 10. A Peripateticis differendi nõ dialecticè solù, sed etiã oratoricè præcepta sunt tradita.

† ADIVNC. Magnus, & copiosus, 2. Offic. Nobilis, Or. ad Brut. Summi, 1. de Diuina. Vberes, eruditi, graues, 3. Tusc. Veteres, 2. de Diu.

PERIPETASMA, *peristroma, anileum.* 6. V. 27. Quid illa Attalica tota Sicilia nominata, ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus es?

PERIRATVS. 9. Fam. 6.

PERISTROMA, *peripetasma, stragulum, stragula vestis.* 2. A. 67. Conchyliatis Cn. Pompeij peristromatis seruorum in cellis lectos fratros videres.

† ADIVNC. Conchyliata, 2. Phil.

PERISTYLVM, *locus columnis vndique clausus, & ornatus, intra quas columnas, tres aut quatuor porticus patent, ea forma, qua vi-*

demus claustra, qua vocant sacrarum adium, præsertim monachorum fabricata. pro Dom. 116. Porticum cum conclauibus pauimentum trecentum pedum amplissimum peristylum.

† ADIVNC. Amplissimum, pro Dom. ad Pontif.

PERITVS, *scienter.* 2. de Orato. 81. Hæc quidem sunt concinne distributa, sed non peritè, pro Cor. 2. Peritè dicere de aliqua re. de Orato. 5. Scienter & peritè dicere. 1. 48. In aliqua re satis callidè versari ac peritè. 4. V. 135. Peritissime & callidissime facere.

⚡ Syntaxis. *Peritè & scienter. Peritè & callidè facere.*

PERITVS, *sciens, gnarus, exercitatus, intelligens, in aliqua re artifex.* pro Corn. Si vsus patronorum in iudiciis valeret, à peritissimis L. Cornelij causa defensa est. *aliàs*, amplissimis. pro Font. 33. Peritus ad vsum ac disciplinam belli. 1. de Or. 171. M. Cato iurium & consuetudinis ad respondendum & ad cauendum peritus sit. ibid. 242. In eo iure quod ambitur inter peritissimos de Cla. 81. Fabius pictor iuris & literarum & antiquitatis bene peritus. 7. Fa. 16. Neminem te iuris peritorem esse constar. pro Clu. 107. Quis P. Octauio ingenio prudentior? iure peritior? de Cla. 101. L. Cælius iuris valdè peritus. ibid. 205. L. Ælius antiquitatis scriptorumque veterum literatè peritus. 1. de Or. 109. Hæc ab hominibus callidis ac peritis animaduersa sunt. pro Font. 15. Sapiens homo, ac multarum rerum peritus. 1. Off. 147. Homo doctus vel etiam vsu peritus. 3. 60. Homo peritus definiendi. pro Font. 13. Peritus belli gerendi. I. P. 54. Vir fortis, in primis belli ac rei militaris peritus Quint. Mart. * Acad. Epicurus suum potius peritissimum voluptatum aucupem, sapientem esse contendet.

† ADVERB. Benè antiquitatis, libratè scriptorum, sanè, valdè iuris de Clar.

⚡ Syntaxis. *Ad bellum peritus, belli, in bello. Iure peritus. Literatè peritus. Doctus, & vsu peritus. Orandi peritus.*

PERIVCUNDVS. 1. de Or. 205. 1. Fa. 7. 2. de Or. 26.

PERIVCUNDE. pro Cæl. 25. Fuit enim periuicundè.

PERIURIVS, *perfidia.* 3. Off. 108. Non enim, falsum iurare, perierare est: sed quod ex animi tui sententia iuraueris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, periurium est. ibid. 106. Sed si hinc sibi sumunt, nullam esse fidem, quæ infideli data sit, videant ne queratur latebra periurio. 6. V. 19. Quam minimum idem illi temporis ad meditandum confirmandumque periurium. pro Font. 35. Sceleratorum hominum periuria, de Arusp. 36. Hoc suspicor de tuorum iudicum manifesto periurio dici. ibid. In periurio fides iusurandumque negligitur. 1. de L. 12. Periurij poena diuina, exitium: humana, dedecus.

† ADIVNC. Illustre atque insigne, manifestum, de Ar. Minimi, 6. ver.

PERIURVS, *qui fidem & iusurandum negligit, violat, relinquit.* pro Q. R. 20. Improbissimus & periurissimus leno. ibid. 46. Nihil interest inter periurum & mendacem. ibi. 22. *lege*, MENDAX.

PERLABOR. 1. Tusc. 28. Indèque perlapsus ad nos, & vique ad Oceanum Hercules.

PERLATÈ. 2. de Or. 17. Perlatè patère.

PERLEGO. I. de Diu. 8. Perlegi, inquit ille, tuum paulò antè retitium de Natura deorum.

PERLEVIS. 2. contra Rull. 79. Perleui momento fortunæ.

PERLEVITER. 2. Q. Fr. 5. Perleuiter commotus.

PERLIBENTER. de Vniu. 2.

PERLIBERALITER. IO. At. 4. & 15. 15.

* PERLITERATVS, *in primis literatus.* pro Qu. Gal. Homo perliteratus.

PERLITVS, *respersus.* pro S. R. 150. Perlitus sanguinis crudelitatis.

PERLONGVS. 5. At. 20. Perlonga & non satis tua via. 2. contra Rull. 3. Perlongo intervallo.

PERLVBENS. 2. Qu. Fr. 5. Me perlubente, Seruius allisus est.

PERLVCEO, *eluceo.* 2. Offic. 32. Honestum illud maxime quasi perlucet ex iis quas commemoravi virtutibus.

PERLVCIDVS, *perlucens, quod ita tenue ac lucidum est, vt per res respici & peruideri possint, illustre & valdè clarum.* 2. de N. 14. Membranæ oculorum perlucidæ. 1. de Di. 130. Illustris & perlucida stella. 2. 40. Deos ipsos induxit Epicurus perlucidos & perstabiles.

† ADVERB. Maximè quasi, 2. Offic.

PERLVCTIVOSVS. 3. Qu. Fr. 8. *lege*, FVNVS.

PERLVSTRANDVS, *inuestigo, inquiri.* Part. 38. Huius igitur materiæ ad argumentum subiectæ, perlustrandæ animo partes erunt omnes.

PERMAGNVS. 3. V. 27. Permagno vendere. 10. At. 1. Per enim magni æstimo, tibi firmitudinem animi nostri, & facti nostrum probari. Par. 84. Quod enim permagni interest, pro necessitate sæpe habetur.

PERMANEO, *consto.* de Amic. 76. Aliter enim amicitia stabiles permanere non possunt. 1. Fa. 9. In omnibus meis sententiis de Repub. pristinis permanebam. 5. 15. Permanere in incæpta. 2. de L. 63. Nam & Athenis iam ille mos à Cecropo, vt ante permaneret.

permanit. 5. Fam. 2. In mea erga te voluntate permaneo. 2. de Fin. 86. Illud & stabile & firmum permanurum est. 2. de Or. 24. In qua permaneo Catule sententia. 1. At. 17. Permanere in pristina sententia. * Incr. Oportissimum est, perpetuo fortunam quam florentissimam permanere.

† ADVERB. Constante, parum in causa, 13. Philip.
 PERMANO, *peruenio, penetro*. pro Corn. 56. Ut aliqui sermones invidorum etiam ad vestras aures permanent, & in iudicio ipso redundarent. pro Dom. 121. Et si effluunt multa ex vestra disciplina, quæ ad nostras aures sæpe permanent. 1. de N. 3. Nec est, quod ab his ad hominum vitam permanere possit. 2. de Or. 311. Ut ad eorum mentes permouendas permanere possint. 2. Tusc. 41. Conclufunculæ ad sensus non permanentes. 4. de Finib. 42. Natura omnis appetendarum rerum ita latè patet, vt à principis permanet ad fines. pro Clu. 173. Venenum epotum permanat in venas, & in omne corpus. pro S. R. 66. Macula ex paterno sanguine concepta vsque eò permanat ad animum, vt, &c.

† ADVERB. Latentiùs in venas, pro Clu. vsque eò ad animum, pro Sex. Rosc.

† Syntaxis. *Diuisa ad sensus permanentia, in omne corpus permanens venenum. Hoc vsque eò permanat ad animum, vt, &c.*

PERMANO, *peruenio, penetro*. 1. Fam. 9. In vna sententia perpetua permanio. 2. de In. 164. Permanio perpetua in aliqua re. 1. At. 18. Quoduis enim supplicium leuius est hac permanione.

† ADIVNC. Perpetua, 1. Famil. Stabilis, & perpetua, 2. de Inuent. PERMEDIOCRIS. 1. de Orat. 220. Permediocres motus.

PERMEO, *penetro*. 4. Acad. 119. Quod quædam animalis intelligentia per omnia permeet & transeat.

PERMETIOR, *diminuo*. 4. Acad. 126. Vos serò solis magnitudinem quasi decempeda permensu referis. de Vniu. 29. Cum eos permensus est idem, & semper sui similis orbis. 2. Tusc. 30.

PERMINTVS, *Lege, PERMIXIO*.
 PERMIRVS, 1. de Orat. 214. In quo per mihi mirum visum est, Scævola, te hoc illi concedere. 3. Fa. 10. 2. de Diu.

PERMISCENS, de vniuersi. 19. Et eius copulationis alienam naturam permiscens cum materia.

PERMISCEO, *commiscesco*. in Vat. 13. Ne tuas fordes cum clarissimorum virorum splendore permiscas. 4. V. 123. Non modò illa permiscuit, sed etiam in his turbauit. pro Planc. 41. Omnia potius permiscuerunt, quam ei legi conditionisq; parerent. de Vni. 37. In qua temperatione animum vniuersæ naturæ temperans permiscerat. * Orat. 29. Nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tónare, permiscere Græciam dictus esset, *Pericles*.

PERMISSIO, *permissus, concessus*. 3. Q. Fr. 1. Quod tibi mea permissio mansionis tuæ grata est, ex parte gaudeo. 2. ad Heren. 15. Plus enim valet sanctio permissio. 4. 4. Permissio est, cum ostendimus in dicèdo nos aliquam rem totam tradere & concedere alicuius voluntati.

† ADIVNC. Grata, 3. ad Q. Frat.

PERMISSVS, *2. Qu. Fr. 14. Tibi permissurus sum, vt facias quod vis.*

PERMISSVS, *subst. permissio*. de Arusp. 25. Omne seruitium permissu magistratus liberatum, &c. 2. cont. Rull. 35. Permissu legis. 5. V. 184. Permissu tuo. & pro Corn. 43.

PERMISSVS, *adiect. 16. Attic. 17. Coss. & lege, & S. C. permissum erat, vt de actis Cæsaris iudicarent. 1. C. 4. Simili senatusconsulto C. Mario, L. Valerio Coss. permissa est Respublica, id est, ne quid detrimenti caperet. pro Sylla 21. Quo in magistratu non institutum est à me regnum, sed non permissum. || 5. V. 29. Permissa licentia.*

PERMISTE, 1. de Inuent. 32. Si genera ipsa rerum ponuntur, neque permittè cum partibus implicantur, & Part. 24. *Lege, INTERCISE.*

PERMISTIO, *admissio*. de Vniu. 37. Superiorisq; permissionis reliquias fundens æquabat.

PERMISTVS, *admissus*. 1. de Diu. 129. Et ea quæ permisti cum corpore animi videre nno possunt. de Vni. 21. Atque ita permissum illud. Ex quo hæc secuit, iam omne consumperat. Orato. 195. Omnes in oratione esse quasi permistos & confusos pedes. Ibid. 187. Interualla longa & breuia, quibus implicata & permista oratio est. pro Planc. 92. Ego fructus magna acerbitate permistos tuli. Orat. 196. Oratio permista & temperata numeris. 11. A. 26. Cuius immanitas naturæ, ne vino quidem permista temperari solet. 2. de Orat. 210. Et illa excellens opinione fortuna cum laboribus & miseriis permista esse videatur.

† Syntaxis. *Implicata & permista oratio. Permista & temperata oratio numeris.*

PERMITTENDO, *concedendo*. 7. V. 7. Crudelis in animaduertendo, dissolutus in permittendo.

PERMITTO, *dimitto, concedo, potestatem facio, vel concedo*. 13. Fa. 71. Neque nunc discessisset à me, nisi ego ei permissem. 2. Qu. Fr. 8. Totum ei negotium permisi, meque in eius potestate dixi fore. pro Fon. 30. Committere fidei, permittere potestati. pro

Sest. 72. Inimicitias cum aliquo susceptas Reipub. permittere. 2. de Inu. 145. Lex aut iubet, aut permittit, aut vetat. 2. ad Her. 15. altera lex cogit, altera permittit. 7. V. 22. Ipsis iudicibus sine mea argumentatione cōiecturam facere permittam, quod hoc genus prædandi, &c. pro Syll. 46. Permitto aliquid iracundiæ tuæ, do adolescentiæ, cedo amicitia, tribuo parenti. 3. de Nat. 3. Tibi permitto responderè malis, an. pro Do. 55. Vt omnia tibi permitteret. 2. de Or. 366. Quis tibi permittit, vt, &c. || 1. Q. Frat. 8.

† ADVERB. In posterum potestatem, pro Cluent.

PERMITTOR, 2. contra Rull. 33. Primum permittitur infinita potestas innumerabilis pecuniæ conficiendæ. 4. V. 131. In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ censori permittitur. 6. Fa. 8. Quid tibi permittatur, cognoui. pro S. R. 149. Roscij vita erepta de manibus sectorum, sententiis iudicum permittetur.

PERMODESTVS, 4. At. 8. Acutus & permodestus. 2. C. 12. Timidus & permodestus.

PERMOLESTVS, 1. Attic. 15.
 PERMOLESTE, 6. V. 131.

PERMOTIO, *motus, perturbatio*. 2. de Ora. 216. Quæ permotionis causa vehementer, vel conciliationis leuiter aguntur. 4. Ac. 135. In omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. 2. de Diu. 9. Quæ permotione mentis magis quam natura ipsa sentimus.

† ADIVNC. Diuina, 1. de Diu. Intimæ, 4. Acad.

PERMOTVS, pro Ceci. 49. Ex eo loco metu permotus fugit. 1. de Diu. 129. Quod maxime contingit aut dormientibus, aut mente permotis.

PERMOVENDVS, Orato. 131. Misericordie mens iudicum permouenda est.

* PERMOVEO, *commoueo, perturbo, perpello*. 5. V. 144. Si quem aratorum fugæ, calamitates, exilia, suspèdia deniq; non permouent.

PERMOVEO, *commoueo, perturbo, perpello*. 2. de Orat. 189. In commouendis iudicibus iis ipsis sensibus, ad quos illos adducere volo, permoueo.

† ADVERB. Vehementer, 1. Attic.

PERMVLCEO, *mulceo, delineo, mitigo*. Orat. 163. Duæ sunt igitur res, quæ permulceant aures, sonus & numerus. 1. de Orat. 315. cum qui audit, permulcere atque allicere. 2. de Nat. 114.

Auram, quam flauis permulcet spiritus auferi.
 3. de Finib. 32. At ille pellit, qui permulcet sensum voluptate de Sen. 5. Præterita enim ætas quamuis longa, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem.

* PERMVLCEOR, *Oec. 1. Spectantes audientisq; lætissima voluprate permulcentur.*

PERMVLVS, 3. ad Her. 21. Nam læduntur arteriæ si antequam leni voce permulsetur, acri clamore compleantur. * con. conc. Qu. Met. Permulla atque recreata est.

† Syntaxis. *Aures permulcent sonus & numerus. Permucere & allicere. Aër, ventus permulcet. Consolatione permulcere.*

PERMVLTO, *adverb. 2. de Diu. 126. Permulto clariora.*

PERMVLTVS, 3. de Leg. 31. Permulti imitatores principum existunt. pro S. R. 90. Permulti obseruandi sunt.

PERMVTATIO, *mutatio*. 5. At. 13. Ego rationem Philogeni permutationis eam quam tecum feci, edidi. 3. Fam. L. Ibi per paucos dies, dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur, commorabor. pro Cæl. 62. Quadrantaria permutatio. I. P. 48. Partim emtiones, &c. partim permutationes ad hunc Tusculanum montem extruendum. pro Sest. 73. Magna rerum permutatione impendente declinaui paululù. Par. 6. Virtus nec tempestatum, nec temporum permutatione mutatur, &c.

† Oratoria exornatio, aliud verbis, aliud sententia demonstrans. 4. ad Heren. 47.

† ADIVNC. Magna, pro Sest. Publica, 3. Fam. Quadrantaria, pro Cæl.

PERMVTANDVS, 2. Off. 15. Effectumq; vt dando & accipiendò, & permuatandis facultatibus nulla re egeremus.

PERMVTATVS, 2. Offic. 21. At permuatata aliquando pecunia est, ductæ merces, &c. de Arusp. 45. Id ita perturbatum; itaque permuatatum est, vt, &c.

PERMVTIO, *mutatio*. 2. C. 14. Si Catilina sententiam permuatauerit, &c. 11. Att. 22. Scriperat, vt XII. H. S. permuataret: tantum esse reliquum de argento. 16. 1. Quæ quò plus permuatasti, quam ad fructum insularum, &c. 5. 15. Vt verear, ne illud quod tecum permuatavi, versura mihi soluendum sit.

PERMVTOR, 2. Fa. 17. At se curasse, vt cum quæstu populi pecunia permuatetur. 15. Att. 15. Quare velim cures, vt permuatetur Athenis, quod sit in annuum sumtum ei satis. 12. 24. Sed quæro, quod illi opus erit Athenis, permuatari vt possit. Ibidem 26. Ipsi permittam de tempore nummorum: quantum opus erit vt permuatetur, tu videbis.

† Syntaxis. *Permutatum soluere versura, cum quæstu.*

PERNEGGO, *prorsus nego*. pro Cæl. 65. Atque à te illam pixidem traditam pernegaret. 3. V. 106. Sæpe appellati pernegauerunt. 6.

76. Itaque illo tempore ac primo istius aduentu pernegatur.
PERNECESSARIUS, *summè opportunus*. 5. At. 21. Te non esse Romæ meo tempore pernecessariò, submolestè fero.
Amicus intimus, pro Fl. 14. Contendisse à Lælio paterno amico ac pernecessariò, ut hunc hoc iudicio arcefferet.
PERNICIES, *exitium, pestis, labes, calamitas*. 1. C. 11. C. Quamquã videbam perniciem cum magna calamitate Reipublice esse cõiunctam. *ibid.* 33. Cum tua peste ac pernicie proficiscere. pro S. R. 131. Quorum nihil pernicie causa diuino consilio factum putamus. *aliter*, pernicij, apud A. Gellium: & pernici apud Non. Marcellum. 2. de Ora. 35. Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur. 2. V. 2. Labes atque pernicies prouinciar. 4. C. 10. De pernicie Reipublicæ & exitio vrbis cogitare. pro Dom. 75. Cùm à patria perniciem depuli.
† **ADIVNC**. Aperta, 3. de N. Communis, 1. de Inu. Coniuncti ac magna calamitate, in testina, 1. Cat. Maior, 3. Off.
& **Syntaxis**. *Pernicies cum calamitate coniuncta. Cum tua peste ac pernicie abi. Labes ac pernicies. Pernicies & exitium.*
PERNICIOSE, *pestiferè*. 2. de L. 12. Multa perniciosè & pestiferè sciuntur in populis. 3. 26. Cinis perniciosè popularis. 14. At. 13. Quàm dissolutè, quàm turpiter, quàmque ita perniciosè.
PERNICIOSVS, *exitiosus, capitalis, pestifer, infelix*. Anteq. 21. Que omnia non sunt tã calamitiosa, quod mihi sunt subeunda, quam perniciosa, quod in Remp. sunt introducta. 3. Qu. Fr. 9. Exitum iudicij scdum & perniciosum leuissimè tuli. pro Do. 114. Consilium Reip. perniciosum. * pro C. Cor. Perniciosa lex. *ibid.* Lex non modò inutilis, sed perniciosa Reipublicæ.
& **Syntaxis**. *Perniciosè & pestiferè. Dissolutè, turpiter.*
PERNICITAS, *magna celeriter*. 5. Tufc. 45. Adde etiam si libet pernicitatem & velocitatem.
PERNOBILIS. V. 127. Epigramma Græcum pernobile.
PERNOCTANS, pro Dom. 80. Sedulius propter inopiam testi in foro pernoctans. 5. Tufc. 69. Animum cum his habitantem pernoctantemque; curis, &c.
PERNOCTO, *noctem ago, traduco*. 6. V. 25. Senator populi Ro. in vestro oppido iacuit, & pernoctauit in publico. 7. 17. Mares miseræ pernoctabant ad ostium carceris. 5. Tufc. 100. Bis in die futurum fieri, nec vnquam pernoctare solum. pro Arch. 16. Hæc studia pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur. pro Cl. 37. Cùm is apud mulierculam quandam pernoctaret, & ibi diem posterum commoraretur. 2. Tufc. 40. Pernoctant Senatores in niue.
& **Syntaxis**. *Amicus cum curis pernoctans. Pernoctare in publico.*
PERNOSCO. 1. de Or. 17. Mores hominum sunt pernoctanti oratori pernoctandi.
† **ADVERB**. Penitus animorum motus, 1. de Or.
PEROBSCVRVS. 1. de N. 1. Perobscura quæstio.
PERODIOSVS. 10. At. 19. Lippitudo perodiosa. 13. De Bruto nostro perodiosum.
PEROFFICIOSE. 9. Fa. 20. Perofficiosè & peramanter obseruare aliquem.
PEROPPORTVNVS. 2. de Or. 234. Peropportunum diuersorium. 6. Fa. 6. Peropportuna victoria.
PEROPPORTVNE. 2. de Orat. 15. Peropportunè cecidit. 1. de Nat. 15. Peropportunè venis.
PEROPTATO, *adurb.* 2. de Orator. 20. Peroptatò otium nobis datum est.
PERORANDVS. 3. Off. 43. Perorandæ litis. *aliter*, Orandæ litti. de Cl. 190. Perorandi locus, vbi plurimum pollet oratio. 4. Ac. 147. Quoniam satis multa dixi, est mihi perorandum.
PERORATIO, *conclusio, epilogus*. 2. de Ora. 80. Tum alij conclusionem orationis, & quasi perorationem, collocant. de Cla. 127. Peroratio, qui epilogus dicitur. Or. 122. Post omnia perorationem inflammantem restringentemque concludere.
PERORATVS, pro Cel. 70. Dicta est à me causa, iudices, & perorata. 1. ad Her. 17. Perorata narratione. 1. de In. 31. Quibus dictis intelligat fore peroratum. 2. de Inu. 48. & 2. Q. Fr. 1. Quo loco nisi perorata causa & probata, non est vtendum. pro Sest. 3. A Q. Hortensio causa P. Sestij est perorata. 5. At. 10. Sed hæc tum laudemus, cùm erunt perorata.
† **ADVERB**. Grauitè, & ornate, pro Cæl.
PERORNATVS, *perpolitus*. de Cl. 158. Crassus in dicendo & perornatus & breuis.
PERORO, *oro, habeo*. 2. de L. 69. Plato omnem orationem eius de Legibus perorauit vno æstiuo die.
& **Concludo**. 4. At. 2. Odio & strepitu Senatus coactus est aliquãdo perorare. in Vat. 26. Cùm Vestius ad arbitrium tuum perorasset. pro Q. 77. Perorare causam contra aliquem. 2. de N. 154. Vt aliquando perorem. 1. de Inu. 90. Idcirco, iudices, quia veram causam habebam, breui peroravi. 5. V. 154. De qua cùm dixero, totum hoc crimen decumanum perorabo.
† **ADVERB**. Breui, 1. de Inu. Vehementius, Part.
PEROROR, pro Qu. 34. Queritur, priore patrono causam de-

sendete nunquam perorari potuisse. 1. de Or. 80. Alij iubent antequam peroretur, ornandi aut augendi causa digredi, deinde concludere ac perorare. 4. V. 70. Res illo die non peroratur, dimittitur iudicium.
PERPARVM, *aduerb.* 5. V. 130. Perparum ex illis magnis lucris ad sese peruenire. *Alias*, Perparum.
PERPARVVIAS. 6. V. 95. Sigilla perparuula. *Ibidem*. 96. Perparuulum signum.
PERPARVVS. 2. de Leg. Cur igitur hæc tanta facimus, cum cetera perparua sint? 5. V. 56. Perparua & tenuis ciuitas. pro De. 9. Perparua culpa. 1. de Leg. 52. Quæ cùm adfunt, perparua sunt. *Ibid.* 54. Perparuum vero controuersiam dicit.
PERPAVCVVS. *Ibid.* Deduxitque in Academia perpauculis passibus.
PERPAVCVS. 6. Att. 1. Perpauci offensi. 1. de Leg. De quo cum perpauca dixerò, ad ius ciuile veniam.
PERPAVLVLVM, *aduerb.* 2. de Or. 150. Perpaululum loci.
PERPAVLVM. 1. de Fin. 19. Perpaulum declinare.
PERPAUPER. 6. Att. 3. Ariobarzanes rex perpauper.
PERPELLO, *impello, permaueo*. pro Cl. 36. Vultus huius te oculique perpulerunt. 1. de Orat. 40. Cn. Carbo, quem tu adolecens perpulisti.
PERPENDICVLVM, *linea est, plumbeum cylindrum paruum apertum habens, qua à summo ad inum laterum aequalitatem fabri pendunt. Vetruius autem li. 7. sic distinguit. Logitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam respondententes exigantur*. 3. V. 133. Nulla est columna, quæ ad perpendiculum, esse possit. de Fat. 22. Si grauitate feruntur ad perpendiculum atomi rectis lineis. 3. Qu. Fr. 1. Columnas neque rectas neque è regione Diphisus collocarat aliquando perpendiculo & linea discet vi. 2. Ac. apud Nonium, Atqui si id crederemus, non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis.
& **Syntaxis**. *Ad perpendiculum rectis lineis. Perpendiculum & linea.*
PERPENDENS, pro Mur. 3. M. Cato vitam ad certam rationis, normam dirigens, & diligentissimè perpendens momenta officiorum omnium.
PERPENDO, *expendo dirigo*. Quint. de Pes. 19. In iis omnibus generibus, iudicatio & perpendit quantum quisque possit. pro Mur. 77. Hæc omnia ad rationem ciuitaris si dirigas, recta sunt, sin perpendere ad disciplinæ præcepta velis, reperitur prauiissima.
PERPENDOR. 3. de Or. 149. Hoc non atte aliqua perpenditur, sed quodam quasi naturali sensu iudicatur. 5. V. 214. Æquitas estimationis aratorum commodo & voluntate perpenditur. de Am. 97. Amicitia, quæ tota veritate perpenditur.
† **ADVERB**. Diligentissimè momenta officiorum, pro L. Mur.
PERPERAM, *prauè, peruersè, praeposterè* pro Q. 31. & pro Cec. 69. Seu rectè, seu perperam facere cœperunt. 1. de Inu. 102. Res perperam constituta. 2. ad Heren. 5. Qui fecerit illud tam nequitè, eundem hunc tam perperam fecisse non est mirandum.
PERPESSIO, *perpeffus*. pro Rab. 16. Harum rerum non solum euentus atque perpeffio, sed etiam expectatio indigna homine libero est. 1. de Fin. 49. Dolorum perpeffio. 2. de Inu. 163. Laborum perpeffio.
† **ADIVNC**. Considerata laborum, 1. de Inu. Facilior, 2. Tufc. indigna libero, pro Rab. Voluntaria, & diurna, 2. de Inuent.
PERPESSVS. 2. de Fi. 163. Dolor difficilis perpeffus, &c.
PERPETIOR, *suffero, perfero*. 4. Fa. 5. Nisi hoc peius sit, hæc sufferre & perpeti. 2. de Orat. 77. Ac mihi quidem non ita molesti sunt, facile omnes perperior & perfero. 5. de Fin. 32. Cùm mendicitatem multi perpetiantur, vt viuant. 1. 48. Idem perpetiuntur dolorem, vt, &c.
† **ADVERB**. Turpiter, pro Mil.
PERPESSVRVS. 2. Fa. 16. Vt perpeffurus sim quidvis, &c.
PERPESSVS. 4. 5. Vt mihi tam multa pro te perpeffo atque perfuncto concederet, vt præstarem, &c.
PERPETIENDVS. 2. cont. Rul. 6. Mihi omnia potius perpetiendæ esse duco, quàm non, &c.
PERPETIENS. 2. de Fin. 61. Casus ille qui nobis miserabilis videtur audientibus, illi perpetienti erat voluntarius.
PERPETVITAS, *perennitas, diuturnitas, continuatio*. 2. Offic. 13. Malus custos diuturnitatis metus: contrariq; beneuolentia fidelis est, vel ad perpetuitatem. 3. Qu. Fr. 5. Magis voluntatis perpetuitatem, quàm promissorum exitum expecto. 1. Offic. 119. Vt constare in vita perpetuitate possimus nobismetipsis. 2. de N. 128. Quod perpetuitatis causa machinata natura est. 5. Tufc. 31. Non ex singulis vocibus Philosophi sunt spectandi, sed ex perpetuitate atque constantia. 2. de Fi. 86. Qui autem diffidit perpetuitate bonorum, timeat necesse est. 1. Tufc. 97. Perpetuitate consequentis temporis. 3. 1. Perpetuitas & constantia dicitur. 3. de Or. 188. Perpetuitas & quasi conuersio orationis. (Oratio membris intercessa. Or. 7. In perpetuitate dicendi. 1. de Or. 20. Genus facietiarum quod in perpetuitate sermonis est. de Vari. 3.)
& **Syntaxis**.

Syntaxis. In vita perpetuitate sibi consistere. Magna perpetuitas, & constantia. Oratio perpetua utque conuersio.
PERPETUO, in perpetuum. 3. con. Rul. 2. Ut eam opinionem perpetuo retineatis. 1. Qu. Fr. 1. 35. Facies perpetuo, quæ fecisti. pro Cl. 104. Iudex qui non perpetuo sedillet. 4. Acad. 63. Hortentius autem vehementer admirans quod quidem perpetuo Lucullo loquente fecit. * Incer. Perpetuo fortunam quam florentissimam permanere.
PERPETUO, continuo. 3. de Orat. 179. Si cuiuspiam sit infinitus spiritus, tamen cum perpetuare verba nolimus pro Syll. 64. Cæcilius iudicium potestatem perpetuam, legis acerbitatem mitigandam putauit.
PERPETUUS, perennis, constans, æternus vel sempiternus, vniuersus continens. 3. C. 29. Atque in perpetua pace esse possitis, prouidebo. 2. de Nat. 56. Stellarum perennes atque perpetui cursus. 4. C. 18. Ignis vestra perpetuus & sempiternus. 1. de Nat. 40. * Le. C. 18. Ignis vestra perpetuus & æternus vis. pro Rab. 1. Nam me inca vitæ pergetua consuetudo ad eam defendendum est adhortata. 2. de Inu. 164. Stabilis & perpetua permansio in ratione bene considerata. Quint. de Pet. 2. Firma & perpetua amicitia. 6. Fam. 13. Assidua & perpetua cura. 5. 12. Qui omnes à perpetuis suis historis ea quæ dixi bella separauerunt. ibidem. A continentibus tuis scriptis, in quibus perpetuam rerum gestarum historiam complecteris. 2. de Finib. 17. Perpetua oratio non Rhetorum solum, sed etiam Philosophorum est. 2. de Or. 16. Valde sum cupidus te in illa longiore & perpetua disputatione audiendi. 2. Qu. Fr. 3. 1. de Orat. 153. Cato Pompeium oratione perpetua tanquam reum accusauit. 2. de Orat. 219. In illo genere perpetuo festiuitatis, &c. Ibid. 241. Perpetui & vniuersi generis quatuor de Clar. 106. Quæstiones perpetuæ, Postquam in Senat. 28. Constans & perpetua defensio salutis meæ. 5. Tusc. 96. Ita perpetuas & contextas voluptates in sapiente fore semper. pro Flac. 100. Annui temporis criminationem omnis ætas L. Flacci & perpetuam defendet. 5. Atti. 2. r. S. C. factum est, ut centesimæ perpetuo scnore ducerentur. 12. 14. Perpetuum morbum iurabo. Postquam in Senat. 4. Cum Respub. non solum parentibus perpetuis, sed etiam tutoribus annis esset orbata. 6. V. 119. Vna via lata atque perpetua. multæq; transuersæ Syracusis. I. P. 5. 1. A Brundisio vsque Romam agmen perpetuum totius Italiæ vidi. Top. 97. Non solum perpetuæ orationes, sed etiam partes orationis iisdem locis adiuuantur. 1. Att. 13. Tempus est nos de illa perpetua iam, non de hac exigua vita cogitare. 2. Offi. 42. Pecuniarum quærendæ non solum ratio est, sed etiam collocandæ, quæ perpetuos sumptus suppediet. 1. A. 16. Quæ ille in æs incidit, in quo populi iusta perpetuaque leges esse voluit, pro nihilo habebuntur? 13. A. 13. Mea perpetua atque constans voluntas in Rempub. 2. de L. 47. Perpetua sacra. pro Mil. 52. Perpetua alicuius consuetudo in vi inferenda. 1. de Finib. 57. Ut aduersa quasi perpetua obliuione obruamus, & secunda suauiter & iucundè meminerimus.
Syntaxis. Perennis atque perpetuus. Perpetuus ac sempiternus. Perpetuus & æternus. Stabile ac perpetuum. Firmum ac perpetuum. Assiduum & perpetuum. Oratio in Pompeium perpetua. Perpetua & contexta voluptates. Via lata & perpetua. Agmen perpetuum. Perpetua tibi est hilaritas.
PERPLACET, 3. Atti. 23. Vide legem, quam T. Fabio scripsit T. Vifellius: ea mihi perplacet.
PERPOLIO, expolio. 5. Fam. 12. Et ea quæ habes instituta perpolies. de Vn. 49. Perpolire & aboluere aliquid imperfectum. pro Cor. 17. Placuit ambobus adhiberi huc à me quasi perpoliendi quandam operis extremum laborem. 2. de Or. 54. Tractu orationis leui & æquali perpoliuit illud opus. Ibid. 201. Hæ duæ partes, quæ minimè præceptis artium sunt perpolitæ. 31. Oratio perpolita.
PERPOLITIO, expolitio. 4. ad Heren. 19. Infinita perpolitio verborum.
PERPOLITISSIME, I. de Inuent.
PERPOLITVS, expolitus, excultus. pro Sest. 92. Vita perpolita humanitate. 4. ad Heren. 19. Omnes partes orationis æqualiter perpolitæ. 1. de Orator. 58. Homines perfecti in dicendo, & perpoliti.
ADVERB. Subtilissimè, pro Corn.
PERPOTATIO, I. P. 22. Quid cum tuis sordidissimis gregibus intemperantissimas perpotationes prædicem.
ADIVNCT. Intemperatissimè, I. P.
PERPOTARE, 7. V. 86. Perpotare totos dies.
PERPVGNAXI, de Orat. 93. In disputando.
PERPVRGATVS, pro Mur. 53. Nunc mihi tertius ille locus est orationis de ambitus criminibus perpuratus ab iis qui ante me dixerunt. 2. de D. 2. Perpuratus est is locus, &c.
PERPVSYLLVS, 2. de Orat. 245. Perpusillum rogabo. *iocus ex ambiguo: nam & pusillum hominem significat, & breuiter.*
PERQVAM, valde. 2. de Orat. 108. Quod mihi quidem perquam puerile videri solet. Ibid. 161. Hoc perquam optandum nobis.

Ibid. 201. Sic illud perquam breuiter perstrinxi. 2. Tusc. 49. Perquam flebiliter Vlysses lamentatur in vulnere. pro Plan. 16. Hic quam ille dignior, perquam graue est dictu. 1. Tusc. 107. Illud verò perquam inane.
PERQVIRO, exquiro, inquirō. 6. V. 39. Scribit ad quosdam, ut ea vasa perquirant. 5. de Finib. 48. Contemplari & perquirere res occultas. pro Cluent. 180. Perquiritur à coactoribus. Qu. de Pet. 24. Perquiras etiam & inuestiges homines ex omni regione, &c. pro Cæl. 53. Possū etiam illa ab accusatore perquirere, ubi sit, nam, &c.
PERQVISITIVS, adverb. exquisitiū. 1. de Inuent. 77. Perquisitiū & diligentius.
PERRARO, adverb. 1. de Orat. 2. de Fin. 51. || Istorum autem verborum amore, quæ perraro appellantur ab Epicuro, sapientia, fortitudinis, iustitia, temperantia, præstantissimis ingeniis homines se ad Philosophiæ studium contulerunt.
PERRCONDITVS, I. de Orat. 135. *Facultas.*
PERRIDICVLVS, 4. V. 18. Perridiculi homines. 2. de Orat. 77. Perridicula doctrina.
PERRIDICVLE, 2. de Orat. 239.
PERRVMPPO, disrumpo, perfringo, vi aperio, perfero. 1. Tusc. 43. Accedit, ut eò facilius animus euadat ex hoc aere, cūque perumpat. 12. A. 26. Sed effugi insidias, perrupi Apennium, &c. 3. Offi. 36. Penam legum, quas perrumpunt, non vident. 3. Atti. 19. Exercitum firmum habere oportet, quo cōfidamus perrumpere non posse.
PERRVMPOR, 1. Tusc. 42. Ab his perrumpitur & diuiditur craftus hic aer.
PERSA, & **PERSÆ**. 10. At. 7. Regnum non modò Rom. homini, sed ne Persæ quidem cuiquam tolerabile. 1. Tusc. 108. Persæ circa circumlitos mortuos condiunt, ut quàm maximè permancant diuturna corpora. 3. V. 48. Persæ ad Delum appuli, nihil in ea violarunt. 2. de Fin. 92. Vescuntur nasturtio Persæ, ut scribit Xenophon. 5. Tusc. 99. Persarum à Xenophonte victus exponitur, quos negat ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. 1. de Leg. 26. Nec Persarum Magos sequor, quibus autoribus Xerxes inflammasse templa Græciæ dicitur. 1. de Diui. 91. Nec quisquam rex Persarum potest esse, qui non ante Magorum disciplinam, scientiamq; perceperit. 5. V. 76. Solere aiunt barbaros reges Persarum ac Syrorum plures vxores habere: his autem vxoribus ciuitates attribuere, &c. 1. de Diuin. 90. In Persis augurantur & diuinant Magi, qui cōgregantur in fauo commentandi causa, atque inter se colloquendi.
* **PERSÆPE**, 7. V. 132. Persæpe esse feuerè ac vehementer vindicatum. 1. de Leg. 40. Persæpe falsa sunt iudicia. de Am. 77. Quod persæpe fit. pro C. Cornel. 1. Quo de genere persæpe Senatus consulta fiunt.
PERSALSÈ, 2. Qu. Fr. 14. Persalsè, & humaniter etiam gratias mihi agit.
PERSALVS, 2. de Orato. 279. In quo persalsum illud est apud Næuium.
PERSALVATIO, salutatio. pro Mur. 44. Non placet mihi declamatio potius quàm persalutatio.
PERSALVTO, saluto. pro Flac. 42. Qui ita sit ambitiosus, ut omnes vos nosque quotidie persalutet.
PERSAPIENS, de Pro. 44. Quod magni cuiusdam hominis & persapientis videtur.
PERSAPIENTER, pro Mil. 11. Etsi persapienter & quodammodò tacitè dat ipsa lex potestatem defendendi.
PERSCIENTER, de Cl. 202. * Ad infirmitatem laterum perscienter contentionem omnem remiserat.
PERSCRIBO, refero, datum alicui refero, in tabulas publicas refero. 3. At. 15. Fac, ut omnia ad me explorata perscribas. 5. Fa. 4. Nunc mihi Q. Fr. mitissimam tuam orationem perscripsit. Ibidem 3. De meis rebus ad Lælium perscripsi. 1. 7. Ut perscripsi ad te ante. 6. At. 3. Ad ipsum hæc perscripsi omnia. pro Flacc. 44. Pecuniam in ædem sacram rescindendam se perscripsisse dicunt. pro Qu. R. 2. Æquè enim tabulæ condemnantur, eius qui verum non retulit, & eius qui falsum perscribit. ibid. Egone hanc manum impellere potui, ut falsum perscriberet. nonne? 9. Fam. 25. pro Syll. 41. Constituti Senatores, qui omnia iudicium dicta perscriberent. * 3. At. 13. Nunc velim mihi planè perscribas, qui videas. 13. P. 50.
ADVERB. Accuratè omnia, 11. Atti. Accuratius, 8. Att. Apertè quid cogites, 2. de Inu. Breui, 4. Fa. Caure, 8. Fa. Diligentissimè, 6. Fam. Eucleare, nominatim alicui tribunatum, 3. ad Q. Frat. Nominatim in surta, 4. Ver. Nominatim in lege, 2. con. Rull. Parcius, 16. Fam. Planè, 3. At. Quam diligentissimè, 2. Fa. Separatim quid, 13. Phil. Spurcissimè, 11. At. Summatim, 5. Atti. Variè & copiosè sermones, 1. Academ. Verè, 1. ad Q. Frat.
PERSCRIPTOR, 5. V. 168. Scriba perscriptor fœnerationis.
PERSCRIPPIO, 5. Fam. 2. Jam illud S. C. quod, &c. ea perscriptione est, ut dum id extabit, officium meum in te obscurum esse nō possit. 5. A. 11. Antonius lepties millies falsis perscriptionibus donationibusq; vertit. 2. an. Rul. 22. Legis perscriptio. 1. de